

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

1719.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

τῆ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

τῶ

ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

MUSAEI

GRAMMATICI

de

HERONE ET LEANDRO

CARMEN;

CUM CONJECTURIS INEDITIS

PETRI FRANCII,

EX RECENSIONE

JOHANNIS SCHRADERI,

QUI VARIANTES LECTIONES, NOTAS, ET
ANIMADVERSIONUM LIBRUM
ADIECIT.

LEOVARDIAE.

Excudit TOBIAS VAN DESSEL, MDCCXLII.

Y O U R Y O M

BIBLIOTHECA

REGIA

MONACENSIS

ANTHONY. IAN. 18. 18. 18.

T H A R M

10. 18. 18. 18.

18. 18. 18. 18. 18.

18. 18. 18. 18. 18.

18. 18. 18. 18. 18.

18. 18. 18. 18. 18.

18. 18. 18. 18. 18.

18. 18. 18. 18. 18.

18. 18. 18. 18. 18.

18. 18. 18. 18. 18.

18. 18. 18. 18. 18.

18. 18. 18. 18. 18.

18. 18. 18. 18. 18.

18. 18. 18. 18. 18.

18. 18. 18. 18. 18.

SERENISSIMO ET CELSISSIMO

GULIELMO CAROLO

HENRICO FRISONI

ARAUSIONENSI AC NASSAVIO

PRINCIPALI

GELRIÆ, FRISIAE, GRONINGAE,
AGRORUMQUE CIRCUMJACENTUM,
AC DRENTIAE

GUBERNATORI ET SUPREMO
REI BELLICAE PRAEFECTO.

ACADEMIAE - CURATORI
MAGNIFICENTISSIMO,

ETC. ETC, ETC.

† 2

UT

UT ET
VIRIS NOBILISSIMIS, SPLENDIDISSIMIS,
ATQUE INSIGNIBUS IN REPUBLICA
HONORIBUS CONSPICUIS,

HESSELO DOUWONI
ERNESTO AB AYLVA,

DU CONI MARTENA
A BURMANIA,

LIVIO SUFFRIDO
LYKLAMA NYEHOLT,

ULBONI SIXMA
AB ANDLA,

ACADEMIAE FRANEQUERANAE
CURANDAE IV VIRIS

HANC MUSAEI EDITIONEM
ET

SE SUAQUE STUDIA
ANIMO DEVOTO

D. D. D.

JOHANNES SCHRADER.

I Nchyta Nassaviae, PRINCEPS Generose,
propago

Stirpis, & Auriacae spes recidiva do-
mūs,

Fata cui toties torvi discrimine Martis

Credidit eventū Belgica laeta bono.

Cujus avos toties Hispanā clade cruentos,

Inque fugam stupuit Gallica terga dari.

Adfuit adsidue quorum Victoria signis,

Et dedit Heroae laurea ferta comae.

Quos

*Quos tamen & positis hasta clypeoque Vi-
rago*

Cepit, & haud artes dedecuerunt togae.

*Splendida per quorum vestigia, laudis a-
vitae*

Impulit, ut caleas tendere, verus amor:

*Si fera bella tonant (quod abominor) impi-
ger hostes*

Per medios certus fulminis ire modo:

VOSQUE adeo nostrae sublimia sidera gentis

Inlustres prisca nobilitate Viri:

*Patria quos illis, quos aurea condidit ae-
tas,*

*Tempora longa Viros gaudet habere pa-
res.*

Numina Frisiacis qui Tutelaria Musis

Aonio regitis templa dicata Deo:

*Et quorum auspiciis, atque aegide tuta Mi-
nerva*

Pieridas patriis adserit alma focis.

Sistere

Sistere quis noto fugituras limine Divas

Censetur verae nobilitatis opus.

*En age, Musaeo quae carmina tincta le-
pore*

Rapta situ nobis Graja senecta dedit:

Ignem quibus valido tactus Leander amoris

Ducitur in thalamos, Sesta puella, tuos;

Procedant cultu jam splendidior superba

In lucem vestro tuta favore novam.

Vos mihi praesidium tutelaque certa timentis

Estis, nec in vasto linquite vela mari.

*Lucida ni trepidam, ni sidera fausta rega-
tis,*

Evertet dubiam saeva procella ratem.

Sit pretium curae, vigilatorumque laborum

Non penitus Magnis displicuisse Viris.

*Sit pretium curae, quamvis juvenilia scrip-
ta*

Lumina Magnorum detinuisse Virum.

*Hoc ego si capiam, ceciderunt inproba vota,
Spirat & inceptis aura secunda meis.
Hoc ego si capiam, nitidos errabo per axes,
Et tangam plantis sidera summa meis.
Quo feror insanus? conmoti pectoris ignes
Quo rapiunt vatem, Calliopèa, tuum?
Pondera cum Frisiae subeatis maxima mo-
lis,
Quae vestris humeris non leve fertur o-
nus;
Parcaque, quae multis, contingant otia Vo-
bis,
Urgeat at patriae, ne labet illa, salus:
Scilicet ut posito tantarum pondere rerum
Turbarent curas otia nostra graves;
Muneris & celsi missâ statione, precamur,
Ut libeat nostros evoluisse jocos.
Parva mora est, Vobis ducibus quae laeta
moventur,
Perlegere imparibus carmina facta modis.*

*Si tamen & nobis hoc tempora parca nega-
rint,*

*Sintque ea (quod metuo) vota modesta
parum.*

*At placeat, prima quae fronte notata, tue-
ri*

Carminis haud alio nomina digna loco.

Integra devotae constabunt pignora mentis

Pectoris & grati debita signa dabunt.

*Parva quidem fateor pro magnis munera
reddi,*

Munera Principibus nec satis apta Viris:

*Sed tamen auratis, quae maxima victima,
taurus*

Cornibus ut grato tinguit odore focos;

Sic sale Divorum fieri placabile numen

Credibile, & laetum thuris honore pio.

*Quod si grandiloquum mihi Calliopéa de-
disset*

Pectus, & herois condere gesta modis;

Præcipuos Vos arte togæ celebrare disertæ

Carmine pro meritis unicus esset amor;

*Publica res quanto valeat fundamine, quan-
tum*

A vestra capiat Frisia robur ope;

Qualibus auspiciis Academia celsa lacertos

Erigat, & toto nomen ab orbe ferat.

*Frigida sed quoniam Natura calefcere no-
strum*

Invida Phoebeo pectus ab igne vetat:

Carmine Maconio laudes atque inclyta facta

Grande sonaturo, quo decet, ore canant;

Vos, o Calliope, quos turba diserta creatos

Vidistis placido luminis orbe semel.

*Quod licet, adtonitus, quo numina magna
Deorum,*

Nomina sacrato vestra stupore colam.

*Quod licet, ut meritis bene convenientia
cives*

Optabo grata præmia mente ferant.

Quod

*Quod licet, ut domibus vestris felicia sur-
gant*

Tempora, pars turbae parva precantis ero.

Quod licet, in coeli redeatis caerula tarde

Publica perpetuo vota juvabo meis.

Frisia cum longum nullâ quassata procellâ

*Stabit, & usque novo crescet honore vi-
rens;*

Exseret & studiis Academia patria florens

Mitibus ad coeli sidera summa caput.

1870

1871

1872

1873

1874

1875

1876

1877

1878

1879

1880

1881

1882

1883

1884

1885

1886

1887

1888

1889

1890

LECTORI ERUDITO

S. P. D.

JOHANNES SCHRADER.

Quod plerique omnes, qui vel novos Auctores, vel veste splendidiore indutos summo Reipublicae literariae bono in lucem produnt, institutum laudabile sane sequuntur, ut, quae ipsis vasta veterum Scriptorum volumina adfida manu versantibus, de aetate & meritis Scriptoris istius, de quo bene mereri cupiunt, sedulo vestigata sunt, in medium producant; auxilia, quibus instructi arduum opus adgredi ausi sunt, diligenter enarrent; candide & aperte de Interpretibus, quos nactus est Auctor, eorumque meritis sententiam dicant: id ne nos deseruisse jure optimo queraris, Erudite Lector, sedulam operam dabimus, sic tamen, ut, quae Viri Eruditissimi Jo. Alb. Fabricius (a), Jo. Henr. Kromayerus (b), nec non Matthias Röverus (c) in hanc rem observarunt, vel breviter adtingamus, vel omnino (quamvis non poenitendam eorum partem ipsi per nos videramus) praetervehamur taciti.

Inter omnes, quos ex Graecia & antiquo Latio per tempus edax nobis superstites posside-

(a) Biblioth. Graec. Lib. 1. cap. 16.

(b) In Dissertatione editioni ipsius praefixa.

(c) In Praefatione.

fidere licet Scriptores , nescio an ullius aetas adeo , ac Musaei nostri controversa sit , in diversissimas Eruditorum senatu sententias miro modo abeunte, aliis quippe ultra Homeri aetatem ipsum evehendum ; aliis Ovidio priori aetati adligandum ; quibusdam ad Vespasiani tempora ; plerisque ad inferiora Reipublicae Romanae tempora ; quin nonneminem ad Seculum post C. N. decimum tertium, vatem nostrum demittendum contendentibus.

Primam opinionem Virum aetate sua Eruditorum principem Jul. Caesarem Scaligerum (a) in primis tuitum fuisse quis nescit ? Hic post aspera quaedam in Homerum , in quem semper iniquior est , dicta scribit : *Arbitror enim ego Musaei stylum esse Homericopolitiorum atque comptiorum , quod ut clarius pateat , aliquot versus adducere coactus sum. Nam quemadmodum omnes sunt incomparabiles , solique e Graecanicis Virgilio digni , ita nonnulli adeo compositi , ut ab ejus gentis nullo alio quam a Musaeo dici potuisse videantur. quare neque Homerum , neque Orpheum , sed Musaeum fecit ille principem Elysiacorum cantionum. illo igitur versu quid rotundius , elegantius , ornatius , numerosius ? &c. Tandem conlatis quibusdam Musaei & Homeri , victore Musaeo , locis inter alia addit (b) : *Quod si Musaeus ea , quae Homerus scrip-**

(a) Poëtices lib. 5. cap. 2. p. 539.

(b) pag. 540.

scripsit, scripsisset: longe melius eum scripturum fuisse judicemus. Scaligeri, vetustissimo illi Musaeo Orphei aequali carmen hoc adscribentis, sententiam secutum fuisse Davidem Whitfordum, virum minime indoctum, docent verba in fronte libri posita:

*Vos exemplaria Graeca
Nocturna versate manu, versate diurna.*
Horat.

Musaeum ante omnes. Virgil.

Paucos praeterea hujus opinionis, cui favere etiam video Cerdam (a), & Magium (b), patronos recenset Röverus (c), ut adeo id latuisse Kromayero (d) demirer. At vero sententia haec adeo vana, adeo ab omni verisimilitudinis specie est aliena, ut ullum patronum invenire potuisse merito stupeas. Non poenitendum contra hoc commentum mihi dudum visus sum reperisse argumentum in ipsius Poëtae nostri carmine (e), quo loco horrendam illam, qua periit Leander, tempestatem describens canit:

Αἰθέρι μίσγεται πόντος· ἀνέγρετο πάντοθεν ἡχὴ
Μαρυμένων ἀνέμων· Ζεφύρω δ' ἀντέπνεεν Εὖρος,
Καὶ Νότος ἐς Βορέην μεγάλας ἀφένκεν ἀπειλὰς.

2

Qua-

(a) ad Virgilium lib. 6. Aen. v. 667.

(b) Lib. 1. Var. Lect. cap. 8.

(c) pag. 3.

(d) pag. 3.

(e) v. 317.

Quatuor vides ventos memorari, atque istos inter Eurum, mea quidem sententia, vetustissimo aevo ignoratum. Id non vane elicio ex Hesiodo (a):

Ἀστράϊω δ' Ἡὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
Ἀργέστην Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον
καὶ Νότον ἐν φιλότῃτι θεῷ θεὰ ἐννηθεῖσα.

Astraeo vero Aurora ventos peperit violentos,

*Celerem Zephyrum, Boreamque rapidum,
Et Notum in amore cum Deo Dea congressa.*

Sic infra (b):

Ἐκ τῷ Τυφώϊ ἐστ' ἀνέμων μένος ὕγρὸν αἰέναν,
Νόσφι Νότῃ, Βορέωτι, καὶ ἀργεσέῳ Ζεφύρῳ.

Ex Typhoeo autem est ventorum vis humide flantium,

Excepto Noto Boreaque & ceteri Zephyro.

Viden' in generatione ventorum, in qua Hesiodus adcuratus est, omitti Eurum, sic ut nullum ipsius in toto libello vestigium usquam adpareat? Sic & Hyginus (c): *Ex Astraeo & Aurora Zephyrus, Boreas, Notus.* ita enim, expuncta ultima voce *Favonius*, quae tamdiu nemini Interpretum, ne ipsi Munckero animadversa menda, legendum quovis pignore contendere ausim. *Zephyrus & Favonius*, quod & illis, qui aere nondum

(a) In Theogonia v. 378,

(b) v. 869,

(c) pag. 8. edit. Munckeri.

dam lavantur, perspectum, iidem venti sunt. Error autem forsan ortus, quod indoctus aliquis Monachus, Hyginum in Genealogiis hisce Deorum Hesiodum conpilare ignorans, tres autem ventos tantum memorari indignatus, quo numerus receptus constaret, sinistra liberalitate quartum hunc, sed omine non satis fausto, intruserit. Egregie autem haec de tribus ventis observata firmantur ex Orphei Hymnis (a) in honorem trium ventorum ab Hesiodo memoratorum, praeterito iterum Euro. An vero credibile Musaeum, Orphei aequalem secundum Scaligerum, venti, cujus nomen ista tempestate ignorabatur, mentionem facturum? Homerus, fateor, (b) Euri mentionem facit: sed inde tantum discimus tempore Homeri, & si velis, jam paulo ante Eurum cognitum fuisse: minime vero longe anterioribus temporibus. Suspicor enim Θεογονίας, & Hymnorum, qui Orphei nomen gerunt, auctores Homero esse antiquiores; aliter enim rationem, quae dubitanti plane sufficiat, nullam dari posse puto, cur ab Homero memoratis ventis quatuor, Hesiodus & Orpheus, non adeo longo temporis intervallo ab eo, fatentibus plerisque, remoti, tres tantum adgnoscant, qui vero ipsis inferiores Scriptores receptum numerum sequantur. Certe non paucos reperias,

* 3

(a) p. 176. edit. Eschenbachii.

(b) In Illade B. & N.

rias, qui Hesiodum Homero antiquiorem statuunt, sicut videre est apud Cel. Fabricium (a). Orphei Hymnis si quis tantam antiquitatem adscribere vereatur, & potius ab Onomacrito tempore Pisistrati subpositos existimet, illum hac etiam arte Veteribus se inferere voluisse non inepte forsan conjeceris. Cogitent tamen acutiores. Aliud argumentum subpeditat ipse Poëta (b):

Οἱ γὰρ παλαιοὶ
 Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι·

Tangi hic Hesiodum more, ut vidimus in Animadversionibus (c), Poëtis usitato docet ipsius imitator Aristænetus (d): ἢ τοῖς ἔμμεσι Χάριτες, ἢ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, αἰπὰ δεκάδων ἀεχορεύει δέκας. *Et circa oculos ejus Gratiae non trinae secundum Hesiodum; sed decies denae tripudiant.* ita legendum, non, quod Jo. Corn. de Pauw sine ratione jubebat, περὶ εὐχόμεναι vidimus in Animadversionibus. Hesiodo igitur inferior noster. Argumentum praeterea minime inficiandum, si firmo talo niteretur, praeberet opinio Cel. Jac. Gronovii (e) rati amores Leandri & Heronis post Bellum Trojanum accidisse, quod si verum, Sca-

(a) In Bibl. Gr. lib. I. cap. 13. p. 85, 86.

(b) v. 63.

(c) Cap. VIII. p. 187.

(d) Lib. I. ep. 10. p. 58.

(e) Tom. II. Thes. Antiq. Graec. num. VII.

Scaligeri opinionem penitus everteret. Scilicet Ovidius (a) mentionem facit Ulyxis:

*Nobilis ille quidem est, & clarus origine:
sed non*

A tibi suspecto ducit Ulixæ genus.

Et inferius paulo raptus Helenæ:

Ut semel Idaeus Lacedaemona venit adulter,

Cum praeda rediit protinus ille sua.

Nam quod Daedali v. gr. & Andromedæ mentionem factam huc referat Vir Celeberrimus, in eo manifeste labitur, cum temporibus Trojanis has antiquiores esse constet. Jam vero Helenæ ex. gr. meminisse qua ratione poterit Hero nisi Iliacis temporibus sit interior? ita quidem fere Gronovius. Sed cum, fatente ipso viro Clarissimo, ex talibus adcurata temporis notatio deduci continue non debeat; & Ovidius non raro tempora misceat, ut ad ipsum Interpretes non raro monent, argumentum probabile, quodque numerum facere queat, tantum habebimus, quamvis Ovidium in ea fuisse opinione fere persuasus sim. Longe majoris momenti merito habeas silentium omnium Veterum Scriptorum, qui Mulaei Homero antiquioris, ejusque scriptorum mentionem facientes opusculi hujus sane elegantis nuspiam ante Tzetzem apud Fabricium (b) meminerunt, quod in-

(a) Herold. ep. 20.

(b) Bibl. Gr. p. 105.

invictum, mea quidem sententia, argumentum recte urfit Doct. Casaubonus (a), cum simile quid ulli Scriptori ex antiquissimis illis accidisse mihi inconpertum: nam Latinis ex. gr. Gratio ab uno Ovidio memorato (b); Curtio & Manilio a nemine, per barbariem seculorum, & ingentes, quibus pressum imperium Romanum a longo tempore ante instauratas meliores literas, tenebras eam adversam fortunam subeundam fuisse notum: quamvis haud inficias ire ausim, alio etiam modo notitiam Doctorum effugere potuisse ante tristissima illa tempora, quod de Nemesiano Gratii poëma ignorante credibile est, quamvis alii aliter sentiant (c). Ipse etiam stylus, & scribendi modus adeo vetustissimis illis temporibus non congruit, ut ille recentior Poëtam luculenter prodat. Quis enim, ut alia mittam exempla, in Veterum scriptis adeo est hospes, ut non facile Homerum, Hesiodum, Orpheum aliosque raro, aut nunquam, dictorum suorum rationem reddere consuevisse mihi largiatur? Id tamen apud nostrum non raro observare licet ex. gr. v. 36.

Māμον

(a) Cujus verba exhibet Rondellus in praefat. p. 8. & 9.

(b) De quo consulendi Vlitius & Burmannus in praefatione.

(c) V. quae ad Cyneget. v. 8. Viri Docti observant; ut & conjecturam Bentleji in praefatione ante Manilium p. xi.

Μῶμον αλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων.
Καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαΐῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες.

Eolve, si volupe est v. 51, 92, nec non v. 129.

Θηλείης ᾗ Λέανδρος ἐπεὶ κλύεν οἶτρον ἀπηνλῆς,
Ἐγνώ πειθομένων σημήϊα παρθενικίων.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἡθέοισιν ἀπειλείωσι γυναῖκες,
Κυπελίδων ὁάρων αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπειλαί.

Qui Achillem Tatium sedula manu voverit, istius Scriptoris aetatem ipsum potius adtingere, quam remota illa tempora non difficulter persuadebitur. Facit huc nomen ἡ γρηματικῆ in MSS. Codicibus testibus Viris Doctis (a) repertum, quod non fugit Eruditissimum Röverum. Denique, quo nihil gravius opinioni alicui obesse judico, nullo a patronis hujus sententiae vel minimo ad hoc usque tempus argumento tam mirabilem sententiam corroboratam vidi. Quod enim Scaliger (b) Musaei stylum longe esse Homericum politio-rem atque compitorem sese arbitrari referat, in eo misere fallitur Vir Doctus, cum simplicitas, qualem in Homeri & Hesiodi carminibus regnare deprehendimus, summam antiquitatem arguat, quod recte jam observatum ante nos video Eruditissimo Kromayero (c). Optimo igitur iudicio parentis vestigia minime hic adoravit filius Josephus Scaliger, cumque eo Eruditorum haudquaquam infima

* 5

pars,

(a) a Fabricio p. 105. productis,

(b) pag. 539.

(c) Dissert. p. 5, 6.

pars, quos inter Matthaeus Sladus, Amstelædamensis Medicus & Poëta Celeberrimus, qui lusu aspero (a) virum Eruditum excepit.

Secundam sententiam, quae Musaeum Ovidio scribendi exemplum dedisse statuit, praeter Gul. Canterum, A. Morellum aliosque Kromayero (b) memoratos, sequitur Daniel Pareus Comment. in Musaeum (c): quamvis & alibi (d) amplecti sibi sententiam Magni Casauboni, ad tempora Nonni Panopolitani Musaeum demittentis, sequi certum esse praedicet, cui inconstantiae nihil simile aut secundum vidi. Verum cum hoc commentum nullo tibicine fulciatur idoneo, contra ultima, quae Scaligero obmovimus, argumenta illud evertant, mittemus. Infelici autem iudicio Barthius (e) Epistolam decimam octavam Heroïdum Ovidio adscribere vix audet, inductus v. 147. & 148. quos ex Musaeo versos esse putat, nisi Musaeus, addit, sit antiquior, quam persuasi nunc sunt docti homines, quam sententiam non inmerito rejecit Cel. Burmannus (f); quemadmodum Scaligeri, epistolam utramque Sabino ad-

(a) Illum in Jensi Lection. Lucian. Lib. 2. cap. 6. p. 189. videre licet.

(b) Dissert. p. 3.

(c) p. 128, 129. ad v. 259. pag. 62. v. 57. & 8 recte memini, aliis locis.

(d) Ad v. 135 p. 100. & in praefatione.

(e) Ad Theb. 6. 545.

(f) Ad initium epistolae.

adscribentis, opinionem Nauzius (a): adeo enim Nasone indignae non sunt, ut inter eruditissimas atque elegantissimas a rerum peritis ponantur suo merito.

Tertia sententia, quae Martialis aetati adligat vatem nostrum, est Meursii (b), cui, iudice Fabricio (c), non absurde auctor poematis istius videbatur esse Musaeus, cujus *patheticissimos libellos, qui certant Sybariticis libellis, & tinctas sale pruriente chartas*, memorat Martialis (d), quam sententiam diu antefoverat Georgius Valla in libro *de expetendis & fugiendis rebus*, qui Siculum vatem nostrum & sub Vespasiano vixisse, sed sine ulla ratione credebat (e). At recte addit Fabricius non sine ratione Gyraldum existimasse Musaeum illum Martialis scripsisse Latine, non Graece, quod verissimum puto. Adde nostrum Musaeum ubique castissimum esse, & res turpículas, si quando tractat, vocibus maxime pudicis & honestissimis velare, ut, cum nihil nos eo cogat, adeo a se in aliis scriptis (si enim hoc carmen iis verbis indicari

(a) In Animadversionibus in Historiam Heronis & Leandri, quas exhibent Les Memoires de Litterature tirez des Registres de l'Academie Royale des Inscriptions & Belles Lettres T. X. p. 388.

(b) Lib. II. cap. 19. Attic. Lect.

(c) p. 105.

(d) Lib. XII. Epigr. 97.

(e) Consule Cel. Monetam Menag. Tom. III. p. 450.

cari quis putarit, ineptus merito haberi debet) diversum esse vatem Elegantem a se ipso, ut *libelli pathicissimi & Sybariticis certantes* audire mereantur, in animum inducere ut credam minime queam.

Quartam sententiam, quae vatem nostrum ad tempora Nonni Panopolitani, quem ad seculum V. referunt, demittendum pronunciat, omnium nobis verosimillimam adparere fateri non erubescimus, pro ea quippe stante, si a paucis discefferis, Eruditorum toto Senatu, cum ultimis vatis Elegantissimi Editoribus Doctissimis Kromayero & Rövero, quamvis certam illi prorsus aetatem adsignare nesciamus. Hoc ut credam praecipue facit stylus Scriptorum istis temporibus vicinorum proprius Achillis Tatii, Aristaeneti ex. gr. & prae ceteris magni spiritus Poëtae Nonni Dionysiacorum auctoris, qui in locutionibus & scribendi genere adeo amice conspirant, ut qui alteri scribendi exemplum dederit dignoscere difficile sit. Nonnum Seculi V. Poëtam, ut probabile reddidit Cel. Fabricius (a), Musaeo aetate esse superiorem (b), ejusque praeceptorem esse putat Daniel Pareus, neque ab hac sententia alienum se ostendit Röverus eam certissimis argumentis, cum auctor noster integros fere versiculos sibi admodum familiares ex Dionysiacis transcripserit, pro-

(a) Bibl. Gr. Vol. VII. lib. 5, cap. 16. 10.

(b) Ad v. 97. p. 118. comment. sui.

probari posse ratus, quae adeo Kromayero probare se non potuit, ut in alia omnia iv-
rit (a) his verbis: *relinquitur prorsus incer-
tum, ex Nonno Musaeum plurima, tanquam
ex fonte hausisse. immo puduit forte Mu-
saeum negligere meliora, & ad Nonnum pro-
ficiendi causa adire, quem & ingenii & poë-
ticae artis facultate superabat, cujusque
praeceptor, contra quam existimabat Pareus,
poterat esse.* At parcius Nonno fulminantis
spiritus & sublimis, non diffitentibus acerri-
mis ejus adversariis Heinſio & Cunaeo, in-
genii Poetae haec objicienda meminisse de-
bebat vir Eruditus; cum, ut Musaeum arte
poëtica, & mirabili isto praecipue seculo
scribendi castimonia Nonnum longo post se
intervallo relinquere lubentissimo animo con-
cedam, ingenio tamen superari, mea qui-
dem sententia, prorsus indubitatum sit, ut
adeo Magni Vossii (b), Musaeum referentis
in numerum istorum Poëtarum, qui plus ar-
ti, quam ingenio debeant, sententiae sub-
scribam haut gravate. Id si certum, ut reve-
ra est certissimum, ex Nonno Musaeum plu-
rima tanquam ex fonte haurire non puduisse
non adeo erit absurdum. Ut unico exem-
plo, sunt autem plurima, defungar, nonne
Latinorum Poëtarum plerorumque judicio
princeps Maro ex Ennii carminibus, qui
judice Ovidio ingenio maximus, arte au-
tem

(a) Dissert. pag. 6.

(b) De Artis Poëticae Natur. ac Constit. cap. 5. §. 4.

sem rudis fuit, plurima, quae in rem suam convenire arbitrabatur transtulit, atque usus est pro suis? Nonne integros aliquando Ennii versus, ut ex Nonno fere Musaeus desumfit, in Aeneide reperire est? Certe qui Servii commentarios, & ab Hieronymo Columna digesta Ennii Fragmenta versavit, de ea re nullus, puto, dubitabit. Jam vero, cum Musaeus Veterum scripta Homeri ex. gr. quin & e Latinis Ovidii tam diligenti manu versavit, ut plurima inde carmini suo intexuerit, imo maximam elegantiarum, & acute dictorum, ipsius etiam argumenti partem Nasoni debeat (nisi forte cum Nausio (a), Poëtis ambobus tot easdem cogitationes in mentem, sine furti ulla suspicione, venire potuisse tibi persuadere malueris) ut volventibus notas & Animadversiones nostras in quibus, ubi operae esse videbatur, utrumque contulimus, parere poterit, quis credat Poëtae aetate sua adeo non ignoti, ut ab Agathia in Historia laudari etiam meruerit, opera, certe non spernenda, evolvere Musaeum puduisse, cumque non paucis hinc carmen ornare posset, non exiguam versiculorum partem isti adaptasse? Certe Nonnum fulminantis & sublimis adeo spiritus vatem, quemque vehementer dubito convinci posse tot versus ex aliis tam paucis inmutatis in opus suum transtulisse, ex carmine tam brevi tot versiculos

con-

(a) p. 392, 393.

compilasse difficulter ut credam adducor, quamvis fateor mihi deesse argumenta adeo valida, ut pervicaciores in sententiam pertrahere queant.

At quid dicemus de Viri Eruditissimi, & vatis utraque Lingua Graeca & Latina felicissimi P. Francii conjectura Musaeum eundem ac Nonnum esse suspicantis, ut probant verba in titulo Editionis Dav. Whitfordi posita: *Multa habet hic auctor cum Nonno communia, nisi ipse sit Nonnus. Stylus certe plane simillimus est?* Hoc & conjecerat Casparus Barthius (a), cuius verba (b) adponam: *versus, inquit, Musaei 35. cum hemistichio praecedentis est ad verbum ex Nonno ductus lib. 16.*

Μῦμον ἀλινομένη φιλοκέρτομον ἡλικος ἦβης.

Qui locus cum innumeris aliis suspicari nos facit, Nonnum ipsum meliori iudicio temperantem naturales suae inconsultae luxuriae morbos, poema ausum. de quo tamen nil affirmamus. Equidem, cum novae opiniones firmo talo niti debeant, haec autem infirma valde sit, non temere viris Eruditis adcedendum putem. At stylus simillimus est? Ego, si locutiones & dictionem spectes, concedo, aliter inficior, cum Musaeus castigato, humi-

mili-

(a) Advers. lib 20. cap. 21. p. 1008.

(b) Ex dissert. Kromayeri p. 3.

miliore minimeque inflato; Nonnus autem tumido, dithyrambico & valde luxuriante stylo utatur. At temperavit naturales inconsultae luxuriae morbos? Ego an luxuriantis venae adeo potens fuerit Nonnus dubito, certe eadem scribendi vitia in Paraphrasi Evangelii Joannis notare eruditos monuit Fabricius: quamvis stylus, ut certe non decebat in eo argumento, non adeo sit inflatus. Dubito quoque an voluerit, nimium sibi blandiente forte cothurnato isto stylo. Quæ ratio, quaeso, etiam, quod cum reliqua opera ipsius Nonni nomen gerant, hoc sub Musæi nomine in MSS. & apud Tzetzem jam veniat? an ipse Nonnus nomine suo dissimulato hoc carmen prodidit? sed Nonni opera reliqua longe superabat, adeo ut tam varium & elegans omni fere numero poema Nonnum fecisse, etiamsi maxime velit credere, cogitare non posse quenquam putet Cl. Kromayerus (a). Quid denique est, quod conjecturam Virorum Eruditorum probabilem reddat? Nihil certe.

Praeter Nonnum in Aristæneto locutiones geminas observare licet; illum autem ad Seculum V. referendum credibile est. Scilicet Aristænetus (b) in laudibus Panaretæ totus ita loquitur: *ὃ πᾶς θεατῆς ὑφ' ἡδ.*

v. 8

(a) Dissert. p. 6.

(b) Epist. lib. 1. ep. 26. p. 172.

ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡμῶν πάντων, ἀπείρου ἰχθὺς ἡ
 μνήμη δὲ Καραμάλλου τοῦ πάντος, ἀπείρου ἰχθὺς ἡ
 μνήμη ἀνεβῆ. Vides Caramalli chironomi ce-
 leberrimi mentionem hic fieri: illius autem
 meminit & Sidonius Apollinaris (a):

*Coram te Caramallus, aut Phabaton
 Clausis faucibus & loquente gestu,
 Nutu, crure, genu, manu, rotatu
 Toto in schemate vel semel latebat.*

Ubi ætatis suæ aut sane non multo anterioris
 artifices ipsum laudare Doctissimus Mercerus
 recte notare videtur Viro longe Eruditissi-
 mo Jac. Phil. Dorvillio (b), qui Caramalli
 ætatem medio seculo V. feliciter adligavit,
 & omnino consuli hic meretur. Aristænetus
 igitur quin ad ista tempora jam referendus
 mihi vix dubium fere videtur: quis vero al-
 terum imitatus sit non adeo liquidum. Er-
 ditissimus Alciphronis editor (c), Aristæne-
 tum imitatum fuisse Juniores nostrum Mu-
 sæum non vane existimat, cum alios paucis
 inmutatis describere huic sollemne, ut adeo
 hanc sententiam sequi non detrectem.

Achillem Tatium, quædam cum Musæo
 habere communia ex locis quibusdam a nobis
 conlatis certum satis videtur: suspicor autem
 hunc Aristæneto priorem, qui non pauca sub-
 legis

(a) Carm. 23. 208.

(b) In Vanno Critica cap. 7. pag. 208.

(c) Ad lib. 3. ep. 1.

legisse ipsi videtur: nam de Tatto id ut minus cogitem, quamvis cum Gaulmino Bourdelotius simiam ipsum Heliodori adpeller, facit quod illum in tam manifestis furtis, quam Aristænetum, nondum deprehenderim. Quid? Eruditissimus Moneta (a), ante medium Seculi IV. Achillem vixisse argumento sane firmissimo ostendit, ut adeo, quin non tantum Aristænetus, verum etiam noster illum imitatus sit, nullum mihi sit dubium. Cum vero tot argumenta, (huc enim quae contra Scalligerum observavimus referenda) consensusque omnium fere Eruditorum sententiam hanc tueantur, nihil vero, quod sciam, ei obponi possit, reliquae autem multis laborent, opinionem hanc satis firmam & probabilem sequemur.

Antequam tamen disquisitionem nostram de aetate Musæi absolvam, verbo memoranda quinta sententia prae caeteris peculiaris Joannis Harduini *de Nummis Populorum & Urbium* (b), qui fabulam hanc Seculo demum XII. fictam ex mala interpretatione nummi Abydenorum censet, in quo pro ΠΑΜΗ ΑΝΑΡΟΣ perperam legissent Monachi quidam Galli ΗΡΩ ΑΗΑΝΑΡΟΣ, & hinc fabulam

(a) Menag. Tom. III. p. 118. & seqq.

(b) Ea quidem in editione Paris. A. 1684. non invenitur, sed in Amstelædamensi A. 1709. in qua cum aliis hanc ipsum addidisse didici ex Jo. Clerici Bibliotheca Selecta Tom. XVII. p. 377-379.

lam illam demum fabricati essent, quando Musaeus noster ad Seculum saltem XIII. demittendus esset: sed quo nihil vanius, nihil ineptius. Quis enim, ut alia jam absurda mittam, credat barbaro isto seculo stupidissimorum Monachorum ingenia in tantum mutata, ut adeo elegantia in claustris suis poemata pungere potuerint, ut postera aetas pro Ovidii foetu ex. gr. habere non dubitaverit. Sed ut nugas istas satis riserunt viri Eruditi, sic & hanc ineptam de fabulae origine opinionem Jo. Clericus (a), & qui nomine ejus ignorato locum laudavit, Cl. Kromayerus (b), nec non Doct. Nauzsius (c). Nihil vero magis ridiculum vidi, quam Harduinum adeo absurdam horum amorum originem exculpisse, cum tamen apud ipsum Virgilium, cujus Georgicis antiquitatem ereptum ire an ausus fuerit nondum constat, (liber enim non est ad manum) hujus rei mentio diserta exstet (d):

Quid juvenis, magnum cui versat in ossibus ignem

Durus Amor? nempe abruptis turbato procellis

Coea nocte natat serus freta: quem super ingens

Porta tonat coeli, & scopulis illisa reclangunt

.. 2

Aequo-

(a) Ad Ausonii Cupid, Critic. Adfix. v. 23.

(b) Dissert. p. 9. & seqq.

(c) p. 386, 387.

(d) lib. 3. Georg. v. 278.

Aequora: nec miseri possunt revocare parentes,

Nec moritura super crudeli funere virgo.

Quod unicum absurditatem hujus commentarii facile ostenderet. Sed id tanti non est, cum Auctor ipse deinceps sententiam damnarit (a).

Adeo autem elegans hoc de Herone & Leandro Carmen magnam gloriam peperit Auctori ipsius Musaeo, ut omnium fere Eruditorum communibus suffragiis adprobatum sit. Marci Musuri & Demetrii Ducati Cretensium testimonia paulo infra sequentur. Scaligerum ipsi Homero praetulisse jam vidimus, quod judicium Viri Summi licet minime videatur esse probabile, & Homero inventionem jam necessario relictam non parum labefactetur, tamen vati nostro omnino honorificum, cum certe principibus in hocce studio viris placuisse non ultima sit laus habenda. *Elegans & suave* poemationem vocat Gul. Canterus (b); *Musaeus etsi non vetustissimus, bonus tamen & elegans Poëta* Ger. Falkenburgio (c) audit; Gaspar Barthius, loco adducto a Pareo in praefatione, in laudes ejus effusus, *omnia inquit, floridissima, nec tamen*

(a) Ita videre est in Biblioth. Selecta Jo. Clerici Tom. XVIII. p. 256, 257.

(b) Nov. Lect. lib. I. cap. 2.

(c) Lect. & Conject. ad Nonni Dionysiaca p. 1319.

tamen turgida : omnia nitentia , nec tamen
 caluitiem quandam prae se ferentia : om-
 nia compta , sed sine pinguedine unguento-
 rum exoticorum : omnia limpidissima , sed
 sine profunditate : omnia polita , sed sine fu-
 cis : omnia dulcia , sed sine somnifero pa-
 pauere , quo sparsa esse plerumque solet ni-
 mia illa sibi aequalis suauitas. Amoris
 praeterea affectus , & effectus tanquam in
 elegantissimo speculo apparent , ad vivum
 suis genuinis coloribus depicti : temeritatis
 coercendae , & exercendae , etiam in oc-
 culto , castitatis exempla doctissima. Jac.
 Gronovius (a) : Hoc igitur quaecumque ,
 sed antea inauditum amoris specimen ab il-
 lis tamen aliisque , verum singulari exordio
 ab ingenio Musaei venustatem poësis acce-
 pit. Fabricius (b) , non invenustum carmen
 & versibus mollissimis compositum vocat.
 Nauzius (c) : son ouvrage est plein d'ex-
 altitude & de délicatesse : le style en est pur ,
 & les expressions toujours choisies. Addam
 testimonia Editorum Poëtae nostri sed pau-
 ca. Rondellus (d) , satis in laudibus ejus
 prolixus , inter alia Musaeus , inquit , amoeni
 fuit & elegantis ingenii Poëta. Id satis
 arguunt illius erotica ; siquidem in hocce poë-
 ma

• • 3

(a) Tom. II. Thes. Ant. Gr. num. VIII.

(b) Bibl. Gr. lib. I. cap. 16. p. 105.

(c) l. c. p. 388.

(d) In praefatione p. 12.

matia ordinem videas & convenientiam, selectas sententias & schemata: Scriptio quam laeta! quam florida! quam venusta! Non fuit lutulentus, sed pleno & puro exundat gurgite, lectorem non magis ubertate quam elegantia exhilarans, pelliciens atque detinens: Jam argumentum ut blandum! ut molle! ut patheticum! ferreus sit, qui non legat: novum sane, sed periculosum argumentum, si quod uspiam occurrit. Kromayerus (a), fateri plerosque omnes, fingi carmine hoc venustius nihil posse, refert; in Dedicatione parvum quidem sua mole, sed praestantia & suavitate in primis commendabile carmen & in Dissertatione multo venustissimum, pulcrum fetum, elegantissimam summi ingenii prolem, & poema suavissimum appellat. Missis aliorum testimoniis agmen claudat honorificum prae caeteris illud Röveri in erudita praefatione: Quis tamen ex Poëta tam facundo tamque castigato judicaret, omnis Eloquii & Elegantiae theatrum suo aevum jam fere occlusum fuisse? Nisi quod Poëtica Majestas, aurea & amabilis illa simplicitas, quam in antiquis deprehendimus, in ipso hoc auctore aliquando recessisse possit videri, omnes tamen sui temporis aequales facile superavit, & victor existens palmam iis praeripuit. Nam tanta suavitate infelicitioris aevi vitia temperavit, ut hoc carmen ab omni

parte

(a) Ad v. 297.

partē Atticam venustatem & ingenuam cul-
tam ferat? Ipsum certe Amoris opus! ubi
cum Gratiis Venus certare videtur. Utinam
Musaei plura vel ipsius tincta lepore nobis
superessent poemata? Dignus igitur est, si
quis alius ejus seculi, cujus scripta quam e-
mendatissima in lucem prodeant. Adde Dedi-
cationem juvenis Eruditi. Nihil igitur famae
Vatis Elegantissimi detrahet sinisterius judi-
cium Cel. Monetae (a): *Les connoisseurs ne
convieront jamais que le Musée, Au-
teur du Poème de Léandre & d' Héro y ait
réussi, comme on le prétend dans le Menagia-
na Tom. I. pag. 204. Ses vers sentent le
Grammairien plus que le Poète. Ils sont la
plupart copiez d' après Nonnus. quae per
omnia tamen non falsa: Vid. & Nauzius p. 391.*

Manum hic de rabula tollerem, nisi ver-
bo memoranda esset opinio Schöettgenii,
qui *Christianum* fuisse Musaeum nostrum exi-
stimat argumento ducto ex v. 156.

Τὸν παῖδα καὶ ἐπὶ τῷ, ἀνὴρ ἐπὶ τῷ. Δὴ καὶ παῖδα.

Quam phrasin *Hebraismum* sapere putat, sed
merito improbante Kromayero. Potiori jure
advocare potuisset v. 137.

Ὁλβιος, ὅς ἐ' ἐφύτιον, καὶ ὁλβίη, ἡ τίς, μήτηρ,
ταύτης, ἡ ἐ' ἐλόχυντο, μακαριότης?

• • 4

Quae

(a) Tom. III. Menag. p. 287. propositum.

Quae adumbrata videri possent quibusdam esse ex Lucae Euang. cap. XI. 27. Εγένετο ἡ ἐν τῇ λέγειν αὐτὸν ταῦτα, ὁπαρεχάσατο τις γυνὴ φωνῇ ἐν ᾗ ὅχλῳ, εἶπεν αὐτῇ· Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βατάσασά σε, ἢ ἡμεῖς ὅτι ἐθήλασας. Potuisset & v. 183.

Γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος ἐν ᾗ σιωπῇ ἔργον, ὅπερ τελείει τις, ἐν τολόδοισιν αἰκνύει.

Quam sententiam in N. T. reperiri notum. Sed bonum factum, quod loca illa non attenderit, neque enim quicquam hinc elici potest, cum talia apud Auctores temporibus istis antiquiores reperiantur, ex. gr. apud Ovidium (a):

*Sive es mortalis, qui te genuere beati,
Et frater felix, & fortunata profecto
Si qua tibi soror est, & quae dedit ubera
nutrix.*

Quod quidam forte objicerent cum sanctitate Christiana Carmen hoc minus convenire, non adeo urgerem, cum Ecclesiasticorum, qui Erotica scripserunt, exempla conlegisse Aegidium Menagium in Anti Bailieto referat Cel. Fabricius (b). At sententiam Schöettgenii tum demum amplectar, cum firmioribus, ut decet, argumentis innixam videam, auctori suo tamen ipsam placere haud aegre passus.

Carminis hujus longe elegantissimi a Musaeo

(a) Metam. lib. 4. 321.

(b) Bibl. Gr. lib. V. cap. 6. p. 785.

hæc condendi occasionem miram, & alibi non repertam pandit Rondellus (a), cujus verba stylo præcipue jucundo se commendantia, longiora quamvis, adponam: Inter scyphos ludebant Agathias & Musæus, & more Poëtarum, postquam nugas canoras deliterassent, & scholia cantassent innumera, petiit noster ab Agathia, quonam vulnere beatus, quonam periret sagitta. Ille dixit anceps, tandem fide silentii data, fassus est se Sesiadem quandam Dorcalidem nomine, cui nulla par esset in terris, deperire. Adjicit aerumnas, angores, & superba fastidia puellæ. Dein subiicit, quo tandem pacto spe omni decoblante, contra spem victor evaserit. Istud quidem temeritate auspice, ac furore dæce contigisse, nec ideo minus belle & venuste: gratulari sibi dementiam, quæ tam felicem sortita exitum, velle ipsum. & in rî cōp amare Dorcalidem. Musæus noster illico mirari, laudare, bonas fortunas hominis ad coelum extollere. Sed, Amico, ait, quid invides victoriæ modum? Age, effare: Pars est meminisse triumphi. Ad quæ Agathias: Anno præterito furens, & virus vidensque periens, ad aominam nudus adnato, qua parte stant horti ejus, in quibus spatari solet circa meridiem. Coram me sisto; ajo me in mare jam jam præcipitem daturum, ni amanti & furioso suc-

(2) In praefatione pag. XL.

currat. Sestias mea, nuditatē vixi procul
 dubio miserata, & imagine mortis pertarba-
 ta, & audacia novi Leandri permota, diri-
 tutem morum frangi passa est, & Heronem
 se prae buit. Ex illo tempore nobis dextrum
 omen sternuit Amor. Felix tu quidem, in-
 sis Musaeus; verum est quod stupeam, quum
 Agathias poeta inclutus, suos scribere, imo
 Leandri veteres illos & decantatos amores,
 quippe & tu alter Leander es, non adgre-
 diatur. Ad haec nihil Agathias, nisi se
 non esse tam alti & tam excelsi spiritus poe-
 tam, quam qui versibus dignis, & pollenti
 pectore rem tantam posset exsequi. Risit
 Musaeus, & in se negotium poeticum recepit.
 Haec fuit nostri poematis origo, quod opus
 cum prae se ferret dubium & epicœnum no-
 men auctoris, in errorem plerosque indu-
 xit, qui nullo temporis habito discrimine,
 junioris opus vetustissimo poetae perperam
 vindicarent. Sed haec, quia nullo aucto-
 re referuntur, ut incerta suo loco relia-
 quemus; ut & an veteres illi amores He-
 ronis & Leandri temporibus Iliacis sint an-
 teriores nec ne, cum nihil ex de re nobis
 constet, & Magni Bocharti de hac materia
 foetus, qui inter Opuscula inedita memora-
 tur nondum lucem adspexerit. Vere tamen
 olim contigisse, quod in dubium videtur vo-
 care Cl. Jac. Gronovius (a), negare non au-
 sim,

(a) Tom. II. Thes. Antiq. imp. VII.

fin, quamvis fabulosa quaedam intermixta
non inficias eam. Natatio certe illa Leandri ex
Abydo versus urbem Sestum (non ex ur-
be Sesto versus Abydum, ut refertur miror
in Itiner. Sponii & Wheleri (a)), quam-
vis mirabilis valde fidem non superat, cum
probes istae sibi oppositae admodum sint vi-
cinae, septem quippe stadiis a se invicem
disiunctae secundum Plinium (b), vel octo
secundum Xenophontem (c). Videndi e re-
centioribus Sponius & Whelerus l. c. Th.
Smith in Brevi Constant. Notitia (d), The-
venotus in Itinerario (e) aliique. Nec des-
se exempla quorundam arte natandi ce-
lebrum maxime patere potest ex obser-
vatione Rondelli (f), quam hic adscri-
bam: *Forſitan incredibile videbitur, hunc
maris tractum a Leandro fuiſſe transfreta-
tum, qui tamen referente Stokovio ſeſquilen-
tae eſt. Sed majus quid vidit Gallia, obſidio-
ne Reae inſulae. Gregarius enim miles vo-
mine La Pierre, ab ea inſula, juiſſu Mare-
ſchalli Thoraiſis ad Rupellam uſque, per
leucas & amplius natando, ibat & redibat,
cum utrimque interpres & panarius. Verum,
quid iſtuc, ad celeberrimum urinatores Co-
lan, qui plus in aquis, quam in terra dege-
bat?*

(a) Explic. Numism. T. I. pag. 425.

(b) H. N. IV. xi.

(c) Locks adductis a Pareo Comment. p. 42.

(d) pag. 68.

(e) Lib. I. cap. 7. pag. 27. Edit. Belg.

(f) ad v. 255.

bat? Vid. Alex. ab Alex. Consul. & Lipsius ad Tacitum (a), ubi de Batavorum arte natandi agens producit versus hos Hadriani de Germano Batavo:

Hadriano potui qui iudice, vassa pro-
fundi

Aequora Danubii cunctis tranare sub
armis.

Sed jam satis de Auctore poematis hujus, atque ipso carmine; restat ut promissi memor nostrum interpretandi institutum, operisque occasionem pandam, & simul de auxiliis, quae scribenti ad manus fuerunt, ut & interpretibus quaedam in medium proferam,

Annus intercessit unus & dimidius, cum in vatem nostrum, quem tum forte quaedam in manus sumtum avide semel atque iterum percurreram, notas quasdam conscribendi inpetum cepi, quas tamen non nisi ad versum 272. id temporis perduxi. Illas cum ostendissem Viro harum literarum ante alios omnes peritissimo TIBERIO HEEMSTERHUISIO, a cujus facundo ore pependisse semper juvabit, qua est humanitate vir summus ad adcuratius examen notata ocyus revocaturum promisit; at quo minus tam beato esse licuerit obstituerunt multiplices, quae virum Magnum (per idem enim

(a) in notis ad lib. 4. Annal. n. 21. pag. 44.

enim tempus Graecarum Literarum in urbe
Leyda professio ipsi offerebatur) distrahe-
bant curae, quibus effectum, ut notas, sicut
erant, non inlaudatas tamen invitus tandem
reddere coactus fuerit. Ab hoc tempore diu
in scriniis repositae delituerant, cum in fa-
miliari aliquando colloquio fugientium Ca-
menarum inter paucos itator felicissimus P.
BURMANNUS (per HEMSTERHUI-
SIUM enim aliquid ipsi, ut fallor, innotue-
rat de conamine nostro) ineditas quasdam
conjecturas PETRI FRANCII : nec non
Conlationem duorum Codicum MSS. ut &
editiones quasdam penes se esse, eorumque
omnium copiam, lubentissimo animo mihi se
facturum vir Humanissimus memoravit, &
non tarde mox exhibuit, pro quo prolixo
in me favore Praeceptorum honoratissimo, at-
que optime de me merito publice quas pos-
sum maximas gratias ago.

Copiis his instructus de Musaeo cogitare ite-
rum, & exactius aliquid elaborare consilium
cepi. Primae enim illae notae breviores erant,
nec decimam partem operis, quale nunc in vul-
gus prodit, constituebant ; tenuiores etiam
erant, ut adeo plerasque vel emendare, vel
longe abesse penitus jubere coactus fuero.
Nec mirum. Usus fueram tantum una edi-
tione, quae Basileae apud Nicol. Bryling
A. 1559. in qua praeter Musaeum Aesopi &
Ga-

Gabrie fabulae, Agapetus aliaque continerentur, prodierat, cujus varias Lectiones, quia nec Fabricio nec alteri cuiquam memorata, quamvis non adeo magni momenti, edjeci. Suspicio Basil. editionem A. 1584. quam in notis & Dissert. p. 13. memorat Kromayerus, ex illa expressam esse, nisi sit eadem.

Postquam vero ultimam editionem, quae Lugduni Batavorum Anno MDCCXXXVII. nuper prodierat, de qua antea ne fando quidem audiveram, mihi comparare licuit, majore successu opus inceptum mox adgrediebar. In hac enim editione prae caeteris omnibus nitida & adornata longe Eruditissimus juvenis MATTHIAS RÖVERUS, eo tempore annos tantum decem & octo natus, variantes Lectiones septem codicum MSS. & septendecim Editorum cum inedito Scholiasta, & tribus Virorum Doctorum interpretationibus exhibuerat, notisque paucis sed egregiis ornaverat, quo opere de omnibus qui pretium his literis ponere norunt, optime meritus est, & famam, quam non diu post eximia Fragmenti veteris Jurisconsulti a Dositheo magistro servati, & felicissimarum ad Glosas Nomicas Emendationum editione maximo confirmavit opere, ingentem retulit. De Scholiasta quid sentiam in notis & Animadversionibus hic illic aperte

te declaravi, neque dissentire Doctiss. E-
diorem ex humanissimis ad me datis liti-
ris intellexi, quibus saepius risum sibi mo-
vere hominis istius ineptias, publico tamen
invidere, quia ineditus, & in libro opti-
mae notae repertus erat, noluisse significa-
vit, quod institutum nemo humanior impro-
bari facile.

Adcessit haud adeo longo post tempore (se-
mel enim hic enumeratione editionum desun-
git) *Musaei Erotopaegnon Herus & Leandri*
commentario libro illustratum a DANIELE
PAREO, quod lucem vidit Francofurti A.
MDCXVII. in hoc autem Pareus id sibi nego-
tium solum datum esse credidisse videtur, ut
ex omnis aetatis Scriptoribus, quos forte unius
Musaei causa evolverat, ingenti exemplo-
rum firmagine congesta doctrinae famam a-
pud istos homines, qui aliquid futilissimum
illud scribendi genus putare solent, aucupa-
retur; verum adeo mihi non satisfecit, ut
Lectorem, cui cordis non est fibra, adeo
laboris patientem fore credam vix ullum, ut
commentarium illum, quamvis otio abun-
det, totum percurrere libeat. Vere certe
affirmare mihi posse videor de Musaeo ip-
sum pessime meritum esse, & vix unquam
sive Diva Critica emendationem protu-
lisse, vel locum obscuriorem nitido lumine
perfudisse; sed contra, si quid teneat, inep-
tum

tum esse & absurda non raro loqui, cetera talia quae nihil ad Musaeum faciunt; qualia in notis & animadversionibus nostris haud raro aspere satis explosa esse non mirabitur Eruditus Lector. Devoranda tamen nobis fuit haec molestia, & taediosissimo scripto perlegendo labor inpendendus, cujus tamen minime poenitet, cum simul Weitzii & Barthii notata non raro his mixta, quamvis haud multo majoris momenti, reperiantur; tum variorum Eruditorum de hac vel illa materia cogitata memorentur; tum occasione perperam acceptorum quorundam locorum, nobis verum non raro videre licuerit, nonnunquam & aliqua latius deducendi materies nata sit.

Tardius accepi editionem, quam Halae Magdeburgicae Anno MDCCXXI. in lucem emisit JO. HENR. KROMAYERUS Barthii, Weitzii, Voëtii, Heumanni, Schoëttgenii, Gesneri, Bergleri, Groebelii, & ipsius editoris notis ac Dissertatione praevia instructam, de qua editione Vir Celeberrimus *ante illud tempus digniori habitu venustissimum Poëtam in publicum vix prodiisse* jure confirmare posse nobis videtur. Ipse enim vir Eruditus a scribendi illo insanabili cacœthe, quo praeter imprudenter congesta quaedam non dissimilia exempla, dicta, sententias, Auctorum denique veterum & Recen-

centiorum taediosissime constipata loca, vix quicquam bonae frugis ipsi proferunt, longe remotus, nec pestilenti illo, quod multos nostro praecipue tempore adflavit, fidere contactus, Musaeum nobis nitide expressum, & egregie multis locis emendatum, & notis non maximae molis sed doctis inlustratum, veteri etiam interpretatione saepius correcta, exhibuit. Quae eruditissimus Alciphronis editor, & Cl. Heumannus adtulērunt paucissima sunt, nec tamen spernenda. Adtulit plura Voetius, sed nec adeo multum praestitit. Notas Schöettgenii & Gesneri, quae parum bonae frugis continent, & nihil Musaeo opitulantur, si mei res fuisset arbitrii, procul abesse jussissem; neque puerilibus illis Jo. August. Groebelii Ostitiensis, quae Minellio, Farnabio, Junckero, & similis farinae hominibus, palmam dubiam reddere possent, adnotatiunculis editionem meam onerari & conspurcari passus fuisssem.

Editionem nostram adornanti ad manus praeterea fuerunt editiones Davidis Whitfordi Londini Anno MDCLIX., ut & Andreae Papii Gandensis Antwerpiae MDLXXV. in lucem emissae, quae quamvis non poenitendae essent, nobis tamen exiguum usum praebuerunt, cum conlationes earum in sua jam exhibuerat Cel. Röverus, cujus diligenti ope-

ra effectum, ut reliquarum editionum desiderium vix me inceslerit, quippe quae notis nudae fere prodierant, si quae autem reperirentur, jam meliorem partem prostabant in editione Kromayeri: unde factum quoque, ut parum mihi profuerit editio, quam ad Codicem Regium conlatam Jacobus Rondellus Parisiis Anno MDCCCLXXVIII. cum notis in vulgus prodiderat. Hisce auxiliis instructus editionem novam adgressus fui, in qua quid praestiterim, paucis monebo.

Prima vice hic conparent conjecturae viri Ingeniosissimi PETRI FRANCII, quas margini editionis Dav. Whitfordi adposuerat, ut & haud exiguum variarum lectionum numerum ex editione Papii, Stephani, & Rondelli aliorumque conlectarum, quas tamen, quia jam conspiciebantur in editione Röveri, praecipue si parvi momenti essent, omisi; ipsas autem conjecturas, quamvis a Viro Erudito in eum finem non viderentur conscriptae, integras adjicere visum fuit, quia aliquando difficilior ipsarum electio esset, nec difficulter, si quid ultimam limam forte non expertum videretur, veniam apud aequos rerum arbitros inventurum arbitrarer. Conjecturas autem has cum conlatione Musaei facta ab IS. VOSSIO, sed v. 178. jam desinente.; ut & altera conlatione a NIC. HEIN.

HEINSIO instituta cum editione vetusta Veneta *literis capitalibus* impressa ad editionem A. Papii Plantinianam A. 1575. quae v. 79. jam finitur, ut & varias ex editione Basileensi Lectiones textui, ut vocant, semper diligenter subjectas videre licet, quamvis raro alicujus pretii lectio in iis occurrat, quae non in aliqua jam Röveri exhibeatur, unde aequiore animo tuli Conlationes istas non diligentius ad finem ipsum peractas me possidere. Neque sane, quidni enim fatear, vati nostro a novis membranis multum auxilii sperandum puto, cum omnes fere, in locis procul dubio turpiter corruptis, nihil expediant, & in absurdas lectiones conjurent, ut adeo in solvendis nodis reliquis, qui paucissimi nunc sunt, ingenio Critico opus esse necessario judicem.

Ipsam textum, ut vocant, ad editionem Cel. Röveri, quae raro discedit ab illa Cl. Kromayeri, diligenter exactam expressimus; nec, nisi rationibus, ut nobis videbantur, justis, quas semper reddidimus, moti mutavimus; ipsa etiam lectio edita quibus MSS. niteretur, nec minus quibus de causis vetustiores repudiatae, ne Lector nesciret diligenter cautum, ut adeo alicujus pretii lectio vix alicubi exstet, quam non adtigimus. Id autem eo praecipue scopo factum, ne aliis forte districtior Lector toties alias editiones

consulere opus haberet, quamvis in consilium adhibuisse Röverianam, non sit, quod quemquam poeniteat. Bina Marci Musuri Cretensis Epigrammata & unum Demetrii Cretensis, ceteraque quae in Editione Röveri, aliisque etiam habebantur, praemisi.

Indices denique Rerum & Verborum, ut & Auctorum Veterum & Recentiorum, in quibus nihil omissum temere reperias, adjeci.

Cum vero ex Commentario Parel, aliisque interpretibus percepissem, non pauca esse, quae Musaeo cum Nonno conveniebant, inque eo ipsa lectione magis magisque confirmarer, tandem vastissimum Dionysiacorum opus quadraginta octo prolixis libris constans, totum perlegendi, atque omnia ea, quae aliquo modo ad vatem nostrum pertinebant, diligenter comportandi consilium cepi; neque exiguus inde ad me fructus redundavit. Cum enim nemine dissentiente tot vatibus ambobus communia essent, non vano conatu ex sedula conlatione locorum, multis male adfectis succurrere, tueri male tentata, obscura luce clara perfundere, & vicissim Nonnum pluribus in locis eximie sanare licuit, qua in re priores interpretes tam negligenter versatos miror.

Ordi-

Ordinem autem hunc plerumque tenui, ut ea quae propius ad lectionem Musaei constituendam pertinerent, omnia textui ipsi subjicerem; loca intellectu difficiliora, quaeque longiorem interpretationem flagitabant, in Animadversionum librum rejecerim, in quo, sicut & in notis, quam plurima Veterum Auctorum tam Latinorum quam Graecorum loca, quae medicam manum poscere videbantur, vel oblata vel adrepta occasione sanare, male tentata a Viris, Eruditis vindicare, obscuriora inlustrare omni ope contendimus; quae res an ex voto ceciderit tui, Erudite Lector, erit arbitrii.

Id autem praecipue egi, ut nihil fere, quod in toto Musaeo cuiquam difficultatem vel minimam parere posse videretur; quod exemplis ex Poëtis aliisque Scriptoribus petitis inlustrari posset; imo vix quicquam eorum, quibus lucem capere, vel dare poterat, vates egregius, omitterem, ut adeo paucissimi versus essent, ad quos non aliquid monuerim.

Neque tamen eo fiduciae veni, ut post meam curam nihil usquam in Musaeo obscuri, nihil, quod medicam Eruditorum manum posceret relictum vane arbitrarer, quin nodos vindice dignissimos, licet paucissimos, restare candide fateor. Indicio esse queunt emendationes ineditae Viri Eru-

diuiffimi, qui nuper Reipublicae literariae,
 & praecipue huic Academiae flebilis admo-
 dum occidit, GEORGII D' ARNAUD,
 quarum a Venerando juvenis Eruditissimi
 parente acceptarum, inter plurima prolixi fa-
 voris indicia, beneficio eximio me sibi ob-
 stringere voluit Athenaei hujus sublime de-
 cus L. C. VALCKENAE. Illas (sunt au-
 tem plurimae in Scholiasten) sicut erant mar-
 gini editionis Cel. Röveri adscriptae, tuo,
 Erudite Lector, sistam judicio. v. 38. in
 Scholiastae verbis Ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀφροδίτην, καὶ τὴν
 Αἰθιῶν καὶ αὐτὸν τὸν ἑρῶτα θυεῖας παρμένη καὶ ἡμεῖς
 pro τὴν Ἀθηνᾶν conjicit πλείων ἐγγίαν & pro πα-
 ρμένη, παρμένη. v. 45. pro

ἀλισβεφέντ ἐφύλαττο ἡμεῖς

sicut & in Scholiasta, legit ἀλισβεφέντ. v. 47.
 pro Κυθίων] τοπικῶς ἐπανυομένων emendat τοπι-
 κῶν ἐπανύμεν ὡν. v. 111. pro

Ἐκ περὶ τῆς δ' ἀνέφατος βασιλῆως ἑσπέρη αἰετῆς.

Αἰετῆς legendum, sicut v. 151. pro

Θητεύην ἐκόμισεν κ. τ. λ.

Conjicit ἐκόμισεν. v. 162. pro ἔξεσθι πρὸς τὴν γῆν in
 Scholiasta ἔπηξεν. v. 171. οὐ καμῖν] ἐκ ὑπέμενεν,
 vocem ἐκ expungit. v. 199. in eodem verbis
 ἐν αἷς βασιλεύει τὰ πάντα deesse censet δαμάζειν.
 v. 205. pro

Οὐ τρεμὴν βαρὺ χεῦμα τῶν μετατεύμενος θυγῆν.

le-

legit

ὁ δὲ τρομέει βαρὺ χεῦμα (vel βαρὺ χῶμα) τεινὸν
μετανείμενος δυνήν.

ut Homerus. ῥῆται. v. 213.

ὄνκ ὄψομαι δύντα βαίτην.

emendat ὄψιμα vel ὄψιμέδοντα. v. 98. pro

ἦ δὲ νῆα μέλασσαν ἀπέκλασε διχθαδὲ χίρσα.

conjectat ἐφέλκυσσι. Si meam sententiam de
his roges, Erudite Lector, emendationes in
Scholiasta omnes fere certissimas videri; in
ipso vero Poëta, erudititas licet, incertio-
res me putare non dissimulo; truncare ta-
men nolui, quia aliis secus forsan videretur,
nec quemquam adeo exuisse omnem humani-
tatem, ut propter conjecturam forsan minus
necessariam manes Viri ex literis hisce in-
mortalem gloriam merito adepti vel verbo
laedere velit, facile crediderim.

Ubique libertatem in ferendis judiciis de
Interpretibus, sive Musæi, sive aliorum
scriptorum, sententiis secutus sum, sed non
effrenem illam, qua plaustris conviciorum
vel in minima re dissentientes, quo jure
quaque injuria, quibusdam obruere mos est;
verum moderatam, & qualem vicissim ne-
mini in nostra scripta denegarim, nisi si ali-
quando calor juvenilis, praecipue Scholiastæ,

Parei, aliorumque ineptiis bilem moventibus, in diversa nos abstulisse videri posset.

Hinc nollem Lector Eruditus, cum toties Viros longe Doctissimos, Burmannum, Bentlejum, praecipue vero Heinsium, & Marklandum, aliosque refutari videat, sinistram opinionem de me foveat, ac si ista ratione famam mihi conciliandi animus esset, quem istam cogitationem nunquam subiisse candide fateri possum; quin contra, cum ex nullorum fere scriptis majorem utilitatem perciperem, nullorum vestigia laetius adorarem, ante alios illorum lectionem me cepisse, & detinuisse sancte testor, quando fieri non potuit, ut non rato ab iis discedere, & diversam, parcens tamen hominibus virorum magnorum, quos colere & venerari nunquam desinam, sententiam, libertate cunctis in hoc studiorum genere concessa usus, sequi necessario debuerim.

Unum tandem oro, Erudite Lector, ne, tam brevi interjecto tempore novam Musaei editionem in vulgus prodire nimium mireris, & indignum aliquid me suspiceris; quando, cum animum ad scribendum primum adpuli, de Eruditissimi Röveri editione me nihil inaudivisse; quin aliquando, omnem, ubi innotuerat, novae curandae cogitationem

rem abieciſſe : & In Obſervationibus Miſcel-
laneis notata publicandi certam, a qua non
niſi virorum Eruditorum hortatus, & nimia
operis moles tandem me deterruerunt; mi-
hi ſediſſe ſententiam vere adfirmare liceat,
quod ſi tam facile tibi, quam Elegantiffimo
Editori, ut ex humaniſſimis ipſius literis
non vane mihi perſuadere videor, (prebave-
ro, ſummo proſecto opere mihi gratulabor.)

Longiore ſermone tempora tua, Erudite
Lector, non eſt quod morer. Tu, ſi ita vide-
tur, conatibus noſtris fave, quando majora
olim molituro acres ſtimulos addes. Quod
ſi in quibusdam verum cernere haud licuerit,
erranti comiter viam monſtrare, quaero, ne
dedigneris. Exiguum, per quod caſtiſſimis
hiſce Muſarum ſacris juveni operari licuit,
(dum etenim hanc praefationem abſolvo an-
num vigefimum, ante quem, ſi per moras o-
peris typographicis in ipſa praefertim praef-
atione factas licuiſſet, opus hoc prodere
fuerat animus, haud ita pridem exceſſi) tem-
pus apud te, ſi aequus es rerum arbiter, pa-
rationem veniam dabit; ſin iniquus es, nihil
te moror. Juvenili adeo aetati, poſt tot E-
ruditorum curas Muſaeo inpenſas parum,
quod Eruditioribus placere poſſet, peragen-
dum reſtare in Auctore iſto non inmerito
videri poſſe, candide fateor; idque ali-
quando me terruiſſe non negabo; verum

cunctantem impellebant Doctissimorum & optime de me meritum Virorum hortatus, incendebant exempla eorum, qui in tenera juventute tale quid ausi grande nomen tulerant, quemadmodum ex. gr. ipsius etiam vatis nostri interpretum Andreae Papii, & Matthiae Röveri; incitabat & elegantissimum Quintiliani monitum, ab aliis jam laudatum. *Non differendum esse tyrannum in senectutem: nam quotidie metus crescit, majusque fit semper, quod ausuri sumas, & dum deliberamus quando incipiendum sit, irripere jam serum est. Quare fructum virtutem, & adhuc dulcem promi decet, dum veritas & spes est, & paratus favor. Et audere non dedecet, & si quid desit operi, supplet aetas, & si qua deest juvenititer, pro indole accipiuntur.* J nunc, Erudite Lector, atque animum, quem longioris praefationis taedium fors jam tenet, aureo Vatis Elegantissimi Carmine pascere.

SYLLABUS

Codicum manu exaratorum, & editorum
quorum Variantes Lectiones in hac
Editione memorantur.

A.	Codex Anglicanus Bibliothecae Bodlejanae primus.
B.	Secundus.
Basil.	Basilëensis.
Heins.	Heinsianus.
L.	Leotii.
Lond.	Londinensis.
Pap. & P.	Papii.
Par.	Parei.
Reg.	Regius.
S.	Secunda editio.
St.	Stephani.
Vatic.	Vaticanus.
Ven.	Venetus.
Vo.	Voetii.
Voss.	Vossianus.
Whit.	Whitfordi.

EPI.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ QUAE DAM

I N

HERONEM ET LEANDRUM.

Vel in quibus eorum mentio fit.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ Μακεδόνης.

Lib. 1. Anthol. cap. 55.

Αἰεὶ θηλυτέρησιν ὕδαρ κακὸν Ἑλλήσποντος

Ξεῖνε, Κλεονίκης πύθεο Δυρράχιδος.

Πλῶε γὰρ ἐς Σησὸν μετὰ νυμφίον· ἐν δὲ με-
λαίνῃ

Φορτίδ' τὴν Ἑλλῆς μοῖραν ἰ ἀπεπλάσαστο.

² Ἡρῶ δειλαίῃ, σὺ μὲν ἀνέρα, Δήμιανχος
δὲ

Νύμφην, εὐ' παύροις ³ ὠλέσαστε σαδίοις.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Lib. 3. cap. 7.

Οὗτος ο Δειάνδροιο διάπλοος, ἔτος ὁ πόντος

Πορθμὸς, ὃ μὴ μὲνῶ τῷ Φιλέοντι βαρύν.

Ταῦθ'

1. Ἀπεπλάσαστο. in quo-
dam Codice legitur ἀπενά-
σαστο, sed frustra; sic lib.

7. p. 589. Epigr. 3. v. 4.

Ἀπὸς μελωμένης βόμβου
ἀπενάσαστο.

Et pag. 619. Epigr. 5. v. 4.

Ὁρματι καὶ δαρῆς φέγγει
ἀπενάσαστο;

Haec loca mihi indicavit
Cl. Dorvillius. Rösserius.

2. Ἡρῶ:

EPIGRAMMATA:

ANTIPATRI

Macedonis.

Interprete Eilhardo Lubina.

Semper mulieribus aqua malum Hellespontus,
Hospes: Cleonicam interroga Dyrrachidem.
Navigabat enim Sestum ad Sponsum. In ni-
gra vero

Oneraria navi Helles fatum effinxit.
Hero infelix, tu quidem virum, Deimachus
vero
Sponsam, in paucis perdidisti stadiis.

ANTIPATRI

Eodem Interprete.

Hic Leandri tranatus, hic ponti
Transitus, qui non soli huic amatori gravis.
Haec

2. H₁ lege H₂, ex op-
timo Codice Vaticano; ut
apud Theocritum Eidyll.
15. v. 1. Γεγ₂ in optimis.

hoc quoque me docuit
vir laudatus. Id.

3. α'λίε₂ *cadis*. Qui-
dam vitiose *ε* *cadis*. Id.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ταῦθ' Ἡρᾶς τὰ πάροιθεν ἐπαύλια, τῆτο τὸ
πύργῳ

Λεΐψκνονι ὁπρῶδ' ἔκειτο λύχνος.
Κοῖνος δ' ἀμφοτέρως ὅδ' ἔχει τάφος, εἰσέτι
καὶ νῦν

Κεῖνῳ τῷ φιδονεῖ μεμφομένῳ ἀνέμῳ.

ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥ

τῷ Κρητός.

Νηὶς ἐνν' ἀνὰ Σησὸν, ἀγνέον ἤχι θυη-
λὰς

Κυπρογενεὶ σπεύδοντες ἐτήσιον· αὐτὰρ ὁ τόξον
Οὔλος Εἴρωσ βατάζε, διοικεῦσαι δὲ μεμηνῶς,
Οὔξέα δονδύλλεσκε, πικρὸν δ' ἔβυνεν οἰ-
σόν

Μητρὸς ἐπ' ἀρήτειραν, ἐπισπέρχων δ' ἐπελάσθη
Ἡΰπατι Λειψιδρόιο, κόρης φρένας αἴψα περῆ-
σας·

Ἀμφοτέροι δὲ πόθῳ αὐτῷ πεφορημένοι ὄ-
σρω,

Ἀλλήλων ἀπόναντο, γάμων δὲ συνίστορα λύ-
χνον

Δαφριδίων θήκαντο, σιδηρείον δὲ λελογ-
χῶς

Αἶμα·

EPICRAMMATA

Hæc Herus prius habitatio. Hæc tur-
ris

Reliquæ, proditor hic jacet Lychæus.

Communis utrumque hic habet tumulus, nunc
etiam adhuc

Illum invidum accusantes ventum.

Epigrammæ, hæc sunt, hæc sunt, hæc sunt, hæc sunt

MARCI MUSURI

Epigrammæ, hæc sunt, hæc sunt, hæc sunt, hæc sunt

Cretensis.

Templum erat in Sesto, porriciebant ubi f-
bamenta

Veneri festinantes quotannis: ac arcum

Vasæ amor gestabat, jacularique gestiens

Acute circumspectabat, amaramque contor-
sit sagittam

Muris in Sacerdotem, properansque inhæsit

Hepati Leandri, quum puellæ præcordia

statim transfodisset.

Utrique autem Cupidinis eodem perculsi

furore

Sui potiti sunt, nuptiarumque consciam lu-

cernam

Clandestinarum posuere; ferreum autem illa

sortita

Sangu-

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Αἶμα, ¹ πολυπλάγκτης πρῶτα καὶ ² παθεῖντα
ἀέλλαις,

Καὶ σφε Φέας μὲν ἄμερσεν, ἄμερσε δὲ καὶ
³ Φιλοτήτων.

Τῇ αὐτῇ. Εἰς ΜΟΥΣΑΙΟΝ.

Καὶ φρένας ἀδρήσεια θεῶν ἔλε, δὴ γὰρ ἀοι-
δάς.

Στεῦτο λαχεῖν Ἀρης χυμῶνος ἀποινα πό-
νων.

Ἔττο κλύων νεμέσῃσ', δὲ εἰς ἐπενήνοθεν ἐρ-
γοῖς

Ἀχλὺς ἀδην, Ἀρεὺς τ' εὖ χάδεν ὕβριν Εὐ-
ρας,

Ἄριστ' αἶψ' ἐπέτελλεν· ὁ δ' ἐκλήριζε παθεῖν-
των

Οἷον ἀποδρέψαι παρθενίης κάλυκας·

Ἀινεσθῶ δὲ μικρῇσιν ἐπισιζαῖ σελθεσθῶν,

Ὅσσ' ὀλίγαις παίζων χερσὶν ἔργον Εὐ-
ρας.

ΔΗ-

1. Πολυπλάγκτης. πολυ- 3. Φιλοτήτων. φιλο-
πλάγκτης MS. Rövenius. MS. Rhenanus.
2. Παθεῖντα, παθῶν Ed. 4. Οὐδ' ἴσως. Eruditiss. Mait-
Baf. tairius legendum conjici-

EPICGRAMMATA

Sanguinem, multivagis prodidit amantes pro-
cellis,

Et eos luce privavit, privavit etiam lufibus
veneris.

Ejusdem in MUSAEUM.

Etiā praecordia invidia Deorum tetigit,
nam carminibus

Jaſſavit ſe conſecutum Mars praemia la-
borum.

Id audiens indignatus eſt, quod ſua obumi
braverunt opera

Tenebrae ſatis, Martisque non tulit inju-
riam Amor,

Musaeoque mandavit; Ille vero cauebat a-
mantium

Furorem decerpendi virginitatis florem.

Laudetur ergo, parvis panxiſſe paginis,

Quae parvis ludens manibus patravit Cu-
pido.

DE-

bat. 25. i. 25, vel 26. 25,
vel 27. 25. Id. Priorem
conjecturam a Basil. & Par.

editione firmatam recepi.
1. M. 25. 25. 25. 25. MS.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΟΥΚΑΤΟΥ

Κρητός.

Καὶ μέγα μικρὸν, καὶ σμικρὸν μάλα, ἔ τό-
δε, ὡς δεῖ

Πράξαι, ὑμνοπόλοισ Φοῖβος ἔδωκε μό-
νον ναις.

Παρθένος Ἡρῶ Λεωνδρὸς τε βροτοί περ
ἔόντες·

Εἰσὶ δὲ ἀθάνατοι τερψινδοῖς ἔπεσσι

Εἰ δὲ Μισαῖός τις ἔμ' ὑμνήσαιο θανόν-
τα,

Αὐτίκα τεθνηῖην, ὅφρα βίοιο τυχῶ.

Κ. Παρθένος Ἡρῶ. Ἡρῶ πάρος· θίνες MS. Röseus.

—HCE

—s—s—

—HCE

—HCE

EPIGRAMMATA.

DEMETRII DUCATI

Cretensis.

Et magnum *aliquid*, quod tamen parvum est,
& parvum

Quod tamen magnum, non ita, ut decet
Facere, Poëtis Phoebus dedit solis.

Virgo Hero & Leander mortales ambo ex-
istentes,

Sunt immortales animum oblectantibus ver-
sibus.

Si vero Musaeus aliquis me caneret morien-
tem

Statim morerer, ut vitam fortirer.

EPIGRAMMATUM

FINIS.

ATA M A N D I T E
JUVENI EGREGIO
JOHANNI SCHRADERO
ERUDITIS IN MUSAEUM
ANIMADVERSIONIBUS
FAMAM AUSPICANTI.

Flos & honor doctae, sollers SCHRA-
DERE, juvenae,

*Delicium Phoebi, Pieridumque decus,
Cui sua Graja Charis nudavit pectora, sacro
Et puerum pavit laetæ Latina Venus.
Qui nihil abjectum tenero meditatus ab ungue,
Regia quo ducit te via, carpis iter.
Et procul a seculi sectantis vilia peste,
Ignoto populis tramite, summa petis.
Exsere te, docti nam sic mernere labores,
Dignaque virtutis praemia tolle tuae.
Praemia, laurigeri quae collibus edita Pindi
Melpomene aeterna texuit ipsa manu.*

Et quae Pimphaeo rorantia flumine ferta
Aptantur meritis, Pallade dante, comis.
Illa tibi spondent, quod vix de millibus uni,
Vivere jam uerno flare per ora virum.
Quodque aliis aetas longo confecta labore,
Id tibi nunc ultra prima iuuenta dabit.
Te, duce Naturae genia, teque, auspice Phoeba,
Fervidus Aonidum raptat in antra calor.
Et Latias Grajis felix conjungere Musas
Tendis, ubi ad Superos Gloria pandit iter.
Agrestesque animis linquens vulgaribus escas
Tu solo veterum nectare corda reple.
Gurgite coenoso cum pectora vulgus inundet,
Permessi liquido proluis ora vado.
Nostraeque futilibus tumeant cum secula scrip-
tis,
Quae mox cum domino sint peritura suo;
Nil aliud condis, nisi pura quod adprobet auris,
Et ferat a memori posteritate decus.

Testis Abydeni juvenis quae tentat amores

Pagina, quae flammis, Sesi puella, tuas.

Hanc dudum foeda obductam rubigine secli,

Temporis immundum vel subiisse situm,

Vidit & indoluit blandi Dea mater Amoris,

Et medicam Myrrhae sedula quaerit opem.

Invenit & geminos juvenes, quos pectora

Paeon

Numinis ad tactu nobiliore movet.

*Doctaque Musaeo succurrit dextra RÖVE-
RI,*

Qui nitido adfectum pumice limat opus.

*Naevaeque SCHRADERI succedit cura, salu-
tem*

Qui medica vati restituitque manu.

Dumque suo vitam reddit lucemque poetae,

Ingenii varias divitis addit opes.

Et bene maturos verno jam tempore fructus

Profert foecundâ messe beatus ager.

Haec

*Haec sunt septenae vixdum trieteridos or-
sa,*

Quae nil protritum, nil puerile sonant.

Hac arte Heinsides famae probudere coepit,

Hac immortalis Grotius ante via.

*Perge decus nostrum: tibi sic Helicon colen-
ti*

Castalidum sacros detur adire choros.

Exemploque tuo doctam firmare juventam,

Atque aliis genio perge praeire tuo.

Vindice te Phoebi mystera rite colantur,

Stet suus Aonisin, te stimulante, decor.

At fera Barbaries, invisaque nomina Musis,

Incipiant vires aegra timere tuas.

*Tempus erit, raro quae nunc adplaudit alum-
no,*

*Quo meritâ cinget FRANECA fronde
caput.*

PETRUS BURMANNUS
JUNIOR.

the following conditions shall be observed:

1. The applicant must be a resident of the State of New York.

2. The applicant must be at least 21 years of age.

3. The applicant must be a native-born citizen of the United States.

4. The applicant must be of good moral character.

5. The applicant must be of sufficient financial resources.

6. The applicant must be of sufficient mental capacity.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

^{τῆς}

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΚΑΘ' ^{τὰ} ἩΡΩ

^{καὶ}

ΛΕΑΝΔΡΟΝ

M U S A E I

GRAMMATICI

^{de}

H E R O N E

[&]

L E A N D R O

CARMEN.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΑΤΟΥ

ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

Εἰς τὴν 914, ὑποφώνων ἐπιμαρτυρεῖται λυχνὴν ἐρωτῶν,

Καὶ

Μισαὶς τῇ γραμματικῇ τὰ καὶ Ἡρῶ καὶ Λεανδρῶν. Editio Basil. A. 1550. omittit voces τῇ Γραμματικῇ, nec non κατ' pro ἐκτ' expressit. Sed veram esse, quam dedimus inscriptionem, liquet, quia in Vett. Codd. inventa est a Michaële Sophiano, ut testatur Vossius de Natura Art. lib. I. c. 4. p. 14. ΜΟΥΣΑΙΟΥ. Itā expresserunt hanc Vocem Ed. Basil. Röveri, aliaequē, cum Kromajerus ΜΟΥΣΑΙΟΥ in sua, quod auctoritate MS. Oxon. apud Jac. Gronovium To. II. Thes. Antiq. num. VIII. firmatur. Eadem hujus literae forma placuit Viro Docto in epigrammate Musuri pag. 27.

Sed utraque sententia se tueri potest. Errat enim Harduinus de Nummis Antiquis Populorum & Urbium pag. 15. & de nummis Herodiadum pag. 31. 84. quique ipsum laudat Th. Smith Annot. in Monum. Palmyr. I. pag. 40. qui & c pro ε vix occurrere in nummis aut marmoribus ante Domitiani principatum, post illum non aliter fere: veteri forma pingendi εἰς per ε prorsus ablegata, confidenter pronunciant, cum contrarium facillime luculentis exemplis ostendiqueat. Ita c pro ε ante Domitianum reperitur apud Reinesium Inscr. Synt. Cl. I. 242. p. 224. cui & haec literae forma placuit in ex-

his

MUSEAE I

GRAMMATICI

de

HERONE & LEANDRO

CARMEN

Dic, Dea, occultorum testem lychnum
amorum,

hibita inscriptione, quae
exstat apud Strabonem &
Lucianum, 202. p. 202.
Apud Patium in Historia
Numism. cap. 9. p. 60. ex-
stat Numisma cum inscrip-
tione: *ΚΑΕΟΠΙΑΤΡΑΚ ΒΑ-
ΣΙΑΝΕΗΣ*, quod ille re-
fert ad Cleopatram Julii
Caesaris amicam, cui non
dissimile admodum profert
Cel. Havercampus in Ta-
bula Numismatica ante Jo-
sephum num. 10. quamvis
in notis p. 18. referat ad
Antiochi Magni filiam,
quae Ptolomaeo nupsit.
Eandem figuram observare
licet in nummo Regis An-
tiochi, qui quarto Vespasi-
ani anno regno exutus
est, apud eundem num.
24. ut & p. 22. in nota ad-

ditā, nec non in Reginae
Iotapae ib. Minime igitur
invictum argumentum, qua-
le ipsi visum, quo ductus
Cel. Smith emendationem
tenrat in Inscriptione cita-
ta, ratus aut *Quadratarium*
aut *Exscriptorem* in notatione
anni huius marmoris errasse.
Contra & pro C post Do-
mitiani imperium notavi in
Reinesii Syntagm. Inscr.
CL III. 11. p. 303. 12. p.
304. 17. p. 305. 54. p. 323.

ΘΕΙΟΝΤΑΤΗ ΚΑΙ

ΕΥΖΕΒΕΣΤΑΤΗ

ΣΕΒΑΣΤΗ.

ubi intelligitur Helena
Constantini M. mater. Vi-
de & p. praeced. & 72. p.
330. de Abgaro Osroëno-
rum Rege, nec non Ap-
pend.

Καὶ λύχιον πλετῆρας θαλασσοπόρων ὑμεναί-
ων,

Καὶ γάμον ἀχλύσεντα, τὸν ἐκ ἴδεν ἄφθιτος
Ἡώς.

Καὶ Σηστόν καὶ Ἀβυδὸν, ὅπῃ γάμος ἐννυχος
Ἡρᾶς.

5. Νηχόμενόν τε Λεάνδρον ὁμᾶ καὶ λύχιον ἀ-
κῶ,

(ΛΕΑΝΔΡΟΣ)

pend. Omiss. 13. p. 1020.
Pätini Hist. Num. cap. 16.
p. 115.

4. ὅπῃ. ὅπῃ Voss.

5. ἀκῶ. Ad crepitan-
tis facis sonitum & natan-
tis strepitum haec referen-
da censet Celeberrimus
Dorvillius, facies enim dum
cremantur crepare. Atque
ita etiam intellexisse Whit-
fordum patet ex interpre-
tatione ejus;

*Fax & Leandri nantis so-
nus impulit aures.*

Sed an λέχων proprie dis-
tam faciem notare proba-
torum Scriptorum testimo-
nio ostendi queat dubito.
Certè in eadem fabula alii
lucernam memorant. Ita
Fulgentius Mythol. 1. p. 4.
Neque enim illas Heroïdarum
arbitreris lucernas meis prae-
sules libris, quibus aut Sus-

picillae p̄ocacitas, aut Psy-
ches curiositas declarata est:
neque illam, quae vi maritum
Phaedriam in tumultum du-
xit, aut Leandricos natatus
intercepit. Testam vocat Au-
sonius Cupid. Cruc. Adf.
v. 22.

*fert fumida testae
Lumina Sestiaca praiceps
de turre puella.*

Ubi confer Vinetum. Prae-
terea Ovidius in epist. He-
roidum 18. & 19. semper
lumen, numquam faciem ad-
pellat. Obstare tamen vi-
detur ipse Musaeus v. 307.

Σελευμένης δὲ

Μοῖραν ἀίφαινε, καὶ ἄκῳ
δαδὸν ἐρώτων.

Nisi, quod verum puto,
Poëta respiciat ad Meleagri
fatum, de quo Antonius
Li-

Et nocturnum natatorem, nuptiarum caus-
sa per mare vectum,

Et coitum tenebrosum, quem non vidit im-
mortalis Aurora;

Et Sestum & Abydum, ubi nuptiae nocturnae
Herus (*erant.*)

Natantemque Leandrum simul & lychnum s-
pecto,

Lychnum

Liberalis cap. 2. καὶ αὐτὸς
ἀποβήσκει, τῆς μητρὸς ἐμωρε-
ταίης τὸ ὄψιν τὸ μοῖραν αὐτῆς
λίαν δαλόν. Perit, cremata
a matre face, quam ei Parcae
dederant. Et ad Cupidinem,
cui nunquam non faces ad-
tribuuntur, unde minus ip-
si placuisse λόχιον ἱρώται ver-
osimile est. Pedibus igitur
malo ire in alteram senten-
tiam ejusdem Viri Eruditis-
simi, qua ὁ ἀνὴρ refert ad
id quod proprie videtur,
lectissimis exemplis demon-
stratam. Ita Achilles Tatius
lib. 1. p. 17. συνπίπτουσιν δὲ
καὶ αὐτὸς καὶ αὐτὴς διαλαχόντες
ὅτι ὁ πατήρ αὐτὸς
καὶ τῆς μητρὸς, αἱ μητέρες αἱ
δὲ τῆς ἐκείνης, τὴν δι-
ξίαν ἔχον αἱ παρθένοι. Ἐγὼ δὲ
οἱ βόται, ἄκιστα τὴν ἐνταξίαν,
μικρὸν ὅσον τὸ πατήρα κα-
ταφύλας, ὅτι μὲν κατ' ὁ-
φθαλμὸν αἰσθάνεται τὴν παρθένα.

Bini singulis mensis accu-
buimus hujusmodi ab Hip-
pia ordine adbibito, ut ipse
ἔγωγε mediam, matres sini-
stram, dexteram virgines ob-
tinerent, quod cum ipse ani-
madvertissem, parum absuit
quin ad patrem, propterea
quod virginem exadversum
oculis meis collocaverat, o-
sculando procederem. Eadem
verborum sensus denotan-
tium permutatio apud eun-
dem lib. 2. p. 105. ἡμῶν
δὲ οἱ μὲν ἱφύχοι, οἱ δὲ ὅτι
ἴδοντες ὅτι ἱερὰν ὄντι, οἱ δὲ
ἄρα τε εἶδον καὶ ἐβόων, λέγοντες
καταγόντι ἔχουσι. E nobis aliis
ea re neque visa, neque au-
dita fugas sese mandarunt;
nonnulli ἔγωγε viderunt ἔγωγε vo-
cem hanc finiri miserunt,
Calligonen piratae avexerunt.

Orpheus Argon. v. 1147.

ἐπιφείσσοιτε ὅτι ἡδὴ

Ἄν. καὶ Ζίφρος καὶ ἀδελφοί μου.

Λύχρον ἀπαγγέλλοντα διακτορίην Ἀφροδί-
της,

Ἡρῆς νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελίῳ
την·

Λύχρον, ἔρωτος ἄγαλμα· τὸν ὤφελεν αἰθέρας
Ζεὺς

Εν-

inborrescentem enim jam

In superficie flantem Ze-
phyrium persentisco.

Vel audio.

Virgilius Ecl. 9. v. 58.

Et nunc omne tibi stratum

flet aequor; & omnes

(Adspice) ventosi cecide-
runt murmuris aurae.

Ad quem locum Servius:

ADSPICE &c.] *frondes*

scilicet arborum; ostendens vel

ipsas auras quiescere, quibus

nihil omnino moveatur. Sed

minime mihi liquet Lyci-

dam comiti suo oculos

flectere jussisse ad arbores

folia non moventes; vide-

turque non multo melius

explicatione praecedentis

venisus, qua aequor inter-

pretatur per spatium cam-

pi, cum neminem Vete-

rum stratum campum vo-

casse, quem ventus non

perbat, persuasissimus sum.

Consultus de hoc loco Eru-

ditissimus Burmannus, pro

singulari, qua est erga me,

humanitate Patrum sum

hunc locum in notis pon-

dum editis de fluviō seu

Mincio seu alio explicuis-

se ostendit, & ita aequor

non raro ponti adseverabat,

quod verissimum: sic enim

usus inter alios Ausonius in

Mosella: v. 35.

Non superante vado rapidos
reparare mentus.

Cogeris, exstantes medio non
aequore terras

Interceptus habet.

quemadmodum & alibi in
eodem hoc carmine:

Navita caudiceo fluitans
super aequora lembo.

Olim cogitabam an non
pro *Adspice* rectius legere-
tur *Accipe*, nam & alibi has
voces permutatas depre-
henderam: Ita apud Boeth.
de

Lychnum adnuntiantem nuntium. Veneris,

Herus nocte nubentis nuptias ornantem nuntium;

Lychnum, laetabile amoris signum: quem debuit aetherius Jupiter

Noctui

de Consol. Phil. lib. 4: metr. 6. v. 3.

Adspice summi culmina coeli.

Codex MS. ab Helia Putschio conlatus *Accipe*; apud Ovid. Art. Am. I. v. 398.

Tempora qui solis operosa colentibus arva

Fallitur, & nautis adspicienda putat.

Duo Codices accipienda praeferunt teste Burmanno, qui conjecturam Heinsii accipienda docte inlustrat. Sed frustra. *Adspice* significatores adverte. Securus jubet esse Horatius Carm.

I. 14. v. 3.

Nonne vides, ut

Nudum remigio latus

Et malus celeri Jaucius Africo

Antennaeque gemant?

Ubi asperis verbis potuisset parcere Bentlejus, qui ni-

mio, ut saepe, hic acumine peccat. Ceterum huic explicationi Cel. Dorvillii favet etiam Andreas Papius in versione sua:

Iam mihi Leandrum videor spectare natantem,

Et lychnon Veneris qui jussa referre solebat.

P. FRANCIUS autem: *Animadverto.* Verbum debuerat poni, quod ad utrumque referri possit: & ita quoque hunc locum explicat Rondellus.

6. Λύχνος Ducem vocat Ovidius in epist. Leandri. V. infr. v. 212. & 218. **FRANCIUS.**

7. γαρύφαλον Pronubam lucernam. V. Rondellum. **ID.**

8. ἄγαλμα monumentum Rondellus. **ID.** Orpheus in Lunae Suffimine p. 106.

Λαμφορία, χαροδῶν, τολοφίη, ναυτὶς ἄγαλμα,

Ἐννύχιον μετ' αἶθρον ἄγειν ἐς ὀμήγυριν ἄ-
 ρων,

10. Καὶ μὲν ἐπικλῆσαι νυμφαστόλον ἄστρον ἐρώ-
 των,

Ὅττι πέλεν συνέριθος ἐρωμανεῶν ὀδυράων,

Ἀγγελήν τ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμεναίων.

Πρὶν χαλεπὸν πνοιῇσιν ἀήμεναι ἐχθρὸν ἀή-
 την.

Ἀλλ' ἄγε, μοι μέλποντι μιάν ξυνάειδε τελευ-
 τήν

15. Λύχνε σβεγνυμένοιο, καὶ ὀλυμένοιο Λε-
 ἀνδρε.

Σηστὸς

*Percoquisfrux, Trivia, Lu-
 cetia, noctis Ocelle.*

9. αἶθρον. *Officium ver-
 tunt omnes, sed significa-
 tione, ut puto, Graeciae
 ignota. Solus non caecuti-
 vit Florens Christianus,
 qui vertit:*

*quam (tedam) post certa-
 mina noctis*

*Inserere astrorum numero
 cata debuit alti*

Cura Jovis.

Quidni hunc audiam? Cer-

*te de ministerio lucernae
 mox agit. v. 11.*

Ὅττι πάλιν συνέριθος ἐρω-
 मानίαν ὀδυράων. κ. τ. λ.

*Plura dicemus in Animad-
 versionibus. Posses tamen
 retinere Officium, sed eo
 significato quo usus Ovidi-
 us Amor. 3. 7. v. 23.*

*At nuper bis flava Cblide,
 ter candida Pytho,*

*Ter Libas officio continua-
 ta meo est.*

Sed prius praestat.

*ibid. 10. 10. Voss. & Basil.
 10. 10. Heinl.*

10. Νυμ-

Nocturnum post certamen addere astrorum
confortio,

Ac ipsum adpellare pronubam stellam amo- 10.
ris,

Quoniam erat administer amatoriarum solici-
tudinum:

Nuntiumque fervavit insomnium nuptia-
rum,

Antequam molestum flatibus flaret inimicus
ventus.

Sed eja, mihi canenti animum concine finem

Lychni extincti, & peregrantis Leandri! 15.
Se-

10. Νυμφοσόλον. νυμφαγω-
γὴν ut exponit Hesychius,
qui futuris sponsis praelu-
ceat. FRANCIVS. νυμφοσό-
λον Heins.

11. Πέλι. ita Basil. Sed
Heins. πέλι.

12. τ'. δ'. Basil.

13. Χαλιπὸν. Omnes con-
struunt χαλιπὸν αἰέμενα, mo-
lestum flare, quemadmo-
dum v. 295.

ἵγαν θίμεθλα θαλάσσης.
Χαμίρειον πτόνιες αἰὲ τυφέ-
λιζον αἰέται.

madida funda-
menta maris

Hiemale spirantes semper
verberabant venti.

Ex conjectura Doctissimi
Dorvillii. Vulgo χαμίρειοι.
Aliter tamen cepit Scholia-
stes, qui notat: πτόνιες πῶ
χαλιπὸν καὶ ἰχθρὸν τοῖς πτοαῖς
πνέουσιν αἰέμοι. Jungit hic χα-
λιπὸν cum αἰέται, duo epi-
theta uni voci adtribuens,
de quo plura ad v. 133. in
Animadversionibus.

ibid. πτοῖσι. πτοῖσι Basil.
mendose, ut & in Oraculo
apud Euseb. de Praep.
Euang. v. 8.

Πτοῖσι ἐπὶ λεγομένη κακαλυμμένη
τοὶ αἰέροι αἰέται.

legendum πτοῖσι

14. ξυνάειδε. ita quoque
Basil. cum alii συνάειδε.

A 5

15. ἐν

Σηστός ἔην καὶ Ἀβυδὸς ἐναντίον ἐγγυθὶ
πόντι

Γείτονές εἰσι πόλεις· Ἔρως δ' ἀνὰ τόξα τι-
ταίνων,

Ἀμφοτέρης πόλιν ἐνα ζυνέηκεν ὄιστον,
Ἡΐθεον φλέξας καὶ παρθένον· ἔνομα δ' αὖ-
τῶν

20. Ἰμερόεις τε Λέανδρος ἔην καὶ παρθένος· Ἡρώ.
Ἡ' μὲν Σηστὸν ἔβαιεν, ὁ δὲ πτολίεθρον Ἀβύ-
δου,

Ἀμφοτέρων πόλιν περικαλλέες ἀσέρες ἄμ-
φω.

Ἰκελοι ἀλλήλοισι· Σὺ δ' εἶποτε κείθι περή-
σεις,

Διζεύ

16. Ἰην. erat vertunt om-
nes, mihi magis adridet
est, quae significatio obvia.
Lucianus Dial. Mort. 3.
p. 4. ed. Hemst. ἰπιμε-
τρέσαι ἄλλα ποταῦται, ἔγι οἶον
τε ἦν, καὶ ἰπ πλείω. Si fieri pos-
sit. Scholiastes Poëtae no-
stri ad v. 52. Ὅσα ἀγγελία
ἦν ἰορῆς. explicans illa, ὅσα
ῥά τις ἰσὶν ἰορῆς. Nonnus
Dionys. lib. 4. p. 114. l. 4.
Hesiodus in Ἐργοῖς. v. 11.

Ὅνα ἄρα μῦθον ἔην ἰεῖδαν
γίνεσθαι, ἀλλ' ἰπὶ γαῖαν

Εἰσὶ δύο.

Non sane unum est conten-
tionum genus, sed in
terra.

Sunt duo.

Qui locus simillimus est,
nisi quod nostro elegan-
tior, in utroque enim ver-
su priori ἔην, altero autem
εἰσὶ occurrit.

18. Ἀμφοτέρης. ita Basil.
Ἀμφοτέρης Voss.
ibid. πόλιν ἐνα. Heins. ππ-
λίαν Basil.

19. Ἡΐθεον.

Sestus est & Abydus e regione ; prope
mare

Vicinae sunt urbes: Cupido autem, arcum
tendens,

Ambabus urbibus unam inmisit sagittam,
Jovenem urens & virginem; nomen vero eo-
rum

Suavisque Leander erat, & virgo Hero.

Haec quidem Sestum habitabat, ille vero
oppidum Abydi,

Ambarum urbium perpulcræ stellæ am-
bo.

Similes inter se. Tu vero, si quando illac
transieris,

Quae-

19. Ηΐδιον. juvenem,
puerum, ut Hylas, Her-
maphroditus adpellantur
Ovidio, Alexis Virgilio.
Idem de Marcello. Pro-
prie est ἡ ἀμαζών νεανίας,
ἡ ἀμαζών, παρθεῖον. He-
sychius. FRANCIVS.

22. Πολίον. Heins. πτο-
λίον Basil.
ibid. Περικαλίδης. περικαλίδης
Basil. mendose, quemad-
modum & apud Phavori-
num in voce κόβρα. ma-
le scribitur διὰ τὸ καλίδας

φίρειν παρφύρας. pro καλίδ-
τας.

23. Ἰκελοι. Ita diserte om-
nes Codices legunt prae-
ter Whit. & Lond. qui ha-
bent ἰκελοι, probante Röve-
ro, qui potius se cum iis,
quod prima syllaba in πῆ
ἰκελοι melius conripitur, fa-
cere profitetur. At nihil
mutandum docet locus He-
siodi in Ἔργων V. 304.

Ζῶν, καφένισσι ποτῶν
ἰκελῶ ὄρεσιν.

Vivit &

Δίξεν μοι τινα πύργον, ὅπη ποτὲ Σησιαῖς
 Ἡρώ

25. Γ' ἔατο λυχνον ἔχουσα, καὶ ἠγεμόνευε Λεάν-
 δρω.

Δίξο δ' ἀρχαίης ἀλιηχέα πορθμὸν Ἀβυ-
 δος,

Εἰσέτι πε κλαίοντα μόρον καὶ ἔρωτα Λεάνδρου.

Ἀλλὰ πόθεν Λεῖανδρος, Ἀβυδῶνι δώματα
 ναίων,

Ἡρὸς ἐς πόθον ἦλθε, πόθῳ δ' ἐνέδηρε καὶ
 αὐτή;

Ἡρώ

*Vivit, fucis aculeo ca-
 rentibus similis cupi-
 ditate.*

Nonnus Dionys. lib. 53.
 pag. 1134.

Ἡλῶθι, ἱκελὰ δῶρα γέρον
 Πакτωλὸς αἰείρων.

Nec non lib. 1. pag. 14.

Οὐ βοὶ χειρὰς τύπον ἱκε-
 λον εἰνάληι βῆς.

Idque imitatione sua pro-
 bavit Jo. Gothofr. Herri-
 chen in Carmine de Thea
 herba apud Henninium in
 notis ad Tollii ep. Itiner.
 3. pag. 81. ubi ἱκελὸν αἰείων
 dixit versu Adonio.

26. Πορθμὸν Ἀβυδῶν. Ne-
 scio quid moverit Doctissi-
 mum Juvenem Andream
 Papium ut verterit *littus*:

*Quaere & fluctifonans an-
 tiquae littus Abydi.*

Quem secutus Whitfordus,
 cum ea significatio Grae-
 ciae ignota. Recte enim
 Eustathio ad Dionysium
 pag. 24. πορθμὸς definitur
 θαλάσσης πόρθῳ εἰς ἐκπύρ-
 νον γῆς μεταβαίνοντι. apud
 Gronovium ad Pomp. Me-
 lam 1. 1. not. 26. qui male
 reprehendit Henr. Step ha-
 num in Thesouro L. G.
 (illum enim tangi puto)
 qui vertit: *fretum, sinum
 maris in angustias coarctati,
 qui facile trajici potest,
 quod debuerat non sinum,
 sed transitum reddere, quasi
 id nescivisset Vir Doctus,
 qui exemplis ex Hesychio,
 Eustathio &c. ipse docue-
 rat.*

Quaere mihi quandam turrim, ubi quondam

Sestias Hero

Stabat lychnum tenens, & dux erat Lean- 25
dro:

Quaere & antiquae marisonum fretum Aby-
di,

Adhuc flens mortem & amorem Leandri.

Verum unde Leander, Abydi domos habi-
tans,

Herus in amorem venit, amore vero devin-
xit & ipsam?

Hero

rat. Quin Statius Sylv. 1.
3. v. 37. fretum Sestum
inter & Abydum finum
vocat:

*Sestiacos nunc fama finus,
pelagusque natatum
factet.*

πελάγος autem Αἰόλῳ non
male dicitur fretum, quod
inter Sestum & Abydum,
cum quia de turre Sestiaca
jam locutus, tum quia non
dissimili modo alii scripto-
res loquuntur. ex. gr. Ful-
gentius Myth. 1, pag. 12.

*Quod Moeonides ranarum
Cachinnavit proelio,*
ita Munckerus pro Moeo-
nius coniecit. Martialis lib.
14. Epigr. 183.

*Perlege Moeonio cantatas
carmine ranas,*

*Et frontem rugis solve-
re disce meis.*

Uterque respicit ad *Batra-
chomyomachiam* Homeri,
& tamen solas memorat ra-
nas missis muribus, ut
contra in antiquissimo,
quod Homeri exhibet A-
potheosin, marmore tan-
tum mures conspiciuntur:
Confer Ampl. Cuperum
p. 46.

26. Ἀεχαιῖς, ἀεχαιῖς Heinf.

27. αἰεῖν πρ. ita Heinf. &
Basil. v. Pap. & Vo. quem-
admodum Antipater a-
pud Röverum, cui id me-
rito non displicuit. Pro eo
Antoninus Liberalis cap. 2.
dixit: ἄχεϊ ὡς ἰν.

29. ἰς πῖδα, πῖδα ita
Thea.

30. Ἥρῳ μὲν χαρίεσσα, διοτρεφέες αἶμα λα-
χῆσα,

Κύπριδος ἦν ἱέρεια, γάμων δ' ἀδίδακτος ἐξ-
σα,

Πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναίει θα-
λάσση,

Ἄλλη Κύπρις ἀνασσα· σαοφροσύνη δὲ καὶ
αἰδοῖ

Οὐδέ ποτ' ἀγρομένησι μεθωμίλησε γυναι-
ξιν,

35. Οὐδὲ χορὸν χαρίεντα μετήλυθεν ἡλικὸς ἡ-
βης,

Μῶμον ἀλευρομένη ζηλήμονα θηλυτεράων

Καὶ

Theocritus, ἐς λίπον ἐλθόντι,
Idyll. 27: v. 16.

Μὴ λίγε, μὴ βάλῃ σε, καὶ
ἐς λίπον ἄλυσθ' ἐλθῆς.

ibid. Π. 9. α' δ' ἐνίδησε καὶ αὐτῇ.
αἰνίδου tres Codices apud
Röverum, quomodo &
Heinf. Sed nihil mutandum
docet Herodotus lib. I. cap.
II. μὴ δὲ, ἐκίπει μὴ μιν αἰναγ-
καίη ἰδοῖν διακρίναι πιαύτην
αἴρειν. Postea obsecrare il-
lam, ne se necessitati alli-
garet dijudicanda talis electio-
nis. Oraculum, quod exstat

apud Eusebium de Praepar.
Euang. v. 8.

Κλῦθι μὲν ὑπ' ἐθέλοντος, ἐπει-
μ' ἐπίδησας ἀνάγκη·

Me nolentem audi, quæm
vis, inlata coëgit.

ubi forte non adeo infeli-
citer legendum quis con-
jectaret ἐνίδησας. Conferti
potest cum hac eleganti lo-
cutione locus Alciphronis
lib. 3. ep. 49. ὃ δαῖμον ὅς
με κεκλήρωσαι καὶ εἰληχας, ὅς
ποιηρὸς εἶ, καὶ λυπεῖς αἰὲν τῇ
πινίᾳ συνδίδωμι; ο Daemon, qui
me sortitus es ὃ sorte adep-
tus

Hero gratiosa, generosum sanguinem sor- 30.

tita,

Veneris erat sacerdos, nuptiarum vero ex-
pers existens,

Torrim avitam ad vicinum habitabat ma-
re,

Altera Venus regina; castitate vero & pu-
dore

Nunquam congregatarum commercio est
usa mulierum,

Neque tripudium gratiosum adivit juvenilis 35.
aetatis,

Livorem evitans invidum mulierum;

Nam

tus quam malignus es & mihi
molestus, semper paupertati
me adstringens?

32. Non capio no-
tam Rondelli, nisi veli
velit ex Regio. FRAN-
CIUS. Nihil mutandum
recte docet Röverus.

33. Α'α κ. τ. λ. Hic ver-
sus deest in MS. Sed infra
occurrit v. 188. Pro eo
autem hic exhibet MS.

Η' ἴν' ἰαυτάμτα σὺν ἀμφι-
πόλῳ Ζεὶ μένη,

ὅσ' δ' αὖτ' ἀγρομένησι συν-
ομίλῃσι γυναιξίν.

34. ἀγρομένησι μεθ' ὁμίλῃσι.
ita Heinf. ἀγρομένησιν ἰσο-
μίλῃσι Basil. & Rondell.
notante FRANCIO.

35. χορήγιον. Scholia: τί ποτε
σημαίνει. male. ita enim vo-
cari χορήγιον testatur Pol-
lux lib. 4. cap. 15. Segm.
106. χορήγιον ὁ ὕπνῳ.

ibid. ἡ λικία ἡ βῆς. Scholia: τ'
ὁμηλικίῳ. Abrahamus Gro-
novius ὁμηλικίῳ, non male,
nisi velis ὁμηλικίῳ. Hesy-
chius: ὁμηλικίῳ, τ' αὐτῆς ἡ-
λικίῳ συνήλιξ. eadem ha-
bet Phavorinus Camers.
Sed nihil mutasse prae-
sti-

Καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαΐῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖ-
κες·

Ἀλλ' αἶει Κυθέρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην
Πολλάκι καὶ τὸν Ἑρώτα παρηγορέεσκε θυη-
λαΐς,

40. Μῆλ' ἰσὺν ἔρανήν Φλογερὴν τρομέεσσα Φαρέ-
την.

Ἀλλ' ἔδ' ὥς ἀλέειν πυριπνεύοντος οἷσ' ἔς.

Δὴ γὰρ Κυπριδὴν πανδήμιος ἦλθεν ἐορῇ,
Τὴν ἀνὰ Σησὸν ἄγασιν Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ·
Πανσυδὴ δ' ἔσπευδον ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἰκέσθαι

45. Ὅσσοι ναιετάεσκον ἀλίστεφένων σφύρα νή-
σων.

Οἱ

stiterit. ita κρυφαῖα est a-
pud Antonin. Liber. cap.
34. ὅπ' αὐτῶν κόρη μακαρίαν
ἀνθρώπων ποιεῖ κρυφαῖα
κρυφαῖα εἰς τὴν κοίτην. ubi
plura hujus generis nota-
vit Th. Munckerus.

41. πυριπνεύοντος. Pri-
mam in voce πυρὶ conripit
Poëta aliorum exemplum
secutus. Producit tamen
Orpheus Argon. v. 863.

Ὡς π βίας ζώγλαισι δα-
μάσσεν πυρὶ πνέοντες.

Tum etiam, ut boves sub ju-
gum miserit ignivomos.

qui locus vindicare posset
Callimachum Hymn. in
Del. v. 200.

Φύαα ἀσκη κατίφλιξας ἰπὴν
πτεριχάλο πυρὶ.

Marinam algam omnem ex-
ussisti: quoniam circumqua-
que flagrabas igne.

Quem corruptum putat
Henricus Stephanus, qui
deesse aliquid suspicatur,
vel suspectam habet vocem
πυρὶ. Inmerito. Nisi potius
apud Orpheum legas πυρι-
πνέοντες, & ibi prima ob-
cor-

Nam ob pulcritudinem invidae sunt feminae:

Sed semper Cytheream placans Venerem,
Saepe etiam Cupidinem conciliabat libamentis,

Matre cum coelesti flammeam tremens pharetram. 40.

Sed neque sic evitavit ignitas (*ejus*) sagittas.

Jamque Venereum popolare venit festum,
Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri,
Catervatimque festinabant ad sacrum diem ire
Quotquot habitabant mari circumdatarum 45.
extrema insularum:

Hi

concursum trium brevium recte producat.

42. Κυπερίη. Κύπριον η. Voss.

43. Κυπερίη. Κυπερία. Voss. Κυπερία. Basil.

44. Παισυδία. Heins. πασ-
υδία. Basil. quomodo &
apud Homerum II. λ. v.
708. nec non 724. Illud
exstat apud Tryphiodorum
de excidio Ilii. v. 140.

Πάση πασυδία ψυδάν-
μιον οἶκαδε ἰόντων.

ibid. is. Voss. αἰς.

45. Αἰλιφιόν. Homerus

Odyss. κ. v. 195. (206.)
idem Hymno in Apoll.
αἰλιφιόν. καλίσθρον. αἰλι-
φιόν. Hortibonus. Diony-
sius in princip. ἡσος ἀπεί-
ρος ἐστὶ φάντασι. FRANCIVS.
αἰλιφιόν. Basil. αἰλιφιόν.
Voss. quomodo etiam le-
gisse Scholiasten patet ex
ejus nota: πασυδία σὺν πολ-
λῷ ὄχλῳ τῷ ἀλῖφι φέρονται νῆ-
σος. Emendat quidem Gro-
novius αἰλι φέρονται; sed an
ita scripserit Scholiastes,
qui usus forte jam tum mi-
nus emendato Codice,
equidem dubito. Casauboni
B emen-

Οἱ μὲν ἀφ' Αἰμονίης, οἱ δ' ἐναλίστης ἀπὸ Κυ-
πρου.

Οὐδὲ γυνή τις ἔμιμνεν ἐνὶ πτολίεσσι Κυθή-
ρων·

Οὐ Λιβάνθ θυόεντος ἐνὶ πτερύγεσσι χορεύ-
ων,

Οὐδὲ περικτίονων τις ἐλείπετο τῆμος ἐορτῆς,
50. Οὐ Φρυγίης ναέτης, ἔ γείτονος ἀσὸς Α'-
βύδου,

Οὐ-

emendationem certissimam
post alios recepi. Sic Or-
pheus Argon. v. 45.

ὡς αὖ Νεῖλος ἀγάρρως ἐστ-
φάνεται.

*quas circum Nilus rapidus
cingit.*

ut & v. 143.

ὅς Γύρτωνος ἀλισσιφίς ἔκπεν
ἄστυ.

*qui Gyrtonis mari cin-
ctam urbem condidit.*

nec non v. 1206.

Λυκαῖον ποτὶ χέρσιν ἀλισσι-
φίας πειθιγίας.

*Lycæam ad terram, mari-
que cinctas stationes.*

Nonnus Dionys. lib. 2.
pag. 56. l. 1.

ῥιζοπαγὴς ὅθι πίζα παλὺμ-
πορος ἀκταινίη,

Τέτραρχα πεμπομένην ἀεθάλ-
λοισι ἀντυγα κόσμη'

Ζωσφάμινη σιφανηδὸν ὄλην
χθόνα κοκλάδι μίτρη.

Homerus Od. κ. l. c.

Νῆσος τὴν αὖ πόντος ἀπεί-
ουτος ἐσιφάνεται.

Versum hunc Auctor vi-
tae ipsius pag. 294. edit.
Gal. adducit ad exem-
plum Metaphorae, addit-
que: καὶ ὅν (λόγον ἔχον) ὁ
σίφανος αὖς τῆτον, ὅν αὖ σιφαν-
ται, αὖθις θαλάσσα αὖς νῆσον.

47. ἐνὶ πτολίεσσι. ἀνὰ πτο-
λίερα. Heinsl. nec non S.
St. & L. in marg. exhib-
ent probante Rövero,
propter illud sequens ἐν
πτερύγεσσι. Sed tanti id non
putarem, ut ideo tot Co-
dicum consensum sperne-
rem.

ibid.

Hi quidem ab Haemonia, hi vero marina e
Cypro.

Neque mulier ulla remansit in oppidis Cythe-
rorum,

Non Libani odoriferi in summitatibus sal-
tans,

Neque accolarum quisquam deerat tunc festo,
Non Phrygiae incola, non vicinae civis A- 50.
bydi,

Ne-

ibid. Κυθήρων. Κυθήρων. Voss.

49. Περικλήων. Recte hoc
vocabulum, quod in pau-
cis perperam scribebatur
περικλήων, retinuit Röve-
rus. Ita apud Orpheum
Argon. v. 659.

Ἄλλαν ἰπὶ χεῖμασι περικλή-
ων ἀνθρώπων.

Ibi confer Eschenbachium.
Homerum II. τ. v. 104.

Ὅς πάντες περικλήωντες
αἰάξαι.

Nec non v. 109. praeterea
apud Apollonium Rho-
dium lib. I. v. 942.

Φρυγίης, μέγα δαῖμα πτο-
εῖκνόντες ἰδία.

& Nonnum Dionys. lib. 3.
p. 106.

Πάντε περικλήωντες πῶς
φάσιν.

Vid. & lib. 4. p. 142. l. 5.

Ceterum integer hic ver-
sus deest in Basil.

Ibid. ἑλπίδι τῆς ἰορτῆς
Reg. ἐλπίδι ἰορτῆς τοῦ
forte ἑως ἕς ἐλπίδι ἰορτῆς.
FRANCIUS.

50. Φρυγίης. Primam vocis
syllabam reliquos Poëtas
secutus conripit noster. ita
enim ex. gr. Callimachus
Hymn. in Dian. v. 159.

Ὅς γὰρ ὄγυι Φρυγίῃ περ ἰπὶ
δρυὶ γυῖα θιθεῖς.

Nonnus Dionys. lib. 3.
pag. 104.

Καὶ Φρυγίῃ Σιρόνῃ δαλβείν
δῶκε κομάων.

Et quicquid est bonorum
Poëtarum. Evertitur igi-
tur conjectura Viri Cel.

B 2

Ez.

Οὐδὲ τις ἠϊθέων Φιλοπάρενος· ἦ γὰρ ἐκεῖ-
νοι

Αἰὲν ὁμαρτήσαντες, ὅπη Φάτις ἔστιν ἑορτῆς,
Οὐ τῶσον Ἀθανάτων ἀγέμεν σπεύδουσι θυη-
λὰς

Ὅσσαν ἀγειρομένων δια κάλλεα παρθενικά-
ων.

Ἡ δὲ θεῆς ἀνα νηὸν ἐπώχετο παρθένος
Ἡρώ,

Μαρμαρυγὴν χαρίεσσαν ἀπασράπιδρα πρᾶσιπε,
Οἶα

Ez. Spanhemii in Diogene.
Tragico apud Athenaeum
lib. 14. pag. 636.

Κλῶν δὲ Λυδάς, Βακτρίαι
τε παρθέναι

Κεῖμαϊ παράκυσ Ἀλυί,
Τμολίαν θεῖαν,

Φαφνίσκιον κατ' ἄλγες,
Ἀρτεμιν σίβαν.

*Audio autem Lydias, Bac-
triasque virgines,*

*Accolas fluvio Halysi,
Tmoliam Deam,*

*In luco, lauro multa opa-
co, Dianam vene-
rari,*

Que loco pro Βακτρίας le-
gendum putabat Φρυγίας ab

fitum Halynos & Tmoli in
Lydiae ac Phrygiae confi-
nio. Sed omnino retinenda
lectio vulgata, admissa ex-
plicatione ejusdem Viri
Docti, qua Βακτρίαι pro
Persicis capit, quia Bactrii
iis parebant, Diana autem
colitur in Lydiae tractu
Persico, unde ipsa Persica
vocatur. Spanhemium au-
tem metri non nimis gna-
rum fuisse patet quoque
ex loco Euripidis apud Plu-
tarchum de Pyth. Orac.
Tom. II. p. 407. in quo,
pro

Φοῖβον ἀνθρώποις μάλιστα χερ-
σισπειλάειν.

*Oportet Apollinem solum
hominibus vaticinari.*

Neque ullus juvenum amator virginum: cer-
te enim illi

Semper secuti, ubi fama est festi,

Non tantum immortalium (deorum) adferre
festinant sacrificia,

Quantum congregatarum ob pulcritudinem
virginum.

Verum Deae per aedem incessit virgo 55.

Hero,

Splendorem gratiosum emittens facie.

Qua-

in notis ad Callim. Hymn.
in Del. v. 94. restituit se-
cundum metrum, ut ait,

Χρὶ Φαῖβον ἀνθρώποις Σι-
πειῶδῃν μοῖον.

Cum tamen antepenultima
vocis Σιπειῶδῃν. syllaba
non producat. Aristoph.
in Plut. v. 9.

ὅς Σιπειῶδῃ τρίποδος ἐν
χευηλάτῃ.

Lege igitur,

Χρὶ Σιπειῶδῃν Φαῖβον ἀν-
θρώποις μοῖον.

Id elegans & certum.

53. Ἀθανάτων ἀγέμῃ. Ba-
sil. Ἀθανάτοισιν ἄγῃ Voss. &
quatuor codices apud Rö-
verum, qui merito in his

Musaei manum latere su-
spicatur.

56. Μαρμαρυγῇ χαρίσας.
Μαρμαρυγὰς χαρίσας. Cod.
Reg. χαρίσας aliae editio-
nes & ita saepe Nonnus. V.
Pareus. FRANCIUS. cum
Regio facit Voss. Χαρίσας
autem Heins. quomodo sex
alii Codices, quos secutus
in editione sua Doctiss. Ju-
venis Röverus. χαρίσας Ba-
sil. cum reliquis omnibus, a
quibus non multum dissen-
tunt, qui scribunt χαρίσας,
quod recipere non dubita-
vi ob imitationem Nonni,
qui voci Μαρμαρυγῇ ple-
rumque adponit epithe-
ton, ut liquet ex notis
Parei, quemadmodum quo-
que Achilles Tatius lib. 5.

Οἷα τε λευκοπάρῃος ἐπαντέλλουσα σελήνη,
 Ἀκρα δὲ χιονέων Φοινίσσεται κύκλα παρει-
 ῶν,

Ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον· ἢ τάχα Φαίης
 60. Ἡρῆς ἐν μελέεσσι ῥόδων λειμῶνα φανή-
 ναι.

Χροίην γὰρ μελέων ἐρυθαίνετο· μισσομένης
 δὲ

Καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφυρὰ λάμπετο
 κούρης,

Πολλὰ δ' ἐκ μελέων χάριτες ῥέον· Οἱ δὲ πα-
 λαιοί

Τρεῖς χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δέ τις
 Ἡρῆς

Ο'φθαλ-

pag. 307. de Melite: ἡμεῖς
 μαρτυροῦν τὴν αὐτὴν τὴν βλέμμα μαρ-
 τυροῦν Ἀφροδίσει. Atque
 ita in suo Codice invenit
 Scholiastes, qui restituen-
 te Gronovio notat: Λαμ-
 πύουσα σφυρὰ κούρης ἀπὸ
 τρυφῆς τῆς αὐτοῦ.

58. Ἀκρα. Ἀόρα Basil. Con-
 ferendus Achilles Tatius
 lib. 1. pag. 17. de Leu-
 cippe: λευκὴ παρεία, ὅτι λευ-
 κὸν αἶμα μίσειν ἰφθίμωσται, καὶ
 ὁμοῦ πορφύρει, αἷμα δὲ τὸ
 ἐλπίσαντε Λυδία βίαται γυνή,
 quem locum forte respexit:

quod enim illi αἶμα μίσειν ἰφθί-
 μωσται, Musaeo ἀκρα κύκλα
 φοινίσσεται dicitur, ut signi-
 ficet id quod eminet in ge-
 nis rubere.

61. Χροίην. Basil. χρυ-
 Voss. & Heins. ἐρυθαίνετο.
 ἐρυθραίνετο Basil.

62. Κούρης. κούρη. Heins.

63. Οἱ δὲ παλαιοὶ κ. τ. λ.
 Verti: Antiqui igitur tres
 esse Gratias mentiti sunt,
 quia scilicet ex membris
 puellae centum fluebant.
 Reliqui autem: Sic apud
 Hesiodum in Ἔργοις v. 24.
 εἴ γε

Qualis alba genas exoriens luna.

Summi vero nivearum rubebant circuli genarum,

Ut rosa ex thecis bicolor: certe diceres,

Herus in membris rosarum pratum adparere.

Colore enim membrorum rubebat: euntis vero

Etiam rosae candidam indutae tunicam subtilis splendebant puellae,

Multae vero ex membris Gratiae fluebant; antiqui igitur

Tres Gratias mentiti sunt esse: alteruter enim Herus

Ocu-

ἀγαθὴ δ' ἔστι ἡδε βροτοῖσι.

Bona ergo haec contentio hominibus.

Aelian. Var. Hist. 2. 4. Ἡ εἰς τὴν Μεγάλην ποταμὸν οἱ συγχωρήσαντες.

64. Εἰς τὴν περὶ Ἡρώ. Οὐ φθαλμῶς. Verti: alteruter enim Herus Oculus, ut ita det Poëta rationem, cur Veteres mendacii arguat. Sic particula hac usus Hesiodus in Ἔργοις v. 151.

Ἰαλῶ δ' ἐργάζονται μέλας δ' οὐκ ἔστιν εἰδῆρος.

Nec non v. 23. ●

Ζηλοὶ δ' πεινῶσι γένειον.

Theocritus Idyll. 22. v. 214.

Χαίρειτ' Ἀήδας τίκιμα, καὶ αἰματέρους κλίτος ὕμνοις

Εὐδὸν αἰεὶ πέμπουσιν. φίλοι δ' τε πάντες αἰετοὶ

Τυνδαρίδας.

Nec non Idyll. 26. 23.

Σὺν δ' ἐπὶ ῥαξὶ πρὶν μανιώδιος ὄργια βῆαχον.

Ἐξαπλῆς ἐπιῶσα πρὶ δ' ὕχον ὀρώων βίβαλοι.

Lucianus Dial. Mort. 2.

p. 3. Οἱ καὶ ἔτι ἄλλοι, ὡς ἔρμῃ· οὐδ' ὀλίγοι, αἵ οὐραὶ, ἀφικνεῖνται ἡμῖν. Feliciter hunc significatum Lucae cap. 12. v. 2. restituit L. Bos, quemadmodum Anacreonti Od. 9. v. 6.

Τίς ἔστι; μοι μέλιθ' ἔ.

B 4

Quae

65. Ο'φθαλμὸς γελῶν ἑκάτὸν χαρίτεσσι τεθήλει.
 Ἀτρεκέως ἰέριαν ἐπάξιον ἔυρατο Κύπρις.

Ὡς ἡ μὲν, περὶ πολλὸν ἀριτεύσασα γυναι-
 κῶν,

Κύπριδος ἀρήτειρα, νέη διεφαίνετο Κύπρις.

Δύσατο δ' ἡϊθέων ἀπαλαῖς Φρένας· ἐδὲ τις ἀν-
 δρῶν

70. Ἦεν, ὅς οὐ μενέαινεν ἔχειν ὁμοδέμνιον Ἡρώ.

Ἡ δ' ἄρα καλλιθέμεθλον ὅπη κατὰ νηὸν ἀ-
 λᾶτο,

Ἐσπόμενον νόον εἶχε, καὶ ὄμματα, καὶ Φρέ-
 νας ἀνδρῶν.

Καὶ τις ἐν ἡϊθέοισιν ἐθαύμασε, καὶ Φάτο μῦ-
 θον.

Καὶ Σπάρτης ἐπέβην, Λακεδαίμονος ἔδρα-
 κὸν ἄστυ,

Ἡ'χι

*Quaenam es tu columba ?
 mea enim interest.*

Doctissimus Georgius d' Arnaud, cujus emendationem amplector. Hoc si scivisset pauper plerumque, nisi cum aliorum scrip-
 tia strenue compilat, Jo. Clericus, non conjecisset tam infelicitate in epist. ad Hebr. cap. 13. v. 4. Τίμιος ὁ γάμος ἐν πατρὶ, καὶ ἡ πόλις

ἀμίαντος· πόλις δ' καὶ μοιχῆς κενεῖ ὁ Θεός. scriptum fuisse olim γδ; Vulgatus enim Interpres, qui recte vertit: Fornicatores enim & adulteros Deus judicabit, frustra ad partes vocatur, quasi & huic obvia illa particulae significatio latuisset.

65. Γελῶν. γελάων. Basil.

66. Ἐύρατο. εὐρεῖο. Basil. sed

Oculus ridens centum Gratiis pullulabat. 65.

Profecto sacerdotem dignam nacta erat Venus.

Sic ea quidem, plurimum antecellens feminas,

Veneris sacerdos nova adparebat Venus.

Subiit autem juvenum teneras mentes; neque ullus vir

Erat, qui non cuperet habere conjugem Hero. 70.

Illa autem bene fundatam quacumque per aedem vagabatur,

Sequentem mentem habebat, & oculos, & corda virorum.

Atque aliquis inter juvenes admiratus est, (eam) & dixit verbum:

Et Spartam accessi, Lacedaemonis vidi urbem,

Ubi

sed prius recte adgnoscat
Voss.

68. Ἀρήτιρα. ἀρήτιρα.
Heinf.

71. Κακιδέμιθλον, κακιδέ-
μιθλον. Basil.

74. Λακιδάμονος Ἰδρακον
ἀν. An hinc firmari pos-
set Gottorphiani Codicis
lectio in Ovidio Heroid.
ep. 19. 177.

Ut semel Idaeus Lacedae-
mona vidit adulter.

ut & ita in suo invenerit
Musaeus? sed nihil adfir-
mo. Vulgo legitur venit.
ut & hic Codex B. & Rond.
apud Röverum scribunt
Ἰδρακον. Simili modo in ea-
dem voce corruptus vi-
detur Orpheus Argon. v.
462.

B 5

Οὐλίμ.

75. Ἦχι μόθον καὶ ἀέθλον ἀκρόμεν ἀγλαϊά-
ων·

Τοίην δ' ἔπω ὅπωπα νέην, κεδνήν θ' ἀπαλήν-
τε.

Καὶ

Οὐλύμπῳ δὲ βαθοσκοπίῳ
πρηῶνας ἱρυμνίῃς

Εἰσίδρακον Μινύα.

*Olympique excelsa cacumini-
na ad inaccessa*

Advenerunt Minyae.

Verissima enim emendatio
Eschenbachii restituentis
Εἰσίδρακον.

76. Τοίην δ' ἔπω ὅπωπα
νέην. Ven. & Codex Bar-
thii, legunt ἔποτ', atque
ita conjecit P. FRANCIIUS.
Fateor molliorem ita effici
versum, nec tamen, quod
pace viri Doctissimi dixe-
rim, aliquid temere mu-
tandum censerem, cum u-
tique apud utriusque Lin-
guae Scriptores similia non
raro notari possunt. ex.
gr. ita locutus Hesiodus in
Ἔργοις v. 82.

Δῶρον ἰδῶρησαν, πῆμ' αἰ-
δεῖσιν ἀφηςῆσιν.

Homerus. *Il.* α. 232.

Χρυσὸν δ' εἰσας Ὀδυσσεὺς δίκην
πάντα τάλαντα.

Locum hunc alio tamen

scopo adducit Auctor vitae
Homeri pag. 298. ubi men-
dose editur Ὀδυσσεὺς. In ip-
so autem Homero legitur
ἴφρον, quod unice verum.
Theocritus *Idyll.* 23: v. 37

Τοῖσι ποῖσιν ἴδης.

Bion 3: 11.

Θιάτων ἀθανάτων π πόθυ.

Huc referri posset locus
Nonni in Paraphr. Joannis
cap. 19.

*Κεκαμένον μάλιν τιτρυμί-
νον ὁσίον ἔσται.*

Quemadmodum & Hesio-
di in *Scut.* v. 154.

*Εἴ δὲ προΐωξις τε παλίνωξις
τε τίτυκε.*

Quin & ipse Musaeus, si
vera lectio, ita scripsit v.
136.

*Οὐ γὰρ ἐπιχθονίησιν ἴσθι κα-
λίῳ σι γυναιξὶ.*

quem locum jam pulcre
contra Alexandrum Po-
pium defendit summus
Dorvillius. Virgilius *Æ-
neid.* lib. 12: 442.

*Telum inmane manu qua-
tiens.*

Sta-

Ubi laborem & certamen audimus pulchritu- 75.
dinum :

Talem autem nondum vidi puellam , tam
venerandam , tamque teneram ;

For-

Statius Theb. lib. 1: 367.

*Pastorum pecorumque do-
mos.*

Ubi adeo me non offendit
ἡμεροελευσέν, ut lubens hanc
lectionem fide duorum
Codicum firmatam reci-
piam, secus ac censet vir
Eruditus in Obs. Miscell.
vol. 1. pag. 172. Vulgo
legitur: *pecudum*. Ovidius
Heroid. ep. 19: 60.

*Brachia nunc bumeris bu-
mida ferre meis.*

& paulo ante v. 44.

*Pallade jam pingui tingue-
re membra putes?*

ubi tamen Doctissimus
Burmannus offensus ejus-
dem soni iteratione emen-
dat *Ungere j. p. Pallade m.*
p. quae voces saepe con-
mutantur, sed nihil mu-
tasse consultius putarem.
ibid. κιδνῆ δ', ἀπαλύντε. illo
epitheto ornantur plerum-
que pudicae mulieres. ita
Hesiod. *Θεογ.* v. 68.

κιδνῆ δ' ἔσχη ἀποιπν, ἀπα-
ρῦται πραπίδεςσι.

*Pudicam vero habuit conju-
gem, sapientem.*

& in *Εργοις* v. 699.

Παρθενικήν δ' ἡγαυήν, ὥς κ'
ἦν κιδνα διδάξῃ.

*Virginem vero ducito, ut
mores castos doceas.*

Interpres in editione Basil.
A. 1550. *prudentem* vertit,
ut ita ad animi bona refe-
ratur, quemadmodum ἀπα-
λῆ ad corporis. Sed du-
bito an hoc voluerit ama-
tor, cui tantum externa
facies puellae adparebat.
Reliqui vertunt, *praestan-
ti corpore puellam*; sed vix
puto hanc vocem eo sen-
su facile occurrere. Ego
verti *venerandam*, ut in-
dicet Poëta pulcritudinem
cum majestate decora fuis-
se conjunctam, quae sacer-
doti recte convenit, con-
fer v. 55. ita cepit quoque
Doct. Heumannus, hunc
significatum probans ex
Homero *Il. i. v. 582.* qui
reddi quoque posset forte
Or-

Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει χαρίτων μίαν ὀπλοτε-
ραίαν.

Παπταίνων ἐμόγησά, κόρον δ' οὐχ εὖρον ὅπω-
πῆς.

Αὐτίκα τεθναίνην λεχέων ἐπιβήμενος Ἡρῆς.

80. Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' Ὀλυμπον ἐφίμειρω θεὸς εἶναι,
Ἡμετέρην παράκοιτιν ἔχων ἐνὶ δώμασιν Ἡρώ.
Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε τεῇν ἱέρειαν ἀφάσ-
σειν,

Τοίην μοι, Κυθήρεια, νέην παράκοιτιν ὀπάσ-
σαις.

Τοῖα μὲν ἡϊθέων τις ἐφώνεεν· ἄλλοθεν ἄλ-
λος

85 Εἴλκος ὑποκλέπτων ἐπεμήνατο κάλλει κέρης.

Αἰνοπαθεὶς Λαίανδρε, σὺ δ', ὡς ἶδες εὐκλέα
κέρην,

Οὐκ ἔθελες κρυφίοισι κατὰ λυγρὸν φρένα κέν-
τροις,

Ἄλ.

Orpheo in Hymno Proser-
pinae pag. 126.

Πλούτωνος πολύτμη δαμαρ,
κιδνή, πολυδῶπ.

Reperitur & apud Home-
rum Il. v. 730. Ceterum
Codicis Heinl. Scripturam,
quae & in alijs apud Röve-
rum, *νεῖδα παῖδ' ἀππλήντι*,

nemo facile amplectetur;
quo enim, quaeſo, refe-
retur illud π?

78. Παπταίνων ἐμόγησα.
intuendo defessus sum. Ron-
dellus, monente Rövero
in Add. legebat *ἐμόγησα*,
quia alioqui pugnant cum
v. 171. Οὐ κάρη ἀγορεύει. at
recte

Forte Venus habet Gratiarum unam juve-
num.

Intuendo defessus sum, satietatem autem non
inveni adspiciendi.

Illico moriar, cubile ubi conscenderim Herus:

Non ego in coelo cupio Deus esse, 80.

Nostram uxorem habens domi Hero.

Si autem mihi non licet tuam sacerdotem
contrectare,

Talem mihi, Cytherea, puellam uxorem
praebeas!

Talia quidem juvenum quis locutus est:
aliunde (*vero*) alius

Vulnus celans insanivit pulcritudine puellae. 85.

Gravia passe Leander, tu autem, ut vi-
disti inclytam puellam,

Nolebas occultis consumere mentem stimu-
lis,

Sed

recte observat Doctissimus
Juvenis Poëtas tam accu-
rate non loqui, & exprimi
ita ultimo loco vehemen-
torem amorem. Quid,
quod vel solum rem confi-
cit, hic sermo de Juvene
quodam, altero autem de
Leandro?

ibid. 8°. 2°. Rondellus. Non
opus. FRANCIVS.

79. ἐπιβήματος. ita Heins.
ἐπιβήματος Pap. Huc usque
conferre coeperat Nic.
Heinsius.

81. ἡμετέρῃ κ. τ. λ. Acu-
te, ut solet, Cel. Dorvil-
lius conjectabat ἡμετέροις.
ut

Ἀλλὰ, πυριπνεύστοι δαμείε ἀδόκητον οἷσσι,
 Οὐκ ἔθελεζ ζῶειν περικαλλέος ἄμμορος Ἡρῆς.
 90. Ζὺν βλεφάρων δ' ἀκτῖσιν αἰέζετο πυρρὸς ἐρώ-
 των,

Καὶ κραδίη πάφλαζεν ἀνκήτε πυρρὸς ὀρμηῇ.

Κάλλος γὰρ περίπυσον ἀμωμήτοιο γυναι-
 κός

Ο'ξύτερον μερόπεσσι πέλει πτερόεντος οἷσιν·

Ο'φθαλμός δ' ὁδὸς ἐστὶν ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολαίων

95. Κάλλος ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὀ-
 δεύει.

Εἶλε

ut ita vim majorem haberet sententia. Firmat hanc emendationem Homerus II. A. 4. 29.

Τὴν δ' ἰγὺν ἔλυσεν, πρὶν μὲν
 καὶ γῆρας ἔπαισιν
 Μ' μιν πρὶν ἔλυσεν ὡς Ἀργεῖ,
 τήλοθι πάτρης.

Vulgatam tamen commode servari posse non diffiteor.

88. Πυριπνεύστοι. πυρι-
 βλήτοισι Voss.

89. Ἀμμορος. ἄμμορος Basil.

94. δ'. cum Par. & H. melius legi posse δ' putat Röverus, sed nihil mutasse satius forte erit.

95. Κάλλος ὀλισθαίνει. Quo facilius mendum sublatum adpareat totum adpronam locum:

Κάλλος γὰρ περίπυσον ἀμω-
 μήτοιο γυναικός

Ο'ξύτερον μερόπεσσι πέλει
 πτερόεντος οἷσιν·

Ο'φθαλμός δ' ὁδὸς ἐστὶν ἀπ'
 ὀφθαλμοῖο βολαίων

Ἐλκος ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ
 φρένας ἀνδρὸς ὀδεύει.

ita diserte legunt, quae prodierunt ad hoc tempus, editiones omnes, etiam emendatissima Röveri, qui omnino hanc lectionem retinendam censet. Equidem vix adducor, ut credam hanc esse Poëtae manum, quem quovis fere pignore contendere ausim nobis reliquisse Κάλλος ὀλισθαίνει. elegantissima repetitione superioris vocis, quam cum
 toto

Sed ardentibus domitus inopinato sagittis,

Nolebas vivere perpulcræ expers Herus.

Cum oculorum vero radiis crescebat ~~fax~~ a. 90.
morum,

Et cor (ei) fervebat invicti ignis inpetu.

Pulchritudo enim celebris emendatae formae
mulieris

Acutior hominibus est veloci sagitta;

Oculus vero via est, ab oculi ictibus

Pulchritudo delabatur, & in corda viri de- 95.
scendit.

Ce-

toto orationis cursu con-
rumpit infictum illud Ε'λ-
κας. Firmant hanc lectionem
Codex Voss. Venet. &
Bodlejanus B. apud Röve-
rum, qui diserte habent
καλως, nec non Regius,
in quo testibus Francio
& Rövero, καλως, qui
egregie nobis erroris fon-
tem aperit. Nempe κ & λ
saepe inter se permutan-
tur, quod & notavit Gul.
Canterus in Syntagm. de
ratione Emend. Graec.
Auct. pag. 20, 21. inde
cum haec vox abiisset in
καλως, nec quisquam in-
telligeret bonus aliquis
corrector, quasi esset pro
καλως emendabat καλως:

Sed cum misero huic ~~καλως~~
locum plane non esse e-
munctoris naris Criticus
probe perspiceret repone-
bat Ε'λκας, quam vocem in-
venerat v. 85. & versui 93.
ubi mentio πτερόεντες οἱς, ~~καλως~~
recte convenire sibi per-
suadebat. Ita quoque le-
gisse Scholiasten docent
ejus verba: κα βολης τ' ὁμο-
μάτων ὀλιωθ' (ita legit Gro-
novius) ἐμποσειπαι καλως.
Denique, ut plane securus
sis, ita locutus Achilles
Tatius lib. I. pag. 17. quem
noster in hoc. ut aliis mul-
tis locis, religiose imitatus
est: Ως ἢ εἶδον, εὐθὺς ἀπο-
λώλιν. καλως δ' ὀξύτερον π-
τερώκει βέλος, καὶ ἀφ' ἧς ἐφθαλ-
μῶν

Εἶλε δὲ μιν τότε θάμβος, ἀναιδείη, τρόμος,
αἰδώς.

Ἐτρεμε μὲν κραδίη, αἰδώς δὲ μιν εἶχεν αἰώ-
ναι.

Θάμβεε δ' εἶδος ἄριστον· ἔρως δ' ἀπενόσφισεν
αἰδῶ.

Θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείην ἀγαπά-
ζων,

100. Ἡρέμα ποσσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἴσατο κέ-
ρης.

Λοξά

μῶν εἰς τὴν ψυχὴν καταρρεῖ·
ὀφθαλμοὶ δ' οὐδὲν ἰσχυρὸν τραύ-
ματι. Itaque statim, ut eam
contemplatus sum occidi. For-
ma enim ad inferendum vul-
nus telo acutior est, per ocu-
losque amatoris vulnere adi-
tum patefaciens, in animum
penetrat. Vide & lib. 6.
pag. 375. ἰκεῖν δ' εἰς τὸ
ὄμματι τὸ καλὸν ὁ κάλλος κα-
θεῖναι, ῥίον δ' ἐκείθεν ἐπὶ τὸς
ὀφθαλμοὺς τὸ ὁρώμενον ἴσαται.
Confer praeterea elegan-
tissimum locum, lib. 5. pag.
307. ἢ δ' ἢ τῆς θείας ἡδοῆς ἀλ-
γῆς ὁμμάτων εἰσρίψαι, τοῖς στίχοις
ἐγκάθηται· ἔλκεται δ' ὁ ἱραμῆτις
τὸ εἶδαι αἰεὶ, ἐναπομνηστικῶς
(Salmastius pag. 674. l. ἐνα-
πομνηστικῶς) πρὸς τῆς ψυχῆς
καθ' ὅσον, καὶ ἀναπλάττει τὴν
μορφὴν. ἢ δ' ὁ κάλλος ἀπορρεῖ

δι' ἀφανῶν ἀκτῶν ἐπὶ τὴν ἱρα-
μῆν ἐλκομένη καρδίαν, ἐναπο-
σφραγίζει κατὰ τὴν σκιά. Vo-
luptas autem, quae in viden-
do percipitur, per oculos il-
lapsa menti infidet, neque
visae imaginem secum raptam
animi speculo continenter im-
primit, atque effingit: pul-
chritudinisque fluxio ipsa per
occultos radios in amantis
pectus dimanans, amatae rei
formam insculpit.

ibid. αἰδῶς. αἰδῶν. Voss.

96. Θάμβος, ἀναιδείη. Scho-
liastes: Τότε δὲ αὐτὸν ἔλα-
βεν θάμβος αἰαδέας. Sed ho-
minis inperitiam satis ar-
guit ipse Poëta, qui di-
stincte mox voces has &
ordine explicat, quod &
facit Achilles Tatius loco
inferius citando.

97. Ἐτε

Cepit autem ipsum tunc stupor, impudentia,
tremor, pudor:

Tremuit quidem (*ipse*) cor, pudebat vero
ipsum capi.

Obstupuit vero pulcritudine optima, amor
vero ademit (*ipse*) pudorem.

Audacter autem ob amorem impudentiam ad-
fectans,

Tacite pedibus incedebat, & e regione con- 100.
sistebat virginis.

Obli-

97. Ἐτρέμου μὲν κραδίη. πρᾶ-
τη. Basil. cum aliis apud
Röverum. Elegantissimus
FRANCIUS κραδίην conjec-
tabat, quam conjecturam
nonnihil juvat Achilles Ta-
tius lib. 1. pag. 17. Ἐτρέ-
μου τὸν καρδίαν. & praeci-
pue ipse Musaeus, qui hanc
loquendi rationem amat.
Ita v. 61.

Χρὴν γὰρ μελίαν ἰροθαίνε-
ν.

ubi pariter Voss. & Heins.
aliique apud Röverum Co-
dices legunt Χρὴν. & v. 107.

ἰδ' ἴδωθι θυμὸν ἰνέου.

ut & v. 167.

Θίεμεν δ' κραδίην γλοπεύει
πρὶ παρὸς τοῦ Ἑρῶ.

Nam quod v. 91.

καὶ κραδίη παφλαζει κ. τ. λ.
fecit ut melius casus con-
veniret cum praecedenti-
bus, αἶξαν πρὸς ἰρώπην.
Eandem mihi conjecturam
conlato Tatii loco natam
fuisse non diffiteor, sed,
praecipue quia nulli Codi-
ces addicunt, nihil move-
rem.

97. Αἰδῶς δ' μιν εἶχεν ἀλῶναι.
Dignissimus est, qui con-
feratur locus Achillis Tatii
lib. 1. pag. 17. πάντα δὲ μὲν
εἶχεν ὁμῶς, ἱππικὸς, ἱππληξίς,
τρέμοι, αἰδῶς, ἀναιδῶς ἱππῶ-
ν τὸ μέγεθος, ἱππικὴ γῆρας
& πάθος, ἱππικὸν τὸν καρ-
δίαν, ἱβλῆτον ἀναιδῶς, ἡδὲ
μιν ἀλῶναι. Temporisque mo-
mento eodem & proceritatem
laudare, & pulchritudine ob-
stupefieri, & corda tremere.

Λοξὰ δ' ὀπιπτεύων δολεράς ἐλέλιξεν ὀπί-
πας,

Νεύμασιν ἀφθόγγοισι παραπλάζων φρένα κτ-
ρης.

Αὐτὴ δ', ὡς ξυνέηκε πόθον δολόεντα Λεάν-
δρου,

Χαί-

Ἐ' oculis lascivius intueri, ac ne deprebenderer vereri coactus sum. Ultima melius verterentur, ac capi pudebat; id enim menti scriptoris melius convenire nemo non videt. Hic autem locus nobis ad verum intellectum verborum Musaei, αἰδώς δέ μιν εἶχεν αἰλῶναι spon- te ducit; haec enim non, quod vulgo fit, reddenda censeo: pudor vero ipsum tenebat captum esse, sed clarius: pudebat vero ipsum capi. Atque ita fere Doctiss. Berglerus, qui tamen minus recte Leandrum pudoris causam, si quis eum virginem Sacerdotem tentasse senserit ac deprebenderit, constituisse putat, quae verior erat, quod agnosceret, non esse viri vinci a femella, ἔ' amorē ei quasi mancipari, ut recte Heumannus, qui tamen minus recte: pudebat ipsum, quod captus esset, cum deberet capi. Mecum

facit, ut videtur, Kromajerus in eleganti Dissertatione Musaeo praefixa p. 19. ut adeo mirer ipsum reddidisse: pudor vero ipsum tenebat captum esse & non potius capi, ut dudum Florens Christianus:

Cor trepidat, vincique pudebat.

Ceterum ut Musaeus, αἰδώς δέ μιν εἶχεν, ita dixit Homerus Iliad. ε. v. 416.

Τὸν δ' ἄπιε ἔχεν θέρους.

101. Εἰλέλιξεν. ἔλεξεν. Voss. εἰλέλιξεν. Basil. cum plurimis apud Röverum, qui hanc elegantissimam lectionem in Addendis omnino retinendam censet. Atque ita εἰλέλιξεν in aliis locutionibus frequens, ut apud Nonnum Dionys. lib. 15. p. 416. l. 8. lib. 24. p. 636. l. 7. lib. 31. p. 800. l. 12. l. 32. p. 806. lib. 23. lib. 44. p. 1138. l. 17. & in con-

Oblique vero intuens dolosos torquebat oculos.

Nutibus nutis in errorem inducens mentem puellae.

Ipsa vero, ut sensit amorem dolosum Leandri,

Ga-

compositis lib. 22. p. 590. l. 18. lib. 42. p. 1096. l. 23. Septem autem Codices apud Röverum legunt *ιλέλιζεν*, quam lectionem plurima apud Nonnum loca firman. Ita lib. 2. p. 72. l. 17.

Εἰ δ' ἴς ἀνθλίν σφαλερῶς
ιλέλιζεν ὀπωπῆς.

& lib. 7. p. 212. l. 16.

Υψιφανὴς *ιλέλιζεν ἀπέρμο-
να κύκλον ὀπωπῆς.*

Ut & l. c. p. 216. l. 17.

Ἀταλίας δ' *ιλέλιζεν ἀλήμο-
να κύκλον ὀπωπῆς.*

Nec non lib. 9. pag. 250. l. 33.

Ὀφθαλμὸς *ιλέλιζεν ἀκούμῃ-
τις σφράγξ.*

Confer praeterea lib. 10. p. 272. l. 14, p. 280. l. 10. lib. 19. p. 520. l. 30. lib. 48. p. 1256. l. 7. quae loca tantum indicasse suffecerit:

reliqua enim, in quibus eadem verbi forma quidem occurrit, sed non significatus, ne lectori taedium oriatur, (tantus est numerus) sciens praetereo. His inductam mentem cogitatio subiit, an non vera in Musaeo lectio esset *ιλέλιζεν*; sed ne sic *ιλέλιζεν* loco movere ausus fui, quod tueretur unus ejusdem Poëtae locus lib. 4. p. 118. l. 30.

Εἰ ποτε δινύων φρενοπερίης
κύκλον ὀπωπῆς

Ὀφθαλμὸς *ιλέλιζεν.*

qui non fugit diligentiam Elegantissimi Röveri. Plures praeterea Musaei Codices, eademque vocis forma, licet in aliis locutionibus, Nonno, ut liquet ex locis adductis, non inusitata, satis hanc lectionem tuentur.

102. Παραπλάζων φρενὸς
κύκλος Est imitatio Nonni Dio-

Χαίρειν ἐπ' ἀγλαΐῃσιν· ἐν ἡσυχίῃ δὲ καὶ αὐ-
τῇ

105 Πολλάκις ἱμερόεσσιν· ἔην ἀπέκρυψεν ὀπωπὴν,
Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγελέσσαι Λεάν-
δρην,

Καὶ πάλιν ἀντέκλινεν. ὁ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἰάν-
θη,

Ὅττι πόθον ξυνέηκε, καὶ ἔκ ἀπεσείσατο,
κέρη.

Ὅφρα μὲν οὖν Λεῖανδρος ἐδίζετο λάθριον ὤ-
ρην,

110. Φέγγος ἀνατείλασα κατήϊεν ἐς δύσιν Ἡώς.

Ἐκ

Dionys. lib. 42. p. 1096,
l. 27.

Μετὰ τὴν λιγύθειον ἀγνοῦσιν
τὸν ἥλιον Ἀπόλλων.

Ἔπειν ἀκηλὴθις ἀφ' ὧν πλά-
ζον φεῖνα κέρη.

105. Ἀτίκρυψεν. Tres
Codices ἀτίκρυψεν, duo in
margine ἀτίκρυψεν apud Rö-
verum. Error natus quod
, & ; facillime permu-
tantur, quod notum. Sic
in Colutho de Raptu He-
lenae v. 22. pro

Legendum ἀπ' Οὐλύμπου.

106. Ὑπαγγελέσσαι. ita
Basil. ὑπαγγελέσσαι Voss.

110. Ἡώς. *Aurora* verti-
tur in editione Basil. aliis
que, Kromajero placuit
Sol, quemadmodum & v.
287. quod cum Rövero
secutus sum, v. 192. au-
tem

Ἀπὸ τούτου καὶ Ἡώς.

Ἡώς μὴ ἀπ' Οὐλύμπου, Πο-
σειδάωνος δὲ θαλάσσης.

Ἐκ δὲ μιαινομένης ἐπιστο-
μῆς Ἑλίου.

Notat diem. Varios hujus
vocis significatus tradunt
Grammatici, de quibus post
citatos a Doctiss. Valcke-
naerio

Gavisa est suam ob pulchritudinem; facite ve-
ro & ipsa

Saepe gratam suam occultuit faciem,
Notibus occultis signa amoris praenuntia dans
Leandro,

Et rursus ex adverso ipsi innuit. ille vero in-
tus animo gaudebat,

Quod amorem senserit, & non renuerit
puella.

Dum igitur Leander quaerebat occultam ho-
ram,

Lucem contrahens descendit ad occasum sol. 110.

naerio ad Ammonium in V.
H'm'ous consulendus Tze-
tzes ad Lycophr Cassandr.
v. 16. H'as χρηματίζεσθαι τ'
ἐν πρώτῃσι μέλεσσι τ' γινώσκουσιν
καρὸν, τὴν ἄλυσιν ἡμέραν, καὶ
τὴν ἰούκην καὶ ἡμέρας δια-
γίγναι, ὡς ἐστὶ τὸ,

Ἡὺς δὲ μοι ἐστὶν

Ἡ δὲ δουδικὰ τὴν ὅτ' ἐς Ἰλίον
ἐκλήλυθα.

καὶ καθολικώτερος αὐτὸ τὸ λέ-
γει ὅτι οὐκ ἔστι καὶ ἡμέρας, ὅτι
αὐτὸς γινώσκουσιν ὅτι οὐκ ἔστι
καρὸν, ὡς ἐστὶ τὸ,

Ἡὺς δ' ὅσα λίσσιν.

καὶ τὸ ἀπὸ ἀναπλῶν μέλεσσι με-
ταβείναι τ' ἡλίῳ διαστήμα, ὡς τὸ,

Ἐφ' ὅτ' ἡμεῖς, καὶ αἰετὸς ἰ-
σὺν ἡμέρῃ.

Primus locus exstat apud
Homer. Iliad. φ. 80. Secun-
dus Odysl. E. 1. Quid dif-
ferat haec vox ἀβ' ἡμέρας,
tradit Ammonius l. c. Ἡ-
μέρας Ἡὺς διαφέρει. Ἡμέρας
μὲν δ' ἴσθι τὸ κατὰ τὴν μέ-
τον ἀσώματον. Ἡὺς (ita lego
cum Valken. non Ἡὺς) τὸ
τὸ συνανμώτερον. Totum au-
tem locum scriptoris hujus
obscurissimum esse acutissi-
mo Editori facile largior,
nec quomodo in clariori
luce constituendus adhuc
video, nisi excidisse ali-
quid statuamus. Forte enim

Ἐκ περὶ τῆς δ' ἀνέβριμτος βαθύσιμος Ἐσπερος
ἀσῆρ.

Αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετεκίανεν ἐγγυθι κάρης,
ὧς ἴδεν κακὸν ἔκπεπλον ἐκφράσκεισαν ὀμίχλην,
Ἡρέμα μὲν θλίβων ῥοδοειδέα δάκτυλα κή-
-αι στήνης,

115. Βυσσόθεν ἐξονάχιζεν ἀθέσφατον· ἡ δὲ σιω-
πῆν παρῇ

Οἶάτε

illa verba: ἢ Ἡσίοδος Non-
τος γυναιλογῇ κ. τ. λ., ut &
ἢ (vera haec conjectura
Valck. pro ὁ) πάλιν Ἡσίο-
δος θείας ἐπαίρειται. κ. τ. λ.
per parenthesin sunt infe-
renda, quod non insue-
tum esse Ammonio docet
locus plane similis in V.
Ἀργελας. Post verba autem
inserta, ultimo saltem loco
deberet sequi exemplum
ex Poëta, Homero vel
Hesiodo, quod κατ' ἔνθεμα
ἀετάρων denotaret, sed li-
brariorum supina incuria
& ignorantia neglectum.
Non dissimili certe ratio-
ne loco deposito succur-
rendum esse persuasus sum.
111. Ἀνέφαιτος. ita Basil.
cum reliquis omnibus, prae-
ter solam editionem secun-
dam, in qua legitur ἀνέ-
παιτος, non improbante Rō-
vero, quia nullis editio

haec glossis est inquinata.
Firmat hanc conjecturam
Nonnus Dionys. lib. 7. p.
218. l. 24.

Ἐσπερος ἀντίκειται καὶ ὁ δὲ
τοῦ πλείονος

lib. 12. p. 296. l. 12.

Ἀμπιλος ἀντίκειται ἀπὸ φου-
σφόρος.

sic lib. 5. p. 146. l. 13.

Ἐσπερος ἀντίκειται φάος ψιν-
δήμονος ἡδύς.

confer lib. 13. p. 376. l. 3.
lib. 33. p. 832. l. 17. lib.
38. p. 964. l. 31.

114. μὲν. Basil. 3. Voss.
& quinque alii apud Rō.
verum Codices. Elegantis-
sima haec lectio cursum
Orationis molliorem facit,
quae si vulgatam sequaris
durior est. Nihil tamen in
textu (ut vocant) inmu-
care

E regione autem adparuit umbrosa Hesperus
stella,

Sed ipse audacter adibat prope puellam,
Ut vidit atratas insurgentes tenebras,
Tacite quidem stringens roseos digitos puellae,

Ex imo suspirabat vehementer, illa vero si-
lentio,

Tan-

tare ausus fui, cum ipsi
Poëtae hanc duritiem ad-
scribendam alius non mul-
to elegantior locus docet,
qui occurrit v. 320.

Πολλὰ μὲν λίσσονται θάλασσαν
λασσάην Ἀφροδίτην,

Πολλὰ δ' αὖτ' ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης

Ἀττίδος ἢ Βορίην ἀμνήμονα
κάλλιπ' ὑμῶς

Ubi copulae inelegans,
mea quidem sententia, est
defectus. Praeterea v. 213.

Καὶ μὴ ὀπιπτεύων ὅτι ἔψο-
μαι θύνη Βοώτην,

Ὅς θρῆνον ὦ εἰωνα, καὶ ἄβρο-
χοι ὀλεον Ἀμύγνης

Πατρίδος ἀντιπύρρον πολὺ γλο-
πὴν θέρων ἰαίρουν

Sed hoc loco plane duris-
simo Doctissimi Canteri

elegantem, quicquid alii
censeant, emendationem
ἐπὶ δύνει, omnino recipien-
dam esse docebimus. Ita
nascitur optimus sensus &
constructio minime inpe-
dita, istud enim ἰαίρουν
convenit cum ἔσσομαι v.
212. permutatione modo-
rum non inusitata, quod &
ibi ostendemus, admissa.

114. Κέρης. Memoria lap-
sus Thomas Munckerus ad
Antonin. Liber. cap. 41.
p. 333. citat κέρης, cum in
omnibus aliis Codicibus
MSS. & editionibus habe-
tur κέρης.

115. Βύσσον ἰστοῖα χίζον
ἀθλοφάτον. βύσσον Voss. Itz
Rofweytha de Gestis Od-
donis I. T. I. Scriptorum
Rerum Germanic. Meybo-
mii p. 725. v. 745.

Ex aegri latebris ducens
suspiria cordis.

Οἶά τε χλωμένη, ῥαδὲν ἐξέσπασε χεῖρα.
Ὡς δ' ἐρατῆς ἐνόησε χαλὶφρονα νεύματα κέ-
ρης,

Θαρσαλέως παλάμη πολυδαίδαλον ἔλκε χιτῶνα,
Ἔσχατα τιμήμεντος ἄγων ἐπὶ κεύθεα νηῆ.

20. Οκναλέοις δὲ πόδεσσιν ἐφέσπετο παρθένος Ἡ-
ρώ,

Οἶά περ ἔκ ἐθέλουσα, τοῖήν δ' ἀνενείκατο Φωνήν,
Θηλυτέροις ἐπέεσσιν ἀπειλείεσσα Λεάνδρῳ·

Ξεῖνε, τί μαργαίνεις; τί με, δύσμορε παρ-
θένον ἔλκεις;

Ἀλ-

117. Χαλὶφρονα νύματα. χα-
λῖς, ὁ ἀήρατος οἶνος, ὁ μεμνημένος,
ἢ καὶ πεχμασμένος τὰς φρίδας.
Hesychius. FRANCIVS.

118. Θαρσαλέως παλάμη.
Basil. Θαρσαλή Ven. Θαρ-
σαλή Codex ab H. Vossio
conlatus, qui hic jam de-
finit, quae elegans est &
vera forte lectio, a qua
non multum abit Ven. cum
casus istos permūtari in
Codicibus tritum. Non
parvum pro hac lectione
pondus est in Nonno, qui
saepe hunc loquendi mō-
rem secutus est. Ita lib. 26.
Dionys. p. 680. l. 17.

Γηραιή παλάμη πολυδαί-
δαλον ἀσπίδα πάλαι.

& lib. 34. p. 850. l. 20.

Μελιχίη παλάμη πιφιδημέ-
τον ἔγχος αἶματι.

ut & lib. 37. p. 940. l. 10.

Αἰδομένη παλάμη πικρομέ-
τοι ἵπποι ἀέλιον.

praeterea lib. 37. p. 946.
l. 7.

Τετραμένη παλάμη πρυτά-
γῃ καὶ κέφισι νίκῃ.

Confer lib. 43. p. 1126.
l. 30. lib. 48. p. 1260. l.
13. lib. 48. p. 1284. l. 23.

120. Οκναλέοις ἢ πίδασι.
Sic Kromajervs, qui tamen
minus accurate vertit Pi-
gre, & Röverus cum sep-
tom

Tanquam irascens, roseam retraxit manum.

Ut vero amatae sensit remissos nutus puel-
lae,

Audacter manu artificiosam traxit vestem,

Ultima venerandi ducens ad penetralia templi.

Pigris autem pedibus sequebatur virgo He- 120.
ro,

Tanquam nolens, talemque emisit vocem,

Femineis verbis minans Leandro:

Hospes, quid insanis? quid me, infelix,
virginem trahis?

Alia

tem aliis. Plures cum Basil.
Ο'κνάλιος. Prius recepi. Ita
Nonnus Dionys. lib. 32.
p. 816. l. 19.

Ο'κνάλιος ὃ πόδισσιν ἐχάρι-
ζε γυναικὶς Εὐρυκλίου.
& l. 32.

Σιγαλίαις ὃ πόδισσιν ἰδύσασθαι
δύσκειν ὕλην.

Sic lib. 33. p. 32. l. 25.

Ο'κνάλιος ὃ πόδισσιν μόνον
ἀφ' ὧν ἔστι μορφή.

Conferri velim lib. 34. p.
860. l. 30. & lib. 43. p.
1134. l. 3. qui locus primo
fere similis est. lib. 44. p.
1154. l. 22. lib. 47. p. 1204.
l. 10. lib. 45. p. 1176. l.
27. lib. 48. p. 1256. l. 32.
p. 1266. l. 32.

121. Τόινυν δ' ἀντιόκατο φωνήν. Coluthus de Raptu He-
lenae v. 167. 259. 288 di-
xit ὅτι α. φ. Sic Nonnus
Dionys. lib. 6. p. 198. l. 10.
Idem lib. 37. p. 942. l. 9.
dixit:

Καὶ οἱ ἐπισυμνήσαντες
ἀντιόκατο φωνήν.

quod rarius est, & forte
in ἀντιόκατο mutandum,
quod in hac re proprium
fere est. Atque ita quoque
Musaeus v. 172. Quod au-
tem paucos Codices infe-
dit ἀντιόκατο omnino con-
ruptum hic est.

122. Α'παιλίσσα. ἱπαιλίσσα.
Whitfordus. leg. ἀπαιλίσ-
σα. FRANCIVS.

123. Ἐνν, πὶ μαργαρίται;
C 5 Sic

Ἄλλην δεῦρο κέλευθον ἔμδν δ' ἀπόλειπε χιῶνά
 125. Μῆνιν ἔμῶν ἀπόσπετε πολυκτεάνων γενετή-
 ρων.

Κύπριδος ἔσσι· ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσ-
 σειν·

Παρθενικῆς ἐπὶ λέκτρον ἀμήχανόν ἐστιν ἰκέσθαι.
 Τοῖα μὲν ἠπείλησεν, ἔοικότα παρθενηκῆσιν.
 Θηλείης δὲ Λέανδρος ἐπεὶ κλύεν οἷσρον ἀπει-
 λῆς,

130. Εἴγνω πειθομένων σημῆια παρθενηαίων.
 Καὶ γὰρ ὅτ' ἠϊθέοισιν ἀπειλείωσι γυναῖκες,
 Κυπριδίων δάρων αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπει-
 λαί.

Παρ-

Sic & Nonnus Dionys. lib.
 45. p. 1160. l. 32.

Καὶ μὲν πῖ μαργαίνεις; πῖ
 δαίμονι κῶμον ἐγείρεις;

Nec non lib. 37. p. 942.
 l. 19.

Φαῦνε, πῖ μαργαίνεις ξυτήσας
 μῶμον ἀνάπτων;

*Faune, quid festinas insa-
 ne communem repre-
 bensionem accendere?*

*vel potius quid insanis c. r.
 accendens? Quid enim huc
 faciat festinare non video.*

129. Εἴπε κλύων. Basil.
 cum plurimis aliis, quod

auctoritate Homer. Iliad.
 O. v. 270. recte firmavit
 Röverus. Ven. & B. legunt
 ὡς ἔκλυον. atque ita Nonnus
 Dionys. lib. 18. p. 498.
 l. 28.

Μίθῃ δ' ὡς ἔκλυι φωνήν.

Verum metro ita laboranti
 melius succurrit editio se-
 cunda, quae legit ὅτ' ἔκλυον.
 atque hanc lectionem mi-
 nime spernendam tuetur
 idem Nonnus lib. 35. p.
 878. l. 14.

Δαίμονι δὲ γυναῖκες εἴ-
 ῃ κλυον εἴτεον ἢ κῶν.

Nec

Alia ito via, meamque dimitte vestem!

Iram meorum evita (*time*) locupletum pa- 125,
rentum!

Veneris non te decet deae sacerdotem soli-
citare;

Virginis ad lectum difficile est pervenire.

Talia minata est, convenientia virginibus.

Feminearum autem Leander ubi audivit fu-
rorem minarum,

Sensit persuasarum signa virginum.

130.

Etenim quum juvenibus minantur feminae,

Venerearum consuetudinum nuntiae sunt
minae.

Vir-

Nec non lib. 48. p. 1248.
L. 2.

Καὶ Σιμίλης ὅτι παῖδα φε-
ρίσβιος ἔκλυε μήτηρ.

131. Ἀ'παιδείοντι, ἀπειχθαί-
οντι. Cod. Reg. alii con-
tra metrum ἔχθαιοντι apud
Röverum, qui recte rejicit
has lectiones, quas non
fabricassent boni librarii,
si stylum Musaei accuratius
attendissent, qui easdem
voces, praecipue cum dic-
torum rationem reddit, re-
petere solet. Supra v. 36.

Μῦθον ἀλυσμένην ζυγήμονα
δάκρυοντι.

Καὶ ὅδ' ἐπ' ἀγλαίῃ ζυγήμο-
νίς εἰσι γυναικίαις.

Atque ita aliis locis.

132. Κυπριδίαν δάρον. Op-
time Scholiastes: Ο'μιλιῶν
τ' διὰ τῆς μιξίας. Ita v. 230.

Παντοχίαν δ' δάρον κρυφίως
παθόντις δίδυμοις.

Orpheus Argon. v. 1324.

Εἰδὲ καὶ ὑμφιδίοις δάροις λέν-
τρω πικλιδίονα

Παρθένον ἄχυνεν, εἰς πόρτις
ἄρμιν ἀγιάδω.

Quod si vero maritali con-
suetudine, concubitu-
que

Vir-

Παρθενικῆς δ' εὐοδμὸν εὐχρεσσὶ αὐχένα κύν-
σας

Τοῖον μῦθον ἔειπε, πόθ' βεβολημένος οἷσ' ἔρω·
835. Κίπρι φιλῇ μετὰ Κύπριν, Ἀθηναίῃ μετ'
Ἀθήνην,

Οὐ γὰρ ἐπιχθονέησιν ἴσῃν καλέω σε γυναι-
ξιν,

Ἄλλα

*Virginitatem defloravit,
suus maritus eam du-
cito.*

Saepissime tamen notat *confabulationes*. Ita Nonnus lib. 31. p. 790. l. 33. lib. 38. p. 968. l. 8. lib. 40. p. 1016. l. 20. lib. 48. p. 1258. l. 30. p. 1276. l. 10. & l. 32. aliisque locis, quae non coacervo. Vid. & Hesiodum in *Ἔργois* v. 789. & in *Theog.* v. 205. saepe autem, quemadmodum & in quibusdam locis jam citatis, notat *sermones de rebus Venereis*. Ceterum de vario hujus vocis significa- tu consule Ez. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Lavacr. Pall. v. 66. & ad h. l. Röverum.

134. Πόθ' βεβολημένος ἔ-
ρω. πόθ' β. ἔρω. Venet. a-
pud Röverum, atque ita
forte in suo invenit Scho-
liastes, notat enim: Τοῖον

ἔρω λέγει εἶπε πρὸ πόθ' βεβολη-
μένος ἔρω. Sed nihil mu-
ta. ἔρωτος enim, ut recte de-
finit Ammonius in V. Ma-
ria. est *μωιδιᾶς ἐπιθυμία*. Ita
Coluthus de Raptu Hele-
nae v. 95.

Ὅθ' φιλότῳς ἱμῶς ἱμὸν εἶ-
ρωι ἰλῶσ'.

Nonnus lib. 4. p. 122. l. 27. lib. 7. p. 218. l. 17. lib. 11. p. 316. l. 14. lib. 13. p. 384. l. 10. lib. 15. p. 424. l. 33. p. 430. l. 1. lib. 16. p. 456. l. 31. lib. 26. p. 690. l. 10. lib. 31. p. 794. l. 2. lib. 33. p. 836. l. 11. lib. 34. p. 848. l. 15. lib. 37. p. 956. l. 16. lib. 41. p. 1068. l. 10. lib. 42. p. 1090. l. 33. p. 1102. l. 12. Sic & lib. 7. p. 216. l. 15.

Ζῶς ὃ περιγλώχινι πόθ' δι-
δοιμήτος ἔρω.

Quae phrasis, pro eo quod
Μυ-

Virginis autem bene olentem bonique colo-
ris cervicem osculatus

Tale verbum ait, amoris ictus furore:

Venus cara post Venerem, Minerva post 135
Minervam,

Non enim terrestribus aequalem voco te mu-
lieribus,

Sed

Musaeus π. βιβλημίης ο. dixit, in deliciis ipsi habita recurrit lib. 10. p. 288. l. 7. lib. 42. p. 1084. l. 1. Ceterum hic consule Rö-
verum, qui inter οἶτρον & κίτρον ἱκανῶς recte distin-
guit: hoc autem apud Nonnum crebro quoque recurrit, ut quivis notare potest: lectorem enim exemplorum, quae notavi, numero obrutum ne tae-
dium capiat, vereor.

136. ἐπιχθονίαν ἴσον---
γυναῖκα. Ita omnes editio-
nes, & plures MSS. con-
stanter; nec male. An ta-
men in his lateat manus
auctoris equidem dubito.
Suspicionem injicit lectio-
nium MSS. V. Ven. & Reg.
apud Röverum, qui diser-
te praeferunt ἐπιχθονίαν
ἴσαν---γυναῖκα, quod cur
spernamus? ἴσος quidem
cum casu secundo construi

sine exemplo putabam;
sed res in vado. Ita enim
Achilles Tatius lib. 8. p.
475. Καὶ κατὰ λόγον ὅπως ὁ
λοιπὸς ἔκαστος χορὸς ἑκα-
τὸν ἔσθ' ἴσος ἔχον. Sic
vulgo. Sed omnino emen-
dandum, quod tamen huc
non facit, cum Doct. Sal-
masio pag. 701. ἀνίσω. Ab-
sorpta videtur prima vocis
syllaba, quae in nonnullis
forte Codicibus scribeba-
tur, ut centies α & i per-
mutantur, ἴισον, a prae-
cedentis vocis ultima. Ju-
vat Longus Pastor. lib. 2.
p. 61. in eadem fabula:
τὸ ὄργανον τοῦ, καὶ τὸς καλὰ
μὲν καὶ συνδύσας ἀνίσω, καὶ
ὅτι καὶ ὁ ἔρως ἀνίσω αὐτοῖς.
Instrumentum animo suo con-
cipit, dispares cera conjun-
gendo calamos, ad testandum
disparem illis fuisse amorem.
Sed in viam. Nonnus lib.
8. p. 234. l. 21.

Τῆς

Ἄλλα σε θυγατέρεσσι Διὸς Κρονίωνος εἶσκω.

Ὀλβιος, ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη, ἥ τε
καὶ μήτηρ,

Γαστήρ, ἥ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη· ἀλλὰ
λιτάων

240. Ἡμετέρων ἐπάκχε, πόθ' δ' οἰκτεῖρον ἀνάγκην.

Κύπριδος ὡς ἱέρεια, μετέρχεο Κύπριδος ἔργα.
Δεῦρ

Τῆς ἡμῶν ἴσος ἔχουσι δαίτη-
χῃ ἡ δῆμος Ἡῖν.

eundem lib. 25. p. 642. l. 27.

*Cui corpus aequale habens
transiit in domum Ju-
no.*

Τὴν καὶ τοῖον ἀγῶνα, πῶς
ἐκείνος ἐπὶ τῷ Βάκχῳ.

Idem lib. 22. p. 586. l. 2.

Χιόνος σέλας ἴσος ἀκονίζου-
σα σιλῆος.

Nec tantum cum casu se-
cundo, sed & cum quarto
junctum invenitur ἴσος a-
pud eundem lib. 26. p. 667.
l. 12.

*Candidae jubar aequale ja-
culans Lunae.*

Καὶ δῆμος ἀπαλάσσει μετὰ
τρεποῖ ἴσος Ὀρέστη,

Nec non lib. 25. p. 674.
l. 14.

Ἀνδρὶ ἴσος τύποι ἴσος, ὅς σ'
λαχίστην ἰαύει.

Γαμβρόν ἀετιλάφῃ μιμή-
ται Διελυθῆος.

*Et corpus mutans versati-
le simile Orontem,*

Ut & lib. 37. p. 928. l. 4.

Μῆτις ἴσος τύποι ἴσος ἰξῶς
γυῖοιο τεύχεος.

*Generum superbi imitaba-
tur Deriadei.*

Sig & ἱεὺς occurrit apud

140. Οἰκτερον Ita in Non-
no Dionys. lib. 5. p. 166.
l. 13. pro

Παι-

Sed te filiabus Jovis Saturnii adsimilo.

Beatus, qui te genuit, & beata, quae peperit, mater,

Venter, qui te enixus est, beatissimus. Sed preces

Nostras exaudi, amorisque miserere necessitatis. 140.

Veneris ut sacerdos, exerce Veneris opera.

Huc

Παρθένους ἄντρον ἀμυμ-
φίας.

Filii homicidas miserare irreprehensibiles.

legendum ἄντρον.

141. Μιτέχιο Κόπειδος ἔργα. Recte contra Pareum, qui μιτέγχετο volebat, vulgatam lectionem defendit Röverus ex Homero Iliad. E. v. 429. Sic Nonnus Dionys. lib. 1. p. 24. l. 26.

Μιτέχιοι τὸν ἴον
αὐτῷ,

Οἱ γυναικὲς μέγα δακρυ-
τις πόθον εὐνῆς,

Ποιτῶν ἱφελὲς θνητῶν
καὶ δακρύων.

Pertransiens ve-
ro & ipsa,

Oestro agitata muraena
serpentini desiderium
lecti.

Per mare incedentium ex-
borruit cum Diis pug-
nantem balitum dra-
conum.

Malletem vertere: Cum adiret vero & ipsa o. a. m. serpentis desideratum lectum, vel potius exercens desideratum cum serpente concubium. Cum isto autem loco conferri meretur Achilles Tatius lib. 1. p. 59. apud quem legitur ἡ μύρανα, quod & in Nonno forte quis reponeret, ut obfuerit similitudo ultimae praecedentis vocis literae; sed ego Vulgatam lectionem non temere sollicita-
rem.

Δεῦρ' ἔπι, μυστιπόλευε γαμήλια θεσμά θεαί-
νης.

Παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρῆσσειν Ἀ'Φροδίτη,
Παρθενικαῖς δ' Κύπρις ἱαίνεται. Ἡ'ν δ' ἐβελή-
σης

145. Θεσμά θεῆς ἐρόεντα, καὶ ὄργια πιστὰ δαΐ-
ναι,

Ε'σι

142. Omittit hunc ver-
sum editio Basileensis.

143. ἰπίοικεν. Pareus edi-
dit ἰπίοικε.

ibid. ὑποδρῆσσειν. ὑποδρῆσαι
Basil. aliaque apud Röve-
rum mendose Nonn. Dio-
nyf. lib. 34. p. 862. l. 16.

Ἀ'τι λάτρεῖς ὑποδρῆσσει Διο-
ύσση.

Sic. lib. 40. p. 1026. l. 5.
p. 1028. l. 4. lib. 43. p.
1116. l. 23. Attamen lib.
48. p. 1264. l. 25. occur-
rit:

Μὴ γαμῆ μετὰ πότμον ὑπο-
δρῆσαι Ἀ'Φροδίτη.

Quem locum Pareus addu-
cit edens & in notis ὑποδρῆ-
σαι. Sed in Nonno om-
nino legendum ὑποδρῆσσειν.

145. Ὀργια πιστὰ. Duo
Codices κιδνα' apud Röve-
rum, sed qui recte notat
Veneris sacra per excel-

lentiam dici posse πιστὰ, at-
que hinc *foedera amantium*.
Vox autem ὄργια, quae
proprie *Sacra Liberi* notat,
varios induit significatus,
& quaevis *mysteria* denotat.
Nonnus Dionys. lib. 4. p.
126. l. 32.

Καὶ Αἰγυπτίῳ Διο-
ύσση

Ε'ντα φοιτητῆρος Ὀσείδης
ὄργια φαίμεν.

ibid. l. 27. Cadmus, qui
Graeciae literas induxit,
dicitur,

Πάτεραι θειοποιίας διδασκαίης
ὄργια πίχνης.

*Paterna divinae doctus my-
steria artis.*

Sic lib. 41. p. 1074. l. 21.

Κάδμος ἐν γλώσσῳ διδάσκει
ταῖς ὄργιας φαίης.

Sic lib. 35. p. 868. l. 10.

Εἰ ποτεῖς ἔνθα
Φαίης

Huc ades, initiare nuptialibus legibus
Deae!

Virginem non decet ministrare Veneri,
Virginibus Venus non gaudet. Si vero vo-
lueris

Instituta Deae amabilia, & caerimonias fidas 145.
(veras) scire,

Sunt

Φέρμενα λυσίπονα Παιήγοις
ἔργια τέχνης.

lib. 38. p. 966. l. 22.

Ἰδμων δ' αἰολόμητις, ἐπεὶ
μάθην ἔργια Μύσης

Οὐρανίης ἑὐκυκλοι ἐπισταμίης
ἴτην ἄγρων.

Idmon vero varia consilia
sciens, postquam di-
dicisset orgia Musae

Uraniae circularem cogno-
scentis viam astrorum.

Quemadmodum & lib. 41.
p. 1072. l. 16.

Σῆλβον, ὃ ἔνι πάντα τιτιύ-
χαται ἔργια Διομῶν.

Atque ita sacra Veneris hoc
loco vocat Poëta, quo-
cum conferri velim, quem
ipsum respexisse non vanè
conjeceris, Achillem Ta-
tium lib. 4. p. 219. ubi

Clitophon ad Leucippen:

Μίχεται πότις, εἶπον, χρησέο-
μεν ᾧ τ' Ἀφροδίτης ἐργίον;

Quousque tandem, inquam,

Veneris fructu carendum
nobis erit? Quo loco ve-

hementer adridet, quem-

admodum in libris esse,

& potius legendum mo-

net Cl. Salmasius pag. 607.

elegantissima lectio χρησέο-
μεν. Sic apud Suetonium

in Julio Caesare cap. 66.

Aut quidem vetustissima na-
ve impositos, quocumque ven-

to in quascunque terras jubeo

avebi. Cum viris Doctis

omnino legendum, non

jubebo, quod minus sapit

minantem ducem. Praesen-
tia autem tempora pro fu-
turis eleganter adhibentur,
sed parum intellecta con-
rumpendi Scriptores saepe
ansam dederunt. Calli-
machus Hymn. in Dian. v.
251.

D

Ἀλλὰ

Εἴσι γάμος καὶ λέκτρα. Σὺ δ', εἰ φιλέεις Κυ-
 θέρειαν,
 Θελξινόων ἀγάπαζε μελφρονα θεσμόν ἐρώ-
 των,
 Σὺν δ' ἰκέτην με κόμιζε, καὶ, ἣν ἐθέλῃς, πα-
 ρακοίτην,

Τόν

Ἀλαπαξίμει ὑπείλῃσι
 Λύδαμις ὑβρίτης.
 Quod non intellexit Henr.
 Stephanus, qui perperam
 in ἀλαπαξίμοι mutat. Epigr.
 1. v. 6.

Σὺν μοι
 Βύλευσον, ποτίην εἰς ὑμῶν
 ταιον ἄγα.

Lactantius de Mort. Perf.
 cap. 18. Ille vero ajebat ei
 indecens esse, si post tantam
 sublimis fastigii claritatem in
 humilis vitae tenebras deci-
 disse & minus tutum quod in
 longo imperio multorum sibi
 odia quaesisset. Vir Doctus
 Jo. Columbus legendum
 putat & pro ei, quod ele-
 gantia non caret; recte
 enim cohaeret cum seqq.
 & minus tutum. Nec tamen
 plane necessarium. Ei enim
 pro sibi aliquando occur-
 rit, ut notum. Nec decere
 cum casu tertio insuetum.
 Quod enim P. Bauldri in-
 trudit futurum esse, solito

more inscitiam prodit.
 Plautus Milit. Glorios. 3.
 I. v. 10.

Quippe si resciverint ini-
 mici consilium tuum

Tuopte tibi consilio occlu-
 dunt linguam & con-
 stringunt manus,

Atque eadem quae illis vo-
 luisti facere faciunt
 tibi.

Multus in hac locutione
 Hyginus, ut patet ex Indi-
 ce Locutionum Rariorum
 aucto a Th. Munckero in
 V. Infinitivus. Orpheus Ar-
 gon. v. 291.

Εἴ, δ' ἄγε φαιῖ

Λαδς ἐπιβρόθειν, Μινύας ἐπὶ
 ποίετον εἶναι

Ἀλκείδην.

& v. 301.

Καὶ θῆκαν ἰήσονα ποίετον
 εἶναι.

Theo-

Sunt nuptiae & lecti. Tu autem, si amas
Venerem,
Malcentium mentem ama suavem legem a-
amorum,
Tuumque servum (*tibi supplicem*) me ac-
cipe, & si velis, conjugem,
Quem

Theocritus Idyll. 27: 60.

Θῆς μοι πάντα δόμεν, τέχνα δ'
ἄλλοις ἔδ' ἄλλα δόσεις.

Confer Achillem Tat. lib.
8. p. 479. Aristaen. I. 13.
Proprium autem hoc est
Vaticinantium. Ovid. He-
roid. ep. 5: 117.

Graja juvenca venit.

Ubi videndus Summus Bur-
mannus. Lucas in Euang.
cap. 23. v. 29. Οὐκ ἴδῃ,
ἔρχεται ἡμέραι καὶ αἵς ἐρεῖσι
Μακάριαι αἱ σείραι κ. τ. λ.

148. Ἡν ἰδέλῃς. Basil. cum
omnibus aliis. Unus Kro-
majerus edidit ἰδέλῃς, in-
probante merito Rövero.
Graecos ita locutos equi-
dem non nego, quippe ita
Nonnus Dionys. lib. 20.
p. 544. l. 1.

Ἐμπης δ' ἣν ἰδέλῃς θαρύβο-
μαι

Sed rarissima haec con-

structio, nec apud Non-
num, nisi unico hoc loco,
ni fallor, obvia, cum in
plurimis alteram usurpet.
sic lib. 10. p. 288. l. 6. lib.
16. p. 446. l. 13. lib. 17.
p. 480. l. 20, & 24. lib.
19. p. 510. l. 24. & l. 31.
lib. 24. p. 638. l. 19. lib.
29. p. 748. l. 22. aliisque
locis plurimis. Theocritus
Idyll. 27: 35.

Οὐ μὲν αὖτ' ἔτι Πᾶνα, καὶ ἣν
κ' ἰδέλῃς με διῶξαι.

Versu 144. Poëta noster
dixit ἣν δ' ἰδελέσῃς. quomo-
do saepe idem Nonnus, ut
lib. 2. p. 74. l. 31. lib. 6.
p. 196. l. 12. lib. 8. p. 234.
l. 3. lib. 10. p. 286. l. 18.
lib. 16. p. 442. l. 21. lib.
19. p. 510. l. 25. lib. 31.
p. 792. l. 23. p. 796. l. 23.
lib. 34. p. 854. l. 21. aliis-
que locis plurimis. Tantum
lib. 5. p. 168. l. 7. occur-
rit ἣν δ' ἰδελέσῃς, pro quo
Vir Doctissimus Gerartus
D 2 Fal.

Τὸν σοὶ Ἔρως ἤγρευσεν, εἰς βελέεσσι κίχης-
σας.

150. Ὡς θρασὺν Ἡράκλῆα θοὸς χρυσόρραπις Ἑρ-
μῆς

Θητεύειν ἐκόμιζεν Ἰαρδανίην ποτὶ νύμφην.

Σοὶ δέ με Κύπρις ἔπεμπε, καὶ ὃ σοφὸς ἤγα-
γεν Ἑρμῆς.

Παρθένος ὃ σε λέληθεν ἀπ' Ἀρκαδίας Ἀταλάντη
Ἡ ποτε Μειλανίωνος ἐρασσαμένῃς φύγεν ἐυ-
νήν,

155. Παρθενίης ἀλέγχεσθαι Χολωσάμενης δ' Ἀφροδί-
της,

Τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῃ θέτο πά-
ση.

Πείθεο καὶ συ, Φίλη, μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγεί-
ρῃς.

Ὡς

Palkenburgius in Lection. & Conject. ad h. l. legendum putat ἢ ἰθιλήσῃς: infelicitate sane. Quanto rectius perpetuum loquendi morem Poëtae secutus reposuisset ἢ δ' ἰθιλήσῃς? Hoc & occurrit apud Musaeum v. 180, ubi uni Codici scribenti ἢ δ' θιλήσῃς, praesidium est in Nonno lib. 16. p. 440. l. 10. ubi dicit: ἢ δ' θιλήσῃ. nec non lib.

21. p. 570. l. 8.

Ἡ, ὃ θιλήσῃς πόδα κάμψαι ὁ-
μῆσαι εἰς χθόνα Μή-
δων.

Si quis tamen potius hic legendum putet ἢ δ' ἰθιλήσῃς & Ἡ, δ' ἰθιλήσῃς, quemadmodum primo, quem adduxi, loco, pro ἢ δ' ἰθιλήσῃς, ἢ ἰθιλήσῃς me non difficilem habebit; quamvis periculosiores tales emendationes,

Quem tibi Cupido venatus est, suis sagittis
adsecutus;

Sicut audacem Herculem celer auream ge- 150
stans virgam Mercurius

Servitum duxit Jardaniam ad puellam.

Tibi vero me Venus misit, & non sapiens
adduxit Mercurius.

Virgo non te latet ab Arcadia Atalanta;

Quae olim Milanionis amantis fugit lec-
tum,

Virginitatem curans; irata autem Vene- 155.
re,

Quem prius non amavit, (*eum*) in corde
posuit toto.

Persuadere & tu, cara, ne Veneri iram exci-
tes.

Sic

nes, si Codices non fa-
veant.

151. *Ιάρδανιν*. *Γαρδανιν*
Vatic. & B. quemadmo-
dum Ven. *Ιάρδανιν* apud Rö-
verum. Eodem modo in
Palaephato pro *Ιάρδανιν*,
Tollium restituisse *Ιάρδανιν*
memorat Jac. Gronovius
ad Herod. I. 7. p. 797. Qui
scriptor eam ancillam Jar-
dani vocat: Heraclidæ
eum ipsi memorantur *en*

δύλης π. τ. *Ιάρδανιν* γεγενημένης
καὶ Η'ρακλείου. quod ut con-
ciliet Gronovius putat in
imperio Asiaticis simili, ubi
praeter Reges omnia serva,
Omphalen, Jardani licet
uxorem, *δύλην* dici posse.

153. *Λίληθεν*. In editione
Basil. mendose legitur *λί-
λθεν*.

157. *Εγερῆς*. Corruptus
in hac voce Nonnus Dion-
ys. lib. 44. p. 1152. l. 6.
D 3 *Λ'α'*

Ως εἰπὼν, παρέπεισιν ἀναινομένης Φρένα κα-
ρης,

Θυμὸν ἐρωτότοκοισι παραπλάγξας ἐνὶ μύ-
θοις.

160. Παρθενικὴ δ' ἄφθογγος ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπὴν,
Αἰδοῖ ἐρυθιώσαν ὑποκλέπτουσα παρέρην·
Καὶ χθονὸς ἔξεεν ἄκρον ὑπ' ἵχνεσιν, αἰδομένη
δὲ

Πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν ἐὼν ξυνέεργε χιτῶνα.
Πειθῆς γὰρ τάδε πάντα προάγγελα. Παρθε-
νικῆς δὲ

165. Πειθομένης ποτὶ λέκτρον ὑπόσχεσις ἐστὶ σιωπῆ.
Ἦ' δὴ καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον ἐρώ-
των,

Θέρ-

Ἄλ' ὅτι καὶ μαίνεται μεδίῳ,
καὶ λόσσαί αἰγείρω.

Οἶκτον οὐκ καὶ ζῆλον ἀνέλ-
γιστ' Περιφρονείη.

*Sed quod etiam insaniae in-
pero, & rabiem ex-
cito.*

lib. 22. p. 600. l. 7.

Δάκρυα Νηϊάδισσιν ἀδακρύ-
τισιν ἐγείρω.

Ita saltem legitur in editio-
ne Hanoviae impressa A.
1610. sed legendum ἐγείρω.
ita lib. 1. p. 40. l. 6.

lib. 31. p. 784. l. 5.

Καὶ χόλον ἄλκον ἔγχευεν ἱερῶν
θραίων παρὰ πότῃ.

Καὶ πόλιν οἶτρον ἔγχευε.

Vide praeterea lib. 43. p.
1116. l. 27. Absolute Or-
pheus Argon. v. 415.

lib. 4. p. 120. l. 16.

Ἦ' δ' ὡς Ἡρακλῆϊ κατὰ πᾶσαν
μαρμάρουτος

Ὡς καὶ ἐγείρω

Εἰ

Sic fatus, persuadendo flexit recusantis men-
tem puellae,

Animum (*ejus*) amorem parientibus errare
faciens verbis.

Virgoque tacita in terram defixit oculos, 160.

Pudore rubefactam abscondens genam;

Et terrae radebat summum vestigiis, pudi-
dibunda autem

Saepe circa humeros suam contraxit vestem,

Persuasionis enim haec omnia praenuntia.

Virginis enim (*certe*)

Persuasae ad lectum promissio est silentium. 165.

Jam & suavamarum susceperat stimulum amo-
rum

Ure-

Εἰ Φολοῇ δέχεται· ἐπὶ μένος
αἶν' ἔχειν.

160. Εἰ πὶ χθονὶ πύξιν ὀπω-
πῆν. Ita Coluthus de Exci-
dio Ilii v. 296.

Ἐν πῶν ἡ δ' ἐρείσσαν ἐπὶ
χθονὶ πύξιν ὀπωπῆν.

Illud ἐπὶ χθονὶ occurrit &
apud Homerum Iliad. A.
88.

Οὕτως ἰμῶ ζῶντες, καὶ ἐπὶ
χθονὶ διεκομμένοι.

Locum enim non inspexit

Voetius, qui citat ἐπὶ χθονὶ.

161. Εἰ ρυθιόσσαν. ita Whit-
fordus. forte ἐρυθριόσσαν.

FRANCIUS. Conjecturam
Viri Doctissimi juvat Basi-
leensis editio, & S. apud
Röverum, & in quibus,
quamvis corrupte, ἐρυθριό-
σσαν & ἐρυθροίωσαν scribitur.
In reliquis omnibus ἐρυθριό-
σσαν, quemadmodum & in
Nonno scribitur, Dionys.
lib. 9. p. 266. l. 20. atque
ita aliquoties occurrit ἐρυ-
θριόσσαν, & ἐρυθρίωσαν.

162. Ὑπ' ἔχουσιν, ἐπ' ἔχου-
σιν.

Θέρμετο δὲ κραδίην γλυκερῷ πυρὶ παρθένος Ἡρῶ,
Κάλλει δ' ἱμερόεντος ἀνεπτοίητο Λεάνδρου.

Ὄφρα μὲν ἔν ποτὶ γαῖαν ἔχεν νεύσσαν ὀπώ-
πην,

170. Τόφρα δὲ καὶ Λεάνδρου ἔρωμανέεσσι προσώπαις
Οὐ κάμεν εἰσαρόων ἀπαλόχρουν αὐχένα κέ-
ρης.

Ὄψε δὲ Λεάνδρῳ γλυκερὴν ἀνενείκατο Φω-
νὴν,

Αἰδῆς ὑγρὸν ἔρευθος ἀποσάζουσα προσώ-
πῃ·

Ξεῖνε, τεοῖς ἐπέεσσι τάχ' ἄν καὶ πέτρων
ὀρίναις.

175. Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους;
Οἳ μοι τίς σ' ἐκόμισσεν ἐμὴν ἐς πατρίδα
γαῖαν;

Ταῦτα δὲ πάντα μάτην ἐφθέγγξαι. Πῶς γὰρ
ἀλήτης

Ξεῖ-

σιν. Basil. cum pluribus a-
liis; quinque scribunt ἔσ',
atque ita Röverus edidit.
Nihil verius. Sic plane
Nonnus Dionys. lib. 10.
p. 276. l. 4. de Ino in mare
se praecipitante:

Ὡς φασὶν τρομεροῖσιν ἔσ'
ἔχουσιν ἤλατο πότιν.

Sic ubi dixit, trepidis ve-
stigiis defiliit in pon-
tum.

Quo loco inductus hic ma-
lui vertere: Et terrae ra-
debat summum vestigiis sive
pedibus, quam subter vestigia,
quod non plane perperam
quem facturum dicit Cel.
Κρο-

Urebatur autem cor dulci igne virgo Hero,
Pulcritudineque suavis stupefcebat Leandri.

Quando igitur (*illa*) in terram habebat inclinatos oculos,

Tum & Leander amore furente vultu 170.

Non defatigabatur spectando teneram cervicem virginis.

Tandem autem Leandro suavem (*hanc*) emisit vocem, (*Hero*)

Verecundiae madidum ruborem stillans a facie:

Hospes tuis verbis forsan & caute moveas.

Quis te fallentium verborum docuit vias? 175.

Hei mihi! quis te duxit meam in patriam terram?

Haec tamen omnia frustra locutus es. quomodo enim vagus

Hospes

Kromajerus, sibi tamen placere alteram interpretationem, quae mihi tamen non aequè adridet. Erudite autem Vir Cel. hunc locum contra nugae Parei explicavit.

169. ὁππεύειν. male vulgo ὁμίχλειν. FRANCIIUS.

ὁμίχλειν. Basil. quoque cum aliis multis, sed veram lectionem, quam & Scholiaſtes in ſuo Codice inveniffe videtur, dudum Viri Docti reduxerunt.

176. Ἐκόμεισεν. ἐκόμεισεν. Basil. Sic in Nonno Paraphr. Joann. cap. 19. v. 61. pro Ἐκόμεισεν.

Ξείνος ἐὼν , καὶ ἄπυστος , ἐμῇ φιλότῃτι μι-
γείης ;

Ἀμφαδὸν ἔδυνάμεσθα γάμοις ὁσίοισι πελάσ-
σαι·

180. Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν· ἦν δ' ἐθε-
λήσης

Ὡς ξείνος πολύφοιτος ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμ-
νειν ,

Οὐ δύνασαι σκοτόεσσιν ὑποκλέπτειν Ἀφροδίτην.
Γλῶσ-

Ἐκπλεῖν ὑψόρφαν μεγάραν
ἐκόμεισιν ἰησῶν.

Legendum ἐκόμεισιν.

177. Εἰφθίγξας. ἐφθίγξατο.
Basil. Sic in So. legi & e-
didisse Rondellum, sed in
notis conrexisse monet Rö-
verus. Eadem menda in
fedit Nonno Dionys. lib.
40. p. 1040. l. 24.

Εἴτε σὺ Παιήων ὀδυνηφάγος,
εἰ πέλις αἰθῆρ

Ποικίλος, Ἀστροχίτων ἢ φα-
λίζων. Ἐνύχιοι γὰρ

Οὐρανοὶ ἀστερόεντες ἐκαστοὶ
ζῶσι χιτῶνες,

Οὐασιν ἐνμεινέσθιν ἐμὴν ἀ-
σπάζει φωνήν.

Sive tu Paeon dolorem mi-
tigans, sive es aether
Varius, Astrochiton vero
adpellatur. Noctur-
nae enim

Caelum stellatae illustant
tunicae,

Auribus benevolis meam
amplectere vocem.

Caecus est, qui non le-
gendum mecum censet,
Ἀστροχίτων ἢ φαλίζων, Astro-
chiton vero adpellaris. Ver-
bis parco in re clarissima.
Forte & in Paraphr. Euang.
Joannis cap. 4. ubi vulgo
scribitur:

Οὐδὲ μὲν ἔρετο Πέτρος ἄπ-
θρασὺς, οὐδὲ δὲ αὐτῷ

Τολμήσας ἐρίαις, ἢ δίζωνι,
ἢ π' μετ' αὐτῆς

Φθίγγων ;

melius legeretur π' δίζωνι ;
ἢ ἢ μ. α. Φθίγγων. Certe
ita facer Scriptor v. 27.
ἐδὲ μὲν αὐτῷ. τί ζητῆς ; ἢ

Hospes quum sis & ignotus, meo amori mi-
scearis?

Palam non possumus nuptiis legitimis jun-
gi;

Non enim meis parentibus (*id*) placuit. Si 180.
autem voles

Ut hospes vagabundus mea in patria mane-
re,

Non potes furtivam celare Venerem.

Lin-

ἡ λαλῶς μετ' αὐτῆς; Hunc
autem presse sequitur Non-
nus in talibus.

178. Ἄπυσος. ἄπυσος. Ba-
sil. Legendum ἄπυσος cum
H. Stephano. Vulgatam de-
fendit Rondellus, FRAN-
CIUS. Probarunt hanc lec-
tionem Cel. Dorvillius nec
non Röverus, quibus sum-
mo jure parui. ξείνος autem
& ἄπυσος juncta reperiuntur
apud Nonnum Dionys. lib.
14. p. 410. l. 22. & lib.
36. p. 904. l. 13.

ibid. ἱμῶ. in ora veteris E-
ditionis scribitur ἱμοῖ.

179. Δυναμέθω. In qui-
busdam scribitur δυναμέθω.
Sed mendose. Sic apud
Phavorinum: Σοὶ πάντες μα-
χόμεθα, παρ' Ὀμήρου, ἔγνων | αὐ-
τοῖ. Ut & Hesychium loco
etiam citato a Valckenae-

rio ad Lesbonactem p. 186.
cum in Homero Iliad. E. v.
875. recte legitur μαχόμε-
θα.

181. Πολύφοιτος. Pareus
mallet πολίφοιτος, atque
ita Cod. Ven. apud Röve-
rum. Mirum tamen, addit,
ni Poëta scripserit πειρίφοι-
τος, quemadmodum Nonnus
in Dionysiacis. Id quam-
vis non spernerem, ta-
men contra Codices nil
moveo.

182. Σκοβίσσαν. Cum in
B. τεκίσσαν & Rondell. σκο-
τίσσει offenderet, acute
Elegantissimus Röverus τε-
κίσσει legendum conjecit;
verius tamen in Add. Vul-
gatam satis sibi placere fa-
tetur lectionem, sed σκο-
πίσσει Ἀφροδίτην elegantius
verti posse furtivam Vene-
rem

Γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων Φιλοκέρτομος· ἐν δὲ
σιωπῇ

Ἐργον, ὅπερ τελέει τις ἐνὶ τριόδοισιν ἀκῆει.

185. Εἶπε δὲ, μὴ κρύψῃς, τέον ὄνομα, καὶ σέο
πάτερην·

Οὐ γὰρ ἐμὸν σε λέληθεν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυ-
τὸν Ἡρώ·

Πύργος δ' ἀμφιβόητος ἐμὸς δόμος ἔρανομή-
κης,

Ὡτ' ἐνὶ ναιετάσῃσιν ἀμφιπόλῳ τινὶ μένῃ

Σησιάδος πρὸ πόλης ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχ-
θας

Γεί-

tem quam tenebrosam, quod
in versione secutus sum.
Confer ad h. l. Pareum.

183. Εἰ δὲ σιωπῇ. ut su-
pra v. 104. ἐν ἡσυχίᾳ. &
Omissa praepositione v. 115.
ἢ δὲ σιωπῇ κ. τ. λ. Generale
autem hoc est effatum, de
his, quae secreto gesta fa-
cile in hominum notitiam
perveniant, atque adeo
hic tantum noctem fraudi
& rebus obscenis accom-
modam minime cum Pareo
intelligendam puto.

184. Εἰ δὲ τριόδοισιν ἀκῆει.
Optime locum cepit An-
dreas Papius vertens:

In triviisque aliquis, tacite
quae gesserit, audit.

Pessime Daniel Pareus, qui
notat: *Cluit*. Alibi Grae-
cus Antiphon in Politico:
ὑπὲρ τι δοξῆς καὶ σωφροσύνης,
καὶ εὐκλείας, καὶ ἔτι ἀκῆει
&c. Putavit vir bonus ἀκῆ-
ει idem hic esse, quod
Latini dicunt *bene*, *male*
audire, quod a mente Mu-
saei remotissimum.

188. Μένῃ. Forte μένῃ ut
ad Hero referatur. FRAN-
CIUS. Sic & MS. exhibe-
re monuimus supra ad v.
33, neque haec elegans
mihi displicet conjectura.

189. ὄχθας *undas* Inter-
pres in editione Basil. ver-
tit. Rectius alii βαθυκύμονας
ὄχθας reddunt profundas un-
das

Lingua enim hominum amans conviciorum:

& in silentio (*clam*)

Opus, quod perficit aliquis, in triviis audit.

Dic vero, ne celes, tuum nomen, & tuam patriam!

Non enim meum te latet: mihi nomen inclytum Hero.

Turris autem circumsona mea domus praealta,

In qua habitans cum ancilla quadam sola

Sestiensem ante urbem super (*ad*) profundas undas habentia littora

Vici-

das habentia littora. Proprie autem hanc vocem notare ripam fluvii contra Annam Fabri alios docuisse hic monet Kromajerus. Sic Ammonius in V. οὐχθαί μὲν γὰρ αἱ ποταμοὶ χεῖλη. Migrant hanc observationem saepe scriptores, ut hic Musaeus. Contra Nonnus Dionys. lib. 23. p. 600. l. 19.

utraque enim vox proprie de littore maris usurpatur. Vid. & pag. 602. l. 17. Eodem modo *ripa* pro littore maris occurrit apud Lactantium de Mort. Persec. cap. 36. *Diversas ripas armati tenebant.* Sermo autem est de Propontidis litoribus. vid. Vir Doctus Jo. Columbus. Virgilius Aeneid. lib. 8. v. 82.

Αἰνέει δὲ βάρβαρος φύλα παρ' ἡύας αἰὲς τύπτων

Candida per silvam cum foetu concolor albo

Εἰς οὐχὸς ἔτριψε.

Procubuit, viridique in litore conspicitur fus.

& l. 27.

ὅς γ' ἐπὶ δὴν ὤχρ' ἔϊνα φερισσαπὶς ποταμοῖο.

Servius: LITORE] fluviali scilicet. Ita v. 43. Lito-

190. Γείτονα πόντον ἔχω συγεραῖς βελῆσι τοκή-
ων.

Οὐδέ μοι ἐγγύς ἔασιν ὁμήλικες, εἰδὲ χορεῖαι
Ἡΐδων πάρεασιν· αἶψα δ', ἀνά νύκτα καὶ
Ἡῶ,

Ἐξ ἑλὸς ἠνεμόφωνος ἐπιβρέμει ἔασιν ἡχή.

Ὡς Φαμένη ροδέην ὑπὸ Φάρει κρύπτε παρείην,

195. Ἐμπαλιν αἰδομένη, σφετέροις δ' ἐπεμέμφε-
το μύθοις.

Λεῖανδρος δὲ, πόθ' βεβολημένος ὀξεί κέν-
τρῳ,

Φράζετο, πῶσκειν Ἐρωτος ἀεθλεύσειεν ἀγῶ-
να.

Ἄνδρα γὰρ αἰολόμητις Ἐρως βελέεσσι δαμά-
ζει,

Καὶ

*Litoreis ingens inventa sub
ilicibus sus.*

Ad quem locum notat i-
dem: LITOREIS] Licet
possimus etiam de fluvio litus
dicere: ponit tamen discre-
tionem, ut hic, sub ilici-
bus. paulo post, Viridiq.
ἔc. Ipse Servius ad v. 57.
sic ergo ἔc nunc ducam a
litore fluvii non recedentem
significat. Ovidius Heroïd,
ep. 6: 34.

*Milite tam forti ripa te-
nenda fuit.*

Consule Nic. Heinsium ad
h. l. Graevium ad Flor. 2.
2. §. 1. &, quos laudat
Wopkensius in Obs. Misc.
Vol. x. p. 12.

193. Ἡνεμόφωνος, ἡπρόφω-
τος Basil. Prius retinui Vi-
ris Doctis obsecutus, sed,
quod in versione relictum,
ventosi mutavi in ventosus:
Construenda enim haec
vox non cum ἀλλὰ sed ἐχί.

194. Κρύπτει. Sic Basil.
cum reliquis, praeter P.
& Vo. in quibus κρύπτει,
nam

Vicinum pontum habeo, invisis consiliis pa- 190.
rentum.

Neque me prope sunt coetaneae, neque cho-
reae

Juvenum adsunt; sed semper, noctu & interdiu,
Ex mari ventosus insonat auribus sonitus.

Sic fata, roseam sub veste celabat genam,

Rursus pudefacta, suaque increpabat dic- 195.
ta.

Leander autem, amoris percussus acuto
stimulo,

Cogitabat, quomodo Amoris certaret certa-
men.

Virum enim varius consiliis Amor sagittis
domat,

Etiam

nam Kromajerus errorem
tandem emendavit, notan-
te Rövero. Nonnus Dio-
nyf. lib. 36. p. 696. l. 21.

Ἰππὺς γὰρ φορέοντες ἐλαλότας
αἰτῶνα κόρης,

ἑνὶ δόμῳ κρύπτουσιν ἀληθείαν
κύκλοι ἐπαπῆς.

& loco plane simili lib. 42.
p. 1098. l. 22.

Πάριος ἄσπερος ὄμιλος φυ-
λασσομένη Διοῦσα

Φάρῳ μαρμαίρυσαν ἔην ἔκρυ-
ψε παρθέν.

Alteram lectionem quidem
juvat ipse Poëta v. 161. &
Achilles Tat. lib. 6. p. 359.
καὶ κλέπτει τὸ ἀέσπερον τῇ
πίπλῳ. Sed contra Codi-
cum consensum nil moveo.

198. Αἰολόμητις. Quidam
αἰολόμητιν, sed minus recte,
ut jam monuit Doct. Röve-
rus. Sic & Amor Nonno
vocatur Dionyf. lib. 33. p.
24. l. 14.

Διότιρος αἰολόμητις ἴσως τι-
μήμετι θεσμῷ

ἴσως

Καὶ πάλιν ἀνέρος ἔλκος ἀνέσσεται· οἷσι δ' ἀ-
νάσσει

200. Αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βουληφόρος ἐστὶ βροτοῖ-
σιν.

Αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε Λεάνδρῳ.

Οὐδ' ἄλαστήσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον.

Παρθένε, σὸν δὲ ἔρωτα καὶ ἄγριον οἶδμα
περήσω,

Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο, καὶ ἄπλοον ἔσσεται ὕδωρ·

205. Οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα τεῆν μετανέυμενος εὐ-
νήν,

Οὐ βρόμον ἠχήμεντα περιπτώσσοιμι θαλάσσης.

Ἀλλ' αἰεὶ κατὰ νύκτα φορεύμενος ὑγρὸς ἀκοί-
της

Νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀγάρρῳον· Οὐχ' ἔκαθεν
γὰρ

Ἀντία σεῖο πόλῃος ἔχω πτολίεθρον Ἀβύ-
δα.

M8-

Γραιόνει δίπας αἶλε, καὶ ἔν-
ξατο Τειφυγιάη.

Quemadmodum Venus δε-
λόμητις dicitur Colutho de
Excidio Ilii v. 80.

206. Περιπτώσσοιμι. ita
V. Ven. Cod. Reg. S. nec
non St. & L. in marg. id-
que voluit Cod. A. in quo
legitur περιπτύσσοιμι. Reli-

qui omnes scribunt βαρυγυ-
παιο, Basil. βαρυκδύπαιο. Prius
retinui Eruditissimo Röve-
ro, qui an illud non reti-
nendum esset valde dubi-
tare se profitebatur, non
parvos stimulos subjicien-
te. Nonnus Dionys. lib.
17. p. 476. l. 11.

Ἀντία ἐπερλίσσεται
καὶ

Etiā rursus viri vulneri medetur; quibus-
que dominatur

Ipsē omnium domitor, iis etiā consulit, ho- 200.
minibus.

Ipsē etiā amanti tunc auxiliatus est Leandro.
Tandemque ingemens solers dixit verbum:

Virgo, tuum propter amorem etiā aspe-
ram undam transibo,

Et si igni ferveat, & innavigabilis fuerit aqua.

Non timeo gravem undam, tuum adiens cu- 205.
bile,

Non fremitum sonantem exhorresco maris;

Sed semper per noctem vectus (*per aquas*)
madidus maritus

Natabo (*per*) Hellespontum valde fluentem;
non longe enim

Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.

Tan-

καὶ Ζεφύρου πτόσσοντες.

P. 478. l. 14.

Σὺν Ζεφύρῳ πτόσσοντες ἰ-
μῶν δὲ πόντος ἐλίσσ-
ου.

Sic lib. 26. p. 682. l. 2.

Ἰσχυρὴ δ' ἄρ' ἔχει ἰχθυὶ καὶ ἄ
πτόσσοντες ἔνθα.

Nec non lib. 36. p. 908. l.
22.

Τί πτόσσης Διόνυσος; ἢ σοὶ
δόλος ἀνὴρ κρυομένη;

Sic καὶ πτόσσω, existat ca-
pud Homerum Iliad. 4. v.
224. & 349. Iliad. E: 254-
476. & πτόσσω v. 634. & c.
E 215. O 1

210. Μένον ἐμοὶ ἓνα λύχνον ἀπ' ἡλιβάτῃ σέο πύ-
γῃ

Ἐκ περάτῃς ἀνὰ φάινε κατὰ κνέφας ὄφρα
νοήσας

Ἐσσομαι ὀλκὰς Ἐρωτος, ἔχων σέθεν ἀστέρα
λύχνον.

Καὶ μιν ὀπιπτεύων ἐκ ὄψομαι δύντα Βοώ-
την,

Ὅν

213. Ὀπιπτεύων. in B. le-
gitur ὀπιπτεύων; quemad-
modum innumeris, imo
omnibus locis apud Non-
num in Dionysiacis. Recte
autem Doctiss. Röverus
pro *aspiciens* vertendum
potius *observans* in Add.
monuit. Ita Nonnus lib. 7.
p. 213. l. 18. de Jove na-
tantem Semelen diligenter
observante:

Πατρὸς ὀπιπτευτῆρος Ἐρως ἀν-
τιπῖον ἔσῃ.

Idem lib. 10. p. 536. l. 1.
Argum vocat:

Ζηὸς ὀπιπτευτῆρα βοοκραύρων
ὀμνιάων

& lib. 31. p. 796. l. 24. de
eodem:

Ζηὸς ὀπιπτευτῆρα βοοκρόπων
ἔκον ἰγάρων.

Aliisque locis.

ibid. Ὀψομαι. Ὀψιμίδοντι
Papius. ὀψὲ δύνει Canterus
Nov. Lectio. l. 2. ex Ho-
mero Odyss. E. 272. ὀψὲ
δύνει Βοώτην. quo respexit.
Pro σέθεν ὄψομαι. Codex Re-
gius & βλῆψα. quo omnis
difficultas tollitur. Prae-
stat tamen Canteri emen-
datio. FRANCIVS. Ad in-
ficetam lectionem ὄψομαι,
quae omnes Editiones &
Codices fere infidet, sta-
biliendam multi multa con-
menti, sed infeliciter. Da-
niel Pareus, se probare
illorum sententiam, qui
αὶ & αὶ conripī posse sta-
tuunt, fatetur: Hoc au-
tem tempore, quo Bootes,
sive temo superavit stellas,
sublimem esse noctem En-
nium testari. Illud vellem
pluribus, quam uno Or-
phei loco adstruxisset, ex-
emplis; alteram, si id
vo-

Tantum mihi quendam lychnum ab excelsa 210
tua turri

E regione ostende per tenebras; ut (*illum*) in-
tuens

Sin navis Amoris habens tuam stellam (*stel-
lae loco*) lychnum;

Et ipsum observans non spectem occidentem
Booten;

Non

voluit, nescio quid juvet. Voetius veram lectionem nondum inventam putat, cujusque tamen conjecturam, Papii sc. & Canteri, commodam esse. Ego Canteri tantum veram puto. Heumannus difficultatem non vidit. Schoettgenius & conripit, & contrariam sententiam a Bentlejo speciose magis, quam vere demonstratam, putat, quod ut prolixius ostenderet, instituit rationem non pati. Sed non video, cur non aequae commodae id facere potuerit ac Casaubonus, Jensonius, alique in suis ad scriptores, quos inlustrabant, notis. Verius puto difficultatem hujus rei absterruisse Cel. Virum, nec vanam conjecturam hanc esse docet locus Homeri, quem unicum tantum laudat, Iliad. A. 18.

Ἵμῶν γὰρ θεοὶ δαΐμονες ἀλόνεσσιν
δαίματ' ἔχουσιν.

Si quis enim ibi synizesin esse statueret, nihil reponi posset. Atque ita ipse Hesiodus in *Θεογ.* v. 44.

Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον
κλείουσιν αἰεδῆ.

Sic locum Theognidis v. 653.

Εὐδαίμων εἴην, καὶ θεοῖς φί-
λος ἀθανάτοισι.

Cepit Cel. Jo. Alberti ad Jac. ep. 2: 23. Atque ita Orpheus Suffimine Vestae p. 178. v. 5.

Οἱ καὶ θεῶν μακάροι θεήτων
στέγῃσιν κεῖνται.

Homerus Odyss. E. 215.

Πότνια θεὰ μὲ μοι ἔδιδες χάριος
οἶδμα καὶ αὐτὴς.

Deinde monet Bootem oc-
cide-

215. Οὐδ' ἔρχομαι Ὀρίωνα, καὶ ἄβροχίου: δόξαν Ἀλ-
μάξης.

215. Πάτριδος ἀντιπάρου ποτὶ γλυκύν ὄρμον ἑσπέρην.
μην.

Ἀλλὰ, φίλη, πεφύλαξο βαρυπνεύοντας αἵτας,

Μη

cidere iv. Nonas Martias ex Ovidio, eoque tempore tempestates in mari adhuc saevire. Kromajerus hic tacet. Eruditissimus Röverus bono iudicio Canteri emendationem probavit, nec non Frangius, cui tamen minus recte aliquo in pretio fuit illud ἑσπέρην, quod & aliquando mihi inciderat, sed mox damnavi. Est enim manifesta glossa, quemadmodum recte censuit Röverus, nec quicquam juvat sensum, qui in voce ὄρμον corruptissimus, nec cuiquam tamen animadversus, ne ipsi Cantero, qui tantum, ne illud et conripere-
tur, metuisse videtur. Quis enim, quaeso, sensus in his, *Ostende mihi lychnum, quem observans non adspiciam occidentem Bootem?* Bootem ferri nocte occidere norunt & qui nondum aere lavantur, sed quid denotet occidentem stellam videre id non expedit, An tales se-

queretur bonus Leander? Alii omnes, certe nitidas, clare fulgentes, & certas. Valerius Flaccus lib. 2. v. 61.

*Atque adeo non illa sequi
mibi sidera monstrant*

*Quas delapsa polo reficit
mare: tantus Orion*

*Jam cadit: ituto jam stridet
in nequore Perseus*

*Sed mihi dux, petitis qui
nunquam conditus
tendis*

*Axe nitet serpens, septem
nosque implicat ignes.*

Ubi v. primo omnino cum Vossio legendum puto monstrat, quod tamen non ad Argo, quemadmodum ille, sed ad Palladem refero, ut v. 49.

Nec me tantum Tritonia cursus

*Eruduit, saepe ipsa manu
dignata carinam est.*

Non asperum Orionem, & siccum tractum
Plaustri,

Patriæ (*tae*) oppositæ ad dulcem portum 215:
veniam.

Sed, cara, cave graviter flantes ventos,

Ne

* v. 53.

*Quanta quoties &
Palladis arte*

*Incassum decimæ cecidit
tumor arduus undæ.*

Nisi quis putet Musæum
per *Booem* intelligere
stellam quæ non semper
splendet, sed secundum Ser-
vium ad Virg. Georg. I. 229.
verno tempore occidit, &
quidem iv. Nonas Martias.
ut Schoettgenius ex Ovidio
hic notat. Fateor ita melio-
rem sensum gigni: sed non
perfectum. Quid enim hic
facit *Booem*? quo monen-
dum erat occidere *Boo-*
tem? ne dicam longiuscule
petitum id videri, non-
ne constructio, quod su-
pra ad v. 114. monui, du-
ra, imo vix ferenda in
scriptore, nedum eleganti
Poëta? nonne sublata ista
scabritie optimus sensus, &
elegans orationis cursus
redditur? Certe qui moni-
tus hæc omnia concoquere

poterit, illi durum stoma-
chum non invideo. Eadem
fere rationes valent, si quis
interpretaretur: stellam,
quæ, fera quamvis nocte,
tamen occidit, nec toto
tempore fulget, quamvis
hæc omnium revera opti-
ma interpretatio &, si ve-
ra lectio, tantum admitten-
da. Nemo tamen putet me
id agere ut exemplum hoc,
quo diphthongus æ sequen-
te consonante conripitur
aliis eripiam, cum contra-
riam plane foveam senten-
tiam, quam, ne nimium
hæc nota crescat, in Ani-
madversionibus latius ad-
structum ibo. Recte quoque
hunc locum cepit Florens
Christianus, qui vertit:

*Intuitusque illam, non
mersum sera Bootem.*

Sic Papius *seri signa Bootæ*
reddit. Nam Gulielmus de
Mara, & Whitfordus omi-
serunt. Ceterum elegan-
tissimi loci inventionem de-
bet noster Ovidio Heroïd.
ep. 18. v. 149.

Μὴ μὲν ἀποσβέσσωσι, καὶ αὐτὴν θυμὸν δὲ
λέσσω.

Λύχρον, ἐπεὶ βιότῳ Φαισφόρον ἡγεμονῆα.
Εἰ ἔτεδν δ' ἐθέλεις ἐμὸν ἔνομα καὶ σὺ, δαΐ-

220. Οὐνομά μοι Λειάνδρος, εὖσεφάνε πόσις Ἡ-
ρῆς.

Ὡς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις συνέθεντο μι-
γῆναι,

Καὶ

*Nec sequar aut Helicen,
aut, qua Tyros uti-
tur, Arcton:*

*Publica non curat fœdera
noster amor. &c.*

*Est aliud lumen, multo
mibi certius istis,*

*Non erit in tenebris quo
duce noster amor.*

Confer totum locum op-
pido elegantissimum. Side-
rum autem nomina & reli-
qua mutuatus est ab Ho-
mero l. c. ubi de Ulyxe a
Calypsone discedente:

Πληϊάδας τ' ἰσορῶν καὶ ἰ-
ψὶ δούκας Βόωτης

Ἀρκτον δ', ἣν καὶ ἄμαξαν
ἰπιδάσιν ἐκλένται

Ἡ' τ' αὐτῷ γρίφῳ, καὶ τ'
Ὡς αἰὶν δακτύλῳ

Οἷον δ' ἄμμορος ἔστι λουτρῶν
Ὡς αἰὶν δακτύλῳ

Quem locum nostrum sal-
tē imitatum esse nemo,
nisi duræ frontis negare
sustinebit. Id si verum ju-
diciū Musæi omnino de-
sidero, qui cum eleganter
scribere posset, quemadmo-
dum Canterus emendavit,
hemistichio Homeri Car-
mini tantum inserto, omnia
collutulare maluerit, quod
videant illi, an h. l. in Poë-
tam cadere velint. Talia
autem hemistichia carmi-
nibus suis inserere, ut sum-
mos Poëtas non puduit, ita
nec nostrum, quod vel hic
locus docet v. 214. qui
con-

Ne ipsum extinguant, & statim animam per-
dam;

Lychnum, meae vitae luciferum ducem.

Si verum autem vis meum nomen & tu sci-
re,

Nomen mihi Leander, formosae (*eleganti* 220.
redimitae corona) conjux Herus.

Sic hi quidem clandestinis nuptiis consti-
tuebant misceri,

Et

constat ex Nonno Dionys.
lib. 20. p. 534. l. 32.

ὅς θ' ἔστιν ὁ εἰς αὐτὸν συνίμε-
ρον.

& lib. 23. p. 618. l. 14.

Ἀξίους ἀρετῆς κέρηνας, καὶ ἄβρε-
χον ὄλκον αἰμαξίης.

Ut mittam alia loca, quae
in notis & Animadversio-
nibus recurrunt.

217. Καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀ-
λίσσον Pareus hunc versum
sequenti postponit, sed in-
vitis Musis & Gratiis. Ve-
rius Viri Docti Berglerus
& Kromajerus in Disserta-
tione sua p. 19. haec ver-
ba per parenthesin inclu-
dunt. Ceterum καὶ non a-
gnoscat editio Basileensis.

219. Εἰ ἐπὶ δ' ἰθάλης. Εἰ
ἐπὶ δ' ἰθάλης Basil. cum ple-
risque aliis. Prius cum pau-

cioribus Röverum secutus
recepit. Eruditissimus Dor-
villius omnino legendum
censet Εἰ δ' ἰππὶν ἰθάλης, at-
que ita apud Homerum oc-
currere Εἰ δ' ἰππὶν notat Rö-
verus. Sed alterum Εἰ ἐπὶ δὲ
non rarius obvium est apud
eundem Poëtam, ex. gr.
Iliad. B. v. 300. E. v. 104.
Nonnum Dionys. lib. 3. p.
102. l. 26. lib. 42. p. 1100.
l. 16. Illud autem Εἰ δ'
ἰθάλης occurrit ib. p. 1102.
l. 9. & apud Homerum
Iliad. Z. v. 150. Φ. v. 487.
nusquam, quod scio, Εἰ δ'
ἰθάλης. Nam quod in Hesio-
di Εὔρωις v. 106. pro Εἰ δ'
ἰθάλης MS. I. Graevii, ut
monet in Lektion. cap. 3.
scribit Εἰ δ' ἰθάλης similiter
corruptum puto.

220. Πέρις. Leandrum sta-
tim

Καὶ νύχλην φιλότητα, καὶ ἀγγελίην ὑμείων,

Λύχνη μαρτυρήσιν, ἐπισώσαντο φυλάξειν;

Ἡ μὲν Φάος τανύειν, ὃ δὲ κύματα μακρὰ
περῆσαι.

Παν-

tim hic in nomine omen rapere, quod putat Pareus, nimis quaesitum, nec a Poëta forte cogitatum.

223. Φυλάξειν. φυλάσσειν Basil.

224. Φάος. Ita recte Basileensis cum reliquis aliis editionibus, & MSS. soli Pareus & Kromajerus contra omnium Codicum fidem, ne monito lectore, edere ausi sunt φῶς, quod minor secutum Eruditissimum Röverum, nec non Francium, qui ita emendarat in margine, praecipue cum altera lectio habet, quo se tueatur. Quidni enim si Homero & Hesiodo φῶς & φῶς una syllaba pronunciare vitio nemo vertit & hic licebit Musaeo φῶς? Quidni cum saepe in aliis vocibus simile quid observare licet? Sic πολλῶς duabus syllabis extulit Aschylus. Consule Eruditissimum Spanhemium ad Callim. Hymn. in Jov. v. 87.

Ἐσπίρας καὶνος γὰρ πλεῖ, πῶς
καὶ τοῦτο ἰσχυρῶς.

Nisi quis, quemadmodum Bentlejus alique, hic legendum censeat ἰσχυρῶς. Vulgatam tamen tuetur Tryphiodorus de Ilii Excidio v. 380.

Ἐσπίρας ὃ πλεῖστον ἀνακλίνω
καὶ ἀναβοήσας.

Nisi & hic scribendum ἀναβοήσας. Homerus Iliad. ψ. v. 195.

Βορέη καὶ Σειφύρῳ, καὶ ὅππῃ
σχοτὸ ἰσχυρῶς καλῶς.

v. 226.

Ἡμεῖς δ' Ἐσπύρας εἶσι, φῶς
ἐρέων ἐπὶ γαῖαν.

Si quis tricetur in hisce exemplis omnibus brevem syllabam absorberi a longa, hic vero ubi duae naturae breves aliam longe esse rationem respondere possem primam in φῶς produci, ut a Nonno in Paraphr. Evang. Joann. cap. 20. v. 42.

Εἰ

Et nocturnum amorem & nuntium nuptiarum,

Lychni testimoniis pacti sunt servare;

Illa quidem, lychnum extendere, hic autem, undas latas transire.

Per-

Εἰς τέλα φάλα μῆτιν ἐγείρει-
μοι ὄπιον ἰαύων.

Sic autem Homerus Iliad.
Ω. v. 736.

Χωμίνο· ὃ ἔτι δὴ πρὶ ἀδελ-
φῶν ἔκπειρ' ἔκτωρ.

Nec hon v. 769.

Δαίμων, ἢ γαλίαν, ἢ εἰνα-
τίων ἰσπίπλων.

Confer Doctiss. Graevium
Lect. Hesiod. cap. 1. Vel
syllabae positione longae
eandem esse rationem re-
gererem, ut apud Hesio-
dum in Ἔργοις v. 492.

Μήτ' ἴαρ γινόμενοι πολὺν,
μηδ' ὤλεος ὄμβρος.

Homerum Iliad. Ω. v. 734.

Αἰθλιύων πρὸ ἀνακτος ἀμει-
λίχων ἢ ἔς Α' χαίαν.

& Orpheum Argon. v. 484.

Ἰλίου Δαρδανίην, Πιτόην ἰ-
πιδίξ' ἔχοντας.

Sed hic, elidi ante Δ, de-
quo ad v. 318. potius cre-
derem. Vel responderem
duas breves eodem numero
posse haberi, quemadmo-
dum ex. gr. apud Hesiod.

in Ἔργοις v. 502.

Δαίμων ἢ δμῶσσι, θέρως
ἐπ' μέσσω ἰόντες.

& v. 647.

Βέλῃαι ἢ χρεία π' προφυγῶν
καὶ λιμὸν ἀπερπῆ.

Ubi χρεία una syllaba pro-
nunciandum tamen, quod
rarissimum, conripitur. Nisi,
quod Graevius in Lect.
cap. 15. monet duos Co-
dices scribere, βέλῃαι ἢ
quis amplecti velit, ut v.
477, 478. Vel potius syni-
zefin in βέλῃαι statuere,
quemadmodum v. 261.

Δῆμος ἀποθαλίας βασιλή-
ων, οἱ λυγροὶ τοῖσιντες.

Certissimae enim emenda-
tioni Graevii cap. 6. omni-
no subscribendum. Vulgo
βασιλίαν. Ita Θεογ. v. 94.

Ἐκ γὰρ τοῦ Μυσίου καὶ ἰκνηβό-
λα Α' πόλαιος

Ita certe scribitur in anti-
quis Scholiis ad h. l. & Di-
dymo ad Homer. Iliad. A.
v. 167. ut notat Graevius.
Sed in editionibus hujus
E 5 Poë-

225. Παννυχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
 ὦν,

Ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκη,

Η'

Poëtae non habetur illud
 ζ', quod forte ortum ex
 praecedenti versu:

Ὅτιαι ποὶ Μυσάων ἱερὰ θεοῖς
 ἀνθρώποισιν.

Quo loco Scholia, notante
 Graevio, scribunt οἷα π.
 Sed male. An metuerunt ii,
 qui nobis hanc lectionem
 procuderunt, ne οὐ conri-
 peretur? Sed securis esse
 licuerat; ultima enim in
 οἷα facile produci potest
 ob sequentem literam τ.
 Quemadmodum Homerus
 Iliad. τ. v. 315.

Μὴν τοι δρυῖνος μέγ' ἀμεί-
 νων, ἢ βίηφι.

Μὴν δ' ἄσπεκκυβερνήτης ἦν οἷ
 νεπὶ πόντῳ.

Conf. v. 318. &c. Hesio-
 dus in Ἔργοις v. 113.

Νόσφιν ἄπερ πόνων καὶ οἰζύος.

Quemadmodum recte hunc
 cum multis aliis locis resti-
 tuit sagacissimus Graevius
 Lect. Hesiod. cap. 3. Si
 quid mutandum, illud ꝑ
 ejici non incommode pos-
 set; cum praecedentibus
 certe non male cohaerebit.

Nec rariores tales synize-
 ses apud Latinos. Propertius
 lib. 4. El. 7. v. 7.

Eosdem habuit secum, qui-
 bus est elata, capillos;

Eosdem oculos.

Quo loco omnino facien-
 dum puto cum iis, qui
 crasin admittunt, quam-
 vis Hosdem in sex libris.
 Vid. Broekhusius. Virgilius
 Georg. lib. 1. v. 481.

Fluviorum Rex Eridanus.

Ubi trisyllabum est *Fluvio-
 rum*, quemadmodum *Con-
 nubium* apud Poëtas, utre-
 ste synaeresin in ea voce a-
 gnovit Scholiastes Statii ad
 Theb. 2. v. 340. secus ac Ser-
 vius, de quo Eruditissimum
 Munckerum in eleganti
 Dissertatione Hygino prae-
 fixa pag. 8. consuli velim,
 ubi ex barbaris Inscriptio-
 nibus alia exempla dabit.
 Rosweytha de Gestis Od-
 donis v. 12. p. 711.

Praeminet eximius.

Hoc si cogitasset Interpres
 Delphinicus Petrus Cal-
 lyus, non tam puerilem no-
 bis

Pernoctationes autem exsecuti vigihum nup. 225.
tiarum,

A se inviti separati sunt necessitate,

Ea

bis dedisset emendationem
in Boëthio de Consol. Phi-
los. lib. 4. Metr. 5: 21.

*Cedat inscitiae nubibus er-
ror.*

Ubi vitio creatus Censor
satis pro imperio, spreta-
que omnium Codicum,
quos parum curat plerum-
que, auctoritate reponit

Cedat insciti nubibus error.

At ego nihil mutandum
censeo. Olim cogitabam
Poëtam contra antiquorum
morem secundam syllabam
conripuisse, quia similem
naevum deprehendisse mi-
hi videbar, eodem h. lib.
Metr. 4. v. 5.

*Quos serpens leo, tigris,
ursus, aper*

*Dente petunt, iidem se
tamen ense petunt.*

Quod & monuerat Sitz-
mannus. Sed consultis no-
tis ineditis Viri Eruditissi-
mi Gulielmii Vlamingii,
qui ex Codice MS. quem
Tertium vocat, omnia scri-
bendum putat apri, quem-
admodum jam Barthius

Adv. lib. 44. cap. 6. ubi
legit *ursi & apri*, divina
verat, nec non Vallinus,
eique obsecutus Callyus
ediderat, sententiam, quod
ad hunc locum attinet, fe-
re muto. Barthio autem
scribenti *ursi & apri*, favet
aliquo modo CD'O. qui a-
gnoscat &: quamvis nihil
mutarem, cum tales ele-
gantes copulae defectus
Poëtae sint in deliciis. Con-
fer ex. gr. lib. 3. metr. 9.
v. 26.

*Te cernere finis,
Principium, vector, dux,
semita, terminus i-
dem.*

Nec tamen a violatarum
metri legum crimine plane
absolvi potest Boëthius,
qui contra Veterum mo-
rem ultimam vocis Ceres
syllabam conripit lib. 3.
Metr. 1. v. 4.

*Ut nova fruge gravis Ce-
res eat.*

Lubens scriberem Ceres
gravis; sed nullus Codex
favet. Lib. 4. Metr. 3. v.
14. primam in ululare pro-
ducit:

Flere

Ἡ μὲν ἔδν ποτὶ πύργον, ὃ δ' ὀφθαλμὸν ἀνὰ
νύκτα,

Μήτι παραπλάζοιτο, λαβὼν σημεῖα πύργου,
Πλῶε

Flere dum parat, ululat:

Quemadmodum secundam
in *Corpora*, lib. 5. Metr.
4. v. 4.

E corporibus extimis,

Quae seculi in turpissimam,
quam ne optima ingenia
penitus effugere potue-
runt, barbariem ruentis
clarissima sunt indicia,

228. Λαβὼν. Sic emen-
dandum locum corruptum
conjectura ductus certissima
jam ante annum vidi, prae-
cipue cum librariorum perpe-
tuo voces βαλὼν & λαβὼν
inmutasse in Codicibus no-
veram. Sic in Herodoto
lib. 1. cap. 46. pro κατε-
βαλὼν αὐτῶν ἀνυπακούμενην τῇ
δυνάμει. Jac. Gronovius ex
Codice Mediceo edidit κατε-
πλαβὼν. Vide ipsum pag.
807. Cap. 63. pro συλλαβὼν
& χρηστήριον Th. Gale vult
συμβαλὼν, contrarium de-
fendente Gronovio pag.
815, quem & confer ad
cap. 91. pag. 826. In Po-
lytaeno Strateg. lib. 4. 2.
§. 13. pro τῶν μὲν ἑσθλῶσι πε-
ριλαμβομένοις μέντοι. Casaubo-
nus recte legit περιβαλομέ-

ναι. Nunc cum video acu-
tissimo Berglero, nec non
Kromajero, qui omnino
videndus, eandem conje-
cturam in mentem venisse,
eamque amplecti Elegan-
tissimum Röverum, in tex-
tum (ut vocant) recipere
non veritus fui. Non e-
nim spero quenquam id
mihi vitio versurum, cum
& alias Virorum Doctorum
certissimas conjecturas Le-
ctoribus exhibuerint sae-
pissime Editores, ipsius e-
tiam Musaei. In vulgata e-
nim lectione βαλὼν nullus
sensus; ad λαβὼν autem pro-
pe accedunt tres Codices,
in quibus λαβὼν, apud Röve-
rum. Qui pro λαβὼν σημεῖα
πύργου insuper legendum
censet λόχιν, defendere
sententiam poterit v. 301,
ubi pro

Διαπλεῖν ὃ εἰ πύργου,

Quidam legunt λόχιν. Sed
ut ibi Röverus nihil mu-
tandum, sic nec h. l. con-
sultum puto. Miserrime au-
tem torserunt haec Inter-
pretes, Whitfordus ver-
tit;

Ἰων

Et quidem suam ad turrim, hic autem, ob-
scuram per noctem,

Ne quid erraret, capiens signa turris,

Navi-

*Juvenis ne noctis
in umbra*

*Signa sub obscurae fallant
incognita turris*

Multa cavens.

Florens Christianus:

*Missis turris signo, ne for-
san aberret,*

Gulielmus de Mara:

*Ne quid aberraret, signis
pro turre statutis.*

Miror hunc quasi suae o-
pinioni faventem solum
laudasse Kromajerum, nisi
propterea quod *transivit*
verterit; sed & Florens
Christianus:

*In bene fundatae populos
enavit Abydi.*

Unus sensum percepit Andr.
Papius;

*At providus ille,
Signa notans turris, ne se
nox falleret atra.*

Sic Ovidius ep. 19: 35.

*Protinus in summa vigi-
lantia lumina turre*

*Ponimus, adsuetae signa
notamque viae.*

Intellige igitur Leandrum
Abydum sera nocte na-
tantem respexisse Hero-
nem lucernam tenentem,
vel ipsam lucernam ex tur-
re suspensam. Sic apud O-
vidium ep. 18: 117. Lean-
der:

*Digredimur flentes, repe-
toque ego virginis
aequor,*

*Respiciens dominam, dum
licet, usque meam.*

Ne quid tamen dissimulem,
longe felicius scenam con-
posuisse mihi videtur inge-
niosissimus Naso, quam
Musaëus, qui amatorem
sera nocte domum se refe-
rentem lucernae ministe-
rio usum canit, ad quam
oculos flectere debebat,
cum Abydon versus iter
instituendum, quod ita
procul dubio natatori diffi-
cillimum esse debuit. Prae-
terea, si lumen Leander e
litore Abydeno vix videre
potuit, ut refert Ovidius
ep. 18: 31.

*Lumina quin etiam sum-
ma vigilantia turre,
Aut*

Πλῶε βαθυκρήπιδας ἐπ' εὐρέα δῆμον Ἀΐ
δε.

230. Πανυχίων δ' ὀάρων κρυφαῖς ποθέοντες ἀέ-
θλος

Πολλαῖνις ἤρῃσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄφ-
νην.

Ἦ' δὴ κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὁμίχλη,
Ἀνδρασιν ὕπνου ἀγῆσα, καὶ εἰ ποθέοντι Λαόν-
δρῳ·

Ἀλλὰ πολυφλόισβοιο παρ' ἡϊόνεσσι θαλάσσης
Ἀγ-

*Aut videt, aut acies no-
stra videre putat.*

Iis enim verbis indicat lu-
men tantis tempestatibus
noctu surgentibus obscu-
rius fulsisse, & aliquando
vix apparuisse, quemad-
modum Virgilius *Æneid.*
lib. 6. v. 452.

*Ut primum juxta stetit,
adgnosque per um-
bras*

*Obscuram, qualem primo
qui surgere mense*

*Aut videt, aut vidisse pu-
tat per nubila lunam.*

Quomodo, quales, nata-
tor atra nocte id respexit?
Quamvis id non adeo ur-

geam, cum secundum Mu-
saeum facile lumen videre
potuit. Confer. v. 234. &
seqq. Ovidius autem mari
se commisisse amatorem sub
auroram canit. ita enim
ep. 18: 111.

*Jamque, fugatura Titbo-
ni conjuge noctem,*

*Praevius aurorae Lucifer
ortus erat.*

Eo autem tempore lucer-
nae nullus usus.

230. Πανυχίων. Πανυχίων
Basil. cum plerisque, nec
non Florente Christiano
qui vertit:

*Tota nocte ambo furtivae
murmura rixae
Optabant.*

qua

Navigabat (*natabat*) profundi fundamenti ad
magnum populum Abydi.

Nocturnarumque consuetudinum clandestina 230.
desiderantes certamina

Saepe optarunt, ut venirent cubiculum or-
nantes tenebrae.

Jam atrata cucurrit noctis caligo,
Viris somnum adferens, sed non amanti
Leandro;

Sed (*is*) multifremi apud litora maris

Nun-

quod quid ineptius? Quo-
modo enim, quaeso, ama-
tores certamen amoris per-
ficere cupidi *per totam no-*
ctem optassent, ut *nox ad-*
veniret? Recte igitur Παν-
χίου retinui cum Rövero a-
liisque. Ceterum nota hic
ut, vix subeunte Aurora
digressi, mox iterum votis
exoptent noctem amato-
res, quod eleganti βραχυ-
λογία hic expressit Poëta.
Similem observo apud Lu-
cam Evang. cap. 24: 31.
Αὐτοὶ ὃ δεινοίχθησαν οἱ ὀφθαλ-
μοί, καὶ ἐπέγνωσαν αὐτόν· καὶ
αὐτῷ ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐ-
τῶν. Quam paucis verbis
hic describitur, quomodo
Christus ex oculis discipu-
lorum evanuerat? Ne mo-

ra scilicet longior esset in
descriptione, quam ipse
re, ut loquitur Vir Acutissi-
mus Jer. Marklandus ad
Stat. Sylv. 1. 2. v. 144.
Vid. & ad illum locum
Elegantissimus Gevartius
Papin. Lection. cap. 17.
p. 66. & praeterea idem
Marklandus ad 2. 1. 146.
nec non 3. 1. 135. in Ad-
dendis. qui usum hunc in
locutionibus variis osten-
derunt.

231. Θαλαμηπόλοι. πρὶ τῇ
θαλαμῷ διατρεφόμενοι. FRAN-
CIUS. Nonnus Dionys. lib.
7. p. 218. l. 33.

καὶ γλυκερὴν μέλιτι Διὸς
θαλαμηπόλοι ὄρεον.

236. Π.

235. Ἀγγελίην ἀνέμιμνε Φαινομένων ὕμεναίων,
Μαρτυρίην λύχνοιο πολυκλαύσοιο δοκεύ-
ων,

Εὐνῆς τε κρυφίῃς τηλεσκόπον ἀγγελίω-
την.

Ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμί-
χλην

Ἡρῶ, λύχνον ἔφαινεν ἀναπτομένοιο δὲ λύχνη
240. Θυμὸν Εἴρωσ ἔφλεξεν ἐπείγομένοιο Λεάνδρῃ·
Λύχνῳ καιομένῳ συνέκαιετο. παρ δὲ θαλάσ-
σῃ

Μαι-

236. Πολυκλαύσοιο. *multum
deflendi*, si sic legendum.
Aliae editiones πολυκλαύσοιο
(ut Basil. aliaeque multae.)
Forte scribendum πολυκλά-
πιο, quam identidem in vocat
lucernam. Cephalus apud O-
vidium 7. Metam. Caligula
apud Sueton. cap. 50. Ca-
tull. 51. Confirmat hanc
conjecturam Leander apud
Ovidium v. 30. & mox ip-
se Musaeus. FRANCIVS.
Sed, quod pace viri Do-
ctissimi dixerim, locus O-
vidii parum juvat:

*Rupe sedens aliqua spectro
tua littora tristis,*

*Et quo non possum corpore,
mente feror.*

Nihil hic de invocata lu-
cerna, ut nec in seqq.

*Lumina quin etiam summa
vigilantia turre*

*Aut videt, aut acies no-
stra videre putat.*

Neminem in hac emenda-
tione moveat quod voces
πολύκλαυτος & πολύκλητος
nimis differant: Videtur
enim olim lectum πολυ-
τλήπιος, cum facilis per-
mutatio literarum * & τ.
Voces autem illas con-
fundi patet ex v. 330. ubi
πολυτλήπιος edidit Röverus
ex Codicibus, cum in aliis
πολυκλαύσιος, quae lectio
ex glossa in utrumque lo-
cum inrepsit forte. Vulga-
tam

Nuntium opperiebatur lucentium nuptiarum, 235.

Testimonium (*signum*) lychni lugubris ob-
servans,

Letique clandestini procul speculantem nun-
tium.

Ut vero vidit nigrae obscuram noctis caligi-
nem

Hero, lychnum ostendit: accenso vero lychno

Animum Amor uffit festinantis Leandri: 240.

Lychno ardente ipse etiam ardebat. ad mare
autem

Infra-

tam tamen, ne quid dissi-
mulem, lectionem defen-
dere posses admissa pro-
lepsis, quam non videtur
attendisse Vir Acutissimus,
λύχνοι nimis subito παλαιο-
λαυροι vocari ratus, quod
me quoque olim adeo of-
fendebat, ut de sanitate
loci dudum dubitaverim.
Optime hanc prolepsin ex-
pressit Papius vertens:

*Luminis indicium exspe-
ctans, miserabile quan-
dam.*

Atque ita Virgilius Æneid.
lib. 7. v. 717.

*Quosque secans infaustum
interluit Allia no-
men.*

Lucerna autem παλαιολαυροι
vocatur, quae extincta leti
caussa fuit Leandro; quem-
admodum Virgilius Æneid.
3: 138.

*Miserandaque ve-
nit.*

Arboribusque satisque lues.

Ubi Servius: MISERAN-
DA] Metonymia, quae mi-
seranda facit.

241. Παρ ἧ θαλάσσης θα-
λάσσης Basil. cum pluribus.
Prius Röverum secutus ta-
men recepi. Supra v. 32.

Πύργοι δ' αὖτε προγόνοι τῶν
γόνων αὖτε θαλάσσης.

Ubi ipsum vide.
E

245. Οα-

Μαινομένων βοθίων πολυηχέα βόμβον ἀκ-
ων

Εἴτρεμε μὲν τοπρῶτον, ἔπειτα δὲ, θάρσος ἀ-
είρας

Τοίοισι προσέλεκτο παρηγορέων φρένα μύ-
θοις.

245. Δεινὸς Εἴρω, καὶ πόντος ἀμείλιχος· ἀλλὰ
θαλάσσης

Εἴσιν ὕδωρ, τὸ δ' Εἴρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμι-
χον πῦρ.

Λάξεο

245. Θαλάσσης Εἴσιν ὕ-
δωρ. Εἴπὺς Rondellus non
inconcinne. FRANCIIUS.
Vulgatae certe lectioni
praeſtat, in qua nullus ſen-
ſus, qui ita optimus ſurgit.
Berglerus legebat ἀμείλιχον,
vel θάλασσα, atque hoc
probat Röverus, a quo non
diſcedo. Certe emendatio
facillima. ita v. 241. pro
θαλάσση plures ſcribunt θά-
λάσσης. Conferri autem
cum hoc loco debet Ana-
creon Od. 14: 9.

Τὶ γὰρ βαλόμεθ' ἔξω,
Μάχης ἔσω μὲ ἱκνήσας;

Vertit Henr. Stephanus:

Nam cur petamur extra,
Quum praelium ſit intus?

Ubi legendum εἴσιν, vel
ipſa interpretatio docet.
Charmides apud Ach. Ta-
tium lib. 4. p. 233. ἐπὶ πό-
λεμον γὰρ ἐξελεύσομαι ρηκόλων·
ἐνδὸν μοι τ' ψυχῆς ἄλλος πόλι-
μος· κάθηται. κ. τ. λ. Ele-
gantiffime Ovidius ep. 18:
89.

Frigora ne poſſim gelidi
ſentire profundi,

Qui calet in cupido pecto-
re, praeſtat Amor.

Conferri poteſt con no-
ſtro Poëta Nonnus Dio-
nyſ. lib. 35. p. 876. l. 5.
de Morrheo ſe lavante:

Ψυχὴν δ' εἰμας φαί-
δρυνε θαλάσση,
Θεῖ-

Infanarum undarum multum sonantem fremitu
tum audiens

Tremebat quidem primo, postea vero auda-
ciam attollens,

Talibus adloquebatur consolans mentem ver-
bis:

Gravis Amor, & mare implacabile: sed 245.
maris

Est aqua, verum Amoris me urit intestinus
ignis

Ad-

Θίμωρ ἔχων Παφίης ὀλίγον
βίβλος.

Lib. 42. p. 1084. l. 3.

Ἐν χερσὶν ὑδὼρ Διόνυσος μάτην
πίσι· ἢ δύναται γὰρ

Σβίσσαι διψῶν Ἑρώτος ὄλεος
ῥίος ἀκραιψίω.

Εἶρε σὺν γυνίκα, ὅππῃ τῆλινον
οἶδμα περιήσας

Κομφίος Εὐρώπης ἄκ' ἰσβίσται
ἱμερόεν πῦρ. κ. τ. λ.

Sic lib. 7. p. 216. l. 29.

Ἀκροπολίτης γὰρ βε-
λίμων

Βασις Ἑρώτος ἔφλεξε δ' ἑστύθη-
σα πρὸς αὐτὸν·

Ὅτι χέρις κερταῖα καὶ ἢ
φλογίσθη φερῇ

Ἀ' εἰσὶν ἡ χάρις μου.

Seneca Hippolyt. v. 334.

Spicula cujus sentii in i-
mis

Caerulus undis grex Ne-
reidum

Flammamque naquit rele-
vare mari.

Ἡ δὲ αὐτὴν ἐνδομυχὸν πῦρ
occurrit lib. 4. p. 122. l.
17. lib. 25. p. 674. l. 9.
lib. 42. p. 1104. l. 9. Quem-
admodum πόντος ἀμείχιλος·
lib. 4. p. 122. l. 17. loco
gemino:

Ἀ' καὶ ἐρίας ὅππῃ πόντος ἀμεί-
χιλος· ἐκ ἀλγυλίζου
καταμείνεται ῥοδίσσω.

Qui locus priori Bergleri
conjecturae adversatur.

F 2

252. A' μ.

Δαΐξο πῦρ, κραδίη, μὴ δειδῶθι νήχυτον ὕδαρ.
 Δεῦρό μοι εἰς Φιλότητα· τί δὴ ροθίον ἀλεγί-
 ζεις;

Ἀγνώσσεις, ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης,
 250. Καὶ κρατέει πόντιο, καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων;

Ὡς ἐπὶ μελέων ἐρατῶν ἀπεδύσατο πέπλον
 Ἀμφοτέρης παλάμῃσιν, ἐὼ δ' ἔσφινξε καρήνῃ,
 Ἡϊόνος δ' ἐξῶστο, δέμας δ' ἔρριψε θαλάσ-
 σῃ.

Δαμπομένη δ' ἔσπευδεν αἰεὶ κατεναντία λύ-
 χον,

255. Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόσολος, αὐτόματος νῆς.
 Ἡρῷ δ' ἡλιβάτοιο Φαεσφόρος ὑψόθι πύργῳ,
 Λευγαλέης αὔρησιν ὅθεν πνεύσειεν ἀήτης
 Φάρει πολλάκι λύχρον ἐπέσκεπεν, εἰσόκε Σηκῇ
 Πολλὰ καμῶν Δεῖανδρος ἔβη ποτὶ ναύλοχον ἀκ-
 τήν.

260. Καὶ μιν ἐὼν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν ἐκ θεο-
 ραίων

Νυμ-

252. Ἀμφοτέρης. Ἀμφοτέ-
 ρος Basil.

255. Εὐν. Whitfordi e-
 ditioni hanc, quae exci-
 derat, vocem addidit
 FRANCIVS.

256. Φαεσφόρος ὑψόθι πύρ-
 γῳ. Primam vocem ad He-

ronem refert nemo non
 videt, & tamen fraudi fuit
 Elegantissimo Whitfordo,
 ut liquet ex ejus interpre-
 tatione;

Hero flammiſerae ſed ſum-
 mo in vertice turris.
 Quasi

Adsume ignem, cor, ne time effusam aquam.

Ades mihi ad amorem; cur fluctus cu-
ras?

Ignoras, quod Venus nata sit e mari,

Et dominatur ponto, & nostris doloribus? 250.

Sic fatus membra amabilia exuit vestem

Ambabus manibus, suoque adstrinxit capiti;

Littoreque exsiluit, corpusque dejecit in
mare,

Splendentemque festinabat semper adversus
lychnum,

Ipsa remex, ipsa classis, ipsa sibi navis. 255.

Hero autem alta lucifera in turri,

Perniciosis auris undecumque spiraret ventus,

Veste saepe lucernam tegebat, donec Sesti

Multum fatigatus Leander venit ad portuo-
sum litus;

Et ipsum suam ad turrim deduxit; ad fores 260.
vero

Spon-

Quasi scriptum fuisset *φαι-
νήν*, nisi, quod malo,
vir Doctus ob carminis le-
ges inverterit epitheton.

257. *Λευγαλίας αὔραις*.
Forte *Λευγαλίας αὔραις*,
ut Plantin. FRANCIVS.

Favet ex parte Basil. aliae-
que plures apud Röverum
in quibus *αὔραις*. Sed ni-
hil muta.

259. *Ποτὶ ναύλοχον*. Sola
Basil. editio scribit *ποτὶ
ναύλοχον*.

F 3

261. *Σιν*

Νυμφίον ἀσθμαίνοντα περικτύξαισα σιωπῇ,
 Ἀφροδίμης βαθάμιγγας ἔτι σάζοντα θαλάσσης,

Ἡ γὰρ ἐπὶ Νυμφόμοιο μυχὸς ἐπὶ παρθενίου-
 τος,

Καὶ χροῖα πάντα καθῆρε, δέμας δ' ἔχρειν ἐ-
 λαίω

265. Εὐοδμῶ, ῥόδεω, καὶ ἀλιπνόον ἔσβεσεν ὀδ-
 μήν.

Εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυρώτοις ἐνὶ λέκτροις
 Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα Φιλήνορας ἴαχε μύ-
 θας.

Νυμφίε

261. Σιωπῇ. σιωπῇ Whitf.
 264. Ἐχρειν. Alios scri-
 bere ἔχεισι Pareus notat.

265. ῥόδεω. Daniel Pa-
 reus, quamvis ediderat ῥο-
 δία, nec ullam diversitatem
 lectionis memorat, tamen
 hanc cedro dignam dedit
 notam: ἐλαίω ῥοδίῳ] Coelius
 Rhodiginus lib. 27. cap.
 26. Antiq. Lection. notat
 ex Plutarcho. ῥόδιον dici,
 ὁπριῦμα πολὺ τ' ὀδμῆς ἀφίησι,
 διὸ καὶ τὰ χεῖρα μαυραίνουσι. Alii
 δὲ τὸ ῥόδιον inflectunt, quod
 est clere. Sed nihil haec ad
 Musaeum, qui ῥόδιον ἔλαμον
 vocat, quod Homerus
 Iliad. v. v. 186. de Vene-

re Hectorem mortuum lu-
 gente,

ῥόδιον δὲ καὶ
 ἐλαίω

Ἀμβροσίῳ.

Quem locum respicit Pol-
 lux lib. 6. cap. 19. segm.
 104. τὸ δὲ ῥόδιον ἔλαμον, ῥοδίον
 Ὁμηρος καλεῖ. ubi Vid. Jun-
 germannus; quem miror il-
 lud ῥόδιον in ῥοδίον mutare,
 cum ῥόδιος obvīa sit vox,
 quae nī placeat, aequē
 commodē legere poteris
 ῥόδιον, ut Musaeus aliquē
 non pauci. De ipso ole-
 usu latius in Animadver-
 sionibus dicam.

267. ἰαχε

Sponsam anhelantem complexa silentio,
Spumeas ex capillis guttas adhuc stillantem
maris,

Duxit sponsam ornantis ad penetralia virginalis
cubiculi.

Et cutem totam absterfit, corpusque unxit
oleo

Bene olenti, roseo, & mare spirantem ex- 265.
stinxit odorem.

Adhuc autem anhelantem alte stratis in lectis
Sponsam circumfusa blanda (*haec*) emisit
verba:

Sponse

267. ἰαχε μύθος. Ita Henr. Stephanus. Alii Codices ἰαχε. FRANCIVS. atque ita Basil. editio cum plerisque aliis, quemadmodum saepe Nonnus in Dionysiacis & Paraphr. Joannis. In Vaticano Codice scribitur ἰαχε, an voluit ἰαχε? Ita Tryphiodorus de Excidio Ilii v. 256.

Διενόμιστος ὃ γέροντα δολοπλόκον ἰαχέτο μῦθον.
v. 419.

Μάτην ὃ χεῖρς ἀπὲρ ἰαχέει.

Nisi cum Rōvero latere ἰαχε velis, quod verum

puto, atque ita multi Codices: Quin & Andreas Papius ita jam olim legendum monuit, quod verissimum esse vel Nonni imitatio docet, qui centies hanc locutionem usurpavit. Ita Dionys. lib. 1. p. 14. l. 2.

Τοῖσι ἱπποσπερίφοις Ἀχαιοῖς
πρὸς ἰαχε ἑαυτῶν
lib. 2. p. 52. l. 28.

Ἀντιόχοις πομπάσσει πολυάτροποι ἰαχε φωνέει.

Confer lib. 16. p. 452. l. 4. lib. 20. p. 548 l. 18 & l. 27. & innumeris fere aliis
F 4

Νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἃ μὴ πάθε νυμ-
φίος ἄλλος·

Νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἅλῃς νύτοι ἄλμυ-
ρὸν ὕδωρ,

270. Οἶμῃ τ' ἰχθύεσσα βαρυγδέποιο θαλάσσης·
Δεῦρο, τεῦς ἰδρῶτας ἐμοῖς ἐνικαίθεο κόλ-
ποις.

Ὡς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν· ὁ δ' αὐτίκα λύσατο
μίτρην,

Καὶ

hiis locis, etiam in conpo-
sitis. Absolute quoque oc-
currit lib. 4. p. 134. l. 23.

Καὶ οἱ ἀτυζομένη λαοσσόος
ἰαχε δαίμων.

*Et ipsi trepidanti populos
servantem emisit vo-
cem Dea*

Ita vertitur, quasi scriptum
λαοσσόον, sed male. λαοσσόος
δαίμων est Pallas, de qua
ibi sermo. ἰαχε autem sae-
pissime ita occurrit, ut
lib. 10. p. 286. l. 10. &c.

268. Νυμφίε, πολλὰ μόγη-
σας, ἃ. in Codice Veneto
legi πομπ' ἑπαθίς τε, quam
lectionem forsan quoque
a manu glossatoris prove-
nire Röverus notat. Nihil
certius, esse vel violatae
metri leges evincunt: ὅτι ε-

nim quod contripitur, ut hic
ἃ, produci deberet, quod
intolerandum. Fateor idem
dixisse Homerum Odysf.
Θ. v. 155. quod notat Rö-
verus, nec non I. v. 492.
Iliad. τ. v. 607. &c. Sed
nostrum eo respexisse mi-
nime credo. Quid? quod
elegans illa repetitio vo-
cum in initio versus plane
ita perditur. Haec autem
Nonno, cujus exemplum
secutus Musaeus videtur,
in deliciis habita, sic Dio-
nyf. lib. 5. p. 165. l. 1.

Διπταλίης πόδας αἶδε, καὶ ἐν
ἰφροσύνῃ τρεσσεῖ

Διπταλίης πόδας ὄρε, καὶ ἐν
ἰδί κόλλῃ πεδίλῳ.

Ita pag. 166. l. 2, 3. lib.
15. p. 428. l. 3, 4. lib. 16
p. 458. l. 29.

ὁ

Sponse, multa tulisti, quae non passus est
sponsus alius;

Sponse multa tulisti; satis tibi est falsae a-
quae,

Odorisque piscosi graviter frementis maris: 270.

Huc ades, tuos sudores meis depone in
complexibus.

Sic illa haec locuta est; ille vero statim sol-
vit zonam,

Et

Ωι μοι παρθενίαι, τὴν ἔρπα-
σεν ἰεῖος ὕδαρ,

Ωι μοι παρθενίαι, τὴν ἔρπα-
σεν ὕπτιος ἐρώτων,

Ωι μοι παρθενίαι, τὴν ἔρπασεν
βάνχος ἀλήτης.

lib. 19. p. 510. l. 2.

Σὺν Στάφυλον, Διόνυσε, πα-
τῆρας χαλκίος ὕπτιος,

Σὺν Στάφυλον, Διόνυσε, Χα-
ρμίδει ἔρπασαν ἄο-
ροι.

p. 512. l. 18, & 19. lib.
22. p. 582. l. 14, 15. lib.
24. p. 632. l. 15, 16. lib.
36. p. 892. l. 2, 3. lib. 40.
p. 1024. l. 15.

Τίς με λαβὼν κομίσειεν ἐς ἱε-
ρὸν ἤμπερ Δαφνίαι;

Τίς με λαβὼν κομίσειεν ἐς
εὐρυέστερον Ὑδάσπην.

lib. 46. p. 1194. l. 9.

Οἷον θῆρα δάμασσαι ἰχίφρο-
τα πίκοι Ἀγάνη;

Οἷον θῆρα δάμασσαι, δὲ ὕμ-
νῳ τίς γαστήρ;

Οἷον θῆρα δάμασσαι, δὲ ἰ-
σχυρήν τι Εἰς;

Δίεκο σὺν λίοντι, τὸν αἰε-
τῶν αἶμα.

Δίεκο σὺν λίοντι, τὸν αἰε-
τῶν αἶμα.

Confer praeterea lib. 47.

p. 1124. l. 11, 12. & l. 31,

32. lib. 48. p. 1278. l. 3, 4,

& l. 32, 33. p. 1296. l. 18,

19. Quae minoris momen-
ti loca mitto. Vid. & quos

laudat Pareus ad h. l.

272. Mieg. B. & Par.

F 5 μέγαν

Καὶ θεσμῶν ἐπέβησαν ἀριστὸν δὲ Κυθαρείης.

Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος ἦν λέχος,
ἀλλ' ἄτερ ὕμνων.

275. Οὐ ζυγίην Ἡρην τις ἐπευφήμησεν ἀοι-
δός·

Οὐ

μήτην apud Röverum scri-
bunt; quemadmodum & ex-
emplar Bergleri, qui ta-
men recte nihil mutat. Per-
mutatio enim harum vo-
cū in Codicibus trita. A-
pud Polluc. 4. 18. 116. pro
μήτρα MS. apud Junger-
mannum habet μήτρα. Sic in
Dionysio Halicarn. lib. 2.
p. 129. χιτῶνας ποικίλης χαλ-
κῆς μίτρας κατιζωσμένοι. pro
μήτρας emendanti Demite-
ro ad Rosin. Antiq. p. 416.
omnino subscribo. Hoc ta-
men defendit Phavorinus
in V. Μήτην. Μήτην λύσαι
λέγεται φυσικῶς. λύσις δ' ἔ-
στιν ἢ κύσεως λέγεται ἢ καὶ
κατὰ Ἰσραῆλιν· αἷν δ' πρῶτον
πικρῶσαι, λύσαι τὰς ζῶνας
ἀνέλθουσαν τῇ Ἀρτέμιδος (Le-
gendum forte ἀναλθῆσαι τῇ
Ἀρτέμιδι, certe τῇ Ἀρτέμιδι
ut patet ex V. μήτρα. &
Scholiasta Apollonii Rhodii
ad Argon. lib. 1. v. 288.
quem ad verbum descrip-
sit) ἔστιν καὶ λυσιζώνη Ἀρτέμι-
δος ἰσρὸν ἐν Ἀθήναις. Eadem
repetit in V. μήτην. unde

patet ipsum putasse voces
has ejusdem esse signifi-
catus. Sed Phavorinus decep-
tus prava lectione videtur
hanc adnotationem nobis
cudisse, quod & alias Gram-
maticis non inusitatum. Ea-
dem menda adhuc insedit
Nonno Dionys. lib. 15. p.
416. l. 91.

Παρθενίην ἀδάμασεν ἀτά-
σθαλον εἰς γάμον ἰλ-
κῶν

Σφίγγειν ἐπὶ δαπείδῃ· ἑ-
νυσσάμενος ἢ καίη

Χερσὶν ἱρωμανίσσῃ ἀπεφρη-
γίσσας μήτην.

Virginem indomitam im-
probum in concubi-
tium trabens

Complexus est super solum
Extentus vero in pul-
vere

Manibus amore insanis re-
signavit coronam μυ-
liehrem.

Legendum omnino μήτην,
quod

Et leges inierunt benevolae Veneris.

Erant nuptiae, sed sine choreis; erat lectus,
sed sine hymnis;

Non zygiam (jugalem) Junonem quisquam 275.
invocavit Poëta;

Non

quod sequentia clarissime
docent, quia l. 27. diser-
te vocat

Κύκλας μίτρην.

Interpres, qui legisse vi-
detur μίτρην, vertit coro-
nam muliebre[m] favente Pha-
vorino qui notat in V. Μί-
τρα λέγεται ὁ γυναικεῖς τ' αὖ-
φαλὸς ἀνάδυσμος. Sed haec
ad Nonnum nihil, ut qui-
vis videt. Eundem erro-
rem commissum a P. Fabro
& Pargo in hoc Musaei
loco interpretando latius
in Animadversionibus re-
futabo.

275. Ζυγίαν Ἡ'ρη. Legen-
dum cum Falkenburgio
Ἡ'ρη. Atque ita Edit. Plan-
tiniana. *Juno Pronuba.* (V.
Servius ad Virgil. *Aeneid.*
4. v. 45. & 59.) Sic & e-
mendarat Leopardus Mi-
scell. 20: 5. V. ad hunc lo-
cum Pareum, & Falken-
burgium ad Nonnum. Ἡ'ρη
jam olim & ipse emenda-
veram, quo nihil verius.
FRANCIUS, Editio Basil.

Ἡ'ρη cum reliquis omnibus,
etiam fere MSS. tantum
P. Vo. & Kromaj. & post
hos Elegantissimus, quem
consuli velim omnino, Rō-
verus Ἡ'ρη ediderunt, quos
merito secutus sum. Ita
Pollux lib. 3. cap. 3. Segm.
39. διὰ τὴν καὶ Ἡ'ρα τίλεια,
ἢ ζυγία. V. Kuhnus. Non-
nus Dionys. lib. 32. p. 804.
l. 9.

οἶδ' αὖ ὡς ζυγίαν κύκλῳ
σκομαι.

Quae verba ipsius Junonis.
ibid. l. 25.

Ἡ'ρα καὶ αὐτὴ
ὡς ζυγίαν γεγαυῖα, καὶ ὡς
μεδίσσα γυνέθλης

Κυπελίδις, βελέσσειν αἰετούς
αὖθις καί ποτε.

lib. 47. p. 1226. l. 25.

Αὖθις ὡς Ἡ'ρης,
Ἡ'ρα, ζυγίαν καλέσσειν, ἀπειρο-
γάμοιο θείῃης.

ibid. αἰετός. Sic Basil. cum
plurimis. In aliis αἰεδων.
276. Δαί-

Καὶ θεσμῶν ἐπέβησαν ἀριστόνδ' Κυθαρείης.

Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος ἦν λέχος,
ἀλλ' ἄτερ ὕμνων.

275. Οὐ ζυγίην Ἡρην τις ἐπευφήμησεν ἀοι-
δός·

Οὐ

μήτην apud Röverum scri-
bunt; quemadmodum & ex-
emplar Bergleri, qui ta-
men recte nihil mutat. Per-
mutatio enim harum vo-
cū in Codicibus trita. A-
pud Polluc. 4. 18. 116. pro
μήτρα MS. apud Junger-
mannum habet μήτρα. Sic in
Dionysio Halicarn. lib. 2.
p. 129. χιτῶνας ποικίλης χαλ-
κῶνς μίτρας κατεζωσμένοι. pro
μήτρας emendanti Demite-
ro ad Rosin. Antiq. p. 416.
omnino subscribo. Hoc ta-
men defendit Phavorinus
in V. Μήτηρ. Μήτηρ λύσαι
λέγεται φυσικῶς. λύσις δ' ἔ-
στιν ἢ κύστις· λέγεται δ' καὶ
κατὰ ἰσραὴλ· αἶ γὰρ πρῶτον
πέτυσαι, λύσαι τὰς ζώας
αἰνέθησαν τῇ Ἀρτέμιδος (Le-
gendum forte ἀναλύθαι τῇ
Ἀρτέμιδι, certe τῇ Ἀρτέμιδι
ut patet ex V. Μίτρα, &
Scholiasta Apollonii Rhodii
ad Argon. lib. 1. v. 288.
quem ad verbum descrip-
sit) ἔστιν καὶ λυσιζώνη Ἀρτέμι-
δος ἰερὸν ἐν Ἀθήναις. Eadem
repetit in V. Μίτρα. unde

patet ipsum putasse voces
has ejusdem esse signifi-
catus. Sed Phavorinus decep-
tus prava lectione videtur
hanc adnotationem nobis
cudisse, quod & alias Gram-
maticis non inusitatum. Ea-
dem menda adhuc insedit
Nonno Dionys. lib. 15. p.
416. l. 91.

Παρθένον ἀδάμαστον ἀτά-
σθαλον εἰς γάμον ἔλ-
κων

Σφίγγειν ἐπὶ δαπίδου· ἑ-
νυσσάμενος δ' καίη

Χερσὶν ἱρμανίσσων ἀποφρη-
γίσσας μήτην.

Virginem indomitam im-
probum in concubi-
tum trabens

Complexus est super solum.
Extentus vero in pul-
vere

Manibus amore insanis re-
signavit coronam μυ-
λήν.

Legendum omnino μίτραν,
quod

Et leges inierunt benevolae Veneris.

Erant nuptiae, sed sine choreis; erat lectus,

sed sine hymnis;

Non zygiam (*jugalem*) Junonem quisquam 275.

invocavit Poëta;

Non

quod sequentia clarissime docent, quia l. 27. discrete vocat

Κύκλαδα μίτρη.

Interpres, qui legisse videtur μίτρη, vertit coronam muliebrem favente Phavorino qui notat in V. Μίτρα λέγεται ὁ γυναικεῖς τ' κεφαλῆς ἀνάρκμος. Sed haec ad Nonnum nihil, ut quisvis videt. Eundem errorem commissum a P. Fabro & Pareo in hoc Musaei loco Interpretando latius in Animadversionibus refutabo.

275. Ζυγίαν Ἡΐραν. Legendum cum Falkenburgio Ἡΐραν. Atque ita Edit. Plantiniana. *Juna Pronuba*. (V. Servius ad Virgil. *Aeneid*. 4. v. 45. & 59.) Sic & emendat Leopardus Miscell. 20. 5. V. ad hunc locum Pareum, & Falkenburgium ad Nonnum. Ἡΐραν jam olim & ipse emendaveram, quo nihil verius. FRANCIVS, Editio Basil.

Ἡΐραν cum reliquis omnibus, etiam fere MSS. tantum P. Vo. & Kromaj. & post hos Elegantissimus, quem consuli velim omnino, Rō. verus Ἡΐραν ediderunt, quos merito secutus sum. Ita Pollux lib. 3. cap. 3. Segm. 39. διὰ τὴν καὶ Ἡΐραν τίλαια, ἢ ζυγία. V. Kuhnii. Nonnus Dionys. lib. 32. p. 804. l. 9.

οἷσθα γὰρ ὡς ζυγίαν κυκλάσκει.

Quae verba ipsius Junonis. ibid. l. 25.

Ἡΐραν καὶ αὐτὴν

ὡς ζυγίαν γεγαυῖα, καὶ ὡς μεδίοντα γενέθλης

Κυκλάδαις βελέσσιν οἰστούς

lib. 47. p. 1226. l. 25.

Αἰνὴ γὰρ Ἡΐρας, Ἡΐραν ζυγίαν καλέουσιν, ἀπειρογάμοιο θεαίης.

ibid. αἰσίδος. Sic Basil. cum plurimis. In aliis αἰσίδων.

276. Δαί-

Οὐ δαΐδων ἤστραπτε σέλας θαλαμηπόλος ἐν
νῆν.

Οὐδὲ πολυσκάθμῳ τις ἐπεσκήρτησε χορεία,

Οὐχ ὑμένκιον αἶψε παύτης, καὶ πότνια μή-
της·

Ἀλλὰ λέχος σορέσασα τελεστογάμοισιν ἐν ὤ-
ραις

280. Σιγῇ πασὸν ἔπηξεν, ἐνυμφοκόμησε δ' ὁμί-
χλη·

Καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθεν ἀσιδομένων ὑμεναί-
ων.

Νῦξ μὲν ἔην κείνοισι γαμοςόλος, εἰδὲ ποτ'
Ἡὼς

Νυμφίον εἶδε Λέανδρον ἀργυρώτοις ἐνὶ λέκ-
τροις.

Νήχε-

276. Δαΐδων. δαΐδων. Basil. editio.

280. Σιγῇ πασὸν ἔπηξεν. Dum verso Pollucem lib. 3, cap. 3. Segm. 37. ὅ ἃ ἀπὸ τῆς ἐνὶ τῇ περὶ τὴν παύσεως. Sed velum lectum ambiens cortina. incidi in eam cogitationem, an non παύσεως hic esset velum totū, quemadmodum jam Scaligerum lib. 3. Poët. cap. 101. cepisse notat Pareus. Sed attentius locum confide-

ranti vulgatam interpretationem loco non movere tutius esse videtur.

290. Κρυπτοδὴν---φιλόπην. Ita locutum Mimnermum docet Pareus his versibus:

Τιθιμένη, ὅπ' ἔμοι μενεῖν ἔω-
πε μέλοι.

Κρυπτοδὴν φιλόπην, καὶ μελί-
χα δῶρα, καὶ ἰσθί.

Pro μελίχα (bis editur in Comment. ejus μελίχην, quod

Non taedarum inluminabat splendor, nuptia-
lem lectum;

Neque peragili quisquam saltavit chorea,

Non hymenaeum cantavit pater, & veneran-
da mater;

Sed lectum sternens perficientibus nuptias in
horis

Silentium thalamum fixit, novam nuptam ve- 280.
ro ornavit caligo;

Et nuptiae erant longe a canendis hyme-
naeis.

Nox quidem erat illis nuptiarum ornatrix, ne-
que umquam Aurora

Sponsum vidit Leandrum valde (*ipse*) notis
in lectis.

Nata-

quod ineptum esse metri
leges violatae docent) *δῦρα*
Pareus emendat *μελιχίφω-
ρα τῶν ἰωνῶν*. Omnia enim sin-
gulariter poni. Sed debuis-
set saltem aliqua auctorita-
te stabilire vocem hanc,
quam, donec id praestitum
video, a Graeca civitate
prohibendam puto. Quod
objicit omnia singulariter
poni futile est, cum sae-
pius contrarium apud Scrip-
tores obtineat. Mihi vide-

tur Poëta *μελιχίφωρα* vo-
care, quae alii *δῦρα* *Ἀφρο-
δίτης*. vocem autem *Ἀφρο-
δίτης* omisisse videtur, quia
versu proxime praecedente
dixerat:

*Τίς ἔστι βίος; τίς ἔστι περὶ αἴ-
μας χερσῶν Ἀφροδίτης;*

Quae verba laudarunt In-
terpretes Horatii ad lib. 1.
ep. 6. v. 65. Et si vel non
praeceffisset vox *Ἀφροδίτης*
recte locus se haberet. Non
adeo

Νήχεται δ' ἀντιπόρου πάλαν ποτὶ δῆμον· Ἀβύ-

δε

285. Εὐνύχων ἀκόρητος ἔτι πνείων ὑμεναί-

· · · · ·

Ἡρῶ δ' ἔλκεσίπεπλος, ἔδς ληθεῖσα τοκῆ-

· · · · ·

Παρθένος ἡματίν, νυχίη γυνή· ἀμφότεροι

· · · · ·

Πολλάκις ἡρήσαντο κατελθέμεν ἐς δίσιν

· · · · ·

Ὡς οἱ μὲν φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγ-

· · · · ·

290. Κρυπταδίη τέρποντο μετ' ἀλλήλων Κυθερείη.

Ἀλλ' ὀλίγον ζώσκειν ἐπὶ χρόνον· ἔδ' ἐπὶ θηρὸν

· · · · · Ἀλλή-

adeo dissimili certe modo
fulmen; quod Jovis ignis
dicitur, ignem simpliciter
vocat Statius Theb. lib. 6.
v. 407.

*Annibus bibernis minor est;
minor impetus igni.*

Ubi alii A. b. m. & Jovis,
ēmpetus, igni. &c. Sed cum
viro Erudito in Observ.
Miscell. Vol. I. p. 320,
vulgatam lectionem omni-
no praeferendam existimo.
Ἄδρα autem Ἀ'φροδίτης sae-
pe memorantur a Poëtis.

Ita locutus Hesiodus Scut.
Herc. v. 47...

Πανόχιος δ' ἄρ' ἱλαῖς ἐν
αἰδαίῃ παρέρχεται,

Τερόμενος δάροισι πολυχέ-
ρα Ἀ'φροδίτης.

Virgilius Aeneid. lib. 4. v.
33.

*Nec dulcis natos, Veneris
nec praemia noris.*

Ubi Servius: VENERIS
PRAEMIA] id est volupta-
tes. Homerus; τῆδε δῶρα Ἀ'-
φρο-

Natabat autem in regione positi rursus ad po-
putum Abydi.

Nocturnos, insatiabilis adhuc spirans hyme 285.

naeos:

At Hero, longa induta veste, suos latens pa-
rentes, (*clam parentibus*)

Virgo diurna (erat,) nocturna mulier. utri-
que autem

Saepe optarunt descendere ad occasum auro-
ram. (*solem*)

Sic hi quidem amoris abscondentes neces-
sitatem

Occulta delectabantur inter se Venere.

290.

Sed exiguo vixerunt tempore; nec diu

In

ἔπειτα. Atque ita scripto-
res omnia illa, quae ou-
rae Deorum singulorum
adtribuit antiquitas, ipso-
rum δῶρα, dona, praemia,
muneraque vocant. De vino
Orpheus in Fragmento a-
pud Grotium ad Germani-
ci Phaenomena pag. 5.

*Σφαλιόμενοι δῶροις χαρίμα-
σις Ἀνάη.*

Ut feliciter Vir Illustrissi-
mus emendavit pro Βάκχης.
Virgilius Georg. lib. 2. v.

454.

Quid memorandum aeque
Baccheia dona tuler-
unt?

Quo respexit Boëthius de
Consol. Philos. l. 2. Metra
5. v. 6.

Non Bacchica munera no-
rant

Liquido confundere melles

291. οὐδ' ἐπὶ δῶρον. Sic
ex optimis Codicibus edi-
dit Doctiss Röverus, quem
secutus sum. Homerus Iliad.
l. v. 415.

Ω' λυ

Ἀλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμενάων.

Ἀλλ' ὅτε παχυνέντος ἐπήλυθε χεῖματος ὦρη,

Φρικαλέας δονέουσα πολυστροφάλιγγας ἀέλα-
λας,

295. Βένθεα δ' ἀσθήρικτα καὶ ὑγραὶ θέμεθλα θαλάσσης

Χειμέριοι πνείοντες αἰεὶ στυφέλιζον αἴηται,

Λαίλαπι μαστίζοντες ὅλην ἄλκι' τυπτομένης
δὲ

Ἡ' δὴ νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε διχθάδι χέρσῳ
Χει-

Ἄλκι' μοι κλῖος ἰσθλόν, ἐπὶ
δῆρὸν δέ μοι αἰών

Ἐ' σσιζι.

Quem locum adduxit Rö-
verus. Basil. cum multis
aliis ἄδ' ἐπ' ἑρῶν quo faciunt
tres, in quibus ο. τ. δῆρὸν.
Sed Röverus ibi potius le-
gendum putat ἄδ' ἐπ' ἑρῶν,
nec dissentio. Homerus I-
liad. E. V. 119.

Ὁὐδὲ μοι φησὶ

Δῆρὸν ἔτ' ὄψιας λαμπρὸν
φάος ἐελίοιο.

V. 284.

ἄδ' σ' οἶα

Δῆρὸν ἔτ' αἰχέσιας.

V. 895.

Δ' α' ἢ μάιν' σ' ἐπ' ἑρῶν αἰε-
ξομαι ἄλκι' ἔχουσα.

P. V. 41. Iliad. E. V. 391.

Ἐ' σ' οἶα ἐπ' ἑρῶν αἰε-
ξομαι.

Aliisque locis. Alterum ta-
men defendit locus, qui
existat Iliad. B. V. 435.

Μητίμ' ἴνι δέδ' αὐτὸ λεγο-
μεθα, μηδὲ π' ἑρῶν

Ἀμβροσίου ἔργου.

Sed & ibi emendandum pu-
το μηδ' ἐπ' ἑρῶν.

294. Πολυστροφάλιγγας π-
λυστροφάλιγγας editio Basil.

295. Θίμεθλα. Basil. θί-
μεθλα.

296. Χαρίεσαι. χαρίεσαι le-
geie Cel. Dörvillium mo-
nui supra ad V. 13.

ibid. αἰετ' ἐπ' αἰετ' ἔχουσα.
αἰετ' ἐπ' αἰετ' ἔχουσα Basil.

298. Α'

In vicem fruebantur multivagis nuptiis ;
 Sed quando pruinosa venit hiemis hora ,
 Horrendas commovens multarum vortigi-
 num procellas ,
 Profunditatesque infirmas & madida funda- 295.
 menta maris
 Hiemales spirantes semper verberabant venti,
 Turbine percutientes totum mare ; vapulante
 autem (eo)
 Jam navem nigram fregerat bifida (in) terra
 Hiema-

298. Α' πίκλασι διχθαδι χίρ-
 εφ. Steph, ἀπίκλυσι. Papius
 ἀπίκλυσι pro ἀπίκλασι. ἐπί-
 κλυσι Regius. ἀπικ. vetus
 liber in margine. FRAN-
 CIUS. Vix difficilior in
 toto Musaeo locus exstat,
 certe qui me magis excer-
 cuit. Pareus putat respici
 ad morem Veterum, qui
 naves hyeme in partes sol-
 vebant, de quo Hesiodus
 in Ἔργων, v. 627.

Ὅπλα δ' ἐπάρμυα πάντα
 πῶ ἰγκάθει εἶπα,
 Εὐκόσμως πολλὰς ἡδὲ πτό-
 ρα πομπόραιο,
 Παδάλοι δ' εὐεργεῖς ὅπια κα-
 πῶ κρημάσσαδ'.

Armamenta vero disposita
 omnia domi tuas repono,

Recte contrahens navis a-
 las pontigradae.

Clavum vero fabrefactum
 super fumum suspen-
 dito.

Sed an naves demtis arma-
 mentis, velis clavoque
 frangi dici queunt? Id non-
 dum credo. Miror ipsum
 non emendasse διχθαδι; ita
 clarius certe significaretur
 navis in duas partes fra-
 cta, quemadmodum legisse
 Scholiasten videntur indi-
 care haec verba: τότε τὴν
 βαθεῖαν ναὺν εἰς δύο διέλυσαν εἰς
 τὴν ἡγερ. quae ita restituit
 Gronovius: διελθεῖ εἰς τὴν γῆν
 ἡγαγιν. Longe eruditior est
 conjectura Ccl. Dorvillii
 qui legit:

G

τυπῶ

Χειμερινήν καὶ ἄπιστον ἀλύσκαζων ἄλλα ναυτής.
 300. Ἀλλ' ὃ χειμερινῆς σὲ φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
 Καρτερόθυμε Λέανδρε· διακτορὴν δέ σε πύργῳ,
 Ἡθάδα σημαίνουσα Φαεσφορίην ὑμεναίων,
 Μαινομένης ὥτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
 Νη-

Τοπτομένην ὃ

Ἡθα νῆα μέλαιναν ἀνείλκυσε
 διχθάδι χέρσῳ.

ἀνείλκων & ἀνελκύων *subducere*
navem usitatissimae locutio-
 nes in hac re. Longus Pa-
 stor. II. pag. 41. loco gemi-
 no: ὃ γὰρ ἀσφαλὶς ἰδοῦμαι, μετὰ
 παλαιῆς ὥρας ἐρώσης, ἐν θαλάτ-
 τῳ ὥς καὶ τὴν ναῦν ἀνείλκων
 ἐπὶ τὴν γῆν, ὑπὸ χειμῶνος
 δεδοκόπης. pro ὥρας ἐρώσης.
 P. Moll emendat ἐν ἐρώσης.
 Notum autumnī tempesta-
 tes & imbres timentes Ve-
 teres naves subduxisse. V.
 Hesiod. in Ἔργοις v. 674.
 & seqq. Hunc esse verum
 verborum sensum fere per-
 suadeor: nam quod Kroma-
 jerus in Diff. & nota ad h.
 I. magno conatu probare
 nititur naves hyeme ulte-
 riori usui ineptas frangi,
 certe nostro loco, ubi hye-
 malis temporis instantis est
 descriptio, convenire, non-
 dum persuasit. Nec credo
 νῆα μέλαιναν contra receptam

significationem notare *usa*
vitiatam navem. Nec quid
 sit διχθας χέρσος adhuc sa-
 tis liquidum mihi videtur.
 Kromajerus putat esse lit-
 tus vel portum; διχθάδα di-
 ci, quia interfluente aqua
 dividuntur littora, ut Hel-
 lesponti, & ipso in portu
 hinc atque hinc vastae ru-
 pes. Ego amphandum cep-
 teo.

303. Μαινομένης ὥτρυν.
 Basil. cum novem aliis
 scribit Μαινομένης σ' ὥτρυν,
 quod forte non de nihilo,
 si totum locum perpendas:

διακτορὴν δὲ σὲ
 πύργῳ

Ἡθάδα σημαίνουσα Φαισφο-
 ρίην ὑμεναίων,

Μαινομένης σ' ὥτρυν ἀφειδή-
 σαντα θαλάσσης.

Vides Pleonasmum pronomi-
 nis σὲ non plane inelegan-
 tem, & forte inepto
 librario indignum. Plane
 sicut Hesiodus in Frag-
 men-

Hiemale & infidum vitans mare nauta.

Sed non hiberni te timor coërcebat maris, 300,

Magnanime Leander; nuntius sed te turris,

Consuetam significans lucem nuptiarum,

Furentis impulit securum maris,

Cru-

mento ex Scholiaste Ly-
cophronis:

Ὅς με μακρὸν γε ἴθνηκες ἔχων
αἰῶνα βίοιο

Ἐπὶ μὲ ἴτη ζῶον γυναιὸς
μερόπων ἀνθρώπων.

Euripides in Phoenissis:

Ἐμοὶ μὲν, αἱ καὶ μὴ καθ'
Ἐκείνων χθόνα

Τιθεύμεθα, ἀλλ' ἐν ξυνοῖᾳ
μοι δοκεῖ λέγειν.

Judas in Epist. v. 5. Ὑπο-
μῆσαι ἢ ὑμᾶς βέλομαι, εἰδός-
τε ὑμᾶς ἀπαξ τῶτο. Vid. om-
nino Vir Elegantissimus
L. Bos ad ep. Pauli ad
Roman. 7: 12. & quae ho-
tarunt Cl. Salmasius, &
Cel. Dukerus ad Flor. lib.
2. cap. 6. §. 19. Non raro
autem literas, syllabasque
duplicandas omiserunt. Ita
in Vibio Sequestro pro: *A-*
chelous per Rhebiorum fines
in Maliasum mare decurrit,
Doctiss. Hesselius recte re-
stituit *per Perrhaebiorum f.*
In Floro 2. 2. §. 13. pro *circa*
Camerinensium saltum pluri-

mi Codd. scribunt *circa Me-*
rinenfium f. Vid. Salmasium
ad 1. 13. §. 17. & omnino
Withofium in Specim.
Gunther. cap. 3. ubi plu-
rima loca simili modo con-
rupta feliciter sanavit. Sed
cum in reliquis omnibus ha-
beatur *Μαγιομένης ὄτρυνει*, &
saepe ita literae geminen-
tur nihil mutare ausus fui.
Suspicabar aliquando

Μαγιομένη σ' ὄτρυνει ἀφει-
δήσαντε θαλάσση.

parva admodum mutatio-
ne; nam *θαλάσση* & *θα-*
λάσσης &c. permutari jam
vidimus in his notis. Quam
facile autem literae sequen-
tis vocis priori adhaereant
& vicissim nemini latet.
Conf. v. 259. v. 184. &c.
Ut autem *ὄτρυνει ποῖ δῶμα*
dixit Homerus Odyss. p. v.
75.

Τῆλεμαχ, αἴψ' ὄτρυνον ἱμὸν
ποῖ δῶμα γυναικας.

Musaeo dicere licuit *ὄτρύ-*
ναι εἰς θαλάσσαν, vel *θα-*
λάσ-

Νηλειῆς καὶ ἄπιστος. ὄφρα δὲ δύσμορος Ἡ.
 ρῶ

305. Χείματος ἰσαμένοιο μένειν ἀπάνευθε Λεάνδρῳ,
 Μηκέτ' ἀναπτομένη μινυώριον ἀστέρα λέκ-
 τρων.

Ἀλλὰ

λάσση, ut eleganter tertius
 casus pro quarto cum prae-
 positione ponitur. paullo
 ante v. 298. ex emenda-
 tione Dorvillii,

Ἡδὴ νῆα μέλαιναν ἀνέλκυσε
 διχθὰδι χίρσῃ.

& v. 253.

Δίμας δ' ἔρραψεν
 θαλάσση.

v. 327.

Χύσις ὄδατος ἔρρε
 λαίμῳ.

Nonnus Dionys. lib. 34.
 p. 848. l. 4.

Ἀχαιῶν δ' ὅπ' ἔρραψεν κατη-
 φείη κάππεσσι σὺν ἡ.

lib. 45. p. 1174. l. 32.

Καὶ ἔπιπτεται κοίτῃ.

lib. 47. p. 1208. l. 32.

Καὶ μογίων χθονὶ πίπτε γί-
 ρων φυθιεργὸς αἰλαυός.

Atque ita in aliis locis plu-
 rimis. Orpheus Argon. v.
 1018.

Α' δ' ἄρα χίρας

Ἀθανάτοις ἤερον.

Inter Latinos Virgilius
 multus in hac locutione, ut
 monet Servius ad Æneid.
 lib. 1. v. 6. LATIO] Hoc
 est in Latium. Et est figura
 usitata apud Virgilium. Quod
 enim per accusativum cum
 praepositione dicimus, ille per
 dativum ponit sine prae-
 positione alibi, ut clamor coelo.
 Ita Georg. lib. 2: 451.

Nec non ὅ torrentem un-
 dam levis innatat al-
 nus

Missæ Pado.

Servius: PADO] Pro in Pa-
 dum. Æneid. 7. v. 761.

Ibat ὅ Hippolyti proles
 pulcherrima bello

Virbius.

lib. 9. v. 681.

Consurgunt geminae quer-
 cus, intonsaque coelo

Attollunt capita.

Xi: 192.

Crudelis & perfidus; debebat autem infelix
Hero

Hieme instante manere sipe Leandro, 305.
Non amplius accendens brevis temporis stel-
lam lectorum.

Sed

*Et coelo clamorque virum
clangorque tubarum.*

*Hinc alii spolia occisis de-
repta Latinis*

Conjiciunt igni.

lib. 12: 379.

*Cum rota praecipitem &
procursum concitus axis*

Inpulit, effuditque solo.

v. 681.

*Dixit, & e cursu saltum
dedit ocius arvis.*

lib. 6. v. 177.

Aramque sepulcri

*Congerere arboribus, coelo-
que educere certant.*

v. 126.

*Facilis descensus
Averno.*

Ita omnino legendum,
quemadmodum etiam edi-
dit Heinſius, atque olim
lectum testatur Servius: *Le-
gitur & Averno, id est ad
Avernum.* Atque ita Broek-
husius ad Propert. 2. 1. v.

20. Vulgo *Averni.* lib. 4.
v. 25.

*Vel pater omnipotens adi-
gat me fulmine ad
umbras,*

*Pallentis umbras Erebo,
noctemque profundam.*

Ita nonnullos locum ce-
pisse testatur Servius no-
tans: EREBO] id est in
Herebo, alii Herebi legunt,
aut Herebo, ad Herebum;
ut, *It clamor coelo.* Si vera
haec explicatio notabile
esset exemplum casuum
permutatorum; sed mihi
plane non adridet, ut
nec ipsa lectio; sed, quem-
admodum Heinſius etiam
edidit, omnino praeferrem
Erebi. lib. 7. v. 642.

Qui bello exciti Reges.

Atque ita aliis in locis.
Horatius Carm. lib. 1. 24.
v. 16.

Quam virga semel horrida,

*Non lenis precibus fata
recludere,*

G 3

Ni-

Ἄλλα πόθος καὶ μοῖρα βιήσασα· θελγομένη
δὲ

Μοιραίων ἀνέφαινε, καὶ δυκέτι δαλὸν ἐρω-
τῶν.

Νῦξ ἦν, εὔτε μάλιστα βαρυπνεύοντες αἵηται,
310. Χειμερίης πνοιῇσιν ἀκοντίζοντες αἵηται,

Ἀθρόον

*Nigro compulerit Mercu-
rius gregi.*

Ubi Scholiastes ineditus :
NIGRO] Id est ad nigrum
gregem umbrarum, & est fi-
gurata locutio. Sic Virgilius,
viridi compellere hibisco.
id est, ad bibiscum. Locus
est Eclog. 2. v. 30. ubi
Servius quoque : ad bibi-
scum compellere. Propertius
lib. 1. 3. v. 35.

*Tandem te nostro referens
injuria lecto,*

*Alterius clausis expulit e
foribus?*

Phocas Grammaticus in
vita Virgilii:

*Consule Pompejo vitalibus
editus auris.*

Scholiastes in Arati Phae-
nomena de Callisto: *Quae
dum in montibus vagaretur,
a quibusdam pastoribus appre-
hensa, cum puero perducta
est ad Lycaonem: post tem-*

*pus Lycæi Jovis templo con-
fugiens, cum eam Arcas fi-
lius sequeretur. Boëthius in
Confess. Fidei pag. 295.
Ut assumptum hominem ----
secum Dei filius coelesti ba-
bitationi sustolleret. Hygi-
nus fab. 108. castraque tran-
stulerunt Tenedo. ubi Vir
Eruditissimus Th. Muncke-
rus plura notavit: Cui,
quamvis fatear in plurimis
exemplis posse subintelligi
in, ut saepe sextus casus
cum praepositione, poni-
tur pro quarto quod in A-
nimadversionibus late do-
cebimus, & jam notavit
vir Doctus ad cap. 92. ta-
men de omnibus id non
concederem, tum ob con-
sensum Grammaticorum,
tum diserta exempla ab
ipso prolata ad cap. 15.
quale & illud Boëthii est.
Hisce exemplis Santolium,
qui in Hymn. p. 30. scrip-
serat*

Ut coelo trabat exsules.
pro

Sed amor & fatum cogebari (*eam.*) allesta (*qua-
pida*) autem

Parcarum ostendebat, non amplius facem a-
morum.

Nox erat, quum maxime spirantes venti,
Hiemalibus flatibus jaculantes venti,

Col-

pro ad coelum, facile libe-
rari a censura Cel. Mone-
tae Menag. T. III. pag.
409. aequi rerum arbitri
non aegre concedent. Ex
usu tertii casus pro quarto
cum praepositione vexa-
tissimum locum Lactantii
de Mort. Perf. cap. 46.
statuit Imperator praelium
diei Kalendarum Majarum.
explicat Bauldri, conlato
cap. 38. ubi de Gothis:
Maximiano se tradiderunt,
malo generis humani. pro sta-
tuere in diem, & in malum.
Atque hoc modo utcun-
que illud ferri posse etiam
Columbus post alias con-
jecturas monuerat. Ampl.
Cuperus vel diei positum
esse pro die, vel scriben-
dum diem censet. Ego ni-
hil mutandum censeo, sed
priorem Cuperi conjectu-
ram secutus diei pro die po-
situm verosimilius puto ob
locum geminum plane Vir-
gili Ecl. 8. v. 87. de bucula:

Propter aquae rivum viri-
di procumbit in ulva

Perdita, nec seras memi-
nit decedere nocti.

309. Βαρυνίοντες αἴτιας
Sic Codex Regius. Βαρ-
υνίοντες αἴτιας Vetus editio
(nec non Basil.) & Plan-
tin. FRANCIIUS.

310. Α'κονίζοντες αἴτιας.
ἀκονίζοντες αἴτιας duo Codi-
ces. αἴτιας Ven. Nihil muta.
Repetitio vocum in fine
versuum non inusitata. ita
ex. gr. Nonnus Dionys.
lib. 15. p. 428. l. 7.

Χιονίαν πιλάσας σάφροισ
ἔκπθι μέγας

Ναὶ δαρμάλη, καὶ μόχθι σάφρ
φροισ ἔκπθι μέγας

In Paraphr. Joann. 19: 104:

Ἰης Ἰησους

Οὗτος Ἰσδαίων βασιλεὺς Γα-
λιλαῖος Ἰησους.

G 4

313. Ε'πὶ

Αἰθέρον ἐμπίπτουσιν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης

Δῆ τότε Λεωνδρός περ, ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης,

Δυσκελαίδων πεφόρητο θαλασσαιῶν ἐπὶ νώτων.

Ἡ δὲ κύματι κύμα κυλίνδετο, σύνθετο δ' ὕδωρ.

315. Αἰθέρι μίσγετο πόντος· ἀνέγχετο πάντοθεν ἡ χῆ

Μαгнаμένων ἀνέμων· Ζεφύρῳ δ' ἀντέπνεεν Εὐρός,

Καὶ Νότος ἐς Βορέην μεγάλας ἀφέηκεν ἀπειλαίς

Καὶ κτύπος ἦν ἀλίαςος ἐφισμαράγιο θαλάσσης

Αἶνο-

313. Εἰπὶ νώτων. ὕμνιαίαν Basil.

314. Σύνθετο δ' ὕδωρ. Vetus Editio & Plantin. Ovidius:

Inque modum cumuli concava surgit aqua.

FRANCIUS. σύνθετο etiam Basil. quod recte defendit Röverus. in reliquis σύγχυτο.

315. Ἡ χῆ. ἡ γῆ. Basil. Prius recte retinuit Röverus.

317. Αἰφίκεν. ἰφίκεν. id est ἰφίκεν Basil. cum aliis.

318. Εἰσμαράγιο. ἰεσμαράδοιο Basil. cum multis aliis. Prius usitatius. Nonnus Dionys. lib. 3. p. 88. l. 7.

Εἰσμαράγιο ἢ χορείῳ & l. 20. ψιλισμαράγιο Κυρυνάϊων. lib. 1. p. 16. l. 33.

Βαρυσμαράγιο εἶχα λαμῶν. Aliisque locis pluribus, cum alterum nusquam occurrat. Veram tamen lectionem conservasse nobis Editionem Juntinam scilicet.

Collecti irruunt in littus maris:

Tunc Leander consuetae spe sponsae

Valde sonanti ferebatur maris in dorso.

Jam ab unda unda volvebatur, adcumula-
batur vero aqua;

Aetheri miscebatur pontus; concitabatur un. 315.

dique fremitus

Pugnantium ventorum: Zephyro autem con-
tra spirabat Eurus;

Et Notus in Boream magnas inmisit mi-
nas;

Atque fragor fuit vehemens valde frementis
maris.

Gra-

cundam apud Röverum, in
qua legitur *ἡσυχία*,
persuasissimus sum, quae
cum indoctorum librario-
rum captum superaret, par-
tim in *ἡσυχία*, partim
vero in *ἡσυχία* muta-
runt, quod plerisque simi-
libus locis fere contigit.
Nonnus Dionys. in Inscrip-
tione lib. 22. p. 4. l. 15.

*Ἀντίπρην οἰκιστὴν Βεροῦς μέγ-
στα ἔργα τε μέλας.*

Non debuerat ibi in mar-
gine potius *μέγας*, cum &

aliis locis primam contri-
piat Poëta, ut recte ob-
servavit Ger. Falkenbur-
gius in notis ineditis, quas
descriptas ex Codice Bi-
bliothecae Leidensis vir
Humanissimus P. Burman-
nus mecum communicavit,
ad hunc locum: *μέγας* U-
tenhovius. lib. 13. p. 366.
(l. 31.)

Βραδύς ἦν οἱ μέγας ἦν.
& lib. 14. p. 398. (l. 19.)

*Ἀντίπρην οἰκιστὴν Βεροῦς μέγ-
στα ἔργα τε μέλας.*

Haec in margine Codicis
G 5 ad-

Αἰνοπαθῆς δὲ Λέανδρος ἀκηλήτοις ἐν δι-
ναις

320. Πολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσαιήν Ἀφροδί-
την.

Πολ-

adscripserat vir Doctus.
Nunc circumfertur μόλον,
mea quidem sententia, pes-
sime. Ita lib. 23. p. 616.
l. 1.

Οὐ προχῶς εἰδμένοι πυ-
ελγλόχινι κεραιῶ.

Claudianus in Fragmento
Gigantomachiae v. 1. p.
807. edit. A. 1665.

Κόπεις δ' ὅτε βίλος φέρειν, δὲ
ἄλλον ἀπ' ἐκόμιζιν.

& v. 4.

Καὶ πλεῖστος ἔσφυξε πυκνῶ
ἀειπλίγμαν σιρῆας.

Orpheus Argon. v. 1144.

Εἰςβάρειν ἐπίλινος περμηκό-
ως ἄρμιγ' ἐτάσσει.

v. 1148.

Ἀπρῆ Ζήφυρον καταδέξασ-
μαι· εἰδ' ἀπ' ἡμέρας τινος.

Pythia apud Herodotum
lib. 1. cap. 47.

Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμε τ' αἰεθ-
μοί, καὶ μάτρα θα-
λάσσης.

Quae verba paulo aliter
producit Oenomaus apud
Euseb. de Praepar. Euang.
lib. 5. cap. 24. Homerus
Iliad. π. v. 857.

Ὅν πότμον γόοισα, λιτῆς
ἀνδρότερον κ' ἔβην.

Hesiodus in Fragmento ex
Scholiaste Lycophronis:

Ὅς με μακρὸν γένεσθαι ἔχον
αἰῶνα βίοιο.

In alio ex Eustathio:

Ἀπριν, ἢ μάλα δὲ σε πε-
ρατάτην τῷ αἵματι

Ζεύς ἐτίκασσι πατήρ.

Theocritus Idyll. 1: 113,
116. &c. Oppianus in Cy-
neget. lib. 3. v. 478.

Τέρον γέμας, λιτ-
ταλίοι τε

Εἰπὲς ἐραρίδαζι γαλακτί-
χρως ἀμφὶς ἰδόντις.

Inmerito Viro Docto in
Observ. Miscell. Vol. III.
pag. 57. adeo durus visus
hic versus ut, quia sic lo-
cutus Homerus, emenda-
ret

Gravia autem passus Leander inplacabilibus
in gurgitibus

Saepe quidem precabatur aequoream Vene- 320.
rem,

Saepe

ret Γλαυκῶχερος. Sed recte
jam vulgaram vindicarunt
in notis additis Viri Eru-
ditissimi, quos consuluisse
cum illis, quos laudant,
operae erit. Quid? quod
simili modo Hesiodus in
Fragmento ex Strabone
scripserit:

Γαλακτοφάγους αἶαν ἀπὸ
ταῖς οἰκίαις ἔχοντων.

Ita saltem locum laudat
Gujetus in notis, quamvis
Graevius ediderit Γλαυκῶ-
χερος. Statius lib. 5. Sylv.
3. v. 222.

Spectatur athletes

Ille magis.

Sic post Salmasium &
Gronovium emendat Cel-
Marklandus pro *Acestes*,
qui paucula quoque nota-
vit. Nec tantum in eadem
sed & diversis vocibus syl-
labarum conreptarum ex-
empla defunt. Homerus
Iliad. II. v. 31.

Ἀχαιοί· Ὡς σὺ ἄλλος ἀνέστη
τοῖς ἀνέλεγκταις περ.

Orpheus Argon. v. 484.

Ἰλίου Δαρδανίην, Πιτόνι ἐπι-
δίξαι ἔχοντες.

Tolle hinc monstrum il-
lud lectionis in Fragmento
Hesiodi ex Scholiaste
Pindari:

Ἥδε δ' οἱ κατὰ θυμὸν αἰεὶ
φύσει βέλῃ,

Ἀπὸν μὲν χεῖρα, κρύψαι δ'
ἀδόκητον μάχαιραντα,

Καλὴν, ἣν οἱ ἔτιυξε ἀει-
κλὺς ἀμφιγυῖας.

Emenda, inquam, ἀδόκητος
μάχαιραν: vel, si omnino
hoc durius videatur, sal-
tem ἀδόκητα μάχαιραν: Vi-
sum est inopinato occultare
ensem. ἀδόκητα quoque con-
jectasse Franc. Gujetum se-
ro video.

320. Λοτάνους, Λιτάτους
quatuor, quod usitatissi-
mum. Nonnus Dionys. lib.
6. p. 190. l. 22.

Ὡς ἴαται Λιτάτοις χεῖρι
ἐνταῖον ὕδαρ.

lib. 3. p. 240. l. 22. lib.
15. p. 428. l. 32. lib. 38.
p. 976. l. 20. Nec usquam,
quod

Πολλάκι δ' αὐτὸν ἀνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·

Ἀτθίδος & Βορέην ἀμνήμονα κάλλιπε νόμους·

Ἀλλὰ οἱ ἔτις ἄρηγεν, Ἐῤῥως δ' ἐκ ἤρκεσε μοί·

Πάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσαντὲς κύματος ὄρμη·

325. Τυπτόμενος πεφόρητο· ποδῶν δέ οἱ ὤκλασεν ὄρμη,

Καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων·

Πολλῇ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρεε λαίμῳ,

quod scio, λιτάμενος, apud illum occurrit, cum illud saepissime, Hesiod. in Θιου. v. 469.

Τοῦ ἔκτιστος φίλος λιτάμενος τρεῖς.

324. Πάντοθι δ' ita Basil. cum plerisque aliis. Venetus Codex scribit Πάντοθεν, quod non displicet Rövero ob ingratam repetitionem τοῦ δ'. Ego nihil muto, quia repetitio haec non inuicem, ex. gr. v. 97.

Αἰδῶς δ' ἐμὴν αἰχλὴν ἀλάσσει.

Θάρβει δ' αἰδῶς αἰετοῖς ἵμας δ' ἀσπίδου αἰδῶ.

Θερταλίως δ' ὕπ' ἱμάτι κατὰ λ.

Quin, mea quidem sententia, minus eleganter hic abesset. Pro πάντοθι videtur scriptum πάντοθεν, quemadmodum quidam Codices hic & v. 334. agnoscunt; dein δ' in , mutatum, ut v. 333. pro ἠ' λυθὶ δ' in eodem Codice scribitur ἠ' λυθὶ. Sic autem & δ' repetit Callimachus Hymn. in Iov. v. 32:

τὴ

Saepe autem ipsum regem Neptunum ma-
ris:

Atthidis non Boream inmemorem reliquit
nymphae;

Sed ipsi nullus auxiliatus est; Amor autem
non coërcuit fata.

Undique autem adcumulati male obvio flu-
tus inpetu

Impulsus ferebatur; pedum autem ei defecit 325.
vigor,

Et vis fuit immobilis inquietarum manuum.

Multa autem spontanea effusio aquae fluebat
in guttur,

Et

τὸ δ' οἱ δίχα πα-
λὺ δίσσθη,

ἢ δ' ἔχιν μίγα χυῖμα.

Dubito enim an recte Geor-
gius Arnaldus Animadv.
Cap. x. p. 59. ultimo loco
emendat r.

325. Τὸ πῦμα. Θεοφύ-
λας Basil. cum plerisque
aliis. Prius retinui cum Rö-
vero.

Ibid. ὁρμη. ἔρμη emendat
Eruditissimus Dorvillius,
eamque vocem satis boni
commatis esse docet. Se-
quor cum Doct. Rövero.

327. Αὐτὸμαθὲς χύσις. ἀν-
θυματι. Rondellus. FRAN-
CIUS. Forte displicuit χύσις
αὐθιμαθὲς pro αὐθυματι. Sed
inmerito. Nam adjectiva in
ος & ρος, aliaque multa vo-
cibus masculinis adjungun-
tur. Hesiodus in Θωγ. v.
610.

Ὅς δὲ καὶ εἴτηρ ἀταρτήρῳ
χάϊλλος.

v. 657.

Ἀλκτιὲ δ' ἀθανάθεισιν ἄρθε
γένηε κενυροῖο.

Ubi Gujetus hoc notan-
dum monet, Aristaenetus
lib.

Καὶ πότον ἀχρήιστον ἀμαυρακότε πλεν ἀλ-
μης

Καὶ δὴ λύχρον ἀπικτον ἐπέσθρεσε πικρὸς ἀή-
της,

330. Καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυτάλητο Λεάνδρου.

H

lib. 1. ep. 16. p. 110. ὡς
Ζωὴν ἔρωτος βέλους τὴν ψυ-
χὴν, ὡς τὴν βαλὴν, τὴν ἐμὴν
καταβύζοντος ἐρωμίνης μάλλον
ἢ πρῶτον. Et ibi Jo. Corn.
de Pauw id notatu dignum
visum qui ἐμὴν addit, nisi
vitium subsit frustra est.
Nonnus Dionys. lib. 4. p.
116. l. 27.

Ἀλλὰ λιπύρα

Κλήροι ἐμὸι, καὶ δῶμα, καὶ
αἱ πόλεις γυνεῖραι.

Verba sunt Veneris sub
forma Pisinoes Cadmum
se amare simulantis: Neque
hoc fugit Doctiss. Falken-
burgium in Lektion. &
Conject. ad h. l. p. 1318.
Hic autem locus omni ex-
ceptione major evincit in
similibus nihil tentandum.
Conf. Vir Eruditissimus in
Observ. Misc. Vol. III. p.
150, 151. qui Thucydidem
p. 128. 92. μετα βυχὸς ἔχου-
σιν vocem βυξ genere fae-
minino usurpasse contra
Thomam Magistrum recte

observavit. vid. & dicta a
nobis ad v. 35. p. 15. Du-
bito quoque an in Hero-
doto lib. 1. cap. 135. προ-
γαμίνοι δ' ἑκατὸς αὐτὸν πολ-
λὰς καὶ κυρδίας γυναῖκας. U-
tius quisque eorum virgines
multas ducit uxores. quem-
admodum Cel. Jac. Gro-
novius ex Codice Medi-
ceo, cujus juratus defen-
sor est, edidit, non resti-
tuendum ex prioribus Edi-
tionibus κυρδίας γυναῖκας.
Istud quidem usitatus ne-
mo nescit, at vel ideo cre-
do a descriptore immuta-
tum, quod & alias ipsum
fecisse constat.

318. Ἀχρήιστος ἐνυτὴρ
verti recte docuit Cel. Dor-
villius, V. & Pareus.

330. Πολυτάλητος. πολυ-
τάλητος vetus editio & Plan-
tiniana. FRANCIUS. Ita
& Basil. Prius retinui se-
cutus Doctiss. Röverum,
qui tamen num acu rem
tetigerit monens nimis ab-
surdum esse, unum idemque
epitheton nunc ἀφ' ὧν ἔτι μᾶλλον

Et potum inutilem inpetuosi potavis falsuginis
maris;

Et jam lychnum infidum exstinxerat amarus
ventus,

Et animam & mortem multum passi Leandri 330.

Ha

et populum adjungere, equi-
dem dubito. Certe tam an-
xie Poëtas Recentiores
haec hoc non curasse li-
quidum est ex Gunthero,
Poëta, pro seculo quo vi-
xit, optimo Ligur. 9: 234.

Camque sibi fidae tetigisset
moenia Cumae

Belligeras vires, atque au-
xiliaria poscens

Agmina, plura suis ultro
contata petitis

Accepit fidae gavisus ple-
bis amore.

lib. 4. v. 547.

Protinus angusto nituntur
ad ardua colle &c.

Hanc nitente manu pren-
dunt &c.

Non dubitant nixu vestigia
ferre per auras.

Quid? ipse magnus ma-
gister Æneid. 7. v. 17.

Atque in praese-
pibus urfi

Saevire, ac formae magna-
rum ubulare luporum.

Quos hominum ex facie dea
saeva potentibus ber-
bis &c.

Idem offendit Barthium in
Statio Theb. lib. 5. v. 691.

Volucres equitum praevert-
terat alar

Fama recens, geminos alis
amplexa tumultus.

Vid. vir Eruditus in Ob-
serv. Miscell. Vol. I. p. 318.
qui in suo Codice monet
vocibus geminos alis super-
scribi *que suis*, ut voluerit
forte

Geminosque suis am-
plexa tumultus.

Quam lectionem tamen,
elegantem licet, vulgatae
non praefero. Ita enim fe-
re Virgilius Æneid. lib. 7.
v. 458.

Olli somnum ingens rumpit
passor: ossaque &
artus

Pers

Ἡ δ', ἔτι δηθύνοντος, ἐπ' ἀγρύπνοις ἰ-
πωπαῖς

Ἦσαντο κυμαίνεσθαι παλυνκλήτοισι μερίμναις.

Ἡ λυθε δ' ἡμεγένεια, καὶ ἐκ ἴδε νυμφίον Ἡ-
ρώ,

Πάντοθι δ' ὄμμα τίταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θα-
λάσσης

335. Εἶπε εἰσαθρήσειεν ἀλώμενον δὲ παρακοίτην
Λύχνη σβεννυμένοις· παρὰ κρηπίδα δὲ πύ-
γῃ

Θρυπτόμενον σπιδάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀ-
κοίτην,

Δαιδάλεον ῥήξασα περὶ γήθεσσι χιθῶνα,

Ποιζή-

*Perfudit toto proruptis
corpore sanguis.*

& lib. 12: 542.

*Te quoque Laurentes vi-
derunt, Æole, campi*

*Oppetere, & late terram
consternere tergo.*

*Occidis, Argivæ quem non
potuere phalanges.*

*Sternere, non Priami re-
gnorum everfor A-
chilles.*

Tantum hic occurrit ver-
bum compositum.

331. Ἡ δ', ἔτι δηθύνοντος. Ve-
tus editio & Plantin. αἰεὶς
δ' ἰθύοντες. Ἡ δ', ἔτι δηθύν-
οντες. H. Stephanus. FRAN-
CIUS. Hoc cum Rövero re-
cepi: illud agnoscit Basil.
male.

337. Θρυπτόμενον. ita Ba-
sil. cum omnibus reliquis,
praeter Venetum Codi-
cem, cum quo Röverus po-
tius legeret Δρυπτόμενον. Sic
Homerus Odys. E. v. 426.

Εἶπε δ' ἄνδρ' ἰδὼς καὶ δρόοντα,
οὐκ ἔτι ἀράχεται.

Iliad. E. v. 187.

Illa autem , morante adhuc , (*Leandro*)
vigilibus oculis

Stabat fluctuans luctuosis curis.

Venit autem aurora, & non vidit sponsum
Hero,

Circumquaque oculos dirigebat in lata dorso
maris,

Sicubi videret errantem suum maritum 335.

Lychno extincto. apud fundamentum vero
turris

Dilaniatum scopulis ut vidit mortuum mari-
tum ,

Artificiosam dirumpens circa pectora vestem,
Cum

Για μὲ μιν λαιδρῦφοι ἔλκυ-
τάζων.

Quae verba repetit Iliad.
α. v. 21. Simplex vox oc-
currit Iliad. II. v. 323.

Περὺνδ ὃ βραχίονα
δυσὶ ἀπὸ πη

Δρύψ' ἀπὸ μυνίων.

Hesiodus Scut. v. 243.

Χάλκον ὅν βένι, κατὰ δ'
ἐδρῦπ' ὅθ' παρσῆς.

Achilles Tattius lib. I. p.
45. Ἦπὸ δ' ὃ δ' ἐδρῦπ' ἐλάδαν

τὸ πρόσθεν ἀγχιῦσαι, καὶ θού-
τοις περιδρῦπται τραύμασι,
ὅσαι δ' δίδρωι ἦσαι αἱ αἰχμαί.
Alciphron lib. 3. epist. 51.
p. 392. ὡς ἄμνησι ἐμοὶ ὀλόν-
θας ἢ παλάθας ἐπιμασῶν δ'
Ἀτρεῖαν, ἢ δ' αὖ τὸ ὡδὲ τέ-
τοις χερσίν ἀποδρῦπται.
Quare satius est grossos ὅ
cāricas manducare Atticas,
quam propter istorum aurum
lancinari. Ita enim recte
inserto δ' emendavit lo-
cum Berglerus, conferens
ad h. l. Homer. Iliad. p.
(Odyss. voluit) v. 482.
H Hinc

Ροιζήδον προκάρηνος ἀπ' ἡλιβάτῃ πύργῳ.
 340. Καδδ' Ἡρώ τέθνηκεν ἐπ' ὀλλυμένῳ παρακοί-
 τη,
 Ἀλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν πυμάτῳ περ ὀλέ-
 θρω.

Hinc *ἀδρυπτις* apud Non-
 num Dionys. lib. xi. p. 302.
 l. 23. lib. 15. p. 424. l. 10.
 lib. 41. p. 1062. l. 31. Du-
 bito tamen an haec vera
 lectio & non potius ex al-
 tera orta, quae saepe a-
 pud Nonnum *ὀβνία*, ex.

gr. lib. 37. p. 940. l. 6.

Θρύπτει δ' ἄκρα μέγιστα.

340. καδδ' ita Basil. cum
 plurimis, in paucis καδδ'.
 Prius retinuit recte Röve-
 rus. Sic Homer. Iliad. π.
 v. 410. aliisque in locis.
Ibid.

Cum strepitu praeceps ab alta cecidit turri.

Atque Hero mortua est super mortuo mari- 340.

to,

Suique invicem potiti sunt etiam in ultima
pernicie.

Ibid. τίθηναι ἰσ'. In aliis τί-
θηναι εὐν. Prius, quod etiam
agnoscit Basil. egregie tue-
tur Summus Röverus. Cum
hoc loco confer Achill.
Tatium lib. 3. p. 165. εἰ
ἢ ἡμεῖς ἀποκτεῖναι θείλεις, μὴ

διασώτῃς ἡμῶν τὴν πλειυτήν.
εἰ δὲ καὶ θηέλων ἡμᾶς βροχὴν πί-
πτωσαι γαστήρ, εἰς ἡμᾶς ἰχθύς
ἀναλωσάτω, μὴ γαστὴρ χωρη-
σάτω, ἵνα καὶ εὖ ἰχθύσι κοινῇ
ταφῶμεν.

1. I A P 1 - 1

2. I A P 1 - 1

1

W

ANIMADVERSIONES

A D

MUSAEUM.

THE JOURNAL OF THE

AMERICAN

ANIMADVERSIONES

A D

MUSAEUM.

CAPUT I.

Imperativus modus in precibus usitatus. Defensus Homerus. Quos Deos invocent Poëtae? Callyus notatus. Pindarus & Homerus invocati. Binae emendationes in Nonno probatae. Emendatus Polyaenus. Ὑμῖνος tuus. Per θεῶν, Divam, intelligitur Musa sive Calliope vel Erato. Homerus explicatus. Conjectura in Claudiano. Imperatores invocati ab adulatoribus. Γάμος, γαμήν, σπονδαί, σπονδαίον, nuptiae, conjux in re turpiori pudenter usurpata. Antoninus Liberalis & Hesiodus explicati; In hoc variae Lectiones. ἄνθρωπος & qui ad remotius relata. Amor militiae comparatus; variaeque inde ductae locutiones. Tibullus defensus. Petronius semel, Boëthius bis emendatus. detracto pro detracto & similia. Distinctio vocum ἄγαν & φίλον neglecta.

1. **E**ἵπῃ, θεῶν. Imperativum modum adhiberi a Poëtis in precibus & petitionibus quis nescit? Et tamen ineptam censuram Protagorae effugere non potuit magnus Homerus, qui scripserat,

Μῆνιν αἰνέσ, θεῶν, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος

Quia imperaret is; qui precari debebat. Sed vindicatus ab Aristotele Poët. cap. 19. Consule Ampl. Cuperum Apoth. Homer. p. 98.

Ibid. θεῶν. Quamnam hic Deam invocet Poëta dissentiunt Interpretes. Voetius ipsam Venerem intelligit non adeo inepte. Plerorumque certe Poëtarum mos est initio operum invocare Deos praesides eorum, quae dicturi sunt, proprios. Fallitur enim

enim P. Callyus, qui ad Boëth. de Consol. Philos. lib. 1. Metr. 1. v. 3. Poëtas non solere magnum quoddam carmen aggredi, nisi Musis invocatis, monere non erubuit. Sed recte contra misellum hunc Interpretem, qui de Venatione scripserunt Dianam; Lucretium de Rerum Natura Venerem invocare, observavit Doctiss. Vlamingius. Hic autem, quomodo cum Deos providentiamque negat, Venerem invocet Vid. Tycho Brahe in Syllog. Ant. Matthaei ep. 52. ad Pontanum. qui putat ad exemplum aliorum Poëtarum sic fuisse exorsum, ideoque sub hoc nomine latere voluptatem corpoream, quam Deam subinde vocare non veretur. Ita Venerem invocat Ovidius Art. Amat. 1. 2. v. 15.

Nunc mihi, si quando, Puer & Cythera, favete.
 Claudianus Proserpinam a Plutone raptam scripturus Deorum infernorum opem inplorat lib. 1. v. 20.

*Dii, quibus innumerum vacui famulantur Avernus
 Vulgus iners &c.*

*Vos mihi sacrarum penetralia pandite rerum
 Et vestri secreta poli.*

Hinc ipsum Pindarum in Carmine Lyrico Statius lib. 4. Sylv. 7. v. 5. Nam nec ipsorum defunctorum vatum auxilium poscere pudor erat. Ita Nonnus ex. gr. Homerum faventem optat Dionys. lib. 13. p. 354. l. 3.

*Ἀλλὰ λιγαίων
 Ἡγεμόνας, ἃ Ὀμηρον ἀοσσητῶσσι καλέσσω
 Εὐεπίης ὅλον ὄρεον.*

Ita scribitur in notis Falkenburgii, cum in textu pessime Ὀμηρον finitimum. lib. 32. p. 812. l. 4. lib. 25. p. 656. l. 17.

Παμφαῆς υἱὲ Μέλητος Ἀ'χαιῖδος ἄφθιτε κήρυξ,
 Ἰλίοις· σέο βίβλος ὁμοχρόνος Ἡ'ειγενείῃ· κ. τ. λ.
 Πνεῦσον ἔμοι τεὸν ἄσθμα θεόσσυτον· ὑμετέρης γὰρ
 Διεύομαι εὐσπίης.

Ita optime locum sanavit Ger. Falkenburgius, &
 post illum Ampl. Cuperus Apoth. Hom. pag. 12.
 Vulgo ὑμετέρης. Eadem menda insedit Polyæno
 Strateg. lib. 4. præf. ubi pro τὰς ἀρετὰς τῶν ὑμετέρων
 παργόνων scribendum ὑμετέρων, quemadmodum re-
 cte Interpres. ὑμέτερος autem pro tuus obvium. A-
 riadna de Theseo quæsta apud Nonnum lib. 47.
 p. 1224. l. 27.

αἴθε ἢ αὐτὴ

Ἵμετέρης μίτον ἄλκον ἴδω πομπῇα κελεύθῳ·

Mercurius Baccho p. 1242. l. 26.

Εἰς δόμον ὑμετέρης κροτοδόφον ἤγαγον Ἴνῆς.

Vid. lib. 34. p. 862. l. 8. lib. 35. p. 868. l. 9, 21.
 lib. 35. p. 882. l. 4, 24, 26. lib. 40. p. 1038. l. 23.
 Consule notata Summo Burmanno ad Valer. Flacc.
 lib. 8. v. 173. Sed in viam. Alii potius intelligunt
 Musam, & quidem Calliopen, quemadmodum Cel-
 sromajerus in Dissert. p. 17. Quamvis Voetii sen-
 tentiæ versum 14. & 15. non adeo obesse putem,
 quia aliquid ingratum Veneri Musæus expete-
 ret, cum Poëtae hæc non anxie adeo curent. An
 magis convenit Simaetham Lunæ opem invocan-
 tem apud Theocr. Idyll. 2: 79. ingratissimum hunc
 sermonem instituere ad Divam:

Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρῃ μὲν ἰλιχρυσοῖο γενναῖς,
 Στήθεα δ' εἰλβοντα πολὺ πλεον ἢ τὴ Σελάνῃ.

Vix putem. Hoc tamen verius videtur. Ita Home-
 rum Deam invocantem cepit Max. Tyrius Dissert.

16. felicius, quam Eustathius, qui de mente Poëtae cogitabat, locis adductis a Cupero Apoth. Homer. pag. 129. Consentit Horatius de Art. Poët. v. 141. reddens initium Odyssaeae:

*Dic mihi Musa virum, captae post tempora Tro-
jae,
Qui mores hominum multorum vidit & urbes.*

Nec non Maro:

Musa mihi causas memora.

Nec Latinis Poëtis insuetum Divam ponere pro Musa. Statius Achill. 1. 1.

*Magnanimum AEaciden formidatamque Tonanti
Progeniem, & patrio vetitam succedere coelo
Diva refer.*

Claudianus in Pr. Conf. Stilich. lib. 2: 5.

Mitior incipiat fidibus jam Diva remissis.

Ita legendum forte ex Cod. Mediceo apud Heinsium, qui tam incipias mallet. Vulgo Musa, quae vox glossa videtur. Calliopen invocatur quoque Horatius Carm. lib. 3. 4. v. 1.

*Descende coelo, & dic age tibia
Regina longum Calliope melos.*

Quid si tamen intelligenda Erato? Ovidius Art. Am. lib. 2. 15.

*Nunc mihi, si quando, Puer & Cytherea, favete
Nunc Erato, nam tu nomen amoris habes.*

Sed nihil affirmare ausim. Notissimus autem mos faciles in carmina Musas, & numina optandi apud Romanos, cum ad unius flagra deducti essent
Qui-

Quirites, apud nonnullos paulatim obsolevit. Hic enim adulescentes, ut gratiam ab Imperatoribus inirent, scripta sua ipsis dedicare, seque numine ipsorum, pessimorum quamvis Poëtarum, affari jactare non erubescabant. Audi Lucanum lib. 1. ad Neronem sermonem instituentem:

*Nec, si te pectore vates
Accipiam, Cyrrhaea velim secreta moquentem
Sollicitare Deum, Bacchumque avertere Nysa.*

Ita de Domitiano Statius lib. 5. Sylv. 1. v. 11.

*Nos tibi laudati juvenis rarissima conjux
Longa nec obscurum finem latura, perenni
Tentamus dare justa lyra: modo dexter Apollo;
Quique venit juncto mihi semper Apolline Caesar
Annuat.*

3. Γάμον coitum, quamvis potuissent connubium, ut saepe apud Musaeum, vertunt significatione usitatissima. Solent enim hujusmodi honestis vocabulis non raro rem turpem minusque honestam velare auctores. Nonnus Dionys. lib. 15. p. 416. l. 21.

Παρθενικὴν αἰδέμασον αἰτάδαλον εἰς γάμον ἔλκων
Σφίγξεν ὑπὲρ δαπέδοιο.

lib. 16. p. 454. l. 7. p. 456. l. 5.

Κτείνης γὰρ ποθέοντα, ἢ ἔγαμείοντα διώκεις

p. 458. l. 2, 5. aliisque locis. Achilles Tatius lib. 1. p. 59. Ὅταν ἔν τις τὸ γάμον ἐθέλωσι αἰσχυροῖς συνελθεῖν. lib. 7. p. 285. de Tereo: τὸ γλῶτταν τὸ φιλομήλας φοβῶται, ἢ ἰδὼν τὸ γάμον αὐτῇ δίδωσι μακάτι λαλῶν. p. 311. βαλὼντα ἔν με κατὰφίλει ἢ ἀπῆρτε τὸ γάμον. Aristaenetus lib. 1. ep. 21. p. 142. ἐλπίζομενός ἐστιν ὁ γάμος, ἡδὺς, εὐχαις, ἢ λίαν ἐκπλαῖος γέγο-

γίγνε, πεισφρονήθη. Quemadmodum acute & vere distinxit Elegantissimus Mercerus. Ita intelligendus Antoninus Liber. cap. 10. Ὅτι πρῶτος ἀπήγγαλε Κορώνιδα ἔ φλεγύς θυγατέρι γαμηθεῖσαν Ἀλκυονεῖ. Cum primus de Coronide Pblegyae filia indicium detulisset, eam Alcyoneo esse nuptam. vel potius cum A. concubuisse, nisi velis eodem sensu capere verba Latina. Hesiodus in Fragmento ex Scholiaste Pindari ad Pyth. Od. 3.

τῇ μὲν αἶρ' ἀγγαλος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ὑπὸ δαδὸς
Πυθῶ ἐς ἠγαθήν, καὶ ἔφρασεν ἔργ' αἰδέηλα
Φοῖβον ἀκερσεκόμη, ὅτε Ἰχὺς γῆμε Κόρων
Εἰλατίδης φλεγύας διογήτοιο θυγατέρι.

Quae verba diverse admodum adducit Munckerus ad Antonin. Lib. cap. 32.

τῇ μὲν αἶρ' ἦλθε κόραξ φάσειδ' αἶρα ἔργ' αἰδέηλα.

Sed prior lectio praestat. Dein pro ἀκερσεκόμη emendatius legitur ἀκερσεκομή; sicut & ὅτ' αἶρ' Ἰχὺς γῆμε κ. Ita autem duo haec loca capienda docet Hyginus fab. 202. Cum ea ἔσ' Ischyus Elati filius concubuit. quemadmodum recte pro Cbylus emendavit Doct. Munckerus. Eodem modo συνεῖναι occurrit apud Ach. Tat. lib. 8. p. 493. Aristaen. lib. 1. ep. 21. aliosque plurimos; quemadmodum & συνελθεῖν, pro quo Scholiastes Aristoph. ad Plut. v. 303. de Circe & Ulyxe, καὶ πρὸς μίξιν αὐτῶ συνελθεῖν ἐπεθύμησιν. Quin & ipsum συνοικεῖν apud Alciphro. lib. 1. ep. 19. p. 74. ἔχω πρὸς θαλαίτῃ καὶ κόρην Πανόπην νομίζων εἰ γὰρ ταῖς καλίστηναις καὶ Νηρηίδων συνοικεῖν. Sic & Latini. Petronius cap. 25. Plaudentibus ego universis, & postulantibus nuptias fecerunt. Vid. Pythoeus & Erhardus. Quin conjux adulterio cognita Valerio Flacco lib. 2: 208. de Venere:

Intonuit signumque dedit Maevortia conjux.

Vid.

Vid. Burmannus & Heinsius. Conferri praeterea merentur, qui dudum similia exempla observarunt, Munckerus ad Anton. Lib. cap. 1. omnino ad Hygin. fab. 14. & Lactant. Placid. fab. 20. P. Voet ad Callimachum Hymn. in Apoll. v. 14. ad Hymn. in Del. v. 240. Ez. Spanhemius. Mercerus ad Aristien. p. 142. Index Aeliani, & Heins. ad Ovid. Art. Amat. 2: 11. Petitus Miscell. lib. 3. cap. 11. & omnino Vir Eruditissimus Franc. Ferdinandus de Cordova in Didascal. Multipl. cap. 39.

4. Καὶ Σησὶν καὶ Ἀβυδὸν, ὅπη γ. ε. Η. Illud ὅπη ad priorem vocem Σησὶς referendum quivis videt. Ita Virgilius Aeneid. lib. 3. v. 167.

Hinc Dardanus ortus,

Fastusque pater, genus a quo principe nostrum.

Ubi optime Servius notat: A QUO] Non ab Fastio sed Dardano: nam anteriori respondet.

9. Εὐνύχιον μετ' αἰθλον. In notis pag. 8. monui haec verba melius reddi Nocturnum post certamen, neque poenitet sententiae. infra v. 231.

Πανυχίῳ δ' ὁάρων κρυφίῳ ποθέοντες αἰέθλης.

& v. 197.

Φερίτε, πῶσκειν ἔρωτος αἰθλεύσειεν ἀγῶνα.

Juvat locus geminus Nonni, quem videtur respexisse, Dionys. lib. 16. p. 440. l. 30.

Ὅπως μετὰ λίκτρε τελέσσω

Ἀιτὸν ὄρεαν ἄλλο γαμοσόλον ἄστρον ἐρώταν.

Amorem militiae comparare, & pulcherrimas inde arcessere locutiones Poëtis solenne. Nonnus Dionys. lib. 43. p. 1136. l. 23.

Ἦς πρὸ πάντες

Ἀθλοφόρον γαμίῳσι περὶ σέ σε κορύμβοις,
Ἰμερτὴν τελέσαντα παλαεμοσύνην Ἀφροδίτης

Ita

Ita & Longus Pastor. 3. p. 85. Χλόη ἡ συμπαλαίω-
σα· σοι ταύτην ἤ πάλην, οἰμώξει ἢ κλαύσεται· ἢ αἵμα-
τι καίσεται πολλῶ καθάπερ πεφονευμένη· Apud Ach.
Tatium lib. v. p. 281. Tereus describitur Φιλομή-
λας παλαίαν πάλην Ἀφροδίσιαν. Aristaenetus lib. 1.
ep. 10. p. 72. ὁ δ' ἔν τῇ παρθένῳ βεραχέει νυκτομαχί-
σας ἱρωτικῶς, τό τε λοιπὸν εἰρηναίων αἰτέλαυεν ἡδονῶν.
ita legit Mercerus pro ὡς δ' ἔν. Propertius lib. 4.
l. v. 137.

*Miliciam veneris blandis patiere sub armis,
Et Veneris pueris utilis hostis eris.*

Lib. 2. El. x. v. 15.

*Evolat heu nostro quoniam de pectore nusquam
Assiduusque meo sanguine bella gerit.*

Quo loco inductus Vir Doctus in Obs. Misc. Vol.
II. p. 240. non damnaret in Tibullo lib. 2. El. 3.
v. 63.

*Hic juvenum series teneris inmixta puellis
Ludit, & assiduus praelia miscet Amor.*

Pro *assiduus*; sed minus necessarium id jure optimo
visum alteri viro Erudito in nota addita. Hora-
tius Carm. 3: 26. v. 1.

*Vixi puellis nuper idoneus,
Et militavi non sine gloria;
Nunc arma defunctumque bello
Barbiton hic paries habebit.*

Ubi Scholiastes MS. notat: *Miliciam allegorice vo-
cat amorem, sicut & Virgilius praelia vocat coitum,*
ita: si quando ad praelia ventum est; & iterum no-
cturna bella dicit. Prior locus exstat Georg. lib. 3:
98. alter Æneid. lib. xi. 736. ad utrumque idem
notavit Servius. Ovid. Heroid. ep. 7: 32. Amor.
3. 7. 68.

Nunc

Nunc opus exposcunt, militiamque suam.

Martialis lib. x: epigr. 38.

*O quae praelia, quas utrimque pugnas
Felix lectulus, & lucerna vidit
Nimbis ebria Nicerotianis!*

Claudianus in Nupt. H. & M. Fescenn. v. 126.

*Tum victor madido profiliis toro
Nocturni referens vulnera praelii.*

Fulgentius Mythol. lib. 3. 6. p. 114. Noctu enim adveniens maritus, Veneris praeliis obscure peractis, ut ipse vespertinas advenerat, ita in crepusculo incognitus etiam discedebat. Petronius cap. 24. Et pertractato vasculo tam rudi, Hoc, inquit, belle cras in promulside libidinis nostrae militabit. ubi conf. Gonsalvus de Salas. Videtur autem a manu Petronii profectum pertractato vasculo, quod elegans est & caput inepti librarii superare videtur, atque omnino latere in rō pertracto. Composita enim non raro sonum simplicis vocis retinent. Ita in vetustissimis exemplaribus inveniri detracto, attracto &c. notarunt Docti. Consule Broekhusium ad Propert. 2. Eleg. 2. v. 11.

Ac veluti prima taurus detractat aratro.

Nec non Eleg. 24. v. 22.

Noctibus his vacui refaciamus iter.

Florus lib. 1. 7. §. 2. Scelere partam potestatem non melius egit, quam adquaesierat. Hanc esse lectionem vetustissimi Codicis Nazarii notat Salmasius, cui addi velim Doctiss. Dukerum. Servius ad Virgil. Aeneid. 6: 819. de Tarquinio, detractans ille responsioni capita detussit papaverum. Emenda & Boethium

thium de Consol. Philos. lib. 3. 12. p. 169. *siquidnm detractantium jugum foret, non obtemperantium salus.* ita diserte CD'O. vulgo *detractantium*. Sic Prof. 9. p. 137. legendum: *Hoc igitur, quod est unum simplexque natura, pravitas humana dispartit.* Ita enim edidit Glareanus recte pro *dispartit*, quod video jam occupasse acutissimum Vlamingium, qui monet ita scribere Murmellium, edit. Argentinam nec non MS. III. atque ita corrigendum in reliquis, quamvis in iis *par* eodem modo scribitur quo *per*, quod verisimilitudine non caret. Certe & in CD'O eodem modo pingitur *per*, quo mox *partibus*.

Ibid. ἄγειν. Hoc & v. 52. Poëta migrat Canonem Grammaticorum, qui hic est apud Ammonium in in V. Ἀγειν ἢ φέρειν διαφέρειν. Ἀγεται μὴ γὰρ τὰ ἡψυχα· φέρεται δὲ τὰ ἀψυχα.

Οἱ δ' ἤγον μὴ μῆλα, φέρον δ' ἐνήνορα οἶνον.

Locum exstare apud Homerum Odyss. Δ. v. 622. monet Valckenaerius. Sed ab ipso Homero aliisque optimis Poëtis non raro id neglectum reperio. Ita Iliad. O. v. 529.

Πυκινὸς δὲ οἱ ἤκεσσα θάληξ,
τὸν ῥ' ἐφορεν γυάλοισιν ἀρηρότα· ἃ ποιε φυλεῖς
Ἦγαγεν ἐξ Εὐφύρης, ποταμῷ ὧπ' Σελήεντος.

& Iliad. Λ. 631.

Παῖρ δ' ἐπὶ δέπας πεικαλὰς, ἃ οἶκόνθεν ἦγ' ὁ γεραίς.

Odyss. Α. v. 184.

Ἀγὼ δ' αἶθωνα σίδηρον.

Theocritus Idyll. 17: 32.

Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοφύρου Ἦβας
Ὅπλα· ἢ αὐτὸν ἄγασσι γενεήτων Διὸς υἱόν.

&

de 27: 32.

Καὶ τί μοι ἴδνον ἄγεις γάμῳ ἄξιον, ἢν ἐπινεύσαι.

Apollonius Rhodius lib. I. v. 440.

Τῶν μὲν δὴ μῦθον θεῶν χρεὼν τε περῆσαι
ἔθασκε καὶ αἶνον.

Ita legit Scholiastes probante Jensio Lect. Lucian.
p. 157. vulgo ἔχοντας. Nonnus Dionys. lib. 43. p.
1134. l. 21.

Ἄξιον ἴδνον ἔρωτος Ἄρα ἱκομίσσαστο Νηρέος
Ἡφαίστου σοφὸν ἔργον Ὀλύμπια δαίδα νύμφῃ,
Ὀλβον αἶνον.

Lib. I. p. 8. l. 11.

Ἄξιόν μοι νάεσθαι.

Quae recurrunt p. 10. l. 10. si vera conjectura U-
tenhovii. conf. lib. 5. p. 174. l. 15. lib. 8. p. 236.
l. 24. lib. 36. p. 682. l. 31. p. 684. l. 3. lib. 42.
p. 1096. l. 16. lib. 44. p. 1146. l. 24. lib. 45. p.
1178. l. 17. Herodotus lib. I. cap. 43. τοῖσι δὲ ἄ-
γινι μέλας τε Λυδῶν ταῦτα τὰ δῶρα ἐς τὰ ἱερά. set-
mo est de clypeo & hasta. φέρω pro αἶνω occurrit
apud Hesiodum in Ἔργοις v. 203.

Προσέειπεν αἰηδόνα ποικιλόδερρον,

Ἵψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων ὀνύχεας μεμαρπείς.

pro quo v. 208.

τῇ δ' εἰς, ἢ ε' αὖ ἐγὼ περ αἶνω.

CAPUT II.

Pluralis ponitur pro singulari. τόξα, epistolae, carinae &
similia, pro τόξον &c. Horatius adfertus contra Bentle-
jum. Epitheta frigida non raro & otiosa apud Poetas
obvia.

ὀβρία. αἰρίαι πολίαι, ἄρεαι ἀράραι elegantes locutiones.
Nonni versio correctā. Γεῖλος prima syllaba producta.
τῆς eleganter abundat. Varia lectio in Achille Tatius re-
jecta In fine versuum participia poni contra Servium
probatum. Locus Servii contra Broekbushum adsertus.
Grammaticorum Canones incerti plerumque. Taurus Jo-
vi, non juvencus, immolatus tantum, aliaque. Benileji
emendatio in Virgilio rejecta.

17. **Τ**έξα ἄλκιμον. pro τόξον. ita Aristænetus lib.
I. ep. 10. p. 58. ὅτε εἶχεν ἐχέως ἀρε-
ελέντας τὰ τόξα, διεφῆκε τὸ βέλος. Sic arcus pro
arcum dixit Statius Theb. lib. I. v. 12.

cui sumpserit arcus

Infelix Athamas.

Ubi in aliis arcum. Vid. Observ. Misc. Vol. I. p.
157. & p. 317. Nihil tritius quam pluralem nume-
rum poni pro singulari, & vicissim. Virgilius Æ-
neid. 6: 41.

Teucros vocat alta in templa sacerdos.

Statius lib. 3. Sylv. I. 117. ex emendatione Mar-
klandi:

Nec mora: conscripta formantur imagine templa.

Vulgo formatur--tela. Florus I. I. § 12. Sabinis
proditæ portæ per virginem, quam lectionem pulchre
hoc modo tuitus est Eruditiss. Dukerus. Justinus
lib. I. cap. 6. §. 1. Lectis ille epistolis, eadem som-
no aggredi jussus est. præcesserat cap. 5. §. 10. Epi-
stola, quia palam ferri nequibat, regis custodibus om-
nes aditus obsidentibus exinterato lepori inseritur, le-
pusque in Persas Cyro ferendus fido servo traditur. At-
que hoc modo receptam lectionem in Horatio
Carm. lib. I. 14. v. 3. forte non incommode ser-
vare licebit:

Non-

Nonne vides, ut
 Nudum remigio latus?
 Et malus celeri saucius Africo
 Antennaeque gemant? ac sine funibus
 Vix durare carinae
 Possint imperiosius
 Aequor?

Ubi carinae usurpantur de una navi. Sed Bentlejus, ut id culpanti Scaligero occurreret, legit *gemunt & possunt* sine interrogationis nota; perque carinas intelligit ipsas naves, ut adeo de una capi non sit necesse. Favet Codex Franeq. in quo scribitur *gemit & possunt*. Mihi tamen vulgata lectio nondum displicet, nec, si jam legas *gemunt & possunt*, necesse Bentleji interpretationem amplecti, cum, rejecta etiam interrogationis nota, idem sensus manere poterit.

20. Ἰμερόεις τε Λέανδρος ἔην, καὶ παρθένος Ἡρώ.] Ita v. 186. occurrit

Ἐμοὶ δ' ὄνομα καυτὴν Ἡρώ.

Sed frigide & non nimis eleganter illa epitheta hic adhibentur, & magis ad explendum versum, quam quia necessaria. Habet tamen quo se tueatur. Apud Poëtarum principem Homerum, in cuius peritia in epithetis adhibendis laudanda multus est Cuperus Apoth. Homer. p. 88, 89. & Hesiodum non raro occurrunt epitheta, vocabula, sententiaeque crebro repetita, quae facile abesse poterant. Quoties non ex. gr. recurrit ἔκταρ ἱππόδαμος, καὶ φιλοχάρτης Ζεὺς, nec non μύλητα Ζεὺς &c.? Et tamen saepissime sunt otiosa, quod merito inprobat Acutissimus Marklandus ad Stat. lib. 1. Sylv. 2. v. 135. saepe etiam rei & personae minus convenientia, quod idem vituperat in Epistola Critica

tica pag. 134. Idque jam notavit Servius ad Virgil. *Æneid.* 2. 7. *Virgilius pro negotiorum qualitate dat epitheta: quum Homerus eadem etiam in contrariis servet.* Unde cum non semper aequae haec observaverint Poëtae, emendationes locorum talium periculosiores habendae. Neque hoc omisit vatibus inpingere *μισάνθρωπος* ille Timon apud Lucianum in cognomine Dialogo, ubi ipso initio post coacervata Jovis epitheta ita: *καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλῶσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα. τότε γὰρ αὐτοῖς πολυάνυμος γενόμενος ὑπερέδαι τὸ πίπλον ἔ μέτρα, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς ἔ ρυθμῶ.*

22. Πολίων-----ἀέρας. Elegans locutio, quae & usurpata Nonno Dionys. lib. 13. p. 376. l. 19.

Καὶ Θρασὺς υἱὸς Ἀρης ἐν Πύμπλειαν ἑάσας,
Βισονίης Οἶαγρος ἐκώμασεν ἄστρον ἀέρης·
Ὀρφεα καλεῖψας ἐπὶ γένεσι Καλλιοποπίας.

Ride stuporem Interpretis, qui vertit:

Bistoniae Oeagrus accessit ad astrum terrae.

Puer videt ejecto ad intelligendum Oeagrum astrum terrae Bistoniae advenisse. Melius retulisset *ἄστρον ἀέρης* ad Πύμπλειαν, quemadmodum lib. 41. p. 1060. l. 19. Beroe appellatur

Διβανήιδας ἄστρον ἀέρης.

23. Γκελοι ἀπλήλοισι] In notis pag. 11. nihil hic mutandum paucis adstruximus exemplis. Si quis plura desideret vel unus Notinus abunde sufficiet. Ut brevis sim conferri velim loca, quae ex multis tantum indicabo. lib. 6. p. 184. l. 22. lib. 10. p. 282. l. 1. lib. 12. p. 342. l. 25. lib. 14. p. 396. l. 28. lib. 15. p. 424. l. 22. lib. 16. p. 446. l. 2. lib. 18. p. 506. l. 5. &c. &c.

24. Δίξέ μοι τινὰ πύργον. Minime protrita elegantia illud τινὰ hic plane otiosum: infra v. 63.

Εἰς ᾧ τις ἦρξ

Ὁφθαλμοῖς, γελῶν ἱκατὸν χαίρεισι τεθήλει.

Ita Achilles Tatius lib. 2, p. 95. πεφύτευται ᾧ σὺν αὐτῇ τὸ πῦρ καὶ ἀνάπτει πρὸς τὰς πόρθας πολλὴν τινὰ φλόγα. Non placet, quod Salmasius p. 571. Anglicanum Codicem cum edito habere monet, & pro τινὰ. Alciphron lib. 1. epist. 27. Ὁ μὲν τις λαβὼν ἑκατάκις τὰ ἐνιζάνοντα τῶν βρωμάτων τοῖς ὀδύσιν ἐνώδη. Lucianus in Timone p. 101. ὡς ὑποβρυχίαν αἰπάντων καλεδευκότων, μόγις ἐν τῇ κιβωτίῳ περὶσσεύθηναι. Multus in hac locutione Nonnus, Ita in Paraphr. Joann. 19: 73.

Τῶτον ἱκάνει σάουρατον ἐλεγχίστω πινὶ πότμῳ.

Ita v. 95, 123, 132. &c. Coluthus de Rapt. Hel. v. 105.

Καὶ τις ὄρεσάυλοιο δορὴ μετόπισθε χιμαίρης
Ἐκκρεμὲς ἠώρητο.

Theocritus Idyll. 1. 1.

Λύδ' τι τὸ ψιθύρισμα καὶ αἱ πίτυς αἰπόλε τήνω
Ἄ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεσαι.

Quae pulchre inlustravit Dan. Heinsius in Lect. Theocr. cap. 2. p. 295. ubi ex Latinis Apulejum id non infeliciter imitatum observat.

28. Ναίων. Non hoc tantum sed v. 17, 30, 31, 48, 99, 133, 211, 236, 242, 243, si standum Grammaticis, inperitiae in Poësi incredibilis specimen dedit Musaeus. Ausus enim in exitu versus participium conlocare, quod severe damnat Servius ad Virgilium Aeneid. lib. 3. v. 300. ET LITORA LINQUENS] Notandum sane, finitum esse verbum participio: quod rursus apud Latinos est; apud Graecos

vitiosissimum. Nihil autem vidi magis; nam quod optimi Graeciae vates, a quibus scribendi exemplum minoribus petendum, mille locis usurparunt, idne vitiosum dicendum? Vel unus enim Homerus in Iliade A. hujus compositionis exempla plurima subpeditat. Ita v. 9.

Ἀντὶς δὲ Διὸς υἱὸς ὁ γὰρ βασιλῆϊ χαλῶναι.

v. 31.

Ἴσον ἐποιχομένην, δὲ ἱμὸν λείχας ἀντρίωσαν.

v. 46.

Ἐκλαγξάν δ' αἶψ' εἶσελ' ἐπ' ὄμων χαομένηαι.

Confer, si tanti tibi videbitur, v. 51, 168, 299, 351, 356, 360, 391, 413, 414, 434, 501, 507, 546, 592, 598. Hesiodum in *Θεογ.* 226, 227, 684, 685. aliisque locis plurimis. In Orpheo, Nonno, omnibus denique Poëtis talia singulis fere paginis occurrunt. Nec minus obvia apud Latinos. ex gr. Ovidium *Amor.* 2. *Eleg.* 2.

Vidi ego compedibus liventia crura gerentem.

Eadem Elegia:

Viderit ipse licet; credet tamen ipse neganti.

Eleg. 9.

Si tamen exaudis pulchra cum matre rogantem.

Sed censorem hunc jam retudit post alios Elegantissimus Broekhusius ad Propert. lib. 3. El. 4. v. 46.

Dicere non norunt, quid ferat hora sequens.

Ubi aegre se, ut credat haec a manu doctissimi grammatici & in lectione Poëtarum tritissimi profecta esse, adduci fatetur. Sed ego, si in Codicibus bonae notae & satis antiquis reperiantur, non abjudicare ipsi ausim. Quis nescit perpetuum

notam Grammaticorum in optimis Scriptoribus, nudo ipsis displicerent, obvia quaeque damnantiam, siue ritus siue locutiones & compositionem spectes? Quicquamne notius quam taurum Jovi mactari? Et tamen idem Servius non nisi juvenum ipsi immolatum nobis persuadere conatur ad Aeneid. lib. 3. v. 21. lib. 4. v. 221. & nescio quod ex neglecto ritu hoc, prodigium arcessit. idem inculcat ad lib. 3. 279. *Piaculum enim commissum fuerat tauro in Thracia immolato, ut diximus supra; & licet multa fuissent secuta sacrificia: intelligebatur tamen adhuc numen iratum non desinens malis.* Sed consuli velim Ampl. Cuperum Apoth. Hom. pag. 74. & Ez. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 79. ubi discas quid placitis hisce tribuendum. Non dissimilem errorem ab Horatii Interpretibus commissum infra refutabimus. *Algam* non solum esse marinam herbam nec *uloam* palustrem contra eundem adferere debuit Cel. Marklandus ad Stat. lib. 5 Sylv. v. 283. Duo epitheta uni voci adtribui idem damnat aequae infelicitate, ut videbimus ad v. 133. Non minorem censuram strinxit in Virgilium quod *Dorica castra* scripserat, malam dicens compositionem ab ea syllaba incipere, qua superius finitus sermo: quam ipse Broekhusius jam ad Tibull. 1. 1. 3. reducit. Neque in Grammatico hoc adeo mirum, cum Eruditissimis nostrae aetatis viris similia haud raro exciderint. Quis non miretur illud Britanniae nobilissimum sidus Rich. Bentlejum ad Horat. Carm. lib. 1. Od. 34. secure pronunciare in verbis Virgilii Aeneid. 4. 265.

Haud aliter terras inter coelumque volabat

Litus arenosum Libyae ventosque secabat.

Sonum audiri auribus ingratisimum, & hinc cavil-

villatum praeterea alia nonnulla aequè infeliter
pro volabat reponere legebat? Sed de hoc paulo
post agendi locus erit.

CAPUT III.

Αἷμα vel αἷμα γενέθλης pro genere. Αἷμα κομιζων ex regio-
ne aliquis dicitur ubi natus. Emendatus Nonnus. Αἷμα
sanguis, pro filio. Αἷμα κομιζων a parentibus dicitur
filius. Occurrit & de insula. Aobilles Tattus tenta-
tus. Εἶτι ὁ ἄρ' ἔστι vel Εἶτι τ. r. initio versuum fre-
quens. Probata emendatio Jensii in Veteri Poeta apud
Diodorum Siculum, & Vallini in Boëthio. Dictiones
eodem modo desinentes in exitu versuum invicem se sequen-
tium, recte poni contra Bentleyum, & Persium forte, pro-
batur ex Latinis & Graecis Poëtis. Virgilii lectio adser-
ta. γάμων ἀδιδάκτα. Heinsii emendatio in Theocrito pro-
bata. Veneris, Vestae, Palladis, Leucippidum, &
Hecates antistitae virgines erant. Nuptiae Sacerdoti-
bus vetitae. Pueri & puellae sacra perficiebant, quia
Diis accepta aetas. Acron emendatus. Sacerdotes pro-
strata pudicitia puniebantur. Nuptiae tamen à sacerdo-
tio omnes non arcebant. Medea, forte & Hero virgini-
tatem ad tempus servare tenebantur.

30. ἰοτρεφές, αἷμα λαχῶσα. αἷμα sanguis, pro
genere, unde quis ortum ducit, usitatissi-
mum. Nonnus Dionys. lib. x. p. 280. l. 27.

Βυκερῶν Σατύρων μινυῶν αἷμα κομιζεις.

& l. 31.

Γινώσκει τιδὲν αἷμα.

Theocritus Idyll. 22: 164. &c. Pro eo saepissime
αἷμα γενέθλης Nonnus dixit ex. gr. lib. 3. p. 98.
l. 6.

Νύμφα φίλη τί με τόσον ἀνείρεαι αἷμα γενέθλης.
p. 106

p. 106. l. 7.

Εἰ λάχες ἐκ Λιβύης Ποσειδήϊον αἷμα γενέθλης.

Ita lib. xi. p. 302. l. 32. aliisque locis plurimis.

lib. 37. p. 938. l. 7. vocat

βαλίων Ζεφυρηίδος αἷμα γενέθλης

Ἄρσυνα καὶ νέον ἵππον ὁδοιπόρον ἄβροχον ἄλμης.

Orpheus Argon. v. 252. aliique Scriptores saepissime.

Dicitur quoque aliquis, αἷμα κομίζεν e regione ubi natus. Nonnus lib. 4. p. 116. l. 8.

Ἀτρεχὲς Ἀσυνείης δ' ἀπὸ πατρίδος αἷμα κομίζει.

lib. 37. p. 926. l. 14.

Εἰ πέδον Αἰονίης, ἥ Φωκίδος αἷμα κομίζει.

Si solum Aoniae aut Phocidis sanguinem fert.

Emenda Εἰ πέδον Αἰονίης κ. τ. λ. Vulgata lectio inepta est. Conf. lib. 47. p. 1222. l. 16. Ἀἷμα quoque dicitur filius alicujus. Nonnus lib. 5. p. 152. l. 16. de Aristaeo:

Ἀἷμα σοφῶ Φοίβοιο καὶ ὑπαλαίμοιο Κυρήνης.

Lib. 47. p. 1242. l. 22.

Ζηνὸς γνήσιον αἷμα.

Horatius Carm. 3. 27. v. 63.

Nisi herile mavis

Carpere pensum,

Regius sanguis.

Recte Scholiastes MS. *Regia proles*. Filius etiam αἷμα κομίζεν a patre vel matre dicitur. Apud Nonnum lib. 16. p. 448. l. 10. Nicaea ad Bacchum,

οὐδέ τιμας σέο λέκτεσσι, καὶ εἰ Διὸς αἷμα κομίζης.

Lib. 26. p. 678. l. 7.

Οὐ γενίε γὰρ
Θνηγότερος Φαέθοντος ἐμφλεγίης σίτο πάππυ
Ἄϊμα φέρεις.

Verba sunt Minervae ad Deriadem filium Hydaspis & Astridis Solis filiae, ut patet ex p. 696. l. 30.

Ὁν διερχ' φιλότῃτι πατὴρ Ἰσπεῖρεν Ὑδάσπης,
Ἀστρίδος· εὐσάδης ὁμιλήσας ὕμναίσις
Κῆρης ἡελίοιο.

Confer lib. 42. p. 1100. l. 12, 16. lib. 46. p. 1181. l. 6, 14. &c. Mira vero est admodum locutio, quae occurrit in oraculo, quod reperitur apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93.

Νῆσος τις ἐστὶ φυτάνυμον αἶμα λαχῦσα.
Est ortum ducens plantae a cognomine terra.

Quem locum in mendo cubare dudum deprehendi, nec tamen quomodo restituendus divinare potui. Interea, donec molliorem medicinam alter adferat, audaci, quod fateor, conjectura repono

Εἴς τινος νῆσος φυτάνυμον αἶμα λαχῦσα.

Quam phrasin in talibus initio versuum usitatissimam norunt vel mediocriter Graece docti. ita ex gr. Homerus Odyss. Δ. in fine.

Εἴς τινος νῆσος μέσση ἀλλ' πετρήεσσα.

Vetus Poëta apud Diodor. Siculum lib. 3. cap. 66.

Εἴς δ' ἐστὶ νῆσος ὅπαστον ὄρος, ἀνθρον ὕλη
Τηλεῖ Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτωιο ῥοάν.

Ita legit Cel. Jensus Lect. Lucian. p. 184. ex lib. 4. & Scholiaste Apollonii Rhodii. Vulgo E. δ. εἰς. κ.
αἶμα

ἔστω, quorum illud, cum construendum sit cum
ἡμῖν minime ferri potest. Hesiodus in Fragmento
ex Scholiaste Sophoclis:

Ἔστι τις Εἰσότης πολυλῆϊος ἡδ' ἐνλαίμων.

Ipsē Achilles Tattius lib. 4. p. 249. Εἰς τὴν νῆσον
τῆς καλῆς ἐχέσθαι. Nec raro Viri Eruditi labo-
ranti carmini opem tulerunt transpositis vocibus.
Boethius de Consol. Philos. lib. 2. Metr. i. v. 8.

*Suique magnum monstrat ostentum, si quis
Visatur una stratus ac felix hora.*

Ita egregie ex conjectura restituit Vallinus, cum
in reliquis omnibus editis & MSS. fere perperam
legitur *Magnumque suis*; nisi quod in Lipsiensi E-
ditione metro salvo *Magnum quoque suis*, sed mi-
nus eleganter. Longius abit Barthius Advers. lib.
17. cap. 13. conatu parum prospero ita verba
transponens:

Dignumque risu monstrat &c.

Atque ita saepe alii simile quid tentarunt. Si quis
malit minore mutatione Εἰς τῆς νῆσος ejecto τῇ,
sententiam defendere poterit iis, quae diximus ad
v. 224. pag. 74. Neque hoc displicet. An prae-
terea hic legendum φησὶν ἄμα videbimus ad
v. 138. Satis enim diu jam exspatiati sumus.
Ibid. Λαχῦσα. Versu sequenti occurrit

Κύπελλος ἦν ἱέρεια, γάρμ' δ' ἀδίδαντες εἶσα.

Ut adeo observare hic liceat modulationem quan-
dam, quam pariunt ultimae horum versuum di-
ctiones eodem modo desinentes. Acerbe more suo
Neronem ob hoc vitium carminis notavit Persius
Sat. 1. v. 92.

Sed

*Sed numeris decor est, & junctura addita crudis,
Claudere sic versum didicit, Berecynthus Atthis
Et qui caeruleum dirimebat Nerea Delphin.*

Sed observat Vir Eruditiss. Is. Casaubonus in Commentario ad h. l. eo tantum nomine carpi Poëtam, quod figuras has nimis frequentarit. Si enim in totum talia proscripserit Poëta, ne optimos quidem vates posse absolvi. Ego an Persio haec mens fuerit non ausim adfirmare. Certe nuper Persio non inferior Cel. Bentlejus talia confidenter proscripsit, ut vidimus Cap. praecedenti. At quo jure vatum principem Virgilium sollicitaverit vir Eruditus ex sequentibus locis parebit. *Aeneid. lib. 1. v. 319.*

*Venatrix, dederatque comam diffundere ventis
Nuda genus, nodoque sinus collecta fluentis,*

Ita casus quartos scribi in vetustissimis membranis testatur Heinsius in praefatione. v. 625.

*Ipse hostis Teucros insigni laude ferebat,
Seque ortum antiqua Teucrorum ab stirpe volebat.*

Lib. 2, v. 124.

*Et mihi jam multi crudele caneant
Artificis scelus, & taciti ventura videant.*

v. 455.

*Saepius Andromache ferre incommitata solebat
Ad soceros, & avo puerum Astyanacta traherat.*

Lib. 4. v. 184.

*Haec tum multiplici populos sermone replebat
Gaudens, & pariter facta atque infecta canebat.*

v. 331.

*Dixerat: ille Jovis monitis immota tenebat
Lumina, & obnixus curam sub corde premebat.*

Lib. 5. v. 385.

*Cuncti simul ors fremebant.
Dardanidae, reddique viro promissa jubebant.*

Lib. 6. v. 844.

*Scipiadas cladem Libyae, parvoque potentem
Fabricium: vel te fulco Serrane ferentem.*

Lib. 8. v. 646.

*Nec non Tarquinius cjectum Porfenna jubebat
Accipere, ingentique urbem obsidione premebat
Aeneadae in ferrum pro libertate ruebant.*

Ovidius Metam. lib. 7. v. 57.

*Notitiamque loci melioris, & oppida, quorum
Hic quoque fama viget, cultusque artesque virorum.*

Horatius Carm. 4. XI. v. 31.

*age jam meorum
Finis amorum.*

Paullinus ad Ausonium:

*Qui corda falsis atque vanis imbuunt
Tantumque linguas instruunt.*

Rosweytha v. 426. p. 719.

*Moribus & facie similem matri venerandae
In quas per certe soboles mox stirpis amandae.*

Atque hoc non minus usitatum apud Graecos
Poetas. Tryphiodorus de Excidio Ilii. v. 462.

*Καὶς δ' Τυδείδης μεμνημένος Αἰγιάλειος.
Οὔνομα δ' ἐπτοίησεν Ὀδυσσεύα Πηνελοπείης,
Ἀντίκλος δ' ὅτε κέντρον ἰδέξαστο Λαοδάμειος.*

Hesiodus in Egeis v. 1.

Μῦθον Περσέων ἀνιδέει κλείεσθαι .

Αὐτὰ δὲ, ἐνέκτε σφέτερον πάτερ' ὑμναίεσθαι,

In Theogonia v. 92. .

Αἰδοῖ μελιχρὴν μετὰ ᾧ πρίπει ἀγρομένοισιν,

Ὅτε τοι Μενέαν ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν

Confer v. 185, 186. 226, 227. 228, 229. 249, 250, 256, 257. 289, 290. 321, 322. 351, 352. 684, 685. 807, 808. 958, 959. Nec abstinuit magnus Homerus ex. gr. Iliad. Σ. 46.

Νημέτης τε, καὶ Ἀψεύδης, καὶ Καλλιάνορος

ἔνθα ᾧ ἦν Κλυμένη, Ἰώνιος τε, καὶ Ἰάνκας.

Iliad. Σ. 10, 11. A. 413.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα

Ὅμοι τέκεον ἱμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκῆσαι

Iliad. B. 87.

Ἡῶτε ἴθνεα ᾗσι μελιασάων ἀδινάων.

Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰαὶ νέον ἐρχομενάων.

Quem locum auctor Vitae ipsius p. 301. (ubi minus recte legitur Ν'ῦτ') adducit, & proprio nomine Ὀμοιόπτωτον vocari docet: Ὅταν ᾧ εἰς ὀνόματι ὁμοίως κληρόμενα λήγῃσιν καὶ περιόδοι ᾧ τὰ κῶλα, καὶ ταῦτα εἰς πτώσεις ὁμοίας, ὁμοιόπτωτον τῷτο ἰδίως ὀνομάζεται. Et talia carmini ingentem elegantiam & venustatem conciliare existimat, secus ac Cel. Bentlejus, hic minime audiendus, cujus emendationem etiam refutasse Virum Eruditiss. Rich. Johnson in Aristarcho Anti-Bentlejano didici ex Biblioth. Anglic. T. I. P. II. p. 291. & seqq. Sed ipsum librum videre non licuit.

31. Γάμον δ' ἀδίδακτος. nuptiarum expers. Ita Nonnus Dionys. lib. 33. p. 849. l. 22.

Ἄλλε θάινης αἰδιδακτος ἀνυμφεύτων ὑμναίων.

Sic & lib. 29. p. 760. l. 15. πόθων αἰδιδακτος Ἀθήνη
occurrit, & γάρων α. A. lib. 2. p. 52. l. 30. Con-
fer If. Casaubonum Lect. Theocr. cap. 21. p. 280.
l. 5. ubi confert Idyll. 27: 49.

Μάλα τεὰ πρῶτιςα τὰδε χυαόντα διδάξω.

Sed corruptissimum locum feliciter sanavit Doct.
Heinsius cap. 25. legens χυαόντα πιαξῶ. An ta-
men non distinctio personarum v. sequenti a Ca-
saubono mutata ex loco Nonni Dionys. lib. 42. p.
1082. l. 5. retinenda sit dubito.

Ibid. Heronem Veneris sacerdotem γάμων αἰδιδα-
κτων hic memorari non adeo mirum, cum omnes
fere Sacerdotes virginitatem servare debebant.
De Vestae sacerdotibus, quae hinc sanctae & ca-
stae dicuntur, notante Broekhusio ad Tibull. 1. 5.
14. res nota. De Palladis idem testatur Callima-
chus Hymn. in Lavacr. Pall. v. 33.

Ἔξτε Ἀθηναίᾳ· πρὸς τοι καταθύμιος ἔλα,
Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκισοειδῶν.

Ad quem locum, quemadmodum & ad Hymn.
in Apoll. v. 110. plurima conguessit Vir longe E-
ruditiss. Ez. Spanhemius. Tales Leucippides Phoe-
bes & Hilairae sacerdotes. Pausanias in Laconi-
cis: Πλησίον δ', Ἰλαίρας, καὶ Φοίβης, ἐστὶν ἱερὸν. ὃ
ποιῶντες τὰ ἱερὰ τὰ Κύπερα, θυγατέρας αὐτὰς Ἀπόλ-
λωνος φησὶν εἶναι. Κόρηι δ' ἱερῶνται σφισι παρθένοι, κα-
τὰ ταῦτα ταῖς θεαῖς, καὶ αὐταὶ Λευκίππιδες. Talis So-
lis antistita apud Persas. Justin. lib. 10. 2. §. 3.
Solis eam (Aspasiam) sacerdotio praefecit, quo per-
petua illi ab omnibus viris pudicitia imperabatur. Vid.
Bernoccerus. Talis Hecatae Sacerdos Medea. Va-
lerius Flaccus lib. 6. v. 450.

Ere

*Ergo opibus magicis & virginitate tremendam
Juno duci sociam conjungere quaerit Achivo.*

Vid. & lib. 8. v. 282. Hanc enim Sacerdotem
fuisse patet ex lib. 5. v. 239.

*Praeterea infernae quae nunc sacrata Dianae
Fert castos Medea choros.*

Et Orpheo Argon. v. 903. Idque de aliis multis
referunt scriptores. Vid. Achill. Tatiuss lib. 8. p.
481. nec non Elegantissimus Broekhusius ad Tibull.
2. 5. v. 64. Neque viris nuptias contrahere lice-
bat, saltem Diis invitis, ut patet ex Hygino fab.
135. Laocoon Acoetis filius, Anchisae frater, Apollinis
sacerdos, contra voluntatem Apollinis cum uxorem duxis-
set, atque liberos procreasset, sorte ductus, ut sacrum
faceret Neptuno ad litus: Apollo occasione data, a Tenedo
per fluctus maris dracones misit duos, qui filios ejus Anti-
phantem & Thymbraeum necarent. Quamvis Servius
ad Virgil. Aeneid. 2: 201. referat id ideo factum,
quia piaculum commiserat ante simulacrum numinis
cum Antiopa sua uxore coeundo. Hinc pueri & puel-
lae in sacris Deorum perficiendis adhibebantur,
quia aetas innocentior ipsis accepta & grata. Ta-
les erant Bassianus & Alexianus Maesae filii Solis
Sacerdotes, de quibus Herodianus lib. 5. cap. 3.
§. 4. ο μὲν Βασσιανὸς καὶ ἔτι γεγενηὶς τέταρτος ἔ-
στιν ὁ δὲ Ἀλεξιανὸς, δικάτῃ ἔτις ἐπιβεβηκὼς. Ἰέρωντο δὲ αὐ-
τοὶ Θεῷ Ἡλίῳ. Horatius lib. 2. ep. 1. v. 132.

*Castis cum pueris ignara puella mariti
Disceret unde preces.*

Ubi Porphyrius ad v. 125. notat: Antiquitus enim
pueris & puellis praecipiebatur cantare carmen, ut aetas
innocentior Deos placaret. ita Carm. lib. 2. 12. v. 17.
ubi vid. Acro. ut & ad lib. 4. 1. 25. nec non 1.
Od. 21. v. 1.

Dis-

*Dianam tenerae dicite virgines
Intonsum pueri dicite Cynthium.*

Ubi notat: *Augustus ludos seculares instituit, quibus
hymni Apollini Dianaeque dicebantur a nobilibus, quas
pueri Apollini, Dianae virgines canebant. Ita vulgo
circumfertur locus corruptissime. Emenda ex MS.
a nobilibus: pueri Apollini, Dianae v. c. Quod ele-
ganti brevitate se commendat. Non tamen displiceret
quos pro quas, quod typorum forte facinus. Auctiora
vero haec exhibet Cruquii Commentator a. n. pueris
puellisque: a pueris quidem Apollini, a puellis vero
& virginibus Dianae. Quam lectionem si fideliter
ex MSS. exhibuit Cruquius, non spernem. Consule
praeterea Ampl. Cuperum Apoth. Homer. pag. 69.
ubi marmor inlustrat, in quo pueri forma Mithras
sacrificio adstat. Si vero forte accideret, ut quaedam
virginitatem minus sancte servarent, gravi poena ut
plurimum adficiantur. Vestales mortem mansisse nemo
nescit. Jo Junonis Argivae sacerdotio praefecta
gravidata cum esset, a civibus in vincula fuit
conjecta, ut tradit Palaephatus cap. 43. Laocoontis
poenam refert Hyginus l. c. Nec tamen sacerdotes,
si nuptias iniverant, plane excludebantur, ut ex
Homero &c. docuit Potterus Archaeol. Graec. lib. 2. 3: p.
216. Quin nonnullae antistitae virginitatem tantum
ad tempus, nubilem forte aetatem, servabant. Talis
erat Medea praeter Jasonem jam Stiro desponsa,
ut refert Valerius Flaccus lib. 8. v. 300.*

Stirus prospectat ab unda

Conjugio atque iterum sponsae flammatus amore.

& v. 337.

Transferat ergo meas in quae volet oppida dotes

Colchis, & Aemonius nobis succedat adulter.

Neque hoc alias inusitatum fuisse docuit Spanhe-
mius

mius l. c. Quid si talis quoque fuit Hero? Mirum certe, ni amatori objecerit aliquando virgo sibi perpetuam a viris abstinendam colendam, cum nunc tantum parentum locupletum iram v. 125, 180. & seqq. Fateor tamen v. 126. occurrere.

Κύπριδος ἔ σοι εἶπνε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσεν.

Sed quis nescit tangere virginem nedum sacerdotem sine parentum consensu nuptiis non legitimis inhonestum minusque licitum esse? quid si puella hoc tantum caussata? Quid? nonne aequum a Dea veniam petere? nonne nefas in templo Veneris haec sacra peragere? Sed & incredibile juvenes tantis votis exoptasse nuptias Heronis, si ipsas adire viro negatum, nam quae occurrunt v. 82.

Εἰ δέ μοι ἔκ ἐπέσκει τὴν ἱέρειαν ἀφάσεν,
Τοῖν μοι, Κυπρία, νέν παρῄκοιτιν ὀπάσας.

Non incommode ad Veneris consensum referri possent.

C A P U T I V.

Difficillimus Musaei locus varie explicatus. Πέγοναι majores; non parentes. ἱέρεια δὲ πύργων. Sacerdotia certis familiis adligata. Trajectiones verborum. Lectio vulgata in Vulgato interprete defensa. Pauli locus explicatus. Πέγες δὲ πύργων turris avita. Ab ovilibus aurae aliaque. Minucius Felix vindicatus, aliaque. Distinctio grammaticorum in vocibus ἄθος & ἔπος neglecta. Antiqua lectio Aeliani probata. Caeteris praestantes Diis comparabantur; formosae puellae Veneri; juvenes Baccho. Bacchus pulcher non obesus. Venatrices Dianae adsimilabant. Multis etiam simul Diis comparabant, aliquando & praeferebant. Dii Reges, Deae Reginae, & vicissim vocabantur. Musaei locus explicatus.

32. Πέγον δὲ πύργων. ita editio Basileensis
Cum aliis multis exhibet, addita interpre-

pretatione *Turrin a parentibus*. Cel. Berglerus ma-
 vult *ἄπο πατρῶν*, vertens *seмета a parentibus*. quem
 secuti viri Docti Kromajerus & Röverus. Inter
 difficillimos Musaei locos merito hic referri de-
 bet; me certe quamvis diutissime exercuerit non
 expedio. Vulgatam in novissimis editionibus ver-
 sionem ferri non posse, quia *πατρῶν*, nunquam,
 quod scio, *parentes*, sed *maiores* denotat abunde
 liquet. Aliud igitur quaerendum. Quibusdam forte
 videbuntur jungenda *Κύπεδος ἦν ἱέρεια ἀπὸ πατρῶν*.
 Ita ἐκ *πατρῶν* in eadem re occurrit apud
 Sponium in Miscell. pag. 335. τῷ πρώτῳ τῷ πολέμῳ
 Ἀρχιερέως Μ. Αὐγ. Φαύστῳ ἐκ *πατρῶν*. Primi civi-
 tatis M. Aurelii Fausti Pontificis a maioribus. cum
 quo loco omnino conferendus iste apud Philostr.
 de Sophist. lib. 1. p. 515. Ἀρχιερεὺς μὲν γὰρ ἐγένετο
 τῷ τῷ Ἀσλαῖ αὐτὸς τε καὶ οἱ πατρῶν αὐτοῦ, καὶς ἐκ πα-
 τρῶν πάντας. Pontifex quidam Asiae factus est, ipse
 nempe ἑῶν maiores ejus filius a patre omnes. De sacer-
 dotiis autem intra certas familias, easque maxime
 conspicuas, manentibus consuli meretur Vir Eru-
 ditissimus Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. in
 Lavacr. Pall. v. 35. l. c. capite praecedenti. Tale
 fuit Veneris sacerdotium in insula Cypro, quod
 consecuti posteri Cinyrae & Thamyrae, sed po-
 stea sola Cinyrae familia, de quo vid. Diligentiss.
 Meursius in Cypro lib. 1. cap. 17. Justinus lib. 18.
 cap. 5. Primus illis appulsus terrae Cypris insula fuit:
 ubi sacerdos Jovis cum conjuge ἑῶν liberis, deorum mo-
 nitu, comitem se Elissae sociumque fortunae praebuit,
 pactus sibi posterisque perpetuum honorem sacerdotii. Id
 si verum, sententia nostra de Herone ad nubilem
 forte aetatem, saltem non perpetuam virginita-
 tem servante non parum firmatur. Sed vereor ut
 talis verborum trajectio eruditus se probare queat,
 quamvis miras aliquando observent Docti, quem-

admodum Cel. Knatchbull in N. T. ex gr. in Act. Apost. 13: 17. 1 Petr. 1. 1. 3: 20. &c. & in epist. Pauli ad Roman. cap. 9: 10. Viri Eruditi: ὁ μόνον ὃ ἄλλα καὶ Ρεβέκκα, ἐξ ἑνὸς κοίτης ἱχῦρα, Ἰσαὰκ δὲ πατὴρ ἡμῶν. haec enim verba Cel. Havercampus ad Tertull. Apol. 16. p. 170. ipsumque secutus vir longe Eruditissimus Jo. Alberti ad h. l. ita construunt: Ρεβέκκα Ἰσαὰκ δὲ πατὴρ ἡμῶν ἐξ ἑνὸς κοίτης ἱχῦρα. *Rebecca, uxor patris nostri Isaaci, ex una congressione prolem, quam suscepisset. Favet Hammondus, forte & Interpres Vulgatus, vertens: sed & Rebecca, ex uno concubitu habens, Isaac, patris nostri.* Ut opus forte vix sit emendatione Viri summi, qui in Vulgato tentabat reponere *concubitum*, ut in Glossis vox illa explicatur cum nimis illa emendatio abeat a vulgata lectione, nam & praeterea legendum, ut syntaxis recte cohaereat *ex uno*---*Isaac patre nostro.* Quid enim, quaeso, alias significaret *ex uno*? *concubitum* autem vertit Vulgatus usus Codice a nostris diverso, in quo legebatur ἐξ ἑνὸς κοίτης, cui conjecturae favet vox κοίτης, quemadmodum reperiri in MS. testis est Elegantiss. Raphelius in Adnot. ad h. l. ex Herodoto, quam lectionem tamen hodiernae non praefерrem, quippe cum κοίτης de *semine* recte dici pluribus ostendit Cel. Knatchbull. Ceterum hanc explicationem loco nostro admodum faventem primo intuitu lubens amplectebam, sed mox difficultate aliqua premi animadverti. Neque enim video, quomodo verba ἐξ ἑνὸς denotare possint *ex una congressione*, vel cujus vocabuli ellipsis statuenda; non certe κοίτης, tum enim scribendum fuerat ἐκ μίας; aliud autem vocabulum in N. T. non est obvium, ut adeo confugiendum sit ad κοίτης, cum λέχος Poëticum est. Sed si jam omnia haec prorsus alveo fluere, nondum video cur nos po-

niteat

aiteat naturalis verborum constructionis, quae est:
 Ρεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα Ἰσαὰκ κ. τ. λ. *Rebecca*
ex uno Isaaco gravida geminos peperit, qui tamen
diffimillimam sortem experti. Nihil hic in con-
structione vel sensu intricatum. Haec in chartam
conjecta cum jam jam praelo mandanda essent sub-
it animum cogitatio consulendi Cel. Wolfii Curas
Philologicas in h. l. quem latius quidem sed tamen
eadem ratione locum hunc explicuisse, in quibus-
dam mire conspirasse deprehendo, quod monuisse e
re mea puto. Locum tamen Vulgati Interpretis in
mendo cubare neque ullum praesidium esse in le-
ctione κοίτης nondum persuadeor, quod corrup-
tum ex κοίτη, vel genitivus singularis videtur,
multo minus κοίτην Graecis esse tantum somnum, cum
contrarium doceat vel unus Herodotus lib. i. cap.
9. μετὰ δ' ἐμὲ ἰσελθόντα, παρέσαι ἢ ἡ γυνὴ ἢ ἐμὴ ἐς κοίτον.
Ubi fuero ingressus, aderit & uxor mea in cubiculum.
ita edidit Cel. Jac. Gronovius ex Codice Mediceo
pro κοιτῶν, vel κοίτην quod tuetur Th. Gale p.
759. cum enim ἱνὴ, λέκτρον, κοίτη &c. cubile sig-
nificantia vocabula pro concubitu ponuntur quid-
ni & hoc recte adhiberetur? Erepto igitur nobis
hoc loco alia quoque interpretatio verborum Πύε-
γον δὲ πηγόνων quaerenda, quae, donec meliora
doceamur, quemadmodum ante annum in prima
hujus Carminis lectione succurrebat, vertemus Tur-
rim avitam, i. e. quae a majoribus haereditate ad
ipsam vel parentes devenerat, quemadmodum &
Eruditiss. Whitfordus, quod non nisi fero vidi,
cepit docente ipsius interpretatione:

Turrim

Fluctibus aequoreis vicina colebat avitam.

Sic fere eleganter apud Theocritum Idyll. 16: 33.
 fossor dicitur:

Ἀπὸ τῶν πατέρων πινὴν ἀπὸ τῶν κλαίων.

Statius Theb. lib. X. 46.

Balatusque tremens, pinquesque ab ovilibus auræ.

i. e. *auræ ovilium*. Lucretius *fulgor ab auro*, Virgilian *dulcesque a fontibus undæ* i. e. fontium vel fontanæ, ut jam monuerunt Lexicographi. Pro eo Cicero in Fragmento:

*Extremusque adeo duplici de cardine vertex
Dicitur esse Polus.*

Videndus vir summus Hugo Grotius pag. 72. Id non intellectum fraudi fuit Interpretibus Minucii Felicis cap. 7. *Specula de libris memorias*, jam eos *deprehendes initiassse ritus omnium religionum*. ubi inepte Davisius legit: *specula de libris memoria jam eos* &c. merito reprehensus a Wopkensio Obs. Miscell. Vol. x. p. 19. qui tamen non felicius ipse conjectat *de his rebus*, vel hoc *de libris* ortum ex voce, quæ præcedente versu exstat, *delubris*. Quicquid vero de hoc Musæi loco statuendum aliis videatur, interpretationi Whitfordi tantisper locus dandus videtur, donec difficultatibus, quas obmovimus, sublatis certiora alii adferant, quando hæc nostra in spongiam incumbere non gravate passi certiora docentibus dignas habebimus gratias. Si probari posset idoneis exemplis *πατρὸν* parentes denotare, revera omnium maxime id adrideret, cum & eo nos ducere videatur Nonnus Dionys. lib. 3. p. 104. l. 15. loco, qui conferatur, non indigno:

Μάρτυς ἔγω· πατέρων γὰρ ἀπό τῶν δώματα ναίων
Οὐ Στερόπην, ἢ Μαῖαν ὁμοσόλον, ἢ δὲ Κελαινὴν
Σύγγονον ἐγγυὺς ἔχουσα σπένδιον.

Nisi πατέρων ibi positum sit pro προγόνων, quod & aliis usitatum est, atque ita intellexerit Musaeus.

33. Ἀλλ' ἢ Κύπρις ἀνασσα. *Altera Venus regina.* Si placitis Grammaticorum standum peccavit & hic Musaeus; debulisset enim ἑτέρῃ. Vid. Ammonius in V. Ἀλφ. & Thomas Magister, qui tradit: Ἐπειδὴ ἐπὶ δυν. ἄλλος ἐπὶ πολλῶν. Sed parum haec curant Scriptores. Orpheus Argon. v. 477.

Φίλοις ὁ πσιπύλην ἐρατοῖς ἐδάμασεν Ἰήσαν.

Ἀλλ' ὁ ἄλλος ἐμικτο.

Herodotus lib. 1. cap. 32. ὥσπερ χώρα ἐδαμιά καὶ ταῖς πάντα ἐαυτῇ παρέχουσα, ἀλλὰ ἄλλο μὲν ἔχει, ἑτέρῃ ἢ ἐπιδέεται. Herodianus 3. 10. §. 6. Plutarchus Lacæn. Apophth. T. II. p. 241. & 242. Achill. Tatius lib. 1. pag. 3, 13, 29, 41. aliisque locis plurimis. Lucas Euang. cap. 20. v. 11. cap. 22. v. 58. &c. Theocritus Idyll. 24. 61. 7. v. 36.

Βασιλοισαδάμεθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.

Censuram Scholiastis in Poëtam strictam ineptam esse monuit recte Eruditissimus Casaubonus. Egregios vero legum latores, quas ipsi saepissime migrant! Ita enim Ammonius in V. Ἀποκήρυκτος. Ἐκποιήτος ὅ, ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ· pro quo Etymologus: ἢ ὁ δοθεὶς ἑτέρῳ εἰς υἱοθεσίαν. Sic habet MS. apud Valckenaerium Animadv. ad Ammon. p. 27. Tantine igitur ut adeo aestuarent Viri Eruditi in Æsiano V. H. 3. 44. ὁ ὅ ἕτερος αὐτῶν συνεπλάκη τῷ λοιπῷ κακῶν. Ubi, ut Grammaticis pareant, repositum eunt δεύτερος, quamvis ex tribus MSS? Ego certe metuo, ne ob Grammaticorum imperium boni correctores haec mutaverint.

Ibid. Ἀλλ' ἢ Κύπρις. Ipsi Diis immortalibus illos, qui caeteris longe praestabant inter homines, comparari maxima laus erat. Homerus Iliad. τ. 286. Ω.

158. γ. 158. &c. Puellas, quae pulchritudine reli-
quas longo post se intervallo relinquebant Veneri
adsimilabant. Infra v. 68.

Κύπεδος ἀρήτρεα, νήν διφαίνεται Κύπερι.

Homerus Iliad. α. 699.

Ἄλ' ἄρα Κασάνδεσσιν, ἱέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

Iliad. τ. 282.

Βεισήεις δ' αἶψ' ἵπνιτ' ἱέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

Conf. Odyss. Δ. 14. P. 37. Nonnus Dionys. lib.
3. p. 90. l. 29. lib. 7. p. 214. l. 21, 24. lib. 16. p.
446. l. 8. lib. 33. p. 828. l. 28.

Χαλκομέδην ἢ Κύπριν ἔσω Λιβάνοιο νοήσης
Οὐ δύνασαι φίλε κῆρ διακρίνειν Ἀφροδίτῃ.

Fulgentius lib. 3. Myth. cap. 6. p. 113. de Psyche
ex Apulejo: *juniozem vero tam magnificae esse figu-
rae, quae (quo legit Munckerus) crederetur Venus
esse terrestris. Ubi nec Diligentiss. Munckerum no-
stri Poëtae loca fugerunt. Jucunde suavissimus Se-
cundus Basio vi.*

*Tu quoque cum Dea sis, Diva formosior illa
Concha per aequoreum quam vaga ducis iter,
Basia cur numero caelestia dona coerces?*

Alia loca mitto. Ita formosos juvenes Baccho compa-
rabant. Longus Pastor. lib. 1. p. 36. αἱ μὲν γυνῆες
ἐκ τῷ πλησίον ἄγρων εἰς ἐπικυρίαν πεκλημέναι, τῷ δὲ
Φνιδι τὰς ὀφθαλμοὺς ἐπέβαλλον, ἢ ἐπὶ τὸν αἶμα
Διόνυσω τὸ κάλλος. Apud Coluthum de R. H. v. 245.
Paris ipsi praefertur:

Οὐ Διὶ τοῖον ἔτικτεν ἐπήρκετον υἱὰ Θουάη.
Γλήκοις Διόνυσε, ἢ αἱ Διὸς ἔστι γαστέρας.

Bacchus

Bacchus enim non pingui aqualiculo deformis, sed juvenis formosissimus habitus a Veteribus, contra ac pingitur a pictoribus, quibus quidlibet audendi magna semper potestas fuit. Tibullus lib. 2. El. 2. v. 35.

Et tu Bacche tener jucundae confitor uvae.

Ubi notata Elegantissimo Broekhusio evoluisse volupe erit. Dianae comparabant venatrices. Nonnus lib. 13. p. 368. l. 23.

Τὸν ποτὶ Κυρήνη κεμαδοῦδος Ἀρτεμις ἄβη.

Id. lib. 15. p. 422. l. 16. lib. 16. p. 444. l. 31. p. 446. l. 8. lib. 42. p. 1090. l. 20.

Ἀρτεμις καὶ σέο τίξαι, τίς ἤρπασε σῆς φάρετριν.

Lib. 48. p. 1262. l. 6. Saepe etiam pluribus simul Diis similes praedicabant. Nonnus lib. 34. p. 860. l. 12.

Ἄτρομε Χαλκομέδεια, ἰὲν ῥοδοδακτύλε Πειθῶ,
Κύπριδος ἀβρὸν ἀγαλμα, καὶ εὐθώρηκος Ἀθήνης,
Βακχιάς Ἡελγίνας, καὶ εὐδύνουσα Σελήνη.

Saepe ipsis Diis praeferebant. Nonnus lib. 15. p. 426. l. 19.

Εἰ τόσον ὡς Νίκαια πέλεν λευκώλενος Ἥρη.

Alia loca mitto. Confer quae hic notavit Pareus. Ibid. Κύπρις ἀνασσα. Deos reges, Deas reginas dici obvium. Homerus Iliad. κ. 326.

Οὐδ' ὅτε Διμήτηρος, παλαιπλοκάμοιο ἀνάσσει.

Theocritus Idyll. 25: 78.

ὦ πόποι, οἷον τῷτο θεοὶ ποίησαν ἀνακτες.

Orpheus Hymno in Venerem v. 16, & 24. p. 151.
Propertius lib. 4. El. 5. v. 63.

*Sed cape torquatae, Venus o regina, columbae,
Ob meritum ante tuos guttura secta focos.*

Ubi Vid. Eruditiss. Broekhusius, nec non Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 79. Broverius de Adorat. Veter. p. 47. Contra Reges, qui in terris summum dignitatis fastigium escenderunt, Deorum titulo insigniti. Vid. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 26. in Delum v. 166. & quae observavit Bochartus in erudita epistola de Jure Regio Tom. I. col. 1006. Hinc illa cognomina ex. gr. Joviorum & Herculiorum ab Imperatoribus adsumta, de quibus Lactantius de Mort. Pers. cap. 52. *Ubi sunt modo magnifica illa & clara per gentes Joviorum & Herculiorum cognomina, quae primum a Dioclete ac Maximiano insolenter assumpta, ac postmodum ad successores eorum translata, viguerunt? Nempe delevit ea Dominus & erasit de terra.* ubi Vid. Cuperum.

Ibid. καὶ φειδύνην ἢ καὶ αἰδοῖν. castitate & pudore vertitur. Pareus priorem vocem intellexit de sapientia puellae, quod minus hic quadrat, cum ratio redditur cur aequalium commercio abstineret puella. Nisi velis intelligere sapienter instituisse Heronem, quae invidiam hoc pacto evitabat, quod non omnino displicet. Elegantius tamen Papius:

Casti sed plena pudoris.

Ita Claudianus de R. P. lib. 1 v. 272.

Castaeque pudoris

Illuxere faces.

CAPUT V.

Venus & Cupido virginibus infesti. Musasi locus pessime a Scholiaste expositus. Minerva ab ineuntibus nuptias placabatur. Antiqua Statii lectio probata. Minerva nubentes exosa. Veneri & Cupidini, cum puellae nuptias inirent, sacra fiebant. Venerem sanguine etiam placari contra Interpretes Horatii docetur. Columba Veneri immolata. Scholiastes MS. semel, Acron bis emendatus, semel refutatus. Oruquii Commentator tentatus. Lenex Dii. A'φροδίτη secundum Scholiasten fuit Minerva. Fons erroris. Κυθήραις A'φροδίτη, Cytherea Venus & familia. Servius bis leviter emendatus. Antonomastium.

36. **M**ῶμον κ. τ. λ. Aperta imitatio Nonni Dionysii lib. 16. p. 462. l. 1.

Μῶμον ἀλευομένη φιλοκέρτομον ἡλίκος ἦβης.

38. Κυθήραις ἱλασκομένη A'φροδίτην κ. τ. λ. Significat Poëta Heronem Venerem & Cupidinem libamentis pacasse. Scilicet haec numina virginitatem servantibus credebantur infesta, adeoque omnimodo, ne irata ea experirentur, puellis erant concilianda. infra v. 143.

Παρθένον ἃκ ἐπέσκεν ὑποδρόσεν A'φροδίτη,
Παρθενικαῖς δ' Κύπρις ἱάγεται.

Quem versum contulit Pythoeus cum Pervigil. Vener. v. 40.

Ipsa vellet ut venires, si deceret virginem.

Achilles Tatius lib. 8. p. 473. εἴ τις ἄρα ἐς τὸν ἀνδρὸς παρθενία, ταύτην ἐγὼ μέλει δὲ παρόντος πρὸς Λευκίπην ἔχω. ἢ μὴ γὰρ ἦρα εἰ πολλὰ δὲ τὴν Ἀρτέμιδος ἱερῶ. δέσπονα A'φροδίτη, μὴ καμνήσης ἡμῶν ὡς ὑβερσμένη ἃκ ἠθέλομεν ἀπάταρα γενέσθαι τοῦ γάμου. Non intellexit igitur suum Poëtam ignobilis Scholiastes, qui notat: A'φροδίτην, ἢ τὴν A'φροδίτην, ἢ τὴν A'φροδίτην.

156 ANIMADVERSION. AD

νῦν δὲ αὐτὸν ὃ ἔρωτα θύοιαι ἀρεῶν (ita conjectat Doctiss. Abr. Gronovius pro παρῆν) ἢ Ἡρώ. Quid, quaeso, hic facit Minerva Diva casta & castis amica? Haec ne virgini placanda? Imo vero, o bone, nuptias inituris, ita Valerius Flaccus lib. 8. v. 224. de Jasone;

*Ipse autem inquitae jam Pallados erigit aras,
Incipit Idaliae numen nec spernere Divae.*

Argivae puellae virgineas ipsi comas libabant. Statius Thebaid. lib. 2. v. 251.

*Innuptam lumine adibant
Pallada. Munychiis cui non Argiva per urbes
Posthabita est Larissa jugis. Hic more parentum
Jasides, thalamis ubi casta adolesceret aetas,
Virgineas libare comas, primosque solebant
Excusare iboros.*

Ubi nihil mutandum puto cum viro erudito in in Observ. Misc. Vol. I. p. 195. legente *Huic m. p. & justa adolesceret aetas*, quomodo & locum laudat Elegantiss. Broekhusius ad Tibull. lib. 1. El. 4. v. 22. Vide, quae notat Vir doctus in nota addita. Consule praeterea Ez. Spanhemium ad Callimach. Hymn. in Lavacr. Pall. v. 1. Cassandra apud Lycophronem de raptu Ajacis querelas fundens v. 359.

*Ἐλκυθήσομαι,
ἢ πολλὰ δὲ βύδισαν, αἰθυσίαν, κόρην,
ἀρωγὸν αἰνδάξασα, τάρροθον γάμον.*

Ita v. 356. vocat *μισονύμφην*. ubi Tzetzes notat: *Μισονυμφὴ τὺτο δῆλον, ὅτι ἡ τιμῶσα παρθενίαν, τὰς νυμφευθεῖσας μισεῖ*. Nonnus Dionys. lib. 47. p. 1226. l. 27.

Ὁμοσε ἀρχαίοις γάμιον ἄκρον Ἀθήνης
Πάλλας ὄρεται ὁμοσε, τί Πάλλας, καὶ Κυβέβη;

Nec tamen nuptiarum praesidibus Diis Cupidini
& Veneri rem divinam factam fuisse, cum puel-
lae matrimonio jungendae erant, inficias eo. ita
Sosthenes Therсандρι nuptias persuasurus Leucip-
pae apud Achill. Tat. lib. 6. p. 385. τί κλάεις;
ἀνίστη, καὶ θύε ἐπὶ τοῖς ἐντυχήμασιν Ἀφροδίτῃ. Pau-
sanias in Laconicis: Ἑόανον ἢ ἀρχαῖον καλεῖσιν. Ἀφρο-
δίτης Ἡρας. ἐπὶ ἣ θύγατερ γαμυμένη νενομίκασι τὰς
μητέρας τῇ θεῷ θύειν. Simulacrum ligneum vetustum
Veneris Junonis vocant. Ibi vero sacra deae facere
matres, cum filias elocant, solenne habent. Nonnus
Dionys. lib. 35. p. 872. l. 12.

Ἐσόμεαι Ἰνδῶν καὶ ἐγὼ φίλος, ἀντὶ ἣ Ἀυδῆς
Κυδαίνεις θυέεσσιν ἐρυθραῖν Ἀφροδίτῃ
Κρυπταδὴν Μορρῆος ὀμευνέτις

Vid. & lib. 26. p. 692. l. 10. & seqq. Justinus
lib. 18. cap. 5. Mos erat Cypriis, virgines ante nu-
prias statutis diebus dotalem pecuniam quaesituras in
quaestum ad litus maris mittere pro reliqua pudicitia
Veneri libamenta soluturas. Adde Rivini Dissert. de
Majumis &c. in Collect. Graevii cap. 7. §. 24.
Theocritus Idyll. 27: 63.

Ῥέξω πόρτιν Ἐρῶτι, καὶ αὐτὰ βῶν Ἀφροδίτῃ.

Ex quo loco quemadmodum & Virgilio in Dedi-
catione Aeneidos:

Si mihi susceptum fuerit decurrere munus,

O Paphon, o sedes quae colis Idalias &c.

Non ego thure modo aut pacta tua templa tabella

Ornabo, & puris ferta feram manibus:

Corniger bos aries humileis & maxima taurus

Victima sacrato tinget odore focos.

(liceat

(liceat paullisper spatium) refutatur magis Acronis ad Horatium Carm. lib. 1. 19. v. 14. ubi notat: *Bene autem verbenas, cespitem & ibus Veneri promittit, quae non placantur (l. placatur) sanguine &c.* Melius certe ipsum docere debuerat ipse Horatius v. 16.

Mactata veniet lenior hostia.

Quem locum Cruquius de columba cepit, quam Veneri immolari praeter alios testis est Ovidius Fast. lib. 1. v. 455.

*Ergo saepe suo conjux abducta marito
Uritur Idaliis alba columba focus.*

Ita emendat Nic. Heinsius in Adversariis, eruditionis Criticae thesauro opulento, quem erutum curae Eruditiss. P. Burmanni brevi debet orbis literatus, lib. 1. cap. 1. p. 3. vulgo in *calidis*. Ego tamen Horatii locum de majore hostia mallem interpretari. Ineptius ineditus Scholiastes: *Paphiae Veneri non licebat hostia (lege hostiam) immolari.* Inepte & Acron: *Id est facto sacrificio mansuescet, hoc est Glycera Veneri veniet, quam proterviam dixerat.* Ubi vox *Veneri* sede mota ponenda post sacrificio flagitante sensu, nec non Porphyrio & Scholiaste MS. jubentibus: Vel ejicienda cum Cruquii Commentatore, nisi, quod potius reor, & huic vox illa restituenda. Dein *veniet lenior* non de Glycera, sed Venere cape, de qua v. 9.

*In me tota ruens Venus
Cyprum deseruit.*

Lenes Dii saepe occurrunt. Ita in Carmine Saeculari v. 13.

*Rite maturos aperire partus
Lenis Ilitibus.*

Ubi Acron: *id est propitia*. Claudianus de R. P. lib. 1. v. 16.

Lenisque simul procedit Iacchus.

Sed in viam. Credo bonum nostrum interpretem cum haec notaret putasse Ἀφροδίτην esse Minervam. Ne dubites miser aperte se prodit ad v. 182.

Οὐ δύνασαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτειν Ἀφροδίτην.

Ibi enim vocem ultimam explicat Νύμφην ἀγαμένην, quo vix quicquam absurdius: quae vero sit illa Νύμφη ἀγαμένη praeter Minervam, praecipue con- laxo h. l. non video. Sollicitum quidem me tenent iterum loca, quibus recte mentem fui Poëtae cepit ut v. 33. 43. 68. adeo ut facili negotio in hanc conjecturam incidere Scholia illa e duobus male consuta, nisi crassa ignorantia & ignobilis hominis stupor incredibilis nihil benigne de ipso sentire suaderent. Ansam vero videtur dedisse v. 35.

Κύπερι φίλην μετὰ Κύπρην, Ἀθηναίην μετ' Ἀθήνην.

Nam Κυθήριαν Ἀφροδίτην unam esse Deam extricare non poterat, cum tamen centies occurrat Φωβὸς Ἀπόλλων, Πάρις Ἀθήνη aliaque, quae, quamvis rara, apud Latinos quoque reperias. Horatius Carm. lib. 1. 4. 5.

Jam Cytherea choros ducit Venus.

Vid. Bentleyus. Virgil. Aeneid. lib. 2. v. 615.

Jam summas arces Tritonia (respice) Pallas.

Ubi Servius: Duo antonomasia sunt sine proprio nomine. Emenda duo antonomastica. ita enim ad lib. 5. v. 704. Pro uno proprio duo Antonomastica. ad lib. 3. v. 251. PHOEBUS] Purus, impollutus: & est Apollin-

pollinis fixum *Antonomasium*, quod alii dari non potest. unde patet vocem Servio hoc usu familiarem esse. Illud tamen occurrit apud eundem ad lib. 2. v. 171. Sane *Tritonia Antonomasium* est, i. vice nominis ponitur, quia proprium est *Minervae*. Verum & hic corrige *Antonomasium*.

CAPUT VI.

Publica sacerdos fuit Hero. Πανδήμιος ἱερὴ pessime ad *Venerem Vulgarem* refertur. Duplex *Amathusia Venus Coelestis & Vulgaris*. Phavorinus *Camers ter*, Harpocraton semel emaculati. *Adonis & Cytherea* saepe junguntur. Emendatus Nonnus. Uno festo, & templo Dii bonorati, quemadmodum *Venus & Adonis*, *Diana & Apollo*, aliaque. Non rara a generali & majori ad speciale & minus auctores venire contra Servium aliosque docetur. Antiqua lectio in *Virgilio*, ut & distinctio. *Nemus & virgulta* aliaque. Servius parum sibi constans. *Cythera insula*.

42. Πανδήμιος ἔλθεν ἱερὴ. Publica igitur *Veneris* sacerdos nostra in urbe Sesto, qualis *Cereris Nicippe* in urbe Thessaliae *Donio*. Callimachus Hymn. in *Cerer.* v. 42.

Ἀντίκα Νικίππῃ (τὰν οἱ πόλις ἀρήτειον
δαμόσταν ἔσασεν) εἰσατο.

Statim *Nicippae*. (banc ei civitas sacerdotem
Publicam constituerat) assimilata est.

Consule notata Cel. Spanhemio. Intolerabilis stupor est Weitzii & Parei, (nam Voëtius dubius haeret) qui intelligunt *Venerem πάνδημον* & plurima huc convasant de ipsa a *Caelesti* distincta, quam toto carmine non memorari certissimum est. Melius eos praecedentia docere debuissent, quibus diserte intelligi οὐ γνῶναι patet. ita enim v. 38.

Α'Α' αἰὲς Κυβέρεταιν ἱλασκαμένην Ἀφροδίτην,
Ποδαῖνι καὶ τ' Ἑρώτα παρηγορέσκει Θνητῶν,
Μητεὶ σὺν οὐρανίῃ Φλογέρῃ τρέμυσα Φαρέτρῃ.

Mox sequitur versus hic Δὴ γὰρ π. τ. λ. Quis non videt eandem Deam hic intelligi & ineptissimum hic suspicari castissimam sacerdotem ministrare Divae a meretricibus potius colendae, & tamen sua missa placasse divam omnino diversam & contrariam? Locus Catulli Epigr. 69. ex Meursio ad Lycophr. adductus nihil ad rem facit.

*Nam mihi quam dederit duplex Amathusia curam
Scitis, & in quo me torruerit genere.*

Duplex enim Amathusia est Venus, quae mas erat & femina, ut docuit Cel. Bentejus ad Horat. Carm. i. 6. 7. De Venere autem Coelesti & Vulgari vid. Cuperum Observ. lib. 2. cap. 1. laudatum etiam a Rövero ad v. 40. Theocritum Epigr. 13. Conferri meretur de gemina pulchritudine Achilles Tatius lib. 2. p. 141. loco eleganti: Δὴ γὰρ ἐγὼ νομίζω κατὰ ἀνθρώπους καὶ πᾶσι πλανᾶσθαι, τὸ μὲν ἑρῶνιον, τὸ δ' πάνδημον, ὥσπερ καὶ καὶ αἱ χορηγοὶ θεαί. ἅπλᾳ τὸ μὲν ἑρῶνιον ἀχθεταὶ θνητῶ καὶ δεδεμένον, καὶ ζητεῖ πρὸς ἑρῶνιον ταχὺ φεύγειν τὸ δ' πάνδημον, ἔρειπται κάτω, καὶ ἐγχερόνισι φέει τοῖς σώμασιν. De Venere Vulgari etiam audiendus Phavorinus in V. Πάνδημος Ἀφροδίτη, ἕτως ἐκάλεν τὴν ἀφιδρυθεῖσαν φέει τ' ἀρχαίαν ἀγορὰν, διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τ' ἄνθρωπον συνάγειν τὸ παλαιόν, ὥς ἐκάλεν ἀγορὰς ἐστὶ τὸ πάνδημον, παγῆσιμον. Locus corruptus. Lege ἐνταῦθα quod leve, & post τὸ παλαιόν inserte ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, nec non pro παγῆσιμον reponere πάγκοινον. Fundus emendationum est Harpocratio in eadem V. a Meursio ad Lycophr. in Cassandr. v. 112. quoque adductus, quem in Harpocratio recte

L

emen-

emendasse ἀφιδρυταῖσαν πρὸ ἀμφιδρυταῖσαν adparet
ex h. l. Corrige praeterea hinc τὸ παλαιὸν πρὸ τ' π.

43. Ἀδώνιδι καὶ Κυthereῇ. Saepissime haec numina
conjunguntur apud Nonnum, quemadmodum lib.
xi. p. 324. l. 25. lib. 16. p. 450. l. 16. lib. 42.
p. 1106. l. 32. lib. 48. p. 1264. l. 4. lib. 41. p.
1052. v. 4.

Καὶ Παφίης δόμον εἶδε χαμήλιον. ἡμερίδων δ'
ἔρεσι καὶ ὠρυφύτοις βαθύσκιον ἄλσος ἐρέει
Ἀμπελόεν ποτὲ δῶρον Ἀδώνιδι καὶ Κυthereῇ.

Interpres reddidit:

*Et Paphiae domum vidit nuptialem. Vitium vero
Ramis per se crescentibus profundas umbras ha-
bens nemus coronans*

Vitium quoddam munus Adonidi & Veneri.

Quae nec ego, nec alter quispiam forte intelligit.
Emenda igitur

Ἀμπελόεν πόρε δῶρον Ἀδώνιδι καὶ Κυthereῇ.

*Vitium (Bacchus) praebuit munus Adonidi &
Veneri.*

Ex hoc autem loco patet unum Diis duobus fe-
stum in urbe Sesto celebratum, quemadmodum
quoque uno templo honoratos, quod & in insula
Cypro fieri consuevisse innuere videtur Orpheus
Hymno in Venerem p. 152. v. 24.

Εἰτ' ἐν Κύπρῳ ἄνασσα τροφῶ σέο· ἔνθα καλαί σε
Παρθένοι ἀδμήται νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐνιαντὸν
Τῖμν' ἔσι σε μάκαιρα καὶ ἄμβροτον αἶγνόν Ἀδωνιν.

Vid. Vir Eruditiss. Georgius Arnaldus de Diis
Παρέδροις cap. 25. pag. 177. Nec quidquam notius
fere quam plures Deos uno templo cultos fuisse.
Ser.

Servius ad Virgil. *Æneid.* lib. 6. v. 83. *Dictus autem Minos (Hercules) quod in ejus templo nunquam aliquis Deorum simul colitur, sicut in Jovis, Minerva & Juno: in Veneris, Cupido. & ad lib. 2: 225. Delubrum dicitur quod uno tecto plura complectitur numina, quia uno tecto diluitur: ut Capitolium, in quo est Minerva, Jupiter, Juno. Ita in urbe insulae Cei Carthaea Apollo colebatur in fano Dianae, ut conligo ex Anton. Liber. cap. 1. ταύτην ἰὼν Ἐρεοχώρας Ἀθηναῖος χορεύσαν Πυθίαις ὡς δὲ βωμὸν & Ἀπόλλωνος ἐν Καρθαίᾳ, ἐπεθύμησεν αὐτῆς καὶ ἐπιγραφὰς μῆλον, ἔγραψεν ἐν τῷ ἱερῷ τῷ Ἀρτέμιδος.*
 Virgilio *Æneid.* lib. 6. v. 35. memoratur

Phoebi Triviaeque sacerdos

Deiphobe Glauci.

Atque unum ambobus templum vovet *Æneas* v. 69.

Tum Phaebo & Triviae solido de marmore templum

Instituam, festosque dies de nomine Phoebi.

Ubi in aliis templa, quod perinde est. vid. dicta cap. 3. p. 130. ita v. 13.

Jam subeunt Triviae lucos, atque aurea tecta.

Ubi Servius: Congruè *Apollini & Dianae juncta sunt templa: ut & paulo post Phoebi Triviaeque sacerdos.* Non deterius, puto, scripsisset eadem s. i. ut liquidum ex locis citatis. Aram unam Neptuno & Melicertae nautas posituros *Inoni* promittit *Mercurius* apud Nonnum lib. 9. p. 254. l. 12.

Ἰσὶ πένοντες πλεῖστα Φιλέταρος εἰν αὐτῆς,
 Βορρὴν ὅτε σήσας Ἐνσέχθαι καὶ Μελικέρτῃ
 ῥέζουσι κήφοτόρεα.

45. Ὅσσοι ναιετάεισκον ἀλισσεφίαν σφυρῶ τῆσσι.
Οἱ μὲν ἀφ' Ἀιμονίης, οἱ δ' εἰναλίας ὑπὸ Κύνρου.
Οὐδὲ γυνή τις ἔριμνεν ἐνὶ πτολίεσσι Κυθέρων.

Adtendas quaeso lector inlustre exemplum, quo prius generaliter de omnibus insulis locutus mox tamen inter caeteras gentes incolas Cypri & Cytherorum memorat. Similiter v. 49.

Οὐδὲ περικτιόνων τις ἐλείπετο τῆμος ἰορτῆς,
Οὐ Φρυγίης ναέτης, ἢ γείτονος αἰὼς Ἀβύδα.

Certe ad περικτιόνας hosce pertinebant jam Abydi incolae. ita v. 138.

Ῥαβιος, ὃς σ' ἐφύτευσε, ἢ Ὀλβίη, ἢ τέκε, μήτηρ.
Γαστήρ, ἢ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη.

Quem locum erudite, ut solet, Cel. Dorvillius jam a ταυτολογίας vitio contra Alexandrum Pope vindicavit. sic & v. 274.

Ἦν γάμος, αἶψ' ἀχόρευτος· ἦν λέχος, αἶψ' αἶψι
ῥυμνι.

Cum v. 277. occurrat

Οὐδὲ πολυακάθμω τις ἐπεσκήρτησε χορείῃ,
Οὐχ ὕμναιον αἶσε πατήρ, ἢ πότνια μήτηρ.

Hesiodus in Theogonia v. 58.

Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἦν, αἶψ' ἢ ἔτεσσιν αἶψα
Μηνῶν φθινόντων, αἶψ' ἢ ἡμέτε πόλιν ἐτελέσθη.

Unde patet non raro Poëtas a generali & majori descendere ad specialius & minus: Non igitur Virgilius Æneid. lib. 7. v. 674.

*Ceu duo nubigenae cum vertice montis ab alto
Descendunt Centauri, Homolen Othrymque nivalem
Lingentes cursu rapido: dat euntibus ingens
Silva locum & magno cedunt virgulta fragore.*

Non

Non inquam culpandus fuerat a Servio, quod a minore ad majus venire debuerat, neque haec censura adprobari viro Erudito in Observ. Miscell. Vol. I. p. 17. Vir doctus in nota subiecta ita capit Poëtam: ut *silva ingens* sive majorum arborum cacumina Centaurorum capitibus dederint locum: virgulta pedum incessu mota fuerint & protrita. acute. Sed tamen an hoc cogitaverit Poëta non ausim adfirmare. Idem lib. 6: 703. *nemus & virgulta* simili modo conjungit:

*Interea videt Aeneas in valle reducta
Secclusum nemus & virgulta sonantia silvis.*

Ubi olim lectum *silva* patet ex Servii nota: *quae est juxta praerupta fluminis*. Ita lib. 12. 521.

*Ac velut inmissi diversis partibus ignes
Arentem in silvam, & virgulta sonantia lauro.*

Ubi Servius: *Quaeritur quid sit virgulta sonantia lauro, scilicet ipsa virgulta lauri*. cum Virgilii autem loco confer Ovidium Metam. lib. 8. v. 339. de apro Calydonio:

*Sternitur incurfu nemus: & propulsa fragorem
Silva dat.*

Idem Servius ad lib. 7: 54.

*Multi illam magno e Latio, totaque petebant
Ausonia.*

Notat: *Latium pars est Ausoniae; unde dixit primo, quod minus est: sic intulit totaque Ausonia*. Pessime vero idem sibi constat: cum enim ad lib. 8: 71.

*Nymphae, Laurentes Nymphae, genus omnibus
unde est.*

tus, aliaque. *Ἐπαχίδας* incedere. *Incessus decoris non contemnenda pars.* Formosae puellae Lunae comparatae. *Emendatus Nonnus.* *Ὁ θαλαμὸς παῖδός.* Comparabantur etiam Aurorae, & Lucifero. *Commentator Cruquii & Scholiastes MS. leviter emaculati.* Nonni interpretatio correctā. *Locus Musaei a Scholiaste non intellectus.* Color puellarum niveus purpureo mixtus laudatissimus. Candidus color & roseus. *Diversa lectio in Virgilio rejecta.* *Cervix rosea, pulchra.* Rosae albae raro memorantur. *Titius & Cruquius refutati.* *Rosa florum pulcherrima, & Veneris sacra.*

48. **Ο**ὐ Λιβάνη θρόνον ἐν πτερυγέει χορεύουσα
Venerem in monte Libano sedes habuisse
aque ibi cultam uno ore tradunt Veteres Scrip-
tores. *Nonnus Dionys. lib. 4. p. 126. l. 6.*

*Ἔσω Λιβάνοισι καμίζων
Ἀσυρίην πλώσσαν ὑπὸ Θρήνης Ἀφροδίτην.*

Lib. 42. p. 800. l. 27. de Junone a Venere disce-
dente:

Εἶπε καὶ Ἀσυρίην Λιβανηίδα δύσατο πύργον.

Conf. lib. 33. p. 828. l. 28. lib. 41. ipso initio.
alia loca mitto. *Æthicus in Cosmographia p. 716.*
edit. Abr. Gronov. *Insula vero, quam (Tiberis)*
facit intra urbis portum, tantae viriditatis amoenita-
tisque est, ut neque, aestivis mensibus, neque hyema-
libus pasturac admirabilis herbas debbeat: Ita autem
vernali tempore rosa, vel cacteris floribus adimpletur,
ut prae nimietate sui odoris & floris insula ipsa Liba-
nus almae Veneris nuncupetur. alique plures. Cave
tamen huc referas locum Orphei in Hymno Vene-
ris pag. 152. v. 17.

Εἰ τε καὶ ἐν Λιβάνη Συρίης ἔδος ἀμφοπολεύεις.

Quemadmodum laudatur in Parei commentario p.
62. sine sensu, cum legendum ut in aliis editio-
nibus

nibus locus exhibetur, ὁ λιβαίνης Συείης. Sedes haec adeo grata Deae, ut munere ejus mulieres, quae montem hunc vicinaque loca colebant prae caeteris essent forma liberali. Geographus Anonymus apud Bochartum Chanaan. lib. 2. cap. 14. *Helio- polis, quae propinquat Libano monti, mulieres speciosas pascit, quae apud omnes nominantur Libanotides ubi Venerem magnifice colunt: dicunt eam ibi habitare & mulieribus gratiam formositatis dare.* Antoninus Liberalis [cap. 34. refert Smyrnam filiam Theian- tis & Orithyiae nymphae (cujus filius formosus Adonis) natam in Libano a multis ob formae praestantiam ambitam. Talis Beroe Baccho ama- ta, de qua lib. 43. p. 1118. l. 25.

Καὶ διαρὴν μετὰ θεῶν ἔχων Λιβανηίδα νόμφη.

Venus Cadmum laudans lib. 4. p. 116. l. 9.

Ἰμερόεις γὰρ
Ἐκ Λιβαίνης νέος ἔσται, ὅπη Κυθήρεια χορεύει.

Non mirum ergo, si ad solenne hujus Deae festum Seston convenirent, qui Libanum inhabitabant. Olim locum hunc speciatim capiendum putabam de templo celeberrimo in honorem Veneris stru- cto Aphacis in Libano non procul a fluvio Ado- nide, unde nomen Aphacitidis ipsa adepta, eu- jus praeter Zosimum aliosque Scriptores, quo- rum testimonia produxit Diligentissimus Bochar- tus in Chanaan lib. 2. cap. 14. Col. 748. & 749. meminit Eusebius de Vita Constantini lib. 3. cap. 55. loco disertissimo, ubi de Imperatore omni modo id agente ut ritus & sacra Gentilium tolle- ret: Δεινόν τι ψυχῶν θήρατρον ἐπὶ τῷ Φοσίνων λαϊθά- νον ἔθνει, ἐξ ὕπνου συνείδειν. ἄλλος δὲ τῷτ' ἦν καὶ τίμη- νος ἕκ ἐν μέσαις πόλεσιν, καὶ ἐν ἀγοραῖς καὶ πλατείαις, ὅποια τὰ πολλὰ κόσμῳ χάριν ταῖς πόλεσι φιλοτιμῆται.

τὸ δ' ἦν ἔξω πάντα, τειρόμεν τε καὶ λισσομένων ἐκτός, αἰ-
 γρὰ δαίμονι Ἀφροδίτης, ἐν ἀκρωρείας μέρει ἔ. Λιβάνη
 ἐν Ἀφάκοις ἰδρυμένον· πολλή τις ἦν αὐτῇ κακοεργίας
 πᾶσι ἀκολάστοις, πολλῇ τε ρασιῶν διεφθόρεσι τὸ σῶμα·
 γυνῆδες γυν. τινες ἄνδρες ἐκ ἄνδρες, τὸ σῶμα τῆς Φυ-
 σίως ἀπαρναστάμενοι, δηλαῖα νόσῳ τ' δαίμονα ἰλεῖντο· γυ-
 ναικῶν τ' αὖ παρθένοισι ὁμιλίαι, κλεψιγαμοὶ θ' ὁμιλίαι
 (Valesius l. τε Φθοραὶ) ἀρρήτοι τε καὶ ἐπιρρήτοι περ-
 ξης, ὡς ἐν ἀποσάτῃ (ἀπρσατάτῃ. Valesius l.) χῶρῳ
 κατὰ τόνδε τ' νεῶν ἀπεχειρῶντο. Vide quae notavit
 Valesius & Th. Smithi Adnotat. ad Monum. Pal-
 myr. VIII. p. 50. Atque ita optime intelligi pos-
 set, quae essent Libani πτέρυγες; cur viros cho-
 reas ducentes hic memoret, cum reliquos tantum
 Abydo, Phrygia &c. simpliciter venisse narret.
 Verum nihil est quod nos eo cogat, cum Λιβανη-
 δα πτέρην saepe memoret Nonnus alique, choreas
 autem duxisse cultores hujus Divae in reliquis
 monte non minus credibile sit quam in hac parte,
 quemadmodum de ipsa Venere id testatur Nonnus
 lib. 4. p. 116. l. 9.

Ἐκ Λιβάνη νέος ἔτος, ὅπῃ Κυθήρεια χορεύει

Vid. lib. 3. p. 90. l. 20.

Ibid. Λιβάνη θυόεντος. Thus Libanum fette notius
 esse dicit Pareus, adducens loca Isidori nonnulla.
 Sed errat. Dudum Isidorum, Serviumque, &
 Graeculos, qui ex nominis adlusione thus in
 Libano nasci ridicule elicuerunt, confutavit Sal-
 masius in Solin. pag. 1046. quique ipsum laudat
 Bochartus Phaleg. lib. 2. 18. col. 104. ut & Cel.
 Relandus in Palaest. lib. 1. cap. 48. p. 312. qui
 thus ibi crevisse aut crescere negat. Obstat qui-
 dem Cyrillus in Comment. ad Jesaiam lib. 5. T.
 IV. p. 848. loco, alio tamen scopo, adducto a
 Relando p. 320. Ὅρος ἐστὶ τῆς Φοινίκης ὁ Λίβανος, κέ-
 ρος

δροις τε ἢ κυπαρίσσοις ἢ πεύκῃ κατάπορον ἢ αὐτῇ ἢ τοῖς ἑ λιβανῶ φυτοῖς. Θαυμάζεται ἡ ταύτης ἕνεκα ἡ αἰτίας τὸ μνημονευθῆν ὄρος, ὡς αἰφθονωτάτην ἔχει ἢ ὕλην ἢ δένδρεσι τοῖς εὐμηκεσάτοις ἢ εὐοσμοτάτοις καταπλητῆν. Sed cum antiquiores simile quid non tradant nec huic fidem habendam puto. Aliam Etymologiam dat Phavorinus: Λίβανος, δένδρον. ἢ ἢ ὄρος ἔτι καλόμενον. Λίβανος ἢ εἰρήται, εἶονεὶ ὁ λειβόμενος ἢ πενδόμενος. δοκῶσι γὰρ αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ὅλον εἶναι πνεῦμα ἢ θεὸν ἀνωφερῆς γὰρ ἔστι ἢ αὐτὸν σέβονται κ. τ. λ. Quae unde habeat nescio, ut nec quae inferius: ἐστὶ ἢ ἢ ὄρος καλόμενον ἢ κατὰ νεμηνίαν ἔθος εἶχον λιβανώτῃς ἐντιθέσθαι τοῖς ἀγάλμασι. Melius igitur capi posset de odore reliquarum arborum, quas mons gerit, fragrantissimarum, de quibus Cyrillus & Ethicus l. c. & Sacer Scriptor Hoseae cap. 14. v. 6. ἢ ἢ ὁσφραγία αὐτῷ ὡς Λιβάνῳ. Et odor ejus ut Libani. Cantic. cap. 4. v. 14. Νάρδος ἢ κρόκος, κάλαμος ἢ κιννάμωμον, μετὰ πάντων ξύλων ἢ Λιβάνῳ. Vulgatus Interpres: *Nardus & crocus, fistula & cinnamomum cum universis lignis Libani.* ut adeo videantur Graeci usi Codice hoc in loco a nostris diverso in quo pro לְבָנִי? scribebatur לְבָנִי, quemadmodum contra v. 11. pro ἢ ὁσμὴ ἱματίων σου, ὡς ὁσμὴ Λιβάνῳ. Vulgatus: *& odor vestimentorum tuorum sicut odor thuris.* Nisi, quod verum puto, Vulgatus secure vestigia Graecorum legens nomina propria confuderit & in Graecis scribendum Λιβάνῳ. atque id malo, quam, quod Pareus putat, quia thus ibi offerebatur, quamvis nec hanc explicationem damnem. ita Oraculum apud Eusebium de Praepar. Evang. lib. 5. cap. 28. incolas Deli insulae vocare videtur

Οἰκητὰς Δήλιο θυνάδεος, ἢ δ' ἱερῆας.

Fragrantis Deli ciues, sacrosque ministros.

Ibid.

Ibid. iv) πρὸς γένει. recte Scholiastes ἐν ταῖς ἀκροῖς, quo nihil tritius, nec tamen intellexit Florens Christianus puerili errore vertens:

Nullus odorati Libani saltabat in antris.

53. Οὐ τόσον Ἀθανάτων ἀγέμεν σπένδουσι Θουλαῖς,
Ὅσον ἀγειρομένων διὰ καίλα παρθενικαίων.

Conferri meretur locus Longi Pastor. i. p. 2. de pictura egregia in insula Lesbo; ὥς τε πολλοὶ τῷ ξένῳ κατὰ Φήμην ἦσαν, τῷ μὲν νυμφῶν ἰκέται, τῷ δὲ αἰνέας θεαταί. Ita Glyceria suspicabatur Menandrum non minus Bacchidis amore quam Isthmiorum causa iter suscepisse, apud Alciphronem lib. i. ep. 29. p. 122. ex emendatione Bergleri: τὸ μὲν γὰρ δοκεῖν αὐτὸν ἐκ ἑλαττον ὧ σοι ἐντυχᾶν ἢ τῷ Ἰσθμίων ἐνεκεν τῷ ἀποδημίαν πεποιθὸς, καὶ πάνυ πείθεμαι. vulgo ε' π. π.

55. Ἡ δὲ θεῆς αἰνὰ νηὶν ἐπώχετο παρθένος Ἡρώ· in-
cessit virgo Hero recte vertitur. Verbum enim hoc pompam ac majestatem denotat. Claudianus de B. Gildon. v. 195.

*His fretus sociis, ipso jam principe major
Incedit.*

Propert. 2. 2. v. 57.

*Fulva coma est, longaeque manus; & maxima toto
Corpore: & incedit vel Jove digna soror.*

Tibullus lib. 2. El. 6. 33.

*Ut mea luxuria Nemesis fluat; utque per urbem
Incedat donis conspicienda novis.*

Ubi Broekhusium consule. Nec sine ratione formam Heronis laudans Poëta incessus meminit, cum & ille non contemnenda pars decoris juvenes

nes amatores adliciens. Audi Ovidium Art. Amat.
3. 398.

*Discite faemineo corpora ferre gradu,
Est & in incessu pars non temnenda decoris.
Adlicit ignotos ille, fugatque viros.*

Male Florens Christianus:

*Tunc ergo Deae delubra petebat
Virgo Hero.*

75. Οἷά τε λευκοπάρῃος ἐπαντέλασσα σελήνῃ. Elegans
conparatio & crebra sumpta forte ex Ovidio He-
roid. ep. 18: 71.

*Quanto cum fulges radiis argentea puris
Concedunt flammis sidera cuncta tuis;
Tanto formosis formosior omnibus illa est;
Si dubitas caecum Cynthis lumen habes.*

Qui locus non fagit Elegantissimum Broekhusium
ad Tibullum 3. 4. 29. ubi plura notavit vir Eru-
ditus, quemadmodum & Pareus ad h. l. qui ta-
men perverso judicio inventionem adtribuit Mu-
saeo. Idem Naso Metam. lib. 2.

*Quanto splendidior, quam caetera sidera, fulget
Lucifer; & quanto te, Lucifer, aurea Phoebe;
Tanto virginibus praestantior omnibus Herse
Ibat: eratque decus pompae comitumque suarum.*

Horatius Carm. lib. 2. 5. 17.

*Dilecta, quantum non Pholoë fugax
Non Chloris: albo sic humero nitens,
Ut pura nocturno renidet
Luna mari, Gnidiusve Gyges:*

Nonnus Dionys. lib. 16. p. 438. l. 23.

Αὐχί:

Αὐχένα γυμνωθέντα, σέλας πέμποντα σελήνης.
p. 440. l. 19.

Ο'πλοτέρη γὰρ
Ἐμπεδον εἶδος ἔχουσα πέλει Νίκαια σελήνη.

Confer lib. 18. p. 494. l. 4. lib. 34. p. 844. l. 23.

Εἰσι τεληκοσίων Χαρίτων εἴχες, ὧν μία μὲν
Πασαίων προφέρεισσα φαίνεται, οἷα καὶ αὐτὴ
Φαιδρύτεροις ἀκτῖσι κατακρύπτει σέλας ἄστρον,
Μαρμαρυγὴν ἑκυκλον ἀκοντίζουσα σελήνη.

Lib. 38. p. 972. l. 14. & seqq. lib. 41. p. 1066.
l. 25. de Beroe.

Ἀστυρίης δ' ἐκρυπτεν ὁμήγευεν ἡλικος ἥβης,
Θ' ὀφθαλμοὶ γελῶντες ἀκοντιστῆρες ἐρώτων
Φαιδρότεραις χαρίτεσσιν, ὅσον πλέον ἄστρον καλύπτει
Ἀννεφέλης ἀκτῖνας οἷσεύουσα σελήνη
Πλησιφαῆς.

Quo loco non deterius, puto, legeres ἐκρυπτον,
certe Φαιδρότεροι χαρίτεσσιν ὅσον κ. τ. λ. cum subin-
telligendum ἦσαν. ὀφθαλμοὶ Φαιδροὶ saepe occurrunt.
Aristaen. lib. 1. ep. 10. p. 58. ἢ ὃ νέον ἐκόσμευεν
ὀφθαλμοὶ Φαιδροὶ μὲν ὡς καλῶς φοβεροὶ δ', ὡς σώφρο-
νοι. ut recte emendavit Vir Eruditus in Observ.
Miscell. Vol. I. p. 392. & dubitanter alter vir
Doctus Vol. III. p. 406. Confer praeterea Nonnum
lib. 47. p. 1218. l. 25. lib. 48. p. 1266. l. 17. A-
llas Aurorae comparare solent formosas. Theocritus
Idyll. 18. v. 26. de Helena:

Ἀὖς ἀντέλλουσα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πόντια νύξ ὅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος
Ὡς καὶ αἱ χρυσεὰ Εἰλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν.

Sicut aurora exorians decorum ostendit aspectum
Sacra cum nox abit, hyeme candidum ver laxante,
Sic Ἔ aurea Helena elucebat inter nos.

Ita

Ita legit Casaubonus Lection. cap. 19. p. 277. pro
 ἄτε. aliter Doct. Heinsius cap. 23. p. 375. ita
 Nonnus lib. 16. p. 440. l. 18. lib. 34. p. 848. l.
 3. ipsique praeferunt aliquando ut ibid. l. 23.

Καὶ πὺ Φαείνης
 Χαλκομέδῃ ῥοδοέσσα ῥοδοσεφείος πλέον ἤϊς·

Obvia quoque cum Lucifero comparatio est. Vir-
 gilius de Pallante Æneid. lib. 8: 589.

*Qualis ubi Oceani perfusus Lucifer unda,
 Quem Venus ante alios astrorum diligit ignis,
 Extulit os sacrum coelo tenebrasque resolvit.*

Quod Homericum esse observat Servius. Primum
 versum Acron confert cum Horatio Carm. lib. 3.
 Od. 9. v. 21.

*Quamquam sidere pulchrior
 Ille est.*

Commentator Cruquii & MS. Scholiastes vocem
 ubi omittunt, quae restituenda ex Acrone &
 Virgilio. Nonnus Dionys. lib. 21. p. 574. l. 4. de
 Baccho:

Καὶ ταχὺς ἤλασε δίφρον ἰώϊον εἰς κλίμα γαίης
 Τρώχεσιν ἀσερέπτων ἄτε Φωσφόρος.

*Et cito agitavit currum matutinum inclima terras,
 Telis fulminans tanquam Lucifer.*

Vel potius

Armis fulgens ut Lucifer.

Talis Pallas Virgilianus.

58. Ἀπὸ τοῦ ὅτι χιονέων φονιάζεται κύκλῳ παρὰ τῷ,
 ὡς ῥόδον ἐκ καλῶν διδύμοχρῶν.

Ele-

Elegans locus sed pessime a Scholiasta acceptus, ut patet ex notis ipsius: Χιονέων] Χιονόδης, λαμπρά, quae ita restituit Gronovius: χιονωδῶν, λαμπρῶν. & Φοινίσσεται] ἐλαμπρύνετο. Aliud voluit Poëta, cuius interpres optimus esse poterit Achilles Tatius lib. 1. p. 17. de Leucippe: λευκή παρεία, τὸ λευκὸν εἰς μίαν ἐφανίσσεται, ἢ ἐμιμαίτο πορφύρεον, οἷαν εἰς τὸ ἐλέφαντα λευκὰ βάπτει γυνή. Hic color genarum puellarumque laudatissimus, atque a Poëtis decantatus. Tibullus lib. 3. El. 4. 30.

*Candor erat, qualem praefert Latonia Luna:
Et color in niveo corpore purpureus.*

Bion in Epithalamio Achillis & Deidamiae v. 17. p. 206. de illo:

Ε'φαίνεται δ' ἥντε κώρη
Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, ἢ τόσον ἄνθος
Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς.

Aristaenetus lib. 1. ep. 1. p. 4. ἐκείνη γὰρ, ἵνα κάλλος ἀφροδίσιον εἰς δύναμιν διαγράψω τοῖς λόγοις, λευκαὶ μὲν ἐπιμιξ, ἢ ὑπέρυθροι παρειαί, ἢ ταύτῃ τὸ φαίδρὸν ἐκμιμῶνται τῇ ῥόδῳ. Illum colorem describit Salomon Cantic. 5: 11. Ἀδελφιδός μου λευκός ἢ πυρρός, ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυελᾶδων. Vulgatus Interpres: *Dilectus meus candidus & rubicundus, electus ex millibus.* Eleganter Propertius lib. 2. El. 2. v. 19.

*Nec me tam facies, quamvis sit candida, cepit:
Lilia non domina sint magis alba mea:
Ut Maeotica nix minio si certet Hiberno,
Utque rosae puro lacte natant folia.*

Ubi lectu dignissima notavit Broekhusius. Locum Propertii expressit Secundus Oda. xi. v. 9.

Ut

*Ut rubra puro lacte natans rosa,
Serpebat albas purpura per genas.*

Achilles Tatius lib. 5. p. 305. de Melite: ἦν δὲ τὸ
ὄντι καλὴ, καὶ γάλακτι μᾶλλον ἢ εἰς αὐτῆς τὸ πρῶτον
κεχρίσθαι, ῥόδον δὲ ἐμπεφυτεῦσθαι ταῖς παρειαῖς. quem
locum respexit Brœkhusius l. c. Suaviter ad Ga-
lateam Doris apud Janum secundum Sylv. lib. 1.
p. 236.

*Temet contemplare, precor; dabit uncta colorem
Consimilem lacti, consimilemque nivi.
Atqui nulla quidem facies candore probatur,
Candida purpureis sit nisi tincta notis.*

Unde patet colorem, niveum purpureo mixtum
laudatissimum fuisse. Saepe tamen colorem candi-
dum tantum praedicant. Claudianus de R. P. lib.
3. v. 88.

*Exhaustusque gelu pallet rubor, ille superbi
Flammeus oris bonos, & non cessura pruinis
Membra colorantur picei caligine regni.*

Atque multi. Saepissime etiam rosis, mixto colo-
re non memorato, comparant. ita Nonnus lib. 15.
p. 424. l. 31.

Παρθενικῆς ὀρώων ῥοδοειδέα κύκλα πρῶτον.

Vid. & p. 434. l. 5. lib. 42. p. 1104. l. 1. Vir-
gilius Æneid. lib. 12: 606.

Et roseas laniata genas.

Horat. Carm. lib. 4. 10. 4.

*Nunc & qui color est puniceae flore prior rosae
Mutatus.*

Ubi Acron: PUNICEAE] Sanguinei coloris ut:
Puni-

Puniceis innecta rotis. Locus est Virgilii *Aeneid.* lib. 12. v. 77. *Perperam rosis* citat Titius ad Nemes. *Ecl.* 2. v. 44. sive ita emendaverit, sive in codicibus peioris notae invenerit. Conf. Theocr. *Idyll.* 18: 31. Hinc *roseus* pro *pulchro*. Horatius *Carm.* lib. 1. 13. v. 1.

*Cum tu Lydia Telephi
Cervicem roseam, cerea Telephi
Laudas brachia.*

Janus Douza (vide *Commentariolum* ipsius cap. 2. p. 654.) olim cum Fruterio se intellexisse *cervicem strophiiis i. e. fertis redimitam*, monet, sed jam capere de colore candido cum bicolores rosae ubique proveniant, nisi quis malit interpretari *laeve, floridum & ἀγλαόν collum*. Prius nullo modo tueri se potest, cum de nativo colore hic sermonem esse quivis videat, neque alterum placet. Rosas albas provenire, & memorari a veteribus non inficias eo, cum Albricus de Deorum imaginibus cap. 5. p. 305. de ipsa Venere scribat: *rosisque candidis & rubris sertum gerebat in capite ornatum*. Atque ita Janus Secundus Basio I.

*Cum Venus Ascanium super alta Cythera tulisset
Sopitum teneris imposuit violis;
Albarum nimbus circumfuditque rosarum
Et totum liquido sparsit odore locum.*

Sed rara sunt ista exempla, praecipue in comparationibus similibus, ubi semper fere rosae purpureae memorantur, saepe etiam liliis albis opponuntur. Virgilius *Aeneid.* lib. 12. 67.

*Indum sanguineo veluti violaverit ostro
Si quis ebur, aut mixta rubent ubi lilia multa
Alba rosa.*

Apud Nemefianum Eclog. 2. v. 44. rosas, cum alias purpureae, pallentes sibi videri ait amator spretus :

*Te sine vae misero ! mihi lilia nigra videntur,
Pallentesque rosae, nec dulce rubens Hyacinthus.*

Nugas agere Titium, qui notat: rosas autem pallentes sibi videri ait, cum alioquin suapte natura aut candidae aut purpureae esse soleant, docet clare ipse Poëta v. 47.

*At tu si venias & candida lilia fient,
Purpureaeque rosae, & dulce nitens hyacinthus.*

Huc refer fabulam de rosa, prius alba dein rubra, de quo Interpretes ad Pervigil. Ven. v. 23. Tertia conjectura ipsius qua intelligit collum splens, & confert purpureos olores alio loco obvios reliquis praestat. Minus placet Cruquius, qui periphrasticôs intelligit pulchra & oblonga cervice spectabilem. Rectius Acron : *pulchram*, ut rosea cervice refulsit. ita Servius ad Virgil. Aeneid. lib. 2: 393. ROSEO] *Pulchro. Perpetuum Veneris epitheton.* Quemadmodum autem Horatius *roseam cervicem* dixit ita Petronius in Fragmento p. 667. edit. Burm.

Fundunt colla rosas, & cedit crinibus aurum.

Ceterum rosis non inmerito formosae comparantur, florum quippe pulcherrimis habitis. Rationem reddit Achilles Tattius lib. 2. p. 141. ὃ τὸ ῥόδον διὰ τὸ τοῦ ἄλλων ἐυμορφότερόν ἐστι τῶν φυτῶν, ὅτι τὸ κάλλος αὐτῆς φεύγει ταχύ. Non igitur sine ratione Veneri consecravit antiquitas. Nonnus lib. 12. p. 332. l. 27.

Φοῖβω Ζεὺς ἐπένευσεν ἔχειν μαρτυρία δάφνην
Καὶ ῥόδα φοινίσσοντα ῥοδόχροι Κυπριογενεῖη.

CAPUT VIII.

Κύκλα pro κύκλοι per Metaplasium, & similia. Formosae
 pyato pulchro comparatae. Aristænetus tentatus & de-
 fensus contra Pauwium. Hyems campis gramina au-
 fert. Σῶμα ἰωάνδης. Emendatus Nonnus. Pedes pulchri
 veteribus in pretio. Interpretis Nonni lapsus. Pulchris
 pedibus decori habebantur formosi. Veteres crura nudata
 habebant. Gentilium sacerdotes discalceati erant & nudis
 pedibus, sicut etiam ipsi Dii, nec non veneficae, qui-
 bus alter pes tantum nudus fuisse male statuitur, quique
 sacra loca adibant, ut & in dolore & luctu. Veteres He-
 roes pedibus nudis incedebant. Λιχόντες Ὀρίων. Defensus
 Euripidis locus contra Arnaldum aliosque. Furentes pe-
 dibus nudis currabant.

Ibid. κύκλα pro κύκλοι hic occurrunt, quemad-
 modum talia non raro observari possunt. Quae-
 dam notavit Phavorinus in V. κύκλα κατὰ μετα-
 πλασμόν γένεσ, οἱ τροχοί· — τοιούτῃ ᾗ μεταπλασμῷ
 ἐν ἄλλοις πολλοῖς, καὶ ὁ θυμός καὶ τὸ θυμόν· καὶ ὁ γάρος
 παρ' Ἀρχύλῳ· φασὶ καὶ τὸ γάρον· οὕτως ᾗ καὶ ὀείγανον καὶ
 ὁ ὀείγανος. ita δάκτυλα habes apud Musaeum v.
 114. Vid. Munckerum ad Anton. Liber. cap. 41.
 p. 333. apud eundem v. 142. γῆμῆλια θεσμά θεαί-
 νης & v. 145. θεσμά θεῆς ἐρόεντα. apud Aratum in
 Dioscor. v. 299. κέλευθα, & Oppianum in Halieut.
 lib. I.

Καὶ σκολιαὶ, σκυτάλαι τε, καὶ ἱππέροισι κέλευθα.

Ita 2 MSS. cum tertium κέλευθα. Vid. Vir Do-
 ctus in Obs. Miscell. Vol. III. p. 63, 64. sed recte
 alter Vir Doctus in nota addita nihil movendum
 docet, & retinendam vulgatam lectionem γίνεθλα,
 atque ita ipse Oppianus Halieut. I. 105.

Θέρπονται, βατίδες τε, βαῶν θ' ὑπέροπλα γίνεθλα.

Ubi similiter habes γένεθλον pro γενέθλη. ita λύχνα dixisse Herodotum notavit Pollux lib. 10. cap. 26. segm. 116. ubi notas consule. Talia sunt πύργα apud Nonnum lib. 17. p. 480. l. 16. lib. 20. p. 546. l. 25. &c. μυχαΐ lib. 34. p. 858. l. 5.

60. Ρόδων λειμῶνα φανῆναι. Crebra comparatio apud id generis Scriptores, ex. gr. Achillem Tatium lib. 1. p. 61. τὸ γὰρ ἔσώματος κάλλος αὐτῆς, πρὸς τὰ ἔλκειν ἤρξεν αὐτῇ· παρὰ τοῦτο μὴ τὸ πρὸς ὡπὸν ἔξιλβε χροιάν, ῥόδον δ' ἀνέτελλεν ὥς τ' παρὰ τοῦτο. Τούτῳ ἦν Δευκίππης ἐπὶ τ' ὡπὸν ὁ λειμῶν. Nonnus lib. 15. p. 426. l. 5.

Χιονέων μελέων ῥόδους ἀνεφαίνετο λειμῶν.

Lib. 16. p. 442. l. 11.

Καὶ τότε κηαίνετο ἴσω λειμῶνα ὁδῶν
Ἀνθεα πάντα δόκουν τεθελότα σύγχροα κέρκι.

Paulo post l. 15.

Μὴ σέο κάλλος ἀμειψας εἰς ἀνθεα; καλλιφυῇ γὰρ
Παπταίνων ῥοδεῶνα, τὰς ἐνόησα παρὰ τοῦτο.

Lib. 34. p. 848. l. 25.

Ὅποτε τοῖον ἄγχι ῥόδον λειμῶνιδες αὖραι
Παρθενικὴ χερσὶς, τὰς μεθέπεισι παρὰ τοῦτο
Εἰαρινὸν λειμῶνα, τ' ἔχ' χρόνος οἶδε μαραινέειν.

Aristaenetus lib. 1. ep. 10. p. 62. καὶ τοῦτον ἐξ-
φοινίχθη τὸ πρὸς ὡπὸν, οἷς δοκεῖν ὅτι τ' παρὰ τοῦτο ἴδον
εἶχε τινα ῥόδων λειμῶνα. quae ultima verba Francius
in margine, sed sine loci indicio, notaverat. lib.
2. ep. 1. p. 194. γυνὴ ἴοικε λειμῶνι, καὶ ὅπερ ἐκινῶ
τὰ ἀνθη, τούτῳ γε ταύτῃ τὸ κάλλος· ἵως μὴ ἔν ἡ κόμη
τῷ λειμῶνι ἐπακμάζει καὶ ἡ χροιά τ' ἀνθέων· ἥτοι δ'
παρὰ τοῦτο, πέπανται μὴ τὰ ἀνθη ... τοῦτο .. ὁ δ'
λα-

λαμάν γεγήρεκε. γυναικός· οὐδ' αὖ πάλιν εἴ τὸ εἶδος
παρέλθῃ, καὶ τὸ κάλλος παρδεδέμῃ, τίς ἐστὶ; καταλείπε-
ται εὐφροσύνη· ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι σώματι ἔπε-
φυκε παρσιζάνειν ὁ ἔρως· ἔ· ᾧ ἂν εὐανθὲς τε καὶ εὐώδης
ἦ, ἐνταῦθα καὶ ἐνιζάνει καὶ μένει. Qui locus multis mo-
dis laborat. Corn. de Pauw geminat τὸ ἐπακμάζει,
dein τ. α. τῆτο δὲ vel κατὰ τῆτο δὲ ὁ λ. γ. & pro ἐστὶ
post Mercerum recte ἵτι reponit, nec non τὸ εὐω-
δὲ mutat in εὐειδὲς. Prius forte minus necesse, si
repetas verbum ἐπακμάζει, vel in priore membro
intelligas verbum substantivum. Parum quadrat,
quod monet comam prato post veris laetitiam &
in ipsa hyemis crepidine non deesse, cum isto
tempore prata rigent, ut ait Horatius Carm. lib.
4. 12. v. 3. & hyeme diffugiente campis gramina
redire scriptores statuunt. Horatius lib. 4. Od. 7.
in descriptione verni temporis:

*Diffugere nives, redeunt jam gramina campis,
Arboribusque comae.*

Adde Secundum Sylv. 13. p. 222. Id hic sufficit.
Dein forte legendum πέπαντα μὲν τὰ ἄνθη τῆτο vel
κατὰ τῆτο ὁ ᾧ λ. γ. floribus perit color, nisi velis
ταύτης scilicet χροίας. Pauwii εὐειδὲς pro εὐωδὲς ma-
nifeste falsum, cum ad verbum desumta haec sint
ex Platonis Symposio, quem locum opportune ad-
duxit dudum Mercerus, ubi scribit: ἀνανθεῖ γὰρ καὶ
ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ὅτῳ ἔν ἐνιζεῖ
ὁ ἔρως· οἳ δ' εὐανθὲς τε καὶ εὐώδης τόποι ἦ, ἐνταῦθα καὶ
ἵζει καὶ μένει. Odorem autem bonum mulierum a
Poëtis aliisque memorari nec pueri ignorant. Suf-
ficit unus Musaei locus v. 133.

Παρθενικῆς δ' εὐοδμον· εὐχρεον ἀνχένα κύσας.

61.

Νισομένης ᾧ

Καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφυγῇ λάμπετο κέρης.

M 3

Gemi-

Geminus locus est Nonni Dionys. lib. x. p. 286.
l. 7. de Ampelo:

Νειωτομένῃ δ'

Ἐκ ποδὸς ἀργυρέοιο ποδῶν ἐρυθαίνεται λείμων.

Mirror turpissimam Poëtae maculam non abster-
sisse eruditos Interpretes, nam de Pareo, qui bis
corrupte citat, non magnopere mirandum, cum
facillimo negotio integritati locum potuissent resti-
tuere hoc modo:

Ἐκ ποδὸς ἀργυρέοιο ποδῶν ἐρυθαίνεται λείμων.

Pratum rosarum paulo ante multis inlustravimus,
pedum pratum, qui dixerit ignoro. Veteribus au-
tem pedes pulchri in pretio fuerunt raroque in
describenda forma egregia omissi, ita Nonnus Lib.
35. p. 866. l. 13.

Καὶ γυμνῆς σκοπιάζειν αἰνατομένης χρόα κέρης,
Καὶ σφυρὲ λευκὰ δόκειν.

Lib. 7. p. 214. l. 29. de Semele natante:

Παρθένον ἀργυρόπεζαν ἴσα ποταμοῖο δοκεῖν.

Lib. 14. p. 398. l. 26.

Οἰάνθη ποδόεσσα, ἣ ἀργυρόπεζα Λυκάστη.

Ubi interpres vertit *auripedem Lycastem* supino er-
rore, quem etiam conmisit p. 400. l. 5. ubi ἀρ-
γυρὲ ταῖρα vertit *aureas plantas*, quemadmodum &
aliis locis. lib. 15. p. 426. l. 3.

Καὶ χρόος ἦνθεε κάπρος ἐλευκαίνοντο δ' μηροί,
Καὶ σφυρὲ φοινίσκοντο, ἣ ὡς κείναν, ὡς ἀνεμύμη,
Χιονέων μελέων ποδόεις ἀνεφαίνετο λειμών.

Ita Ἀρετιμὶς ἀργυρόπεζα lib. 34. p. 844. l. 31. &
Θέτις lib. 41. p. 1066. l. 6. lib. 42. p. 1082. l. 10.
καὶ

καὶ γλυκὺν αὐχένα Βάκχος ἐδέεκετο, καὶ σφουρα-
κῆρης
Νηιοσομένης.

Neque id ignorabat Dearum de forma contenden-
tium arbiter Paris apud Coluthum de R. H. v.
132. qui ideo

Χρῦσ' αἰδαλέης ἐφρῆσάτο κόσμον ἐκάσσης,
καὶ πτέρης μετόπισθε, καὶ αὐτῶν ἴχνη ταρσῶν.

Theocritus Idyll. 10: 36.

Βομβύκα χαρίεας, οἱ μὲν πόδες ἀσφράγαλοι τεῦ.

Ubi Scholiastes--- ἑρυθροί, καὶ ὀρθοὶ ἢ λευκοὶ ὡς οἱ
ἀσφράγαλοι. Horatius ad Venerem Carm. 4. 1. 25.

Illic bis pueri die

Numen cum teneris virginibus tuum

Laudantes, pede candido

In morem Salium ter quatient bimum.

Hinc Servius ad Virgil. Ecl. 10: 49.

Ab tibi ne teneras glacies secet aspera plantas!

Notat: ostendit illam pulchram. Ceterum adposite
admodum pedum pulchritudinem, roseumque co-
lorem hic praedicat Poëta, qui spectatorum in o-
culos aequae ac candida facies incurrere poterant,
cum apud Veteres saepe crura nudata habebant.
Tales describuntur comites Europae apud Achil-
lem Tatium lib. 1. p. 7. τὸ σκέλος ἅπαν γυγνυμένη-
ται, τὸ μὲν ἄνω, ὃ χιτῶνος, τὸ δὲ κάτω ὃ πεδίλου. quem
locum recte explicat Salmasius p. 541. Talis for-
san fuit Hero, quae forte quoque fuit nudo pede
& discalceata, quomodo Gentilium Sacerdotes
non parvo numero sacra discalceati, imo plane
nudis pedibus peragebant. Lectu dignissima sunt

quae in eam rem observavit Vir praeclara eruditione insignis Jo. Braunius de Vestitu Sacerdot. Hebr. lib. 1. cap. 3. §. xi. & post illum Inlustr. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Cerer. v. 125. adde, si tanti videtur, Saubertum de Sacrif. cap. 9. p. 181. Ipsi Dii nudis pedibus exhibentur aliquando, quemadmodum ex. gr. Saxonum Deus antiquissimus Crodo apud Henninium n. 23. ad Tollii epist. Itiner. 1. Sed & multi alii tali modo incedebant, ut veneficae in sacris magicis. Horatius Sermon. lib. 1. 8. v. 23.

*Vidi egomet nigra succinctam vadere palla
Canidiam, pedibus nudis, passoque capillo.*

Qui locus docet non perpetuum esse, quod docet Cl. Braunius l. c. p. 65. veneficas alterum pedem nudum habuisse, nisi *pedibus nudis* pro pede nudo positum contendere velis. Non raro quoque, qui sacra loca adibant discalceati erant. Ideo Leucippe virginitatem probatura Panis antrum ingrediens veste sacra induitur calceisque caret apud Achillem Tatium lib. 8. p. 515. ἰσολίσσεται δὲ Λευκίππῃ ἱερᾷ πολλῇ ποδῆρης χιτῶν, ὀθόνης χιτῶν, ζώνῃ κατὰ μέσον τὸν χιτῶνα, ταινίᾳ ὡς ἔ κεφαλὴν φοινοβοφῆς, ἀσάνδαλος ὁ πᾶς. Praecipue vero locum id habebat in dolore & luctu. ita Nonnus lib. 5. p. 162. l. 8.

*Φιλοσόφῳ ᾧ μενοινῇ
Νήλιπος ἀκρήδεμνος ἱμάσσετο πένθει μητῆς.*

Ita p. 164. l. 9. p. 264. l. 6. Najades etiam sine sandaliis Bacchi & Ariadnae nuptias canunt apud Nonnum lib. 47. p. 1230. l. 5. Alia mitto. Sed non tantum Hero, quamvis hoc maxime probem, nudis pedibus incessisse videri posset, quia sacerdos Veneris erat, sed & quia antiquo aequo non
om-

omnino id inusitatum. Huc refer loca nonnulla ex
iis quae jam adduximus. Tali ex. gr. modo vi-
detur incessisse Ampelus, epī mortuo induisse co-
thurnos Bacchum refert Nonnus lib. xi. p. 308. l.
23.

Καὶ νέκυσ πρὸς ἔοντος ἐδύσατο τὰρσά κοθόρνοισι.

Nec non Veteres Heroes Theseus, alique. Vide
quae notavit Ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 34.
ita capi non incommode posse quibusdam forte
videbitur Anacreon Oda 31. v. 5.

Ἐμῶν τ' Ἀλκιδάων τ' ὅς τ' ἔστιν

Χ' ὁ λευκόπυγος Ὀρέστης,

τὰς μητέρας κτανόντες.

In quo loco Juvenis Eruditissimus Georgius Arnal-
dus Animadv. Critic. cap. 5. p. 28. emendat Ἀλκιδάων
Ὀρέστης, me non probante. Tutius enim ver-
ti posse cū interpretibus *Et pulchris pedibus prae-*
ditus Orestes, quam quidquam hic novari putem. Ni-
hil certe valet quod objicit elegans juvenis epithe-
ton illud mulierculae magis convenire, quam Ore-
sti, cujus inmanis statura septem cubitos superaret.
Theseus erat heros inter mortales fortissimus, ut
vel ex honorifico testimonio Nestoris apud Homer.
Iliad. A. v. 265. patet, & tamen pulchri ejus pe-
des laudantur. Ita Ariadne apud Catullum de Nupt.
Pelei & Thetidos:

*Quae tibi jucundo famularer serua labore
Candida permulcens liquidis vestigia lymphis.*

Ubi candida vestigia sunt pulchra, quemadmodum
pede candido in loco Horatii jam cit. Acron inter-
pretatur pulchro. Pulchrum autem eum fuisse patet
ex Hygino cap. 270. ubi inter eos qui *formosissimi*
fuerunt refertur *Theseus Aegei, & Aethrae filius,*
quem

quæ Ariadne amavit. Aliæ emendationes Virorum Doctorum non magni momenti videntur. Pauwii λευκός nullo modo placet, minus adhuc ὁ λευκός ὁ ὅστις alterius, quæ referuntur in *Observ. Miscell.* Vol. III. p. 6, & seqq. in notis. Χὼ λευκόφρων vel χὼ λευκόχρως quæ protulit vir Eruditissimus, etiam minus necessaria: recte tamen idem illam Barnesii *de albis coturnis* sententiam ex *Istro Grammatico* refutavit: vellem & alteram de Oreste in furore suo nudis pedibus currente, cum id furentibus sæpissime adscribatur. Nonnus lib. 9. p. 264. l. 5. de Inone in furem a Junone acta:

Ἐκ θαλάμῃς ἣ φύγῃσα διέδορμε δύσχαμος Ἰνώ
Τρηχαλέας ἀπέδιλος ἐπισκαίρῃσα κολώνιας

Tales Bacchæ describuntur lib. 14. p. 408. l. 3.

Ἄλλῃ ταρσὰ φέρῃσα κατ' ἔρεα γυμνὰ πεδίλων
Προσὶ βάτης πατέῃσα, ἣ ὀξύθερος αἰκάνθης
Θηγαλέῃ σάτον ἵχνος ἐπεσήμεζεν ἀχέρδω.

Ita l. 17.

Ἦν δὲ τοῖσιν
Παρθένον αἰκρήδεμνον αἰσάμβαλον ὑψοῦ πέτρης
Τρηχαλέω πρηῶνι πρὸς σκαίρῃσαν ἐρίπης·
Οὐ σκαπὴν δ' ἔφερε δύσεμβατον ἔπ' ὁδοῖα κέρη
Ὀξυπαγῆς ἀπέδιλον ὄνυξ ἐχάεσσε κολώνης·

CAPUT IX.

Veteres Poëtæ a recentioribus mendacii arguuntur. Tres Gratias statuit vulgatio sententia, alii tamen duas! Homerus non unam sed plures fingit, alii tamen unam tantum. In nominibus ingens discrepantia. Orpheus tentatus. Emendatus Pburnutus. Bacchi & Junonis filias cum

cum altis facit Nonnus, alibi tamen parum sibi constans Coronide natus canit, alii aliter. Aglaia Vulcani uxor. Pburnuti Interpres notatus. Sedes pulchritudinis praecipua oculi. Oculi pulchri raro omitti in formosarum forma describenda. Gratiae, & Cupidines in oculis & reliquis membrorum partibus excubant. Horatii Scholiastes MS. emendatus. Μῆς & Φρένες, κραδίη & θυμός, animus & mens, mentes & corda saepius junguntur. Gentes & mentes permutantur. Prosper tentatus. Scholiastae delirum acumen. Oculos & mentem jungunt. Tentatus Nonnus. Artificiosus Poetarum mos in carminibus aliquos introducendi, iisque longiorem sermonem tribuendi. Καὶ τις, Atque aliquis eleganter ponitur.

63.

Οἱ ὃ παλαιοί

Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι

Aliquando Poëtae veteres mendacii arguuntur a recentioribus, ut Homerus a Nonno lib. 42. p. 1092. l. 9. in re quoque amatoria:

Γομαιμανέοντες ὃ μένος

Οὐ κόρος ἐστὶ πόθων, ἐψεύσατο βίβλος Ὀμήρου.

Homeri locum adnotavit Falkenburgius p. 1356. Neque talibus suae defunt Veneres. A Musaeo hic notari Hesiodum discimus ex Aristaeo lib. 1. ep. 10. p. 58. καὶ τοῖς ὄμμασι Χάριτες ὃ τρεῖς καὶ Ἡσίοδον εἰπὼν δεκάδων πλεονάζοντι δεκάς. Locus Poëtae invenitur in Theogonia v. 907.

Τρεῖς δὲ οἱ Εὐρυνόμῃ Χάριτας τέκε καλλιπαρῆες,

Ὡκεάνη κέρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,

Ἀγλαΐην καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν.

Ubi reponentem Gujetum Ἀγλαΐην τε καὶ audio. Haec autem sententia, quae ternas Gratias statuit vulgatiores est, quamvis non desint qui diversum numerum ineunt. Ita ab Atheniensibus Clitan & Phaeniam, a Lacedaemoniis Apxo & Hegemonem

nem, adeoque binas tantum cultas esse ex Paulania docuit Eruditiss. Cuperus Apoth. Homer. p. 27, 28. Confer & Phurnutum cap. 15. Aliud agebat Ampl. Cuperus p. 27, cum unam tantum ab Homero statui ex opinione Heraclidis Pontici in Alleg. credebatur. En verba Homeri Iliad. E. 267.

Ἀλλ' ἰθὺς, ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτέρην
Δώσω ὀπυιέμεναι, ἢ σὴν κεκληῖσθαι ἄκοίτιν,
Πασιθέην, ἧς αἶν' ἐέλδεαι ἡμᾶτα πάντα,

Eadem ratione potuisset elicere Musaeum v. 77. loco gemino unam Gratiam statuere,

Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὀπλοτέρην,
Quod quam falsum sit nemo nescit, Quin diserte
Homerus Iliad. p. 51.

Λίματί οἱ δέοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,

V. & Iliad. Σ. 381. Neque id tradit ipse Heraclides p. 468. (hunc enim locum respici puto) qui scribit: ὅθεν συννομήσαν· ἐκ ἀπιθαμῶν τῶ τ' ὅλων ἀρχὴν πέκταν· (Vulcano) πεποίηκε ὁ Χάριν Homerus. Unam autem ponit Scholiastes Homeri Iliad. E. v. 230. laudante Galeo ad Phurnutum p. 162. In nominibus autem Gratiarum non minor discrepantia. Scholiastes noster memorat Κάλλις, Φρόνησις ἢ Ἔρως. Cum Hesiodo facit Orpheus Suffimine Gratiarum p. 156.

Θυγατέρες Ζηνός τε ἢ Εὐνομίης Βαθυκόλη, ἢ
Ἀγλαΐη τε, Θάλεια, ἢ Εὐφροσύνη πολυόλβε.

Ubi pro Εὐνομίῃ reponendum forte Εὐρυνομίη, cum Εὐνομίη sit filia Thetidis & Jovis. V. Hesiod. v. 902. favent Apollodorus, Hyginus nec non Phurnutus cap. 15. qui & aliis nominibus, vocari scribit,

bit, ut *Εὐρυνομένην*, vel, ut legitur in MS. Galei, *Εὐρυνόμην*, nec non *Αὐτομεδέσσην*, quemadmodum recte conjectasse mihi videtur idem vir Doctus pro *Εὐρυνή*. *Eurynomen* Oceani & *Tethyos* filiam memorat Hesiod. in Theog. v. 258. *Eurynomen* quoque Oceani filiam Homerus Iliad. Σ. 398. Sed frustra fere in fabulis quaeras constantiam. Cum Orpheo vero & Hesiodo facit Phurnutus, sed loco corrupto. Pro *Εὐφρόνη* enim omnino restituendum *Εὐφροσύνη*, favente Galei MS. Lactantius ad Stat. 1. Theb. 286. pro *Thalia* habet *Pasithea*, quemadmodum *Pithonem* Proclus ad Hesiodum notante Eruditiss. Munckero ad Hygin. p. 10. quem consule, ut & Doctiss. Falkenburgium ad Nonnum lib. 33. p. 820. l. 1. qui *Pasitheim*, quam Nonnus memorat, eandem ac *Euphrosynem* putat. Illic autem Poëta Gratias Bacchi filias facit. Matrem autem iis adsignat Junonem lib. 31. p. 794. l. 16.

Ἐκλυον ὡς ποθέεις Χαρίτων μίαν, αἶψ' ἐνὶ θυμῷ
Οἷσεν ἔχον θαλάμοιο φυλάσσει, μὴ δ' ἀπαλέψῃς
Μητέρι Πασθίης ζυγίαν θαλαμηπόλον Ἥρην.

Quemadmodum & Coluthus de R. H. v. 87. & v. 171. nec non Phurnutus. Parum autem sibi constans Nonnus lib. 48. p. 1280. l. 19. Coronidis & Bacchi filias facit:

Σιγήσω φιλότητα Κορωνίδος, ἥς δ' ὀπὲρ λέκτρων
Τρεῖς Χάριτες γεγάασιν ὁμόζυγας.

Munckerus ad Hygin. p. 10. laudat lib. 8. ubi diu frustra id quaesivi. Phurnutus tradit ab aliis matrem ipsarum tradi Euanthen, ab aliis Aglaiam vel ut emendat Gale *Ἀγλαην*. Jovis filias facit Hesiodus l. c. Aglaiam autem Vulcanus duxit uxorem. V. Hesiod. v. 945. haec simpliciter *Χαεῖς* voca-

vocatur Homero Iliad. Σ. 381. Nonno lib. 29. p. 760. l. 11, & 14. Phurnutus cap. 15. συνοικεῖν δ' Ὀμηρος ἴφη μίαν τ' Χαριτῶν ἠΨαίτω. Quae Interpres vertit unam e Gratiarum numero cohabitare Vulcano barbare & imperite.

64.

Εἰς δέ τις Ἡρῆς

Ὁφθαλμοὺς γούλων ἑκατὸν χαρίεσσιν τιθήλη.

Praecipuam pulchritudinis sedem in oculis esse formarum spectatores tradunt. Achilles Tatius lib. 6. p. 371. ἰδὼν ᾧ ὁ Θέρσανδρος τὸ κάλλος ἐκ ὀφθαλμοῦ, ὡς ἀρπαζομένης ἀστραπῆς, μάλιστα γὰρ ἐν ταῖς ὀφθαλμοῖς κάθηται τὸ κάλλος, αἶψῃ κε τ' ψυχὴν ἐπ' αὐτήν, ἢ εἰσήκει τῇ θεᾷ δεδεμένος. Ita p. 375. ἐπειδὴ γὰρ εἰς τὰ ὄμματα τ' καλῶν τὸ κάλλος κάθηται, ῥέον δ' ἐκείθεν ἐπὶ τὴν ὀφθαλμὸν τ' ὁρῶντων ἵσταται. Oculos pulchros describit Aristaen. lib. 1. ep. 1. p. 4. Ὁφθαλμοὶ μεγάλοι τε ἢ διαυγεῖς, ἢ καθαρῷ φωτὶ διαλάμποντες τὸ ᾧ μέλαν αὐτῶν, αἱ πρός μελάνταται ἢ τὸ κύκλῳ λευκόν, αἶγλη λευκοτάτη (ita omnino legendum cum Cl. Pauwio) ἢ ἑκάτερον ὑπερβολῇ πρὸς τὸ ἕτερον ἐπιδείκνυνται ἢ τὸ λίαν ἀνόμοιον, εὐδοκίμῃ παρακείμενον. ἔνθα δὲ τὰς Χάριτας ἰγναθρομένης πάρεσι προσκυνεῖν. Achilles Tatius lib. 6. p. 373. ἰὼν δ' ἡδύς, ἢ δ' μέλανος ἔχων τ' βαφὴν ἡρέμα τῷ λευκῷ γεφανόμενος. Horatius Carm. lib. 1. 38. V. 11.

*Et Lycum nigris oculis, nigroquo
Crine decorum.*

Ubi Acron: Pulchrum enim hunc puerum Lycum Alcaeus dilexit. Pulchritudo autem puerorum saepe nigris decoratur oculis. Hinc in descriptione formosarum raro omittuntur. Acontius apud Ovid. Heroid. ep. 20. ad Cydippen.

*Tu facis, hq̄ oculique tui; quibus ignea cedunt
Sidera; qui flammæ caussa fuere meae.*

Hinc venustate plenissimæ locutiones, quibus
Gratiæ & Cupidines oculis insidere dicuntur apud
Aristaen. lib. 1. ep. 1. & 10. locis jam ante ad-
ductis. ita Theocritus Idyll. 18: 37.

ὧς ἑλὲν τὰς πάντες ἐπ' ὀμμάτων ἡμεροὶ ἐντί.

Atque ita Gratiæ, Cupidines, Veneresque in alijs
corporis membris non minore elegantia locant.
Horatius Carm. lib. 4. 13. v. 6. de Cupidine:

Ille virentis &

Doctæ psallere Chiae.

Pulchris excubat in genis.

Ubi Acron notat: *Multum decoram vult Chiam mu-
liorem videri, vel quod virenti ætate sit, & doctæ
psallere* (saltare Scholiastes MS. corrupte) *vel quod
genis, id est facie pulchra sit, (vel oculis pulchri sit.
& pulchris sit MS. minus recte) & ideo Cupidinem
excubare in ejus genis (in genis i. in maxillis ejus
MS.) induxit.* Alciphron lib. 3. ep. 1. τὸ δ' ὅλον
περὶ αὐταῖς ἐνὶ ὄψεσιν ταῖς παλαιαῖς εἰποῖς ἀνὰ τὰς
Χαίτας τ' ὄρχομενὸν ἀπολιπύσας καὶ τὴν Γαργαφίαν
κρήνης ἀπονηψαμένας. ita recte Berglerus pro ἀργα-
φίας. Atque ita vix ulli veterum cedens Secundus
Basio XVI.

Da tot basia, quot dedit

Vati multivolo Lesbia, quot tulit:

Quot blandæ Veneres, quotque Cupidines

Et labella pererrant

Et genas roseas tuas.

72. Ἐσπόμενον νόον εἶχε, καὶ ὄμματα, καὶ φρένας ἀν-
δρῶν. Eodem modo quasi ex formula junguntur
ὧς & φρένας ab Orpheo Argon. v. 1115.

ἡ δὲ τὰ αὐτὰ ἐν τῇ Φύσει, ἡ δὲ τὸ αὐτὸ.

Apud Homerum saepe recurrit κατὰ φύσιν ἢ κατὰ θυμὸν, ut Iliad. A. v. 411. aliisque locis. Idem non raro κατὰ φύσιν & θυμὸν jungit, quod dudum notatum H. Stephano in Thésauro L. G. Tom. II. p. 99. ita Hesiodus in Ἔργοις v. 340. & Orpheus Argon. v. 766. atque ita in Oppiano, Cyneg. lib. I. v. 423. reponit Vir Eruditus in Observ. Miscell. Vol. II. p. 201.

καὶ σῆνος ἀφ' ἑσθ' κατὰ φύσιν ἢ θυμὸν ἀναδίδης.

Pro καθαρὸν κ. θ. α. ita Latini jungunt *animum & mentem*. Valerius Flaccus lib. I. v. 76.

Tu sola animos mentemque peruris

Gloria.

Ibi Vid. Burmannus. Ita *mentes & corda* Statius lib. I. Sylv. 2. 183. ex emendatione Marklandi:

Quas ego non mentes, quae non facc corda jugavi.
ubi pluribus haec docuit Vir egregius. vulgo *gentes*. Contrariam labem in hac voce contraxit Prosper Carmine de Ingratis P. I. cap. XI.

*Dumque suis aditus Domino pandente ministris
Crescunt primitiae, fuerint omnino necesse est
Quaedam terrarum partes, ubi gratia nondum
Corda hominum tenebris absorpserat impietatis,
Et dira innumeri demersi nocte peribant,
Cum multae accepto fulgerent lumine gentes.*

Ita, mea quidem sententia, venustius legeretur, quam *mentes*, ut opponantur *gentes* iis terrarum partibus, quibus gratia nondum adfulserat. Si vulgata magis adrideat, *multae mentes* non inconmode opponentur *innumeris*, quod mihi tamen non per-

perplacet. Ceterum haec erant monenda, ut Scholiaſtae noſtri ſolito more acumen hic fuiſſe obtuſum omnibus pareret. en egregiam notam : Ἀκόλυστον ἢ νῦν εἶχε πρὸς τὰς Φρένας ἢ ἡθέων. Viden' ipſum illud νόον referre ad puellam, quod nemo, niſi caecus, non animadvertit capiendum de juvenibus. Notandum praeterea Poëtam noſtrum inferere hic ὄμματα, ut ſaepe Latini ſociare amant oculos & mentem ſimiliaque. Guntherus lib. 2. v. 421.

*Diſcunt oculis ac mente ſagaci
Naturam ſedemque loci.*

Quemadmodum Ovidius Metam. x. 548. dixit

Oculos, animosque ferarum.

Et, qui inſtar reliquorum ſit, Elegantiffimus Secundus loco adpoſito Oda xi. p. 136.

*Una inter omnes florida virgines
Terram tenello ſollicitans pede,
Verſabat in gyrum ſequaceis
Secum oculos, animosque turbæ.*

Comparandus vero cum Poëtae noſtri loco praeterea Nonnus, tanto magis quia opem medicam poſcere videtur, lib. 33. p. 832. l. 25.

Ὀκναλέοις ἢ πόδεσσι μόγῃς βραδὺς ἦν Μορρεὺς,
Ἐντροπαλιζομένῳ δεδοκημένος ὄμματι νύμφην,
Μεμφόμενος Φαέθοντα ταχύδρομον ἑσπόμενον ἢ
Χαλκομέδην νόον εἶχεν ὁμόσολον.

Vide an non eleganter reſingere liceat ex noſtro Muſaei loco

*Ἐσπομένον ἢ
Χαλκομέδην νόον εἶχεν ὁμόσολον.*

N

Sequitur

*Sequentem vero**Chalcomede mentem (Morrhei) habuit comitem.*

Nisi velis Χαλκομέδην.

73. Καὶ τις ἐν ἱθέωσιν ἐθαύμασε, ἢ φάτο μῦθον.
 Egregie observat elegantem & artificiosum Poë-
 tarum morem in carminibus plerumque aliquem
 introducentium, cujus ore vota reliquorum vel
 questus aliaque expriment; longissimas etiam ali-
 quando texunt narrationes, cum usurpant plerum-
 que καὶ τις, quemadmodum Latini *Atque aliquis*.
 Nonnus Dionys. lib. κ. p. 284. l. 30.

Καὶ μιν ἰδὼν Σατύρων τις ἐθέλγετο θέσπιδι μορφῇ,
 Καὶ κρυφίην ἐρόεσσαν ὑποκλέπτων φάτο φωνήν
 Ἀνδρομένης κερδὴς ταμίη φιλοτήσιε Πειθῶ.

Lib. 36. p. 904. l. 6.

Καὶ τις ἀεισέυσσάν ἰδὼν ὑψαύχενε κέρην,
 Θαῦμα φόλῳ κεράσας, προμερὴν ἐφθέγγετο φωνήν
 Ἄρες, Ἄρες λίπε τόξα κ. τ. λ.

Vid. & lib. 47. p. 1232. l. 7. lib. 48. p. 1258. l.
 28. Lucanus lib. 2. v. 67.

*Atque aliquis magno quaerens exempla furori,
 Non alios, inquit, motus tunc fata parabant,
 Cum post Teutonicos victor, Libycosque triumphos
 Exsul limosa Marius caput abdidit ulva.*

Statius Thebaid. lib. i. v. 171.

*Atque aliquis cui mens humili laesisse veneno
 Summa, nec impositos unquam cervice volenti
 Ferre duces, Hanc ne Ogygiis, ait, aspera rebus
 Fata tulere vicem?*

Confer, si tanti videbitur, Ovidium Metam. lib.
 3. 404. Auctorem Elegiae in Obitum Drusi v. 191.
 Ne-

Neque haec elegantia fugit Eruditissimum Sannazarium de Part. Virg. lib. I. v. 236. ubi Davidem Christo in matris utero concepto apud matrem canentem introducit:

*Atque hic insignis funda, citharaque decorus,
Insignis sceptro senior, per opaca locorum
Dum graditur nequitque sacros diademate crineis: &c.
Attonita subitos concepit mente furor,
Divinamque animam, & consuetum numine plenus,
Intorquens oculos venientia fata recenset.
Nascere magne puer.*

CAPUT X.

Musaei loca quaedam exposita. *Ἐπιβαίνειν Σπάρτης* accedere Spartae, non adscendere. *καταβαίνειν*, Sparta plano loco condita, *Σπάρτη* & *Λακεδαίμων* disjunctive memorata unam urbem notant. *Parcis* parentes diversi tribuuntur ab Hesiodo, *Λακεδαίμων* Cypri urbs. Spartanae puellae formosissimae. *Deinias* Weitzio male Poëta habitus. *Varia lectio* in Oraculo, Spartanarum puellarum castimonia decantata, *Cursu*, *lucta* &c. publice exercebantur, *Ἀγλαίαι* formosae. *Venus Gratiarum praeses*, nec non *Juno*, & *Pheobus*. *Gratiis formosae comparatae*, earumque numerus forma egregia a Poëtis saepe aucta. *Παρθένω*. Nonni interpretatio quinquies emendata, aliaque. *Ἐπιβαίνειν* concumbere cum aliqua. *In coelo esse amatores potiti dilecta spernunt*. *In coelo esse*. *Ἀφάσσειν* tangere. *Varia lectio* in Ovidio rejecta. *Intacta mulier casta*. *Juvenalis locus* contra Marklandum adfertur.

74. *Καὶ Σπάρτης ἐπέβη, Λακεδαίμονος ἰδρακον*
Κᾶσιν. Non hic cogitarem cum Pareo de Sparta collibus circumdata, atque inde ad ipsam adeuntibus adscensu superanda, cum centies verbum hoc usurpetur de iis, qui iter quodcumque ingrediuntur, etiam ubi potior *καταβαίνειν* usus nonnullis videretur. De Jove in Taurum

verso cum Europa mari se commissuro Moschus
Idyll. 2: 113.

Ἀκταίων δ' ἐπιβάς πρὸς αὐτὴν θῆεν, ἥ τε Δελφίς.

Nonnus lib. 4. p. 132. l. 8.

Καὶ γαίης ἐπέβη Χαιρωνίδος.

Lib. 20. p. 538. l. 29.

Ἀρεθίδης ἐπέβαινε.

Lib. 21. p. 608. l. 1.

Ἥρῃ δ' ὡς ἐνόησε δαΐκταμένων φόνον Ἰνδῶν,
Οὐρανόθεν πεπότητο δι' ὑψιπόρου ἧ κελεύθε
Ἄσατος ἠνεμόεντι κατέφραγεν ἥρῃ τερπῇ
Ἀντολίῃ δ' ἐπέβαινε.

Confer lib. 24. p. 640. l. 2. lib. 25. p. 664. l. 8.
Theocrit. Idyll. 22: 59. 25: 155. aliaque loca,
quae congerere putidum esset. Contra καταβαίνειν
pro ἐπιβαίνειν usurpavit Homerus Iliad. α. 191. de
Priamo;

Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηάεντα,
Κέδαινον, ὑψόροφον.

Parum juvat Pareum observasse Laconiae regio-
nem inter montes positam esse, cum de urbe
Sparta hic sermo sit, quam plano loco conditam
fuisse nos ignorare non sivit Strabo lib. 8. Ἐστὶ μὲν
ἐν ἐν κοιλαιτέρῳ χωρίῳ τὸ τῆς πόλεως ἱερόν, καί τις
ἀπολαμβάνον ὄρη μεταξύ. a quo non dissentit Poly-
bius lib. 5. quorum loca mihi subpeditavit Dili-
gentissimus Meursius Miscell. Lacon. lib. 4. cap.
x. hinc κοίλην Λακεδαιμόνα vocat Homerus Iliad. β.
581. Non enim quenquam tricari velle sperem,
ob loca quaedam inaequalia, quae instar tumulorum
con-

conplectitur urbs adscensum ejus memorari posse. Eleganter autem hoc versu Poëta Spartam & Lacedaemona disjunctive memorat, cum tamen unam urbem tantum significare velit. Nugas agunt, qui hic distinctiones in Spartam regionem & Lacedaemona urbem cogitant, elegantiarum minime pro-
tritarum non capaces, quae tamen Poëtis in de-
liciis. Hesiodus in Theogon. v. 217.

Καὶ Μοίρας ἔκ Κῆρας θγείνατο νηλεοποίνες,
Κλωθὴ τέ, Λαΐχαιός τε, ἔκ Ἀτροπον.

Easdem has esse nemo nescit, & ipse docet v. 904.
easdem Μοίρας vocans:

Μοίρας θ', ἧς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεὺς,
Κλωθὴ τέ, Λαΐχαιός τε, ἔκ Ἀτροπον.

Ubi notandum Poëtam parentes ipsis dare The-
midem & Jovem, cum v. 217. Nocte fatas ca-
nit, ut Hyginus Nocte & Erebo. Virgilius Æneid.
lib. 2. v. 624.

*Tum vero omne mihi visum confidere in ignis
Ilium, & ex imo verti Neptunia Troja.*

Ita saepe voces idem significantes geminant. Ho-
merus Iliad. A. 497.

Ἡρεΐη δ' αἰνέβη μέγαν ἔργον, ἔλυμπόν τε.

Spartam & Lacedaemona etiam jungit Homerus
Iliad. B. 581.

Οἳ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαιμόνα κητώεσσαν,
Φάρην τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνα τε Μέσσην.

Miror vero quosdam Interpretes novarum rerum
saepe satis cupidos hic non invenisse urbem Cypri
mediterraneam, de qua Stephanus in V. Λακε-
δαί-
N 3

δαίμων. Εἴςι ὃ ἐτέρεα Λακεδαιμόνων, Κύπερ μεσόγυνος
Sed bonum factum quod ipsis non repertus, cum
nihil huc facit.

75. Ηῦχι μύθον καὶ αἶθλον ἀκρόμεν. Spartanarum
puellarum formam prae omnibus reliquis celebra-
tissimam apud Graecos fuisse nemo nescit, ipsa
Pythia etiam fatente in oraculo, quod conserva-
vit Scholiastes Theocriti ad Idyll. 14. 48.

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἴπποι Θρηικίαι, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες.

Ridiculus error est Weitzii, qui versus hos tribuit
Deiniae rari nominis Poëtae, cum Scholiastes di-
ferre scribit Ἴσορῃ γὰρ Δεινίας ὅτι οἱ Μεγαρεῖς— ἐπό-
θεντο ἔθῃ, τίνες κρείττονες τυγχανείεν· ὃ δὲ ἔφη
Γαίης κ. τ. λ. Eadem ratione Herodotum, Euse-
bium, aliosque, qui non pauca nobis conserva-
runt Oracula Poëtis inferere in posterum licebit.
Ceterum versu primo Eusebius de Praep. Evang. lib.
5. cap. 29. legit ἔθας, quod & in Theodoro &
Tzetze haberi verosimile, cum Franc. Vigerus nul-
lam diversitatem memoret. Illud tamen Ἄργος mu-
tandum non videtur, quippe quae διασημοτάτη πό-
λις Πελοποννήσου teste Stephano. Πελασγικὸν autem
Ἄργος proprio fere epitheto dicitur. Homerus
Iliad. B. 681.

Ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἵνασι.

Quem locum respexit Stephanus in V. Πελασγία.
Sed in viam. Oraculo huic quicquid est Scripto-
rum calculum adjicit. Athenaeus lib. 13. p. 566.
καλλίσας γεννάσης τῇ Σπάρτης τὰς γυναῖκας. Conf. Is.
Casaubonum cap. 2. p. 546. Nonnus lib. 47. p.
1106. l. 2.

Ἀλλὰ καὶ αὕτη

Εἰς τόκον, εἰς αἰδνας ἐνικήθη Λακεδαιμόνων.

Ita alii plurimi, quorum loca congeffit Diligentissimus Meursius Misc. Lacon. lib. 2. cap. 3. p. 105. & seqq. quem nec Musaei locus fugit. Colutus de R. H. v. 217. Verum Theodoretus de Graec. Adfection. lib. 10. ansam hinc adripiens carpendi oraculum, inquit, Οὗτος ἡ τὰς Λακεδαιμονίῳ ἀπαρτίζουσα γυναικας, αἰδέως οἷς ἀν' ἐθέλωσι μυγνυμένας. idemque jure ipse fecisse videtur Vigero in notis p. 21. Sed tamen Spartanarum castimonia omnibus esse decantata, licet nudae a viris spectarentur. Plutarchus Oper. T. I. p. 48. ἡ δὲ γυμνασις τῶν παρθένων ἔδεν αἰσχρὸν εἶχεν, αἰδέως μὲν παρκοῦσης, ἀκρασίας δὲ ἀπάσης· ἀλλ' ἐθισμόν ἀφελῇ ἡ ζῆλον ἐν ἐξέλει ἐνεργάζετο, ἡ φρονήματος τὸ θῆλυ παρέγγενεν ἐκ ἀγεννῆς, ὥς μηδὲν ἥττον αὐτῶ ἡ ἀρετῆς ἡ φιλοτιμίας μετέσταν ἔσαν. Missis aliis unum addo Propertii sed elegantem locum lib. 3. El. 12. 1.

Multa tuae, Sparte, miramur jure palaestrae,

Sed mage virginei tot bona gymnasii:

Quod non infames exercet corpore ludos

Inter luctantes nuda puella viros.

Eruditissimus Berglerus cum Weitzio & plerisque Interpretibus de certamine pulchritudinis Spartae instituto, locum intelligit quod in aliis locis solenne. Sed cum apud alium Scriptorem simile quid non legerim, amplector Cl. Kromajeri opinionem in Dissert. propositam, qui locum capit de more illo, quo virgines publice cursu, lucta, disco ac missilium jaculationibus exercebantur. Plutarchus Oper. Tom. I. p. 47. in Lycurgo: τὰ μὲν τοι σώματα τῶν παρθένων, δρόμοις ἡ πάλαις ἡ βολαῖς δίσκων ἡ ἀκοντίων διεπόνησεν. quae certamina ἐν ὧν τῶν νέων facta fuisse tradit p. 48. Propertius lib. 3. El. 12. l. c. a Kromajero. Sic ἀγλαΐαι erunt *formosae puellae*, quemadmodum καλλὴ apud Lucianum in Dialogo Me-
N 4 nippi

nippi & Mercurii: Ἐνθα Ῥάκινθος τέ ἐσι — ἢ ὅλας
τὰ ἀρχαῖα καίλη πάντα. Conferri meretur Summus
Hemsterhuisius pag. 13. Videtur autem Aristaene-
tus elegantem hunc Poëtae locum imitatus fuisse
lib. 1. ep. 17. Πολλὰς τοίνυν ὅτε ταχὺς τ' πολιτείας
ἰππεύς, διελήλυθα πόλεις· ἢ πρὸς γε τὴν νέαν, ἢ πρε-
σβυτέραν ἰσόρηκα Ρώμην· ἢ τοιαύτην ἐν ἑδερτάρῃ τοβία-
μας. ἑυδαίμονες. ἔν οἱ Παναρέτην εὐτυχῆντες ἕτως ὑπερ-
φέρουσιν ἢ τέχνην ἢ καίλη. Scripsi locum ut vere
emendavit Mercerus.

77. Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαερίτων μίαν ἀπλοτ-
εσίω.

Venuste. Gratiarum enim praeses Cypria Dea. Ari-
staen. lib. 1. ep. 1. ἡνίκα ἐν δέοι γεσθῆεν Ἑλένη, ἢ
Χαερίτας, ἢ ἢ αὐτὴν γε τ' ἀρχεσαν τ' Χαερίτων. Hinc
in Catalectis Pythoei :

*Jupiter est genitor: peperit de semine coeli
Harmonia, ἔξ ἧς Veneris turba ministra fuit.*

Hanc enim Munckeri conjecturam ad Hygin. p.
10. alteri, qua reponit *Eunomia*, praeferrem. Vul-
go *Hemonia*. Sic peplum Veneris elaborasse ipsas
testatur Homerus Iliad. ε. v. 338. aliaque mini-
steria alii referunt, ut Nonnus lib. 33. aliisque
locis. Idem tamen, adeo fabulatores dictorum me-
mores sunt, lib. 34. p. 844. l. 20.

Ὡς μὲν αἰκέω,
Τρεῖς Χαερίτες γεγάασι χορήτιδες Ὀρχομενοῖο,
Ἀμφιπέλοι Φοίβοιο· χοροπλακίος ᾗ Λυαίς
Εἰσι τεληκοσίων Χαερίτων σίχες.

Et Coluthus de R. H. v. 87. Junonem ipsis prae-
ficit. Hoc autem Musaei loco vides Gratiis con-
parari pulcherrimam Heronem more apud Poëtas
admodum recepto. Bacchus de Ariadna apud Non-
num lib. 47. p. 1218. l. 22.

Πασιθέην ἔνδυσαν ἐγείρατε· τίς ὦρ' ἄλ' Νάξω,
τίς Χάριν ἐχλαίνωσεν ἀνείμονα;

Sic alii plures. Saepissime autem solent numerum
Gratiarum forma egregia augere. Aristænetus lib.
1. ep. 1. καλίστα δ' πάντων ἐκόςμησεν Ἀφροδίτη, καὶ
τὴν Χάριν συνηρίθμησε τῷ χορῷ· quique instar om-
nium sit Doctissimus Sannazarius in epigrammate
longe venustissimo de Partu Nysæae, quod habe-
tur lib. 1. xi.

*Exultat palma Venus & nascente puella
Augentur Charites, Cypria turba, Deae.*

78. Παπταίνων ἰμώγησα. Verbum hoc notat dili-
genti cura, adtentoque oculo aliquid inspicere, &
non raro ponitur de amatoribus dilectarum formam
oculis vestigantibus. ita Nonnus lib. 1. p. 40. l. 12.

Ἀυχίνα παπταίνων γυμνέμενον· ἀμφὶ δὲ μορφῇ
θείλγεται ἀπὸ πρῶτον ἄγων ἀκόρητον ὀπωπὴν.

Vertit interpretes *Cervicem contrectans nudam* aliud
procul dubio agens, ut & lib. 8. p. 232. l. 12.
de Latona errante:

Ἄστα παπταίνουσα πολυπλανέων σφυγῶν νήσων·

Ubi ridicule:

*Instabiles prebendens multum errantium radices
insularum.*

Sic lib. 46. p. 1188. l. 2.

Πενθέα παπταίνων δεδονημένον ἄλματι λύσεως.

Neque adhuc video cur lib. 14. p. 412. l. 5.

Ἐνθαδὲ παπταίνω τύπον αἰθέρος· αὐτόχυτον γὰρ
Κεῖνο τόπερ καλέουσι Διὸς πόμα νέκταρ Ὀλύμπου,
Νηϊάδες χθονίσι σίγαβλυζουσι κυπέλλοις.

Maluerit interpretari : *Hic sentio imaginem coeli ,
quam video.* Sed in viam. idem Nonnus lib. 35.
p. 870. l. 23.

Θέλγετε δ' εἰσέτι μάλλον ἀνείμονι κάλει μορφῆς,
Παπταίωνων παρθένων ἀνείμπυκα λευκάδα νύμφης.
Ἡ δέ μιν ὑπερόπεις, ἧ αἰδομένη Φάτο Φαίη,
Ὡκυτέρην Μοῖρῃος ὑποπτήσασσα πορεύη.

Versu tertio scribe ἡπερόπεις, alterum forte est ty-
porum flagitium. Versu ultimo ὑποπτήσασσα mal-
lem vertere *metu perculsa ob gressum M.* quam *aspi-*
ciens. Pro *circumspicere* occurrit Iliad. p. 84. & v.
115.

Ibid. κόρον δ' ἔκ εὖρον ὀπωπῆς. In hanc sententiam
plura occurrunt apud Nonnum ex gr. lib. 42. p.
1080. l. 16.

Οὐ δέ οἱ εἰσορόωντι κόρος πέλεν' ἰσαμένη γὰρ
Παρθένον ὅσον ὀπωπε, τόσον πλέον ἤθελε λεύσεν.

Aliisque locis. Verba autem Musaei haec habes
etiam apud Coluthum v. 253.

79. Αὐτίκα τεθναίην λεχέων ἐπιβήμενος Ἡρῆς. Nota
formis ardentium amatorum vota. Nonnus lib. 4.
p. 120. l. 8.

Αὐχένα γυμνὸν ἴδωμι, ἧ ἐζομένοιο πᾶσα
Δάκτυλον ὡς αἰέκυσσα, ἧ ὑμετέρῃ διὰ κάλπῃ
Τεθναίην, ὅτε μῦνον ἀφειδέα χῆρα χαλάσας,
Ἀμφοτέρων θλίψειεν ἐλεύθερον ἄντυγα μαζῶν.

Ita alii. Videtur autem noster in oculis habuisse
Homerum Iliad. Σ. 98.

Αὐτίκα τεθναίην ἐπεὶ ἔκ ἄρ' ἱμεῖλον ἰταίρης
Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι.

Ibid. λεχέων ἐπιβήμενος Ἡρῆς. Centies hoc verbum,
sicut & ἀναβαίνειν, hoc sensu, apud Veteres ad
cu-

cubilia altiora respicientes, occurrit, cuius rei exempla congerere putidum esset. Rarior usus est apud Nonnum lib. 8. p. 238. l. 2.

Εἰ δὲ γυναικῶν ἐπιβήσαιο κυανοχαίτης
καὶ σε σοφῆς περὶ βέλαι ἀνδομένης μελανίπτης,
ἄμφω δὲ κομίσσῃ.

Ubi ἐπιβήσαιο notat concumbere puellae.

80. Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' Οὐμπον ἱφιμεῖρα θεὸς εἶναι.
ita ipse Bacchus in Ampelo furens lib. x. p. 286,
l. 1.

καὶ μιν ἔχων αἶτε Βάκχος ὁμέσιον ἢ μενεαῖνον
ἀθέρα ναμετάειν μετανάσιος, ἢ θεὸς εἶναι
ἠθέλον· ἢ φαέθων φαειμβροτος, ἢ πόθον ἔλκω
Νέκταρος· ἀμβροσίης δ' ἢ δεύομαι· ἢ ἀλγύζω
ἄμπαλος εἰ φιλέει με, ἢ ἔχθαίρει με Κρονίων.

Et l. 27.

Κάλλος ἱμῶ Ζατύροιο φιλαίτηρόν ἐστιν Οὐλύμπ.

Quanta vero vis amoris his phrasibus exprimatür, patebit, si adtendamus maximum & inusitatum gaudium alias venire iis locutionibus, quibus eo adfecti in caelo esse dicuntur. Statius lib. 1. Sylv. 2. 212.

*Quis tibi tunc alacri caelestium munere care
Stella dies! quanto salierunt pectora voto!
Dulcia cum dominae dexter connubia vultus
Admit! ire polo, nitidosque errare per axes
Visus.*

Videndus Vir politicissimus J. Casp. Gevartius Lect. Pap. lib. 1. 20. p. 71. caelo proximos vocat Boëthius de Consol. Philos. lib. 2. 4. Quam multos esse conjectas, qui sese caelo proximos arbitrentur, si de fortunae tuae reliquiis pars eis minima contingat.
82. l'è-

82. Ἰέπειαν ἀφάσεν: ita infra v. 126.

Κύπριδος ἔσσι τῶνδε θεῶν Ἰέπειαν ἀφάσεν.

Eodem sensu Latini vocem *tangere* usurpant. Propertius lib. 2. 25. 9.

*Lynceus, tune meam potuisti tangere curam?
Perfide, nonne tibi tunc cecidere manus?*

Ita Martialis, Horatius Carm. 3. xi. 10. saepe Ovidius ex. gr. Metam 3. 354.

*Sed (fuit in tenera tam dura superbia forma):
Nulli illum juvenes nullae tetigere puellae.*

Ita scribendum cum Eruditiss. Burmanno, non *dira*. Quod vero in quibusdam Codicibus reperiri notat Vir idem summus *flexere* pro *tetigere* manum Glossatoris aperte prodit, qui id adposuit interpretationis gratia, sed inuito conatu. Quamvis enim *tangere* pro *flexere* usurpari certissimum sit, ab hoc tamen loco alienus ille significatus, quod nemo non facile advertit. Hinc *intacta* puella Amor. 3. 7. 83.

*Neve suae possent intactam scire ministrae;
Dedecus hoc summa dissimulavit aqua.*

Quae vox inde *castam* designat apud Juvenalem Sat. 6. 161.

*Sit formosa, decens, dives, fecunda, vetustos
Porticibus disponat avos, intactior omni
Crinibus effusis bellum dirimente Sabina.*

Sed obstat Celeberrimus Marklandus, qui ad Stat. lib. 2. Sylv. 3. 73. emendat *sit castior omni C. &c.* quia de Sabinis jam maritis id dici nequeat, & Scholiastes scribens, *Sit castior Sabinis quae foeda-*

ra inter Tatium & Romulum fecerunt, antiquam hanc esse lectionem credere nos jubeat. Ego vero in Scholiasta nullum praesidium esse puto, quippe quem explicationem tantum vocis rario- ris, nobis dare voluisse omnino credo. Multo minus hanc vocem Latio prohiberem, quae rarior licet conmode se tuetur, cum secundum analo- giam rite deducatur ab *Intactus*, significatus au- tem & alibi reperiatur ex. gr. apud Statium Sylv. 3. 5. 6.

*Et si egomet patrio de litore raptus
Quattuor emeritis per bella, per aequora, lustris
Errarem: tu mille procos intacta fugares.*

Emensis l. Marklandus. Adloquitur hic Poëta uxo- rem Claudiam dudum virum passam. Si dicas *inta- ctam* hic notare simpliciter a procis non tactam, quidni in nostro loco denotare posset Sabinam a ne- mine praeter virum tactam? Juvat cognatae signifi- cationis vox *intemerata*, quae eodem modo pro- casta ponitur apud Statium lib. 5. Sylv. 1. 60.

*Si Babylonis opes, Lydae si pondera gazae,
Indorumque dares, Serumque Arabumque potentes
Divitias, mallet cum paupertate pudica
Intemerata mori.*

Certe Priscilla haec jam taedis secundis erat juga- ta, & tamen eam *intemeratam* vocat respectu pro- cul dubio virorum aliorum. Quo denique rariora apud Scriptores & praecipue Statium toties obvia cum vulgaribus conmutaremus?

CAPUT XI.

Νόημα ἀφθόγγον. Interpres Nonni bis reprehensus. *Nutus* loquaces, & similia. Papius reprehensus. *Αἰσίομαι φή- γη* aliaque. Nonni interpres reprehensus. *Κυνόπιπλος ὁμι- χλη.*

224. Nocti caerulea palla tribuitur. Defensus Statius. Nox solem obscurare dicitur. Defensa Lucani lectio vulgata. Sidera pro Sole ponuntur, aliaque. Stellatus noctis peplus. Musaei locus explicatus. Pareus cum Scholiasta refutatus. Πολυδαίδαλος χιτὼν artificiosa vestis. Albas tunicas sacerdotes gestabant. Sacerdotes maximi civitatibus, Pontifices provinciis a Maximino praepositi candidis chlamydibus induti incedebant. Lactantii locus explicatus & vindicatus. Unus Pontifex provinciae praefectus a Maximino, non duo, quod putabat Bauldri. Praeter Sacerdotes Veterum Dii, alique plurimi candidati erant. Candidatis ministris, pro per candidatos ministros. Lactantii loca duo defensa. Sacerdotum vestes aliquando purpureae.

102. **N**εύμασιν ἀφθόγγοις πᾶσι πλάζων φρένα κέρη
Multus in hac locutione Nonnus lib. 1,
p. 34. l. 2.

Νεύμασιν ἀφθόγγοις πέλας ἐκάλειρε τυφάνος.
Lib. 47. p. 1216. l. 7.

Νεύμασιν ἀφθόγγους ἐπεδείκνυσιν ἄζυγα κέρη.
Sic ἀφθόγγα δάκρυα habes lib. 24. p. 628. l. 21.

Δηλαδή βασιλῆϊ δυσάγγελος ἦκετο Θερπύς,
Δάκρυσιν ἀφθόγγοισιν ἀπαγγέλλων φόνον Ἰνδῶν.

Interpres vertit *Lacrumis non dicendis*, quod puerile. Digitum σιγάλεον κήρυκα vocat idem lib. 3,
92. l. 3.

Ταυσσαμένη τότε Κάδμος
Δάκτυλον ἀντιτύποιον νοήμονα μάρτυρα Φωτῆς
Σιγάλεον κήρυκα δόμον σημῆνατο Πιθῶ.

Sic emendavit Falkenburgius. Vulgo κήρυκι, sicut interpres praeconi quod futile. ita saepe idem, ut
p. 98. l. 3.

Ἀντόματοι κήρυκες ἀναυδέες εἰσὶν ὅπως αἱ.

Ita lib. 4. p. 112. l. 5. lib. 5. p. 174. l. 33. lib. 33. p. 820. l. 17. &c. Sed in viam. Longo vero intervallo post se νεύματα illa ἀφθογγα relinquant Veneres Latinorum, qui dicunt *nutu loqui* &c. ita Ovidius Trist. 2. 453.

*Utque refert digitis saepe est nutuque locutus,
Et tacitam mensae duxit in orbe notam.*

Propertius lib. 3. 6. 25. Tibullus lib. 1. 2. 21.

*Illā viro coram nutus conferre loquaces,
Blandaue compositis addere verba notis.*

Ubi evolvisse Broekhusium non poenitebit. Secundus ocellos loquaculos vocat Basio VII.

*Non datur tua cernere
Labra, non roseas genas,
Ocellosque loquaculos.*

Digitis nutus quoque tribuitur in Scriptura Sacra Proverb. 6. 13. loco adposito: Ο' δ' αὐτὸς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, σημαίνει τὸ ποδὶ, διδάσκει τὸ ἐν τῷ μαστὶ δακτύλων. Nostro loco magis convenit Ovidius Amor. 1. 4. 17.

*Me specta nutusque meos, vultumque loquacem:
Excipe furtivas, & refer ipsa, notas.
Verba superciliis sine voce loquentia dicam:
Verba leges digitis, verba notatamero.*

Sed ad Ovidianam elegantiam *nutus illi muti* nullo modo adspirant. Ultimum autem hemistichium sumtum est ex Nonno lib. 42. p. 1096. l. 27.

Εἶπεν ἀκηλήτοιο ὠδὲν ἀπλάζον φρένα κέρης.

105. Εἰς αἰτίαν ἐκρυψεν ὁ πῶπῆν. Minus recte Papius haec & sequentia reddit:

Inter

*Interdum vultus terra attollebat, amoenos,
Leandrum per signa monens occulta vicissim:
Figebatque iterum.*

Aliter & recte reliqui. Vid. Kromajerus.

110. Φέγγος ἀνασείλασα κατήϊεν ἐς δύσιν Ἡ'ός. *Lucem contrahens*—Sol recte vertunt, secus ac in Nonno lib. 20. p. 532. l. 5.

Ταῖσι δ' ἑρπομένοισιν ἀνέδραμεν ἔσπερος αἴθερ.
Φέγγος ἀνασείλας χοροτερπέος Ἡ'ελγενείης.

Ubi vertunt: *Lucem emittens*. Nihil ineptius. Varios significatus verbum hoc induit. μῆνιν ἀνασείλασιν habes apud Nonn. lib. 24. p. 630. l. 11. αἶμα χορείης lib. 34. p. 852. l. 2. χιτῶνα lib. 48. p. 1266. l. 11. & p. 1268. l. 1. aliaque.

113. Κυανόπεπλον ἐπιθρώσκασαν ὀμίχλην. eadem locutione utitur v. 232.

Ἦδη κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὀμίχλη.

Ita alii nocti vestem nigram dant. Nonnus lib. 38. p. 966. l. 9.

Κελαινιόωντι δ' πέπλω
Κρυπτόμενον Φαέθοντα μεσημβρίας εἶχεν ὀμίχλη.

Orpheus Siderum Suffimine p. 102.

Ἀ'υγάζοντες αἰὲ νυκτὸς ζοφοειδέα πέπλον.

Juvenecus initio lib. 2.

*Jamque dies prono decedens lumine pontum
Inciderat, furvaque super nox caerula pallam
Sidereis pictam flammis per inane trabebat.*

Statius Theb. 3. 418.

*Nox subiit, curasque hominum motusque ferarum,
Composuit, nigroque polos involvit amictu.*

Lib.

Lib. 2. 527.

*Cooperat humentis Phoebum subtexere palla
Nox & caeruleam terris infuderat umbram.*

In quibus versibus miror Virum Eruditum in Observ. Misc. Vol. I. p. 219. carpere quod Poëta debuisset dicere *Coelum subtexere palla*, neminem enim esse, qui dixerit noctem obscurare Solem. Certe ita locutus Lucanus lib. 1. v. 14. loco laudato a viro Docto in nota addita:

Unde venit Titan & nox ubi sidera condit.

Eo, enim loco per *sidera* omnino intelligendum putem ipsum solem, quam conjecturam cum aliis prodiderat Vir Eruditissimus in Obs. Misc. Vol. III. p. 249. ipse tamen parum ea fidens, & varias conjecturas proponens, eruditas illas quidem, sed minus necessarias. Obsuit viro eleganti rarior usus vocis *sidera*, quam pro *sidere* poni ignorabat. ita tamen Guntherus senioris quidem aevi Poëta, sed eruditus, & Lucani assiduus, ut multis docuit Celeberrimus Withofius in Specimine Guntheriano, imitator Ligur. lib. 6. v. 189.

*Cum tu cunctorum, quos cernunt sidera, Regum
Maximus & toto nulli cessurus in orbe.*

Per *sidera* intelligendum Solem patet ex perpetuo Poëtarum usu qui in talibus semper dicunt, *potentissimus eorum, quos sol adspicit* &c. Virgilius Aeneid. lib. 7. 217.

*Adferimur pulsi regnis, quae maxima quondam
Extremo veniens Sol aspiciebat Olympo.*

Claudianus Conf. 1 Stil. 1. 159.

O

Ductor

*Ductor Stilicho tot gentibus unus
Quot vel progrediens vel conspicit occiduus Sol.*

Et quis non? Sed haec haec. Caligini vestem etiam tribuit Avienus Ora Marit. v. 387.

*Dehinc quod aethram quodam amictu vestiat
Caligo, semper nebula condat gurgitem,
Et crassiores nubilo praestet diem.*

In verbis quodam amictu nil mutandum probavit Vir Erudit. in Obs. Misc. Vol. I. p. 387. in nota. Stellatum peplum ei dat Fulgentius Mythol. i. p. 24.

*Tum nox stellato mundum circumlita peplo
Caerula rorigeris pigrescere jusserrat alis.*

Ibi Munckerum, quem nec nostri Poetae locus fugit, consule. Idem pag. 26. ac caerulanti peplo circumlita. Orpheus Argon. v. 1026.

Νύξ δ' ἵτ' αἰεροχίτων μέσσω ὀφθαλμοῖσι πορεύσασθαι.

Quod ipsi epitheton Lunae est v. 511.

118. Πολυδαίδαλον ἔλκε χιτῶνα. Interpres in editione Basileensi verit *variā vestem*, quod ferri nequit, nisi Poëtam dicamus oblitum eorum, quae jam dixerat supra v. 62.

Καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφύρεσσι λαίπετο κήρη.

Vidit hanc difficultatem Pareus, sed ipsi superandae impar statim addit: *Nisi velimus dicere, in sacris operandis alba usam, domi alia; sibi ipsi contrarius erit Poëta.* Mirandum acumen! At quis nisi omnibus sensibus fere orbus non videt Poëtam agere de Sacerdote templum nondum egressa? Nonne orationis totius filum, nec non v. 187. & praecipue v. 226. ubi demum templo digressam canit:

*Ἀπὸ τῶν αἰώνων ἀέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀναγκῇ,
Ἡ μὲν εἰς τὸν ποτὶ πύργον.*

Non-

Nonne, inquam, miscelli Commentatoris ineptias luce meridiana clarius ostendant? Scholiastes red-
dens πολυκέντητον non minus sibi aquam haesisse
ostendit, cum tamen qui aere nondum lavantur
videant haec vertenda: *artificiosam traxit vestem*,
quemadmodum recte jam in ultimis editionibus
castigatum video; relictum tamen, v. 338. ubi

Δαυδάλεον ῥήξασα πρὸς ἑλθεσσι χιτῶνα.

Reddunt *variā vestem*, quam nos potius *artificio-*
sam sumus interpretati, nisi velis domi alia, in
sacro cultu occupatam alba veste usam Sacerdo-
tem, de quo cum nemine litigare vellem. Albas
autem vestes plerumque induti erant Sacerdotes
sacris operaturi. Id de Peruvianis testatur Anto-
nius Zaratta in Historia Peruviana apud Sirkium
Biblioth. Libr. Nov. Sept. & Oct. A. 1699. Tom.
V. p. 671. ita Maximinus Sacerdotes Maximos,
quos singulos singulis civitatibus, ut & Pontifices
quos provinciis praeposuerat candidis chlamydibus
ornavit, sicut tradit Lactantius de Mort. Persec.
cap. 36. Locum bona cum lectoris, ut spero, ve-
nia, quia nemini haecenus intellectus, longiorem
licet adponam: *Quibus annuens, novo more Sacer-*
dotes maximos per singulas civitates singulos ex primo-
ribus fecit, qui & sacrificia per omnes Deos suos coti-
die facerent, & veterum Sacerdotum ministerio subni-
xi darent operam [ut] Christiani neque fabricarent,
neque publice aut privatim colerent, sed comprehensos
suo jure ad sacrificia cogerent vel iudicibus offerrent.
Parumque hoc fuit, nisi etiam provinciis ex altiore
dignitatis gradu singulos quasi Pontifices superponeret,
& eos utroque candidis chlamydibus ornatos jussit ince-
dere. Incredible est quantas turbas hic dederint
Critici, ut tolerabilem hinc sensum elicerent,
in omnia se vertentes. Locum non tantum diffi-
lem,

lem, sed valde mendosum pronunciat P. Bauldri. Exercuit Interpretes praecipue τὸ *utrosque*, unde Maucroixius duos Pontifices singulis provinciis simul praepositos elicit; Burnetus unum cunctis provinciae sacerdotibus praepositum, Bauldri duos ex altiore dignitatis gradu, sed qui singuli quasi Pontifices Maximi essent, quod ut clarius intelligatur, reponit audacter sane: *ex altiore dignitatis gradu duos, singulos q. P. &c.* Nihil horum. Simplicissima loci interpretatio est: Maximinum ut singulis civitatibus singulos Sacerdotes Maximos, ita provinciis singulos Pontifices praeposuisse, utrosque autem candidis chlamydibus ornatos fuisse. Neque ullam video rationem cur tam studiose Lactantius inculcaret *utrosque*, si *duos* modo memorasset, quasi verendum, ne lector unum Pontificem candido chlamyde, alterum alia & communi forte veste ornatum suspicaretur. Sed quid bonos horas perdo in refellendis ineptiis hujus emendationis, cum non duos sed unum tantum Pontificem provinciae superpositum certissimum sit ex Eusebio Hist. Eccles. lib. 5. cap. 14. p. 254. D. Ἱερέας τε εἰδώλων κατὰ πάντα τόπον ἢ πόλιν ἢ ἐπὶ τέτων ἐκάστης ἱπαρχίας ἀρχιερεῖα, ᾧ ἐν πολιτείαις ἵνα ᾖ τινα ἢ μάλιστα ἐμφανῶς διὰ πάσης ἐμπρέψαντα λειτουργίας, μετὰ σερατιωτικῆς εἵφας ἢ δορυφορίας ἐκτάσων. Adhaec Flamines in singulis locis atque urbibus constituit; iisdem Sacerdotem cujusque provinciae praefecit, eum qui cunctis in Curia muneribus egregie perfunctus esset; addita ei militari satellitio. Viden' reliquis in una provincia Sacerdotibus maximis Pontificem fuisse praefectum, quem ipsis superiorem fuisse pulcre jam docuit Ampl. Cuperus? Nec tamen adeo Suffenus sum, ut in loco Lactantii sic explicato nihil esse, quod quenquam offendere queat, mihi persuadeam, quippe qui illa verba, *Et eos*
utros-

utrosque &c. minus eleganter prioribus cohaerere probe percipiam. Sed hoc seculo forte tribuendum, nisi & apud meliores, de quo tamen nondum mihi constat, scriptores similia aliquando reperiantur. Duriora tamen haec Bauldriana emendatione admissa redduntur, cum modorum simul & temporum permutatio hic non adeo elegans statuenda videatur. Sed in viam tandem. De candidis Sacerdotum vestibus confer hic Cuperum. Tales indutus Mopsus apud Valerium Flaccum lib. v. 383.

*Hic vates, Phoebique fides non vana parentis,
Mopsus; puniceo cui circumfusa cothurno
Palla imos ferit alba pedes.*

Quomodo locum legendum esse erudite docet Cl. Burmannus. Sic priscorum Dii exhibentur in monumentis antiquis, qualis repraesentatur nobis Saxonum Deus Crodo apud Henninium ad Toll. epist. Itiner. l. p. 31. Conf. Hesiodum in *Egyon* v. 198. Eas alii plures quoque gestabant. Angelis eas tribuit Lactantius cap. 49. *Tunc demum, amisso visu, Deum videre coepit candidatis ministris de se iudicantem.* V. Cuperum. Minime vero & hoc de loco convenit inter Interpretes, sed insolentia locutionis moti intrudunt *circumdatum*, vel ita vocem *candidatis* emendant, Cuperus reponit *cum candidatis*. Nil temere muto. *Candidatis ministris* videtur esse idem quod *per candidatos ministros*. Ne dubites eodem modo locutus auctor cap. 14. *Nam ut illum ad propositum crudelissimae persecutionis impelleret, occultis ministris palatio subiecit incendium.* Quamvis & hoc de loco in partes scindantur Docti, quorum emendationes non refero. Sed & hoc modo conjecit Ampl. Cuperus, dubius tamen, an non intelligendi ministri Diocletiani, quibus ne-

seis palatium incendi fecit. Prior omnino sententia amplectenda. Ceterum harum vestium in nuptiis usum quoque fuisse conligo ex Achille Tasio lib. 3. p. 171. ubi de Andromeda: ἔθηκε ὁ κομφοῦς ἐτολισμένη· ποδῆρης χιτῶν, λευκός ὁ χιτῶν. Heroidum quoque veterum in usu tales vestes fuisse conligere licet ex eodem lib. 1. p. 9. Χιτῶν ἄμφι τὰ γένα τὸ παρθένον μέχρ' αἰδῆς, τὸν τεύθεν ἱπποκλῆπτεν χλαῖνα τὰ κατὰ τὸ σῶμα. λευκός ὁ χιτῶν, ἢ χλαῖνα πορφύρεα. Nec tamen perpetuo albis vestibus, sed & purpureis utebantur, quod testatur Servius ad Virgil. Æneid. lib. 12. 169. Impolluta & pura dicitur vestis, qua festis diebus uti consueverant sacra celebraturi. Est autem linea & purpurea. Purpura maris vicem ad piandum praebet, linum vero fluminis, quia cum vere primum in Oriente flumen inundasset sponte sua linum natum esse, Plinius Secundus dicit. Vide & quae ibi sequuntur.

CAPUT XII.

Vestis adprehensa in amore. Γενῆτες, patres, genitores pro patre & matre. Explicatus Ovidius. Duo epitheta aliquando & plura uni voci a Poëtis Graecis & Latinis aptantur. Tentatus Hesiodus. Horatius, Ovidius, & Claudianus adfert, aliaque. Boni odoris cervix. Candida cervix laudi ducitur. Collo dilectarum amatores oscula figebant. Acron notatus. Humeros manus, pectus, aliasque corporis partes osculabantur Veteres. Usus praepositionis μετὰ apud Musaeum aliaque locutiones inlustratae. Ab arvis eorumque cultu locutiones ad sobolis generationem deductae. Σπέρμα. Tentatus Nonnus. Ἀΐμα, φονίον de patre prolem generante. Phavorini locus restitutus. Emendatus Hesiodus. Prima vocis φονίον syllaba brevis est. Φιτόν, φιλόνυμος, φίλος & similia. Oraculum apud Achillem Tatium semel, Coluthus bis emendatus. Nonnus emaculatus. Tentatus Orpheus. Defensus Phalarci locus contra Potterum. Λοχός de patre adhibitum, sicut &

ἔσθ' παρὲρ ἀλῆκοντο, *Locus Attii apud Ciceronem defen-*
fus. Τίτιον de patre positum, ut contra creare ἔσθ' gigno-
re de matre. Ἔργα Κύπριδος, Ἀῖνος, Πάλλαδος, Θαλάσ-
σης αἰτιαque plurima. Tentatus Hesiodus. Θαλῆς μεμηλό-
πς, Θαλῆς μεμηλότα ἔργα, Θαλῆς μεμηλόπες. Inscriptio
vetus apud Tollium adserta. Statur ἔσθ' Propertius de-
fensi. Ἔργα ἔρωτος, ἔργοι, ὄρυς, ἰπποκράτης.

124. *Ἐμὸν δ' ἀπάλειπε χιτῶνα. Vestis adprehen-*
sa. in re amatoria meminit & Nonnus
lib. 48. p. 1270. l. 29.

*Εἰ δέ τις ἀνὴρ
 Χερσὶ ποταβλήτοισι τέων ἐδρεζάτο πέπλων.*

125. *Μῆνιν ἑμῶν ἀπείπε παλιντεάνων γενετήρων. No-*
ti velim vocabulum γενετήρων de utroque parente
eleganter adhibitum. ita infra v. 180.

Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέσσιν ἱπενύαδεν.

Nonnus forte lib. 3. p. 104. l. 15.

Μάρτυς ἐγὼ πατέρων γὰρ ἀπύπροθι δάματα ναῖα.

Ita Latini. Tertullianus III. ad uxorem: nec in
terris filii sine consensu patrum rite ἔσθ' jure nubunt.
Stadius Theb. lib. 2. 463.

*Mira equidem duco, sic primi sanguinis auctor,
 Incestique patrum thalami.*

Ad quem locum vir Eruditus in Observ. Misc.
Vol. II. p. 211. & seqq. plurima congeffit post
P. Burmannum ab ipso laudatum ad Ovidium Me-
tam. lib. 4. v. 60.

*Tempore crevit amor, taedae quoque jure coissent;
 Sed vetuere patres.*

Verum, quod pace Virorum Summorum dixerim,
O 4 in

in loco Ovidii *patres* vulgato significato capiendos esse docet v. 155.

O multum miseri, meus illiusque, parentes.

Si enim per *patres* Poëta significare vellet *parentes* hic scribendum fuerat,

O multum miserieque mei illiusque parentes.

Quemadmodum olim editum esse testis est Heinsius, sed haec prae altera sordet lectio. *Genitores* eodem sensu habes apud Catullum in Att. v. 58.

*Egone a mea remota haec ferar in nemora domo?
Patria, bonis, amicis, genitoribus abero?*

Ubi idem Vir Eruditus consulendus p. 331.

133. Εὐόδμον εὐχρόον αὐχένα κῦσας. Notari velim duo epitheta uno vocabulo hic aptari, quemadmodum & v. 13. si Scholiastae expositio vera, de qua tamen merito dubitare licet. ita v. 42. nec non v. 150.

Θοὸς χερσὶ ῥάπτις Εἰρήνης.

Et 264.

Δέμας δ' ἔχειεν ἱλαίῳ

Εὐόδμῳ, ῥοδέῳ.

Ita & v. 294. Hujus compositionis apud Graecos exempla satis superque obvia, qui aliquando plura etiam aptant. Homerus Iliad. τ. 387.

Εἴ κ' δ' ἄρα σύειγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος
Βελθὺ, μέγα, σιβαρόν.

Iliad. τ. 73.

Λῆντα δ' ἄρ' Ἡφαίσιοις μέγας ποταμὸς βαθοῦντι.

Ita Iliad. ε. 238. Hesiodus in Ἔργοις v. 195.

Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἷζυροῖσιν ἄπασιν
Δυσκέλετος κακοχαρτος ὁμαρτήσῃ συγερῶπης.

ConL

Conf. v. 63. 83. 739. in Scuto v. 124.

Δεύτερον αὖ θώρηκα πρὶ στήθεσιν ἔδυε
καλόν, χρύσειον, πολυδαίδαλον.

In Theogonia v. 160. & v. 481.

Ἔνθα μὲν ἴκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.

Verum hic loci legendum puto θοὴ, quod multo
elegantius. Orpheus Argon. v. 14.

Καὶ διφυῇ περιωπία κυδρὸν ἔρωτα.

Lycophr. Cassandr. v. 5.

Ἀ'α' ἄσπετον χέασα παμμιγῇ βοήν.

Nonnus lib. 37. p. 938. l. 8.

Ἄρσενά κ' νέον ἵππον ὁδοιπόρον ἄβροχον ἄλμης
Γηγαλίη νίκησεν ἱμῇ θήλειᾳ Ποδάργῃ.

Ita & Latini. Virgilius Æneid. lib. 6. v. 603.

Lucent genialibus altis

Aurea fulcra toris.

Lib. 3. v. 70.

Et lenis crepitans vocat Auster in altum.

Ita enim legendum, non *lene* recte docet Vir Eru-
ditus in Obs. Misc. Vol. I. p. 10. contra Servium,
qui vitiosum hoc vocat. Adde notam viri Docti
p. 68. Miror igitur Cel. Bentejum in Horatio
Carm. lib. 1. 2. 46.

Lactus intersis populo Quirini.

Legere, quamvis quatuor libri, probantibus Hein-
sio & Broekhusio, scribant *Quirino*, usum hoc ar-
gumento, quia apud Ovid. Trist. 1. 3. 33.

Diique relinquendi, quos urbs habet alta Quirini.

Legi nequeat *ultra Quirina*, ob adjectiva duo geminata, cum tamen ad Qd. 4. 17.

Et domus exilis Plutonia.

Pluribus exemplis id adstruxit. Neque audio Virum Cel. in Ovidio Amor. 3. 6. 45.

*Nec te praetereo, qui, per cava saxa volutans,
Tiburis Argei pumifer arva rigas.*

Ad Horat. Carm. 1. 7. 14. sine ulla necessitate emendantem *pomifera arva*, cum *spumifer* omnino hic fluvio rapido conveniat docente P. Burmanno; epitheta vero duo saepe geminantur. Sic & Claudianus in Pr. Cons. Stilich. 1. v. 133.

*Dicite Bisaltae, vel qui Pangaea juvencis
Scinditis, offenso quantae sub vomere pures
Diffiliant glebis galeae.*

Ubi Barthius cum Cod. Palat. mallet *ruptis*, Nic. Heinsius *quantis*. Ego contra Codices fere omnes nihil muto. *Quantas galeas* dixit pro *quot*, more loquendi praecipue huic seculo proprio. Tibullus 1. 1. 46.

Martia cui somnos classica pulsa fugant.

Quin idem Eleg. 8. v. 17. tria epitheta geminat:

*Quid referam, ut volitet crebras intacta per urbes
Alba Palaestino sancta columba Syro.*

Verum exosculor aureum Elegantissimi Broekhusii monitum; Ego te., *munditiae Latinae studiose*, monitum volo, uni hic columbae tria attribui epitheta, exemplo non facile alias reperiendo. Apud Latinos certe exempla diu quaesita non inveni; Graecos aliquando non abhorruisse liquidum ex locis adductis. Saepissime tamen vitari possunt geminata epitheta admissa

admisso copulae defectu, cuius in locis quibusdam laudatis etiam forte usus, atque ita Virgilium lib. 6. 552.

Porta adversa ingens, solidoque adamante columnae.

cepit Servius qui notat: *Distinctione excludendum est vitium de duobus epithetis.* ita ad v. 887.

*Aeneas instat contra, telumque coruscat
Ingens arboreum.*

monet: *Non sunt duo epitheta, sed Aeneas ingens telum coruscat arboreum.*

Ibid. ἐνδομον· αὐχένα. Ita amator apud Aristaenenum lib. 1. ep. 12. p. 80. puellae ambrosiam spirans collum praedicat: ὁ μὲν ἐν τεύχελλος αὐτῆς ἀμβροσίας ὀσώδε.

Ibid. εὐχρουν αὐχένα. Bonum hunc colorem candidum esse recte monet Voenius. Ita Aristaenetus lib. 1. ep. 1. p. 6. τεύχελλος λευκός τε καὶ σύμμετρος τῇ περσώπῳ· καὶ ἀνόςμητος ἤ, δι' ἀβρότητα τελευτρήσῃ καὶ αὐτῇ. Ovidius Heroid. ep. 20: 57.

Hoc flavi faciunt crines, & eburnea cervix.

Horatius Carm. 3. 9.

Donec gratus eram tibi,

Net quisquam patior brachia candidae

Cervici juvenis dabat.

Ita Sacer Scriptor Cant. cap. 7. 4. sponsae collum turri eburneae comparat.

Ibid. αὐχένα κύσας. Inter varias corporis partes, quibus amatores oscula ferebant, erat & collum.

Achilles Tattius lib. 2. p. 73. ἢ τὰ αὐτὰ σὺ ποιεῖντος καρτερεῖ καὶ περσίνεται, σὺν ἔργον ἤδη, δέσποιναν τε καλεῖν, καὶ φιλεῖσαι τεύχελλον. Horatius Carm. 2. 12. 25.

Dum.

*Dum flagrantia detorquet ad oscula
Cervicem aut facili saevitia negat
Quae poscente magis gaudeat eripi:
Interdum rapere occupat.*

Ita legendum cum Bentlejo, & Cl. L. Bos in Animadv. ad h. Poëtam cap. 7. p. 37. ubi notat ita quoque exhibere Codicem Franeq. quod verum est, sed superscriptum tamen *vel e. i. e. vel occupet*. Eadem Scholia interlinearia vocem *detorquet* explicant *inflectat*, ut & *facili saevitia* eleganter *levi luctamine*. Prius etiam ita explicat Acron, qui tamen sibi aquam haesisse clare docet notans: *Inflectit; Describit fastidium mulieris detorquentis se ab osculis amatoris, id est, cum flagrantibus osculis tuis detorquet avertens se, ut magis incitet, ut: Et fugit ad salices & se cupit ante videri. Aut illud magis volens intelligi, quod cervicem vertat ad oscula, designans quod aut facile irascatur, aut facile blandiatur*. Prima interpretatio adversatur genio Linguae. Quis enim unquam dixit *cervicem detorquere ad oscula* pro avertere ab osculis? Quid Poëta velit quisque videt. Sed pergamus. Callimachus epigr. 44. v. 5. ex emendatione certissima Bentleji:

Ε'λθὼν δ' ἐκ ἐνόησα τίς ἢ τίνας, αἶψ' ἐφίλησας
τὴν δέμην· εἰ τῆτ' ἐστ' αἰδίκημ' αἰδικῶ.

Alciphron lib. 1. ep. 28. σὺ δέ ἐξαπινάως ἀναστὰς ἐπειρῶ ἢ δέμην ἀνακλάσας κῦσαι. ibi Vid Erudit. Berglerus. Humeris etiam non raro inponebant Ovidius 3. Art. Amat. v. 307.

*Pars humeri tamen ima tui, pars summa lacerti
Nuda sit, a laeva conspicienda manu.
Hoc vos praecipue, niveae, decet. hoc ubi vidi,
Oscula ferre humero, qua patet, usque libet.*

Poly

Polyphēmus Galatēae manum osculari, si os non liceat, cupit apud Theocrit. Idyll. xi: 55.

Ὡς κατέδυν ποτὶ τὴν, ἢ τὰν χεῖρα τῷ ἐφίλασσα,
Δὲ μὴ τὸ σῶμα λῆς.

Supplex Polycles apud Aristaen. i. 13. p. 92. Panacii medici pectus exosculatur: αἰμ' ὁ πατήρ ἐτι μάλλον ἐκέλευε, τὰ τε σῆθι φιλῶν ἢ ἢ γυνάτων ἀπτόμενος. Multa osculorum genera simul recenset Nonnus lib. 4. p. 129. l. 29. ubi de Harmonia:

Ἡλέκτρης κύσε χεῖρα ἢ ὄμματα ἢ πόδας αἶπρε,
Καὶ κεφαλὴν ἢ σέβρα ἢ Ἡμαθίανος ὀπωπὴν.

135. Κύπε φίλη μετὰ κύπερον. Hac locutione frequentissimus est hujus praepositionis usus. Nonnus lib. 18. p. 502. l. 23.

Γηγενέων ὀλιτῆρα μετὰ Κρονίδην σε καλέωσω.

Ita lib. 19. p. 512. l. 5. Callim. Hymn. in Jov. v. 36. Apud Achillem Tatium lib. 7. p. 455. aeditus Dianae Ephesinae rogatus a Clinia de Leucippes pulchritudine respondet: ἐκ ἄλλῃν τοιαύτην, ἴφην, μετὰ ἢ Ἀρετμῖν εἶδον.

136. Ἰσὴν καλέω σε γυναιξίν. ita hoc verbum occurrit apud Nonnum lib. 18. p. 504. l. 10.

Ἄριος εἰ καλέω σε χερσίονα.

Ita p. 502. l. 23.

Γηγενέων ὀλιτῆρα μετὰ Κρονίδην σε καλέωσω.

137. Ἀλλὰ σε θυγατέρεςσι Διὸς Κρονίανος εἶσκα. Eadem locutio occurrit apud Nonnum lib. x. p. 276. l. 19.

εἰ γὰρ εἶσκα

Ὀυρεῖνιον Διόνυσον ὑπεβρυχίῳ Μελικέρτῃ.

Ita

Ita lib. 25. p. 656. l. 195. lib. 38. p. 970. l. 5.

ἡελίω γὰρ
 Διῦτερον αἰσχροπτοῖσι, φερενγέα βασίλειον ἴδωμι.

138. Οἶβιος, ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ οἶβίη, ἡ τέκε, μήτηρ.

Cum hoc loco dignissimus est, qui conferatur, Ovidius Metam. 4. 322.

*Sive es mortalis, qui te genuere beati,
 Et frater felix, & fortunata profecto
 Si qua tibi soror est, & quae dedit ubera matris.*

Et quae sequuntur oppido elegantia.

Ibid. ὅς σ' ἐφύτευσε. Ab arvis eorumque cultu ad sobolis generationem deductas locutiones non raro usurpant auctores. Virgilius Georg. lib. 3. v. 135.

*Hoc faciunt nimio ne latu obtusior usus
 Sit genitali arvo, & sulcos oblimet inertis.*

Ubi recte Servius: Bene rem turpem aperte a Lucratio tractatam vitavit translationibus, quas omnes ab agricultura transtulit. & mox GENITALI ARVO] pro muliebri folliculo, quam scilicet vulvam vocant, ut etiam Plinius docet, nam folliculus ante dicebatur. Hoc usu frequens admodum est verbum σπέρειν apud Nonnum, ut lib. 3. p. 100. l. 4.

Ἐνθάδε κέρων
 Θηλυτόκοις ἔσπειρε γοναῖς εὐπάρθενος ἀνῆρ.

p. 102. l. 7.

Βῆλος ἐπαισυχτέραν γενεὴν σπερμῆνατο παῖδων.

Ita lib. 5. p. 170. l. 17. lib. 48. p. 1282. l. 12.

ἔχε δὲ Ναρπίστοιο Φερώνομα φύκια κούμβαν
 ἠθέε χαρίεντος, ὃς ἐν κτεάτεσσι αὐτῶν
 Νυμφίος Εὐδυμίων, κερσῆς ἑσπερε Σελήνης.

Locus corruptus. Erudit. Falkenburgius legit ἑ-
 ρει δὲ. Posterius rectum. Quid si legamus praeter
 τας κερσῆς ἑσπερε Σελήνη? ita apud Hesiod. in Theog.
 v. 337. habes

τῆθός δ' Ὀκεανῷ ποταμὸς τέκε δινῆεντας.

Aliisque locis plurimis, quae mitto. Αὐτὸν hoc
 significatu frequens apud eundem, ex. gr. lib. 3. p.
 102. l. 14.

Ἦρσεν τοσαυτῶν μινώεα πόεα παίδων.

Ita p. 106. l. 23. Sic & voces inde deductae. ita
 lib. 5. p. 152. l. 17. dixit

Αὐτοτόνῃ ζυγίων ἀρότων νυμφεύσαντο θεομῶ.

Ubi Interpres misere caecutivit. Lucianus in Ti-
 mone p. 109. εἰ δέ τις ἐμπλὴν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς
 τὴν οἰκίαν νόμῳ ἀφ' αὐτῶν ἐπ' ἀρότα παίδων γνησίαν.
 ad quem locum pauca notavit Eruditiss. Hemster-
 huiusius p. 105. hinc & ἀροτῆς apud Nonnum lib.
 3. p. 102. l. 3.

Ζῆνα Λίβυν τέκε Βῆλον ἐμῆς ἀροτῆρος γενέθλης.

Aliisque locis plurimis, quae mitto. ita verbo
 φυτεύειν idem Poëta saepius usus, ut lib. 1. p. 16.
 l. 23.

Ὅφρα φυτεύῃ

Τάνταλον ἔργων αἰσίφρονα φῶρα κυκέπων.

Lib. 2. p. 62. l. 7. lib. 7. p. 220. l. 16. & l. 28.
 lib. 8. p. 280. l. 14. loco adposito & nostro fere
 gemino:

Τίς σε πατὴρ ἐφύτευσε; τίς ἔργον τέκε γαστήρ;
 Τίς Χαρίτων σε λόχυνσε; τίς ἤρσσε καλὸς Ἀΐπολλον;

Missis aliorum locis audiamus unicum Phavorini in V. φυτεύειν ἐπὶ φυτῶν λέγεται, ἤγεν ἢ ῥίζαν αὐτῶν καταβάλλειν. Διὸ τὴν καταβάλλειν ἀρχὴν ἐν περιγραφαίς λέγομεν, ἢ ἐπ' ἀνθρώπων. ὡς Εὐεπίδης, Οὗτος φυτεύει Πέλοπα. ἢ φυτεύειν ἀντι ὅσπερ ἐπὶ πατρί. ἢ περιγράφεται διὰ τὴν φύσιν, ὁ πατήρ, ἢ ἐστὶ ὅτι ἴσται, ἢ φυτὴν σημαίνει τὸ φυτεῖν, διὰβολῇ ὅτι ἔ. Ηῠσιόδοι, φυτύσσα φαίδιμον υἱόν. quem locum transpositione restitues legendo: ἢ φυτεύειν α. τ. σ. ε. π. ὡς Εὐεπίδης, ο. φ. π. dein emenda φυτύσσατο. Respicit enim locum Hesiodi in Theogon. v. 985.

Αὐτὰρ τοὶ Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱόν.

Ita omnes forte editiones sed mendose exhibent. Emenda ex Phavorino φυτύσσατο, quod & reperiri apud Etymologum docuit me Henr. Stephanus in Thes. L. Gr. in hac voce, atque ad Etymologi marginem Doctiss. If. Vossium simili modo locum Sophoclis in Trachiniis emendasse mihi ostendit, quae viri egregii est humanitas, Eruditiss. Valckenaeus, eamque emendationem certissimam esse evincit non tantum Grammaticorum consensus, qui merito plurimi fit, sed & perpetuus veterum Poëtarum usus primam vocis syllabam nunquam non conripientium, si a paucis locis discesseris, quae indocta librariorum natio corripit, ex hac observatione omnino corrigenda. Inter haec refert Oraculum, quod exstat apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93.

Νῆσος τις ἐστὶ φυτάνυμον αἶμα λαχῦσα.

Ubi, si conferas dicta cap. p. patebit legendum

Εἰς) δέ τις νῆσος Φιτώνυμον αἶμα λαχῆσα.

Sic in Colutho de R. H. v. 122. legendum

Καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ Φιτῷ εἰάσας.

Non φυτῷ. quemadmodum v. 383. pro νεόφυτον emendandum

Κασσάνδρῃ νεόφυτον αἶπ' ἀκροπόλῃος ἰδέσθαι.

Vox tamen hinc deducta φυταλίη apud Coluthum, aliosque & praecipue Nonnum plurimis locis producit ex. gr. lib. 31. p. 796. l. 5.

Ἡ δὲ κομίζειν
βάλσαμον ἱμείρεσθαι, ἢ Ἰνδῶν δονακῆος
φυταλίην. ἑτέρῃ δὲ ῥόδων ἐνώδεα ποίην.

Ultima verba turpissima faedat macula, quam absterges, si legas

Ἑτέρῃ δὲ ῥόδων ἐνώδεα ποίην.

Pedum olentem herbam quis in rerum natura esse fando audivit? at rosam florum pulcherrimam Venerique sacram famulas ipsius Gratias legere convenientissimum est. Similem errorem emendavimus supra cap. viii. p. 182. Verum crediderim istis locis primam produci ob concursum tot syllabarum brevium, quod centies Poëtae faciunt, idque observo in loco Orphei Suffimine Jovis p. 112.

Ἀστραπαῖε, βρονταῖε, κεραύνιε, φυτάλμιε Ζεῦ.

Id ni placeat, scribe φυτάλμιε Ζεῦ. Vocabula autem Φιτύω &c. bonae satis notae esse docent Grammatici, & usus Veterum Scriptorum. Plutarchus Laecen. Apophth. Tom. II. p. 241. ἔκ ἐμὸν τὸ Φίτυμα. qui & mox refert epigramma:

P

Εἰρήνη

Ἐρρὶς κακὸν φύτυμα διὰ σκότος, ἢ διὰ μῦθος
 Ἐνρώτας δειλαῖς μὴδ' ἐλάφοισι ῥέοι.

Mirror Doct. Potterum Archaeol. Graec. lib. 3. cap. 12. p. 504. ubi locum hunc ex Lacon. Instit. perperam laudat edere φύτυμα, quod an in ullo MS. habeatur equidem dubito. Si ita emendavit, vel auctor, cui sua non raro sublegit, hanc labori supersedere potuisset, cum vulgata lectione non tantum non melius, sed & longe deterius sit. Plura exempla conlegisse Virum Eruditum in Observ. Miscell. Vol. II. p. 196. & seqq. multaque loca conrexisse, inter quae & Hesiodum fero deprehendo, de quo viri Doctissimi consensu mihi gratulor, praecipue cum in tempore viderim.

139. Γαστήρ, ἣ σ' ἐλόχευσε. Plerumque verbum hoc adhibetur de matre prolem pariente, sed & de patre apud Orpheum Argon. v. 133.

Τῆς ποτε νύμφῃ
 Λαθρόῃ Μερέτοιο παρευνηθεὶς ἐλόχευσε
 Κυβήκης μεδέων χρυσόρραπις Ἀργειφόντης.

& v. 157.

Οἶνεύς τ' ῥ' ἐλόχευσε καὶ Ἀλθαίῃ ῥοδόπηχυν.

Hinc varios induit significatus inde derivatos. Idem Orpheus v. 43.

Ἡδ' ὅσων Αἰγυπτίων ἱερὸν λόχον ἐξελόχευσα.

& v. 252.

Καὶ οἱ Διὸς παῖδες ὅπασιν αἰετὸν ἐξελόχευσα.

Ut autem λοχεύειν, proprie de matre positum, aliquando de patre adhibetur, eodem modo verbo parere utuntur Latini, de quo Vid. Sanctius in Minerv. i. 7. & Perizonius n. 10. ita ex. gr. L. Attius

Attius in Trachiniis apud Ciceron. de N. D. 2. 8.
de Deianira Oenei filia:

Quantum una vecors Oenei partu edita.

Quamvis aliter locum hunc capiat Cel. Broekhu-
sius ad Propert. 4. 7. 65. cujus explicationem licet
non probem longe tamen praefero emendationi
Cel. Bentleji corrigentis *Oeneo patre edita*. Cur non
minore mutatione legit *Oeneo partu edita*, ut *Oeneo*
sit tertius casus? Sed nihil hic movendum satis su-
perque eiecit. vir Eruditus in Observ. Misc. Vol.
I. p. 408. 409. Eadem ratio est verbi τίκται de
patre adhibiti ab Hesiodo in Theog. 208. & 287.
Homero Iliad. 5. 434. Achille Tat. lib. 1. p. 37.
aliisque. Contra *creare* de matre habes apud Vir-
gilium Aeneid. lib. 12. 271.

Quos fida crearat

Unde tot Arcadio conjunx Tyrrhena Gilippo.

Nec non lib. 7. 282.

Patri quos daedala Circe

Subposita de matre nothos furata creavit.

Et alibi. Vid. Doct. Dukerus ad Florum lib. 1. 6.
§. 1. *Nec obscuritas inhibuit, quamvis matre serva*
creatum. Gignere de matre quoque usurpavit Vir-
gilius in Ciri v. 65.

Ipsi seu Lamiae mater sit, sive Crataeis,

Sive illam monstro genuit Persaea biformi.

Sicut & ignobilis aliquis versifex in Jo. Bapt. Fer-
retii Musis Lapidariis lib. 1. Memor. 36. p. 64.

O Fortuna fidem quantam mutasti maligne.

Quam genuit genetrix, secum tenet in lare Ditis.

Nec non Boëthius in Confess. Fidei. p. 294. *sub*

quo exstitit beata virgo Maria ---- quae humani generis genuit conditorem. idque jam ostendisse ad Cicer. Tusc. Quaest. 1. 42. Davisium monet Burmannus ad Phaedr. 3. 15. 14. De vaccis usurpavit Columella de R. R. lib. 6. cap. 22. §. 1. Nam & vietae prae vetustate, quod gignere desierunt. ita emendat Heinſius Advers. lib. 3. cap. 8. p. 459. vide tamen novissimos Interpretes.

141. Κύπεδος ἔργα, pro nuptiis & concubiti-
centies fere occurrunt apud bonos Scriptores. A-
chilles Tattius lib. 4. p. 237. τὸ μὲν γὰρ ἔργον Ἀφρο-
δίτης καὶ ὄρον ἔχει καὶ πόρον. Anton. Liber. cap. 21.
αὕτη τὰ μὲν ἔργα τῷ Ἀφροδίτης ἐξύβρισεν & mox Ἀ-
φροδίτη ᾗ, ὅτι αὐτῆς ἠτίμασε τὰ ἔργα. ita cap. 37. &
38. Hesiodus in Ἔργοις V. 521.

Οὕτω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

Eodem modo Ἀρης ἔργα pro bello apud Coluth. de
R. H. 182. Πάλλαδος ἔργον apud Nonnum lib. 24.
p. 634. l. 29. & lib. 38. p. 858. l. 20. Sic Virgil.
Æneid. 5. 284.

Olli serva datur, operum haud ignara Minervae.

Ἔργον Εὐωῆς Nonn. lib. 43. p. 1130. l. 10. Sic ἔργον
μελίσσης pro melle apud Nonn. lib. 13. p. 366. l.
257. ἔργον αἰωῆς lib. 17. p. 468. l. 1. ἔργα θαλάσσης
pro piscatura lib. 20. p. 552. l. 24. & in Paraphr.
Joann. 21: 12. ἔργα κυδοιμῆ lib. 27. p. 712. l. 8.
Θαλάσσια ἔργα Hom. Iliad. B. 612. Odyss. E. 67.
ναὺς ἔργα Coluth. de R. H. 225. Hesiodus in Ἔρ-
γοις V. 231.

Θαλίης ᾗ μεμνηότα ἔργα νέμονται.
convivia autem celebrant.

Graevius cap. 6. intelligit per Θαλίης μεμνηότα ἔργα
convivia, seu opera pertinentia ad convivia, quae
grata

grata sunt convivis. Heinſius & Gaſetus legunt
θαλῆς ὃ μεμνηλότες. ita Nonnus lib. 37. p. 926.
l. 4.

Ἡμέτεροι γὰρ
Παντοίας ἀρετῇσι μεμνηλότες εἰσι μαχηταί.

Graevio favet alius locus Nonni lib. 42. p. 1104.
l. 4.

Μὴ πάλιν ἄλλαν ἔρωτι μεμνηλότες μῦθον αἰκίσῃ.

Sed scribenda forte vox Ἐρωτι litera majuscula; al-
terum certe nunquam offendisse me memini, un-
de mallet in Hesiodi loco legere

Θαλῆς ὃ μεμνηλότες ἔργα νέμονται.

Ex MS. Graevii. Posses & θαλῆς μεμνηλότες ex
Homero Iliad. E. v. 708.

Ὅς ῥ' ἐν Ἰλῇ νέεσκε, μέγα πλῆτοιο μεμνηλός.

Sed pergamus. γύμναδος ἔργα occurrunt in Inſcrip-
tione inventa in insula Chio apud Tollium in epist.
Itiner. I. p. 5. & Hennin. p. 20.

Ἄρτι σε ἔθάλοντα νέοις ἐπὶ γυμνάδος ἔργοις
Ἄβας καλῖσαις ἀνθεσι τερπόμενον.

Henninius p. 21. pro νέοις legendum putat νέων;
ego secus cenſeo. idem enim denotat quod νέων
ἔργα γυμνάδος, quod Poëta forte vitavit ne duo
casus secundi a voce γυμναῖς penderent, quod ta-
men non sine exemplo est. ita apud Statium animi
equestres pro equitis occurrunt lib. 1. Sylv. 1. 46.

At sonipes habitus animosque imitatus equestres.

Male Cel. Marklandus conjectat heriles. Propertius
2. 6. 13.

Unde mihi patriis gnatos praebere triumphis?

Nic. Heinſii enim conjectura in notis ad Propert. p. 685. legentis *Latius triumphis* minus est necessaria. Recte vero Cel. Henninius Ἀβας pro ἡβας poni vidit. ita Theocr. Idyll. i. v. 44. nec raro Doricae voces aliisque dialecti occurrunt in carmine diversa dialecto scripto. ita apud Plutarchum in Lycinro T. I. p. 43. Tyrtaeus:

Οἶδι μέλα Σπάρτας ἡμεθεὺς πόλιν.

Pro ἔργα Ἀφροδίτης saepe etiam occurrit ἔργα γάμων, ex. gr. apud Nonnum lib. 42. p. 1100. l. 27. p. 1104. l. 5. ἔργα ἔρωτος apud Long. Past. 3. p. 80. & 83. & simpliciter ἔργον apud Achillem Tat. lib. i. p. 35. 37. 39. & lib. 5. p. 309. Procopium in Supplem. Hist. Arcan. editum a Cel. Moneta Menag. Tom. III. p. 256. eodem significato apud Ovidium occurrit opus Amor. 3. 7. 67.

*Quae nunc ecce rigent intempestiva valentque,
Nunc opus exposcunt militiamque suam.*

& lib. i. Eleg. 4.

*Saepe mihi, dominaeque meae properata voluptas,
Veste sub injecta dulce peregit opus.*

Ita Martialis, & alii. Hinc ἐνεργεῖν apud Alciphr. lib. 3. ep. 55. p. 412. οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς αἰσώτων ὁραίντων ἐνεργεῖν. Ubi pudicas tales locutiones esse discas ex Eustathio apud Cel. Berglerum.

C A P U T X I I I.

Repetitio earundem vocum, vicinarum admodum licet, multis exemplis demonstrata. Adsertus locus Hesiodi. Δόμα pro dolio. Antiqua Virgilii lectio. Voces derivatae & compositae saepe repetuntur. Boëthius emendatus. Vindicatus locus Apollonii Rhodii. Defensa vetus Propertii lectio

Ad plurimas in locis. Ponere urbem. Doctus Epicurus, summo jure vocatur. Virgilius semel, Valerius Flaccus aliquoties adsertus, ut & Seneca, aliaque. Statii loca quaedam defensa. Decus & forma junguntur. Claudianus & Gontherus adserti. Vindicatus Justinus variis locis. Bellum Graeciae, pro eo, quod Graeci inferunt, recte dici contra Shefferum probatur, aliaque. Defensus Florus, & Virgilius. Tentatus Ovidius. Vindicati Valerius Flaccus, Statius, & Ausonius. Tentatus Claudianus. Emendatus Minucius Felix. Ardua & erecta montium. Tentatus Avienus. Vindicatus locus Statii. Labens manus. Adsertus locus Longi.

145. *εσμά θεῆς ἐρόεντα. mox v. 147. habes μελίφρονα θεσμόν ἐρώτων. & paulo ante v. 142. γαμήλια θεσμά θεαίμια* repetitione ejusdem vocis saepe vicina, quam & v. 296, 299, 300. aliisque locis observare poteris. Hanc si non nemo culpare, saltem in Poëta seculo non optimo florente excusare, audacior forte emendare sustinebit, ego secus censeo; cum utriusque Linguae auctores probatos, Historicos, Poëtas, aliosque eandem vocem, quae paulo ante, saepe & in eadem re, praecesserat, centies repetere solere dudum prehenderim, atque adeo merito virorum in arte Critica praestantissimorum, non tantum, qui praecipiti nimis calore lati multa loca conrumpunt, sed & moderatiorum aliquando, emendationes, quibus nullum praeterquam in vitiosa, ut vocant illi, repetitione praesidium est, merito suspectas habeam. Ne vero fortius locutum me, quam re ipsa praestare possum, existimes, en loca, quae mihi notavi, sat multa, plura, si quis id exigat, daturus. ita Herodotus lib. i. cap. x. *μαθήσα ὃ τὸ ποιηθὲν ὅκ ἔ ἀνδρὸς, ὅτε ἀνέβωσεν αἰχμυθεῖσα, ὅτε ἰδοῦε μαθεῖν. cap. xi. ἐκαίλει τὴν γυνεά. ὃ ὅ, ὅδεν δόκτων αὐτὴν τὴν πρηχθέντων ἐπίστασθαι, ἦλθε καλεόμενος. ἰώθει γὰρ ἢ πρὸς, ὅπως ἡ βασιλεία καλέοι, φοιτᾷν.*

ταῖν. μοχ ἢ αὐτόν σε αὐτίκα ἔτω λυποθήσκην δ᾽ ὡς
 αἶν μὴ πάντα πειθόμενος Κανδάυλῃ, ἔ λοιπῷ ἴδης τα μὴ
 σε δ᾽. ita cap. 2. & 3. aliquoties habes αἰτέειν δίκας.
 alia loca longe plurima non coacervo. Homerus
 Iliad. I. 251.

Φράζεν, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἡμᾶρ.
 ὦ πέπον, ἢ μὲν σοὶ γε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
 Ἡματι τῷ.

Conf. v. 266, & 269. Hesiodus in Ἔργοις v. 27.

ὦ Πέρση, σὺ γὰρ ταῦτα τεῶ ἐνικάτθεο θυμῷ.
 Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκει.

Conf. v. 20, 21. v. 51, 52, 53. v. 96.

Μένη δ' αὐτόθι Ἑλπίς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισι
 ἔνδον ἔμιμνε πίθος ὑπὸ χείλεσιν, ἔδ' ἐθύεσσε
 ἑξέπτη. πρῶθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο.

Ubi Seleucus praeterea emendat πίθοισι & ita qua-
 ter in paucis versibus (occurrit enim & v. 94.)
 repetitam eandem vocem haberes. Verum cassa
 nuce magistelli hanc ineptam non emerim con-
 jecturam, quippe quae ingratham, & si absit, nun-
 quam quaerendam fundit ταυτολογίαν. Fateor ra-
 riori usu hic occurrere δόμον, sed non ideo loco
 protinus movendum, praecipue cum lectionem
 adferat vox θύεσσε quae magis quadrat in domum,
 quam dolium. Quid? anne nidos avium domos
 a Poëtis vocari magis proprium, quam dolium hoc
 ingens, cui inclusa tot mala? Quid? minusne
 inproprie δόμοι vocantur arcae, quibus vestes ad-
 servantur? ita tamen Euripides in Alcest. v. 158.
 confer omnino Eruditissimum Cuperum Observ.
 lib. 3. cap. 18. Sed pergo. Orpheus quoque repe-
 tit Argon. v. 1150. ἀναστήσασθε, cum praecessit v.
 1147. ἀνστήσεσθε. idem Hymno in Venerem v. 21.

τέρπομένη χαίρεις θνητῶν κυκλίσαι χορείαις,
 Ἡ Νυμφαῖς τέρπη κυανώπισιν ἐν χθονὶ δία.

Idem Argon. 717.

Ὅς ρ' ὑπιδέκτο
 Ἡρώας Μινύας, ξενίῃ δ' ὑπόδεκτο τραπέζῃ.

Callimachus Hymn. in Del. 6. & 10. Theocritus Idyll. 27: 66, & 69. Moschus Idyll. 2: 18, 19. Oraculum apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93. ubi v. 2. φέρσσαι & 4. φέρειν occurrit. quale & illud apud Scholiastem Aristophanis Plut. v. 9. Judas epist. v. 6. Justinus in praef. §. 1. *Prorsus rem inagni & animi & operis adgressus.* mox. §. 2. *nonne nobis Pompejus Herculeam audacia orbem terrarum adgressus videri debet.* ita aliis locis multis. Virgilius lib. 8. 240.

*Umbrosae penitus patuere cavernae
 Non secus ac si qua penitus vi terra debiscens
 Infernas referet sedes.*

Ita v. 252. loco notabili:

*Faucibus ingentem fumum (mirabile dictu)
 Evomit, involvitque domum caligine caeca
 Prospectum eripiens oculis, glomeratque sub antro
 Fumiferam noctem commixtis igne tenebris.
 Non tulit Alcides animis, seque ipse per ignem
 Praecipiti injecit saltu, qua plurimus undam
 Fumus agit, nebulaque ingens specus aestuat atra.
 Hic Cacum in tenebris incendia vana vomentem
 Corripit.*

Lib. 7. v. 464. scripserat Poëta:

*Exultantque aestu latices; fuerit intus aquae amnis
 Fumidus, atque alte spumis exuberat amnis.*

Ubi nunc ex emendatione Vari & Tuccae legimus *aquat.* ita enim Servius: *Hanc autem diaeresin Tucca & Varus fecerunt. Nam Virgilius sic reliquerat.*

Furit intus aquae amnis & exuberat ut aquae amnis. quod satis asperum fuit. Dele ut aquae nisi Poëtam scripsisse velis atque ut aquae s. e. a. Sed recte haec correxerunt post obitum Virgilii viri Doctissimi. Inepte autem in quibusdam editionibus exhibetur *Furit intus aquae vis.* lib. 12. 298.

*Obvius ambustum torrem Corynaeus ab ara
Corripit, & venienti Ebuso plagamque ferenti
Occupat os flammis. Olli ingens barba reluxit
Nidoremque ambusta dedit.*

Idem in Culice v. 50.

*Tondentur tenero viridantia gramina morsu.
Pendula projectis carpuntur & arbuta ramis: &c.
Haec suspensa rapit carpente cacumina morsu.*

Ovidius Metam. 8: 233.

*Acare dicebat: pennas adspexit in undis,
Devovitque suas artes; corpusque sepulcro
Condidit, & tellus a nomine dicta sepulti.*

▼. 278.

*Præteritæ cessasse ferunt Letoidos aras.
Tangit & ira Deos. At non impune feremus.*

▼. 377.

*Nec jaculis esset, nec equo loca pervia, silvas.
Persequitur Telamon: studioque incautus eundi.*

Valerius Flaccus lib. 2. 65.

*Axe nitet serpens septenosque implicat ignes.
Sic ait; & certi memorat qui vultus Olympi
Pleïones Hyadumque locos; quo sidere vibret
Ensis & Actæus niteat qua luce Bootes.*

vs. 75.

*Cum primus equis exegit anhelis
Phoebus Athon, mediasque diem disperfit in undas.
Cer.*

*Certatim remis agitur mare: rostraque cursu
Prima tremunt.*

vs. 252.

*Jam fuge, jam dubiae donum rape mentis, & en-
sem*

*Tu potius miserae retine. tunc excipit artus,
Obnubisque caput, tacitumque ad conscia Bacchi
Templa rapit.*

Ita v. 162, & 167. habes geminatum implet aliis-
que locis. Apud Statium lib. 5. Sylv. I. v. 147. *alta*
occurrit & v. 151. & *aura* v. 149. & 153. Apud
Boëthium. de Cons. Phil. lib. 2. Metr. V. v. 16.
saeva, ut & v. 21, & 25. repetitur, & *arma* v. 18.
& 20. Guntherus Ligur. 2: 426.

*Ne protinus agmina jungi
Possent auctus aquis fluvialibus obstitit amnis.
Ast ubi detumuit fluctus, positoque furore
Coepit habere vadum, nec dum residentibus undis
Protinus eVectu validorum miles equorum
Non tam flumineas transit, quam transnatat un-
das,*

Junctaque confidunt sociatis agmina campis.

Ita enim recte emendavit Cel. Withofius in Spe-
cim. Gunth. cap. 2. p. 46. pro *cuncta*, de qua-
rum vocum permutatione adeas ante alios Hein-
sium Advers. lib. I. cap. 13. p. 141. idem lib. I.
v. 269. ex emendatione Withofii cap. I.

*Quid juvenis de laude loquar? quid fortia primae
Acta juventutis? quid, quod peregrina secutus
Castra dei, primis tyro famulus in annis
Gessit?*

Vulgo *armis*. Vid. & lib. 4. 486, 489, 489, 490.
lib. 9. 434. & 437. lib. x. 76.

Ipsa

*Ipsē per hostiles numeroſo milite campos
Undique diſcurrens hoſtilia quaeque gerendo.*

Ita Rosweytha p. 725. v. 760, 761, 763. Plura loca describendi taedium jam me tenet, & te procul dubio legendi, quisquis es, Erudite Lector. Non possum tamen, quia semel in hanc palaestram est descendendum, hac occasione non adferre numerum non minorem locorum, in quibus voces non quidem eadem, sed tamen derivatae & conpositae vicina admodum sibi in sede locari ab auctoribus frequenter admodum clarissimum est. Ex Poëtis tantum, quia ipsis praecipue hoc argumento vulnera infliguntur, loca dabo, atque ante alios e Virgilio, qui multus est in his repetitionibus. sic lib. 7. 458.

Olli somnum ingens rumpit pavor: ossaque & artus

Perfudit tota proruptus corpore sudor.

Ita v. 222, & 225. lib. 2. v. 25.

Nos abiisse rati & vento petiisse Mycenae.

Ergo omnis longo solvit se Teucra luctu;

Panduntur portae. juvat ire.

v. 67.

*Namque, ut conspectu in medio turbatus inermis
Constitit, atque oculis Phrygia agmina circum-
spexit:*

*Heu quae nunc tellus, inquit, quae me aequora
possunt*

Accipere? aut quid jam misero mihi denique restat?

Confer v. 158, 161. v. 186.

Coeloque educere jussit:

Ne recipi portis, aut duci in moenia possit.

v. 243.

v. 243.

*Substitit, atque utero sonitum quater arma dedere.
Instamus tamen immemores coecique furore,
Et monstrum infelix sacrata sistimus arce.*

Conf. v. 315, 317. 337, 338, 340. 494, 496. v. 498.

Fertur in arva furens cumulo, camposque per om-
nis

*Cum stabulis armenta trahit, Vidi ipse furentem
Caede Neoptoleum.*

Vid. v. 553, 555. 637, 641. lib. 8. v. 238.

Inde repente

Impulit. impulsu quo maximus insonat aether.

Addam loca ex Culice, quia eorum usus postea in
refutanda Heinsii emendatione, v. 105.

Quae subter viridem residebant coerula muscum.

Jam medias operum partis evectus erat Sol:

Cum densas pastor pecudes togebat in umbras.

Ut procul aspexit luco residere virenti.

Conf. 100, & 106. v. 145.

Carmina per varios edunt resonantia cantus.

His suberat gelidis manans e fontibus unda,

Quae levibus placidum rivi sonat orta liquorem.

v. 166.

Tollebant aerae venientis ad omnia visus.

Jam magis atque magis corpus revolvibile volvens

Attollit nitidis pectus fulgoribus.

Vid. v. 204, 207. v. 211, 213. v. 237, 240. v. 277.

281. v. 290.

Nec divae corrumpit munera lingua.

Sed tu crudelis, crudelis tu magis, Orpheu,

Oscula cara petens rupisti jussa Deorum.

Conf.

238 ANIMADVERSION AD

Conf. 382, 386. Tibullus lib. 4. El. 1. v. 99.

Adversisque parant acies concurrere signis.

Sequitur v. 202.

Rectus ut aequatis decurrat frontibus ordo.

Conf. 204. & 211. v. 118, 125. Ovidius Metam. 8. 248.

*Ut, aequali spatio distantibus illis,
Altera pars staret.*

Statius lib. 4. Sylv. 4. 1.

*Noti tibi vatis amorem
Corde exire veta, nec enim Tyrintius almae
Pectus amicitiae. cedit tibi gloria fidi
Theseos, & lacerum qui circa moenia Trojae
Priamidem, caeso solatia traxit amico.*

Lib. 5. Sylv. 1. v. 110. ex emendatione Marklandi;

*Vicisti gaudia certe
Ipsius, affuso dum pectore prona sacros.
Ante pedes avide domini tam magna merentis
Volveris. Aonio non sic in vertice gaudet.*

Ita lib. 1. Sylv. 2. v. 27.

*Cessent mordaces obliqui carminis astus
Fama tace, subitis leges & frena momerdis.*

Herc. Surrent. v. 152.

*Nudasque virorum
Certatus & parva suae simulacra coronae
Quin age & ipse libens proprii certaminis actus
Invieta dignare manu!*

Boëthius de Conf. Philos. 4. 6. 38.

*Et quae motu concitat ire
Sistit retrahens ac vaga firmat
Nam nisi rectos revocans itus.*

Lib. 5. Sylv. 3. 149.

*Quantus equos pugasque virum decurrere versu
Maeonides, quantumque pios ditavit agrestes
Ascracius Siculusque senex: qua lege recurrat
Pindaricae vox flexa lyrae.*

Huc refer, semel enim haec molestia devoranda, loca in quibus repetitio haec obvia in fine periodorum. ita Herod. lib. 1. cap. x. *Ἐκ δ' αὐτῆς μὲν χωρὶς ἡ ὁρμὴ ἔσαι, ὁθενπερ καὶ ἐκείνος ἐμὲ ἐπεδέξατο γυμνὴν. ὁπνυμένω δ' ἡ ἐπιχείρησις ἔσαι.* ita in prooemio, nec non Aelian. V. H. 2. 9. aliisque locis. Boëthius in Conf. Fidei p. 294. *Reges instituti leguntur: quorum post Saulem primatum David de tribu Juda legitur adeptus fuisse, qui primus ex gentibus legitar imperasse.* p. 295. *Sed huic tam sanae atque veracissimae fidei exstiterant (emenda, si quid video, exstiterunt) multi qui diversa garrirent: & praeter alios Nestorius & Eutyches repertores haereseos exstiterunt.* Alias repetitionum species enumerare non est animus. Tot exemplis convicti Viri Eruditi tandem, nisi omnia me fallunt, libenter fatebuntur, Criticos plurimos & primi praecipue ordinis, in restituendis id generis locis, laterem lavasse, quorum numerum non exiguum oblata hac occasione vindicare conabor. Restitue igitur Apollonium Rhodium Argon. lib. 1. v. 942.

*Ἄρετον μιν καλέσιν ὄρος πειναμετάοντες,
Καὶ τὸ μὲν ὑβρῆσαι τε καὶ ἀγροὶ ναμετάσσι
Γηγένες, μέγα θαῦμα πεικτιόνοσιν ἰδέσθ.*

Immerito pro arido ac jejuno locum hunc a Cel.
Bent-

Bentlejo habitum esse, qui inmani certe mutatione legebat v. 943. ἀμφιπέμνται, dudum docuit Doct. Jensus Lect. Lucian. lib. 2. cap. 6. p. 177, 178. nec potuit refutare Erudit. Arnaldus Animadv. Crit. cap. 6. p. 31. Sed de h. l. postea adhuc agendi dabitur occasio. Sed quia graviora passi & plura longe vulnera Romani Scriptores, ipsis ut succurramus par est. Retineatur igitur vulgata Propertii lectio lib. 3. 9. 19.

*Ut qui pacato statuisset in orbe columnas,
Tam dura traheret mollia pensa manu.
Persarum statuit Babylona Semiramis urbem.*

Ad hunc locum Heinsius in notis p. 704. monet: *ut statuit & statuisset non conveniunt. alterum corruptum.* Miror Virum Eruditum emendationem non protulisse, cum in promptu esset *posuit* vel *posuisset*, quo significato obvium hoc verbum apud Virgilium Æneid. lib. 6. v. 18.

*Redditus his primum terris, tibi, Phoebe, sacrauit
Remigium alarum, posuitque immania templa.*

Ita lib. 5. v. 59. ubi videatur Servius. Hieronymus in interpretatione Judithae 1. 3. *posuitque portas ejus in altitudinem turrium.* Verum nihil hic muto, ut nec Eleg. 21. v. 6.

Et qua septenas temperat unda vias.

Ubi Gujetus (V. Heins. p. 737.) *perperam* vulg. *perforat*, quia sequitur v. 22.

Victrices temperat ira manus.

Sic lib. 3. El. 20. v. 26.

*Illic vel studiis animum emendare Platonis
Incipiam, aut hortis, docte Epicure, tuis.
Persequar aut studium linguae, Demosthenis arma,
Librorumque tuos, docte Menandre, sales.
Cum*

Cum unanimi consensu repraesentent omnes Editiones & MSS. tamen Nic. Heinsius conjectat *Ludorum---culte M.* neque enim placet bis repetitum *docte*. Idem torsit Broekhusium, sed qui alia viam expedire conatur legendo scilicet, *dux Epicure*, Epicurum enim fuisse indoctum. adeo autem conjectura hac fidit vir Elegans, ut in ipsum textum invexerit. Nollem factum. Vulgatam enim lectionem & nomen Nobilissimi Philosophi, hanc injuriam ipsi inferri dolens, strenue & erudite defendit Cel. Vlamingius ad Boëthium de C. P. lib. 3. Metr. xi. 15. ubi observat Broekhusii emendationem suis membranis & omnibus Codicibus adversari; apud optimos Poëtas epithetorum abusum esse ingentem; Torquatum apud Cicer. lib. 1. de Finibus. ipsum *doctum* potius quam *indoctum* vocandum esse adferere; nec tam praeclare potuisse de vita moribusque hominum differere sine cognitione historicorum; imo inter Historicos relatum a Vossio; nosque ablegat ad Gassendum; *doctos* dici eleganter *duces*, qui enim in arte aliqua excellunt eo titulo ornari, Epicurum autem in Physicis parem vix habuisse; tandem ita vocari a Petronio cap. 122.

*Ipse pater veri doctus Epicurus in arte
Fussit.*

Ita enim diserte scribere Codicem Tragurianum. Haec breviter ex nota longiori delibasse non poenitet. Nihil novandum quoque puto lib. 1. El. 2. 9.

Adspice, quot submittat humus formosa colores,

Et veniant hederæ sponte sua melius:

Surgat & in solis formosius arbutus antris.

Neque enim audio Bentlejum ad Horat. p. 38. *frondosior* emendantem, quia arbutus rara fronde est;

est; ut nec Erudit. Heinsium Advers. lib. 2. cap. 6. p. 247. qui magno molimine repositum it *posmosior*. Sanam quoque contendo esse vulgarem lectionem Eleg. 9. v. 9.

Quid tibi nunc misero prodest grave dicere carmen?

Quamvis occurrat v. 6. *Dicere* & v. 8. praecedente,

Atque utinam posito dicar amore rudis.

Veterem hanc esse lectionem vel inde patet quia Heinsius p. 663. emendat *ducere*, quemadmodum editum est a Broekhusio, quod miror, nulla lectionis varietate memorata. sana etiam antiqua scriptura lib. 3. 23. 17.

*Nunc demum vasto fessi respiscimus aestu,
Vulnera & ad sanum nunc coiere mea.*

Quamvis praecessit v. 10.

Elicere aut vasto Thessala saga mari.

Minus recte Heinsius Advers. 1. 9. p. 94. & in notis p. 738. legit *insano aestu*, quod parum mihi placet, & ne concurrat haec vox cum *sanum* ibi legit *ad planum*, conjectura forsan non spernenda, quamvis alteram lectionem tueatur Broekhusius. Nullo quoque modo adfurgere possum Cel. Marklando ad Stat. lib. 2. Sylv. 1. v. 45. in Virgilio lib. x. v. 96. pro

*Cunctique fremebant
Caelicolae adfensu vario. ceu flamina prima
Cum deprensa fremunt sylvis.*

Conjectanti gemunt. Nulla ratio quoque est cur Heinsius in Valerio Flacco lib. 2. v. 141.

Huius

*Huic Dea cum lacrymis, & nota veste Neaerae
Ista genas.*

Bulaei *Picta* rejiciat, eo argumento, quia infra v. 150. occurrit *Picta manus*. quamvis ipsam lectionem minime probem, cum persuasus sim cum Zinzerlingo & Burmanno (nam quod in nota occurrit *picta*, typorum videtur flagitium) legendum *Ficta genas*, i. e. e mentita, neque enim unquam Lesbias mulieres genas pictas habuisse, qualem tamen, si quid efficere vellet, Fama simulare debebat, legere me memini. v. 254. iterum Heinso displicet,

Tacitumque ad conscia Bacchi

Templa rapit.

Cum v. 257. sequatur *tacita*, inmerito, ut jam Cel. Burmannus observavit, qui & v. 138. secure legit:

*Manet illa toro; famulasque fatigat
Velleribus: tardi reputant quae tempora belli
Ante torum, & longo mulcent insomnia penso.*

Quam lectionem omnium conjecturis praefero: certe *Litoribus* absurdum est, & explicatio Vossii inepta, & ipsi Valerio contraria, qui v. 135. canit:

Ille abiit, & mediam gaudens defertur in urbem.

Toro tamen non placet prae veteri lectione *virum*, quam probant Aldus, Zinzerlingus, & Vossius, nec non Codices. Idem tamen Heinsius, quod mirere, v. 43. pro

Ac velut ignota captus regione viarum.

Raptus coniecit teste Burmanno, cum tamen v. 39. *raptos* praecesserat, & vulgata lectione deterius est. In Seneca paucis defungar. In Herc. Oet. v. 621.

*Cupit hic gazis implere famem;
 Nec tamen omnis plaga gemmiferi
 Sufficit Istri; nec tota sitim
 Lydia vincit; nec quae zephyro
 Subdita tellus, stupet aurato
 Flumine clarum radiare Tagum;
 Nec si totus serviat Hebrus,
 Ruraque dives cingat Hydaspes,
 Intraque suos currere fines
 Spectet toto flumine Gangem.*

Ad hunc locum, quem praetervectus fuit Gronovius, varia notavit Vir Eruditus in *Observ. Misc.* Vol. I. p. 77, 78. nec non p. 287. & seqq. *Gemmifer Ister* merito displicuit, sed non in *Indi* vox erat mutanda, vel *Austri*, sed potius in *Euri* cum Nic. Heinsio; an enim *plaga fluvii* recte dicatur dubito. Pro illo alioqui faceret Boëthius de *Cons. Philos.* lib. 3. metr. x.

*Aut Indus calido propinquus orbi
 Candidis miscens virides lapillos.*

Libya, quae conjectura Lincolnienſis, optime refutata a viro docto p. 288, & 289. nec placet alterum illud: *N. s. votis s. Euris*, quamvis nondum mihi constet de veritate vocis *Hebrus*, licet ab ultima seculorum memoria auriferum hunc fluvium celebratum autumat, sed auctoritate nulla fultus, Doct. Henninius ad *Toll. epist. Itiner.* i. p. 28. cum utique, si quid mutandum, nihil verius sit emendatione eorum, qui *Hermus* restituunt, favente perpetuo ipsius imitatore Boëthio l. c.

*Non quicquid Tagus aureis arenis
 Donat, aut Hermus rutilante ripa.*

Neque placet, quod monet Vir Eruditus melius
 con-

convenire *soli s. H.* ob repetitionem vocis *totus*, quamvis non inde sequeretur Poëtam ita scripsisse, cum nihil hac Tragaedia sit miserius, quae parcius erant Poëtae, siquid video objicienda, cum similia toties occurrunt: quare damno quoque Lincolniensis conjecturam legentis *torto*, quae vulgaris est emendatio, & centies, saepe tamen infelici successu, a Criticis tentata. Minus necessaria quoque videtur conjectura Summi Gronovii in *Herc. Fur. v. 22.* legentis,

Escendat licet,

Meumque victrix teneat Alcmene torum.

Pro locum, quia praecesserat *v. 4.*

Locumque, coelo pulsa, pellicibus dedi.

Venio ad Statium ab acutissimo Viro Jerem. Marklando, quemadmodum multis in locis felicissime sanatum, sic aliquando, ubi minus necessaria medicina, tentatum, ut ex *gr. lib. 3. Sylv. 3. III.*

*Quis sublime genus formamque insignis Hetruscae
Nesciat? haud quanquam proprio mihi cognita visu,
Sed decus eximium formae par reddit imago
Vultibus.*

Ibi enim reponit *decus famamque*, quia mox sequitur *formae*. Sed ipsum jugulemus suo gladio. Sequitur enim eodem *v. decus eximium*, ut, si hoc argumentum firmum, nullius momenti ipsius emendatio sit habenda, quam tamen veram puto. *formam* tamen in *famam* mutandum nondum persuadeor, cum non de *fama* Hetruscae, sed pulchritudine hic sermo. *Decus* autem & *forma* junguntur quoque *lib. I. Sylv. I. v. 17.*

Nec veris majora putes: par forma, decorque.

Recta etiam vulgata lectio lib. 3. Sylv. 3. v. 179.

*Haud aliter gemuit perjuria Theseus,
Littore quo falsis deceperat Ægea velis.
Tunc inmane gemens faedatusque ora.*

Ubi idem Vir Doctus tentabat fremens. forte tamen nihil mutandum addit cum fremere potius iratorum sit quam moestorum. recte. Nihil etiam mutem lib. 3. Sylv. 4. 90.

*Tunc junctis crinem incidere sagittis,
Atque auro gemmisque locant: rapit ipsa cadentes
Mater, & arcanos interat Cytherea liquores.
Tunc puer e turba, manibus qui forte supinis
Nobile gemmato speculum portaverat auro,
Hoc quoque demus, ait, patriis nec gratius ullum
Munus erit templis, ipsoque potentius auro.*

Ubi idem Vir Doctus legit gemmato orbe. Nollem factum. Non majore successu lib. 4. Sylv. 6. v. 67.

*Seu clausam magna Babylona refregerat hasta,
Seu Pelopis terras libertatemque Pelasgam
Obruerat bello: magnoque ex agmine laudum
Fertur Thebanos tantum excussasse triumphos.
Ille etiam magnos fatis rumpentibus actus.*

Emendat longoque ex agmine laudum. Retinerem quoque Thebaid. lib. 2. v. 39.

*Medium cava nubila montis
Insedere latus.*

Licet v. 36. occurrat *insiditur*, quamvis alteram lectionem *insunsere*, quam tuetur Vir Eruditus in Observ. Misc. Vol. 1. p. 185. in nota. non plane spernam. Nescio quo modo etiam vulgata blanditur lectio Claudiani de R. P. lib. 2. 26.

Sal-

*Saltem communi sole fruuntur.
Sed mihi virginitas pariter coelumque negatur:
Eripitur cum sole pudor.*

Nollem certe Nob. Heinſius luce contra Codices, quos certe non memorat, in textum invexiſſe, praecipue cum in illa lectione elegantior repetitio, quamvis alias voces iſtas ſaepe conmutariſſimum. Vid. Markland. ad Stat. 3. Sylv. 3. v. 53. Neque in mendo cubare crediderim v. 306.

*Accipe Lethaeo famulas cum gurgite Parcas.
Sit fatum quodcumque voles. Haec fatus ovantes
Exhortatur equos.*

Quae diverſa admodum ibi cogitat Vir Celeberr. animum dubium ſatis arguunt. Vulgatam firmant haec Lucani ab ipſo adlata:

*Sive canit fatum, ſeu, quod jubet ille, canendo
Fit fatum.*

Nec non Virgilius Aeneid. 1. 262.

*Fabor enim, quando haec te cura remordet:
Longius & volvens fatorum arcana movebo.*

Tutius quoque, ut videtur, ſummus Withoſius in Specim. Gunther. p. 136. intactam reliquiſſet vulgatam Guntheri lectionem Ligur. lib. 6. v. 180.

*Haec igitur tanto radiantia dona decore.
Regia mellifluis ornavit epistoſa verbis.
Anglicus Auguſto Rex gaudia vera monarchae
Optat & aeternae felicia gaudia vitae.
Sit tibi vera ſalus, Rex optime, ſemper ab illo,
Qui bonitate ſua dat regibus eſſe ſalutem,
Inſpiretque tuo bona coelitus omnia cordi,
Cujus claſſa manu Regum pia corda feruntur.*

Quam, cum tot diversarum vocum repetitiones concurrant, priori loco *gaudia* in *gaudens* mutasset. Venio ad soluti sermonis scriptorem Justinum, cujus in praefat. §. 6. statim oculis nostris se objiciunt haec verba: *Simul ut & otii mei, cujus & Cato reddendam operam putat, apud te ratio constaret.* Ita Vorstius & Graevius. Sed acutissimus Tan. Faber conjectat: *cujus & Cato reddendam rationem putat.* ita certe veteres editiones teste Vorstio, & propius convenit dicto Catonis, quin & Justinii stylo. ita enim §. 4. *ut haberent & qui Graeca didicissent, quo admonerentur, & qui non didicissent, quo instruerentur.* lib. 1. cap. 1. §. 2. *Populus nullis legibus tenebatur, arbitria principum pro legibus erant.* adeo ut conjecturae huic non parum tribuam, & veram prope censeam. Pergentibus lib. 1. cap. 7. §. 10. occurrunt haec verba: *Tantus Croesi amor apud omnes urbes erat: passurusque Cyrus grave bellum Graeciae fuisset, si quid in Croesum crudelius consulisset.* Hic Cl. Schefferus ex MS. pro *Graeciae* probat *ejus gratia*, quo an ineptius quidquam fingi possit equidem dubito. Audi quid illum moverit: Bellum Graeciae paullo dicitur insolentius pro a Graecis, at obiectio haec inutilis est & tanto viro indigna. Exciderat igitur ipsi Virgilius *Aeneid.* lib. 2. v. 435.

*Quorum Iphitus aevo
Jam gravior, Pelias & vulnere tardus Ulixi.*

Ubi Servius: *quia illi Ulysses inflixerat. an quod?*
Exciderat Valerius Flaccus lib. 2: 178.

*Vel jam patriae vidisse per ignes
Culmen agi, stragemque Deum!*

Vid. Burmannum & Perizonium ad *Ælian.* Var. Hist. lib. 2. cap. 25. n. 9. nec non Doct. Broekhusium ad Propert. lib. 4. El. 7. v. 65. Altera ob-
jectio

lectio ejusdem momenti est, quod vox Graeciae superflua, quoniam praecedit *ex universa Graecia*. At, mi Scheffere, cur te non movet quoque nomen *Croesi* ter quaterve repetitum? cur non quae praecedunt §. 3. *Domitis demum plerisque, cum adversus Babylonios bellum gereret, Babylonius Rex Lydorum Croesus — in auxilium venit.* ita Herodotus lib. I. cap. 61. κατὰ τὴν ὁμολογίην τὴν πρὸς Μεγακλέα γενομένην, γαρμείνῃ δὲ Μεγακλέως τὴν θογατέραν? quemadmodum recte restituit ex Cod. Medic. Jac. Gronovius p. 814. qui addit: *Id mutarunt, qui repetitionem nominis aversebantur tantopere Herodoto amaram, ut quisque potest annotare.* Conf. cap. I. 52. *Medicina etiam non indiget sanus locus* cap. 8. §. 2. *cum prohibere eos transitu Araxis fluminis posset transire permisit, & sibi faciliorem pugnam intra regni sui terminos rata, & hostibus objectu fluminis fugam difficiliorem.* Non tamen deterior est Juntinae editionis lectio apud Graevium: *cum prohibere eos posset, vadum A. f. t. p.* male tamen vir Eruditus contra omnes MSS. ejicit *ad fluminis*, quia paulo post sequitur, cum neque Justinus neque alii haecce carent. *Flumen vero Araxes & similia centies occurrunt.* Exciderat fere monere in Floro lib. 2. cap. 15. §. 5. *Scipio Nasica servandam, ne, metu ablato aemulae urbis, luxuriari felicitas inciperet. Medium senatus elegit, ut urbs tantum loco moveretur.* Me non probare sententiam Interpretum, qui vocem *urbis* delent, multo minus Begerum, qui ita edidit. Sed haec loca sufficiant. Nunc non plane easdem, sed deductas voces, quia repetitae, a viris eruditis expulsi restitutum eo. Primus locus est Virgilii Culice v. 62.

Si nitor auri

Sub laqueare domus animum non tangit avarum,

Q 5

Pictu-

*Picturaeque decus, lapidum nec fulgor in ulla
Cognitur utilitate manet.*

Non debuit Doct. Nic. Heinsius, *Advers.* lib. 4. cap. 8. p. 617. sollicitare hunc locum legendo *Igneus*, quia v. 59. praecessit *incognita*. In Ovidio *Metam.* lib. 8. v. 341. libenter legerem.

*Sternitur impulsu nemus: & propulsa fragorem
Siboa dat.*

Cum uno Leid. apud Cl. Burmannum, cui *incursu* magis adridet, quamvis addat, *nisi sit Ovidiana repetitio*, quod a vero haud quaquam adludere videretur. Sollicitasse etiam non debuit Eruditiss. Burmannus *Valer. Fl.* lib. 2. v. 30.

*Trux ille ejectat adest
Fundamenta jugi; pariter tunc omnis anbelat
Trinacria, injectam fessa dum pectore molem
Commovet experiens.*

Ubi Vir Cel. *ingestam* mallet, quem &, ipso fatente, retinuit illa repetitio, quo minus v. 29, & 14. aliquid tentaret. Potuisset & Nic. Heinsius *Advers.* lib. 1. p. 29. intactum relinquere Statium lib. 5. *Sylv.* 2. 102.

*Nuper cum forte sodalis
Immeritae falso palleret crimine famae
Erigeretque forum succinctaque iudice multo
Surgeret & casum libraret Julia ferrum.*

Ubi Vir Eruditiss. dubitat, an non scribendum *Ferveretque*, cum a *surrigendo* derivetur *surgo*, candide tamen addens, praestare id in medio, utpote minus exploratum, relinqui, quamvis nihil tentandum ego probe sim persuasus. Minime tamen spernendum *torat* pro *forum*, licet ratio, quia paullo

paulo post vox recurrit, minus solida. Opem
medicam, quam Doctiss. Cannegieterus, haec li-
cet vix ferens, aliis praestandam relinquit Observ.
Misc. Vol. X. p. 171. desiderare non videtur Au-
sonius Mosella v. 56.

*Utque almus aperto
Panditur intuitu, liquidis obtutibus aer,
Nec placidi prohibent oculos per inania venti.*

Miror autem virum Acutissimum Nic. Heinsium
cum in Claudian. Europ. lib. 1. v. 14. elegantem
Codic. Oxon. & Pricaeae. lectionem

*Quae nova portendunt superi! Nilusne meatu
Devius, & nostri tendat jam transfuga mundi
Se rubro miscere mari?*

multis inlustrat, moneatque tum insuper legendum
portendant, probare tamen vulgatam lectionem ten-
tat, non culpata repetitione. Emaculatum hac oc-
casionem ibi unum Minucii Felicis locum cap. 17.
Quid loquar apte disposita erecta montium, collium fle-
xa, porrecta corporum. ita enim legendum, non,
quod vulgatur, recta montium, quod ineptum est.
Nullus dubito, quin haec emendatio facilitate sua
nemini non magis adridebit, quam, quae placuit
Doct. Wopkensio in Observ. Misc. Vol. X. p. 30.
ardua montium reponenti, locutione egregia & Vir-
gilio Aeneid. lib. xi. v. 518. usurpata:

*Ipse ardua montis
Per deserta jugo superans adventat ad urbem.*

Ita ardua terrarum habes lib. 5. 694. alia notavit
vir Eruditissimus in Observ. Misc. Vol. I. p. 167.
Rarior, fateor, nostra est locutio, sed propius
accedit ad vulgatam, neque Tacito est ignota,
quod

quod ignorare nos non sinunt Lexica. ita Avienus
Ora Maritima v. 639.

*Ad rupis illud erigentis se latus,
Quod deditamne gentici cognominant
Solis columnas, tanto enim fastigio
In usque celsa nubium subducitur
Meridianus sol, ut oppositu jugi
Conspicius haud sit &c.*

Locus contaminatissimus. Barthius legit *Quod de
editamine* vel *altitudine*; sed, quia *editamen* vox est
ignota, vir Doctus in *Observ. Misc.* Vol. I. p. 390.
legit *de cacumine*; alter in nota monet virum Do-
ctum emendasse *Quod edit amnem* ----- *columnam*.
Quod si in tantis sententiarum divortiiis aliquid
proferendum, legi forte posset *Quod & etiam nunc*,
pleonasmò admissò, qui exemplis similibus, ut
post deinde, de quo alias fusius, defendere se pos-
set. Vel lege *Quod editum nunc* facili emendatione.
prior litera vocis *deditam* adhaesit e præcedente
Quod, qualia millies accidunt. Ne & nec saepissime
permutari docuerunt Dukerus ad *Florum* 2. 5. §.
2. Graevius ad *Lactant.* de *M. P.* cap. 4. & quis
non? *Nec* autem & *nunc* non rarius confusa de-
prehendes. in *Statio* lib. 5. *Sylv.* 5. v. 35. pro

*Nunc etiam labente manu, nunc lumine sicco
Ordior acclinis tumulo.*

Gronovius & Marklandus legunt *nec lumine sicco*.
docte. Huic vero *labente manu* in *trepidante m.* mu-
tanti equidem non accesserim. *Virgilius* certe lib.
6: 32.

*Bis conatus erat casus effingere in auro:
Bis patrias cecidere manus.*

Haec respexit Statius. Vid. & Heins. ad *Ovid.*
Metam.

Metam. 8: 211. Finem faciam, postquam in loco
Longi Pastor. I. p. 8. ἐκδιδάξαντες ἑκάστω πῶς δὲ νέ-
μειν ἐπὶ μεσημβρίας, πῶς δὲ νέμειν κοπάσαντος ὁ
καύματος. nihil mutandum esse monuero, atque
adeo vanam esse conjecturam P. Moll p. 12. e-
mendantis πῶς δὲ ἐπιμένειν. His autem exemplis
quae vel pertinacissimis, si quid video, sufficere
poterunt, si Eruditissimi viri moniti in posterum
cautiores esse didicerint in sollicitandis talibus lo-
cis, quae nullo modo in mendo cubant, operae
pretium sat luculentum mihi tulisse videbor. Alia
res est, si quaeras, an non rectius antiqui Poëtae
elegantiae carminum suorum consuluisse, si a ta-
libus repetitionibus, saepe, quod qui non plane
aure sunt jacenti, negare non sustinebunt, ingra-
tis abstinuissent, quod summum seculi nostri Poë-
tam aliquando me monuisse recordor, qui & ex-
emplar Carminum Nic. Heinsii, in quo politissi-
mus vates manu sua loca, quae imprudenti sibi
exciderant olim emendarat, se possidere memora-
vit.

CAPUT XIV.

Ἀγρεύει de Amore positum, sicut ἔρως venari. Hercules ὁ
Omphales exemplum in amore. Χερσόφραπτις Ἐρμῆς, quare
dictus. Mercurius in nuptiis conciliandis adhibitus Vene-
risque ob eloquentiam comes. Θηρύδιος ἐκείμιζεν elegans locu-
tio, nec Latinis ignota. Ἀπὸ Ἀρετῆς Ἀνδρῶν. Defensa
Virgilii lectio contra Marklandum. Antonius victor. Μαλα-
κῶν rectius scribitur. Amatores puellas difficiles Veneri
invisas esse dilectis persuadent. Adsertus Aristænetus
contra Pauwium. Masculinum genus pro faeminino recte
adhibitum. Praepositio ἐν ἔρῳ in variis in locutionibus a-
bundat. Defensus locus Statii.

149. **T**ὸν σοὶ ἔρως ἡγεύεται. Elegantem verbi
ἀγρεύειν usum pulchre animadvertit Doct.
Röverus

Rövenus adducto etiam Macedonii loco, cui addi velim, Nonnum lib. 1. p. 32. l. 17.

Πανδαμάτωρ ἔνα βάλλε τεῶ πνεύ. Θελγόμενον ἢ
Σὸν βέλος αἰγρεύσῃ, ἢ ἢ νίκησε Κρονίων.

Lib. 16. p. 452. l. 5.

Ἄλλοι μὲν Διόνυσον κυνοσάου Γοχεαίρῃ
ἔνθαβι θηρέουσι, σὺ δ' αἰγρώσῃς Ἀφροδίτῃ
Ἡδὺς ὁ δειμαίνων ἀπαλοχρεῶν ἄζυγα κέρην.

Inde Amor Aγρευτῆρ eidem lib. 48. p. 1662. l. 31.

Ἀγρευτῆρος ἔρωτος ἐλαφρίζουσα Φαρέτρη.

Eleganter Theocritus epigr. 3.

Ἀγρεύει δέ το Πᾶν, καὶ ὃ ἢ προκόοντα Πέμπτος
Κισσὸν ἰφ' ἰμερτὶ κροτὶ καθαπτόμενος.

Aristaenetus lib. 1. ep. 7. p. 50. ἐγὼ ἢ ἀμήχανος
παρεσῆκων, καὶ ἔς ἐθηρησάμην θρήνων, καὶ ἦν ἐκ' ἡγεύουσα,
μεζόνως δακρύων. ita & Sacer Scriptor Proverb. 6.
25. Μὴ σε νίκησιν καύχῃς ἐπιθυμία, μηδὲ συναρπαδῇς
ὑπὸ τῇ αὐτῆς βλαφάρων. ita v. seq. γυνὴ ἢ ἀνδρῶν τι-
μίας ψυχὰς αἰγρεύει. Claudianus in Fragmento Gi-
gantomachiae de Venere:

Πορφυρέων δ' ἔ' κρύπτειν ὕρ' ἡμασιν ἄττυγα μάζον
Ὀμματος εἰς ἄγρην ἀπλισμένη· κ. τ. λ.

Εἰ δέ τις αὐτῇ

Ὀμμα βάλλῃ, δέδμητα.

Ovidius ex emendatione Burmanni Medic. Faciei
v. 27.

*Per se quaeque parat, nec quo venetur amores
Praefert: munditiae crimina nulla inerent.*

150. Ὡς Θρασύν Η'ρακλῆα κ. τ. λ. Non minore
venustate Terentius eodem exemplo usus Eunuch.
Act. 5. Sc. 8, v. 2.

TH. Ego

TH. Ego ne? ut Thaidi me dedam, & faciam
quod jubeat. GN. quid est?

TH. Qui minus huic quam Hercules servioit Om-
phalae? GN. exemplum placet.

Clitophon apud Achillem Tat. lib. 2. p. 75. ὅτι
συνῆκε πῶς εἶπον τὸ χαῖρε Δέσποινα, εἶπεν· Ἐγὼ σὶ; μὴ
τῷτ' εἴπης; ἢ μὴν, πέπεσκέιν σέ τίς μοι θεῶν, ὥσπερ
ἢ Ἡρακλέα τῇ Οἰφάλῃ; Τὸν Ἑρμῆν λέγεις. τῷτῳ ἢ
περὶ αὐτὸν ἐκέλευσε ὁ Ζεὺς.

Ibid. Χρυσόρραπς Ἑρμῆς. Cornutus (ita scribendum
nomen docet in praef. Gale) de N. D. cap. 16.
p. 165. hanc rationem nominis reddit: χρυσόρραπς
ἔστι, ὅτι πολυτίμος ἐστὶ ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς ῥαπισμός. πολλὰ γὰρ
ἀξία ἐστὶν ἢ ἔνκαυρος νεβροῖα, ἢ ἐπιστροφὴ τῇ αὐτῇ πε-
σεχόντων. Kromajerus notare putat hanc vocem
auream gestantem virgam & aureos calceos, quia ῥαπς
est ῥαβδος & ὑπόδημα. Ultimum nunquam me le-
gisse memini, neque adhuc adducor ut credam
huc Poëtas respexisse. Certe Cornuti explicationes
omnes quadrant in virgam non calceos, de quibus
verbo eum dicturum credibile, si haec veteribus
fuiſſet opinio.

Ibid. Ἑρμῆς. Mercurio suas in amore partes dant
Poëtae, ut patet ex Herculis & Omphales fabula,
quo respicit Musaeus. Hinc ab Jove ad Harmo-
niae nuptias Cadmo conciliandas caelo demittitur
apud Nonnum lib. 3. p. 106. l. 19.

Ζεὺς ἢ πατὴρ προέηκε τανύπτερον οἶέα Μαίης
Εἰς δόμον Ἡλέκτρης ταχὺν ἄγγελον, ὃ φρακε Κάδμῳ
Ἀρμονίην ὁπάσειαν ἐς ἀρμονίην ὑμεναίων.

Nec mirum: erat enim eloquentiae praeses Deus,
unde ποικιλόμυθος vocatur Nonno lib. 3. p. 110. l.
3. Sa-

3. Sapienter igitur instituit Horatius Carm. I. 30. qui ipsum in comitatu Veneris numerat:

*Fervidus tecum puer & solatis
Gratiae xenis, properentque Nymphae,
Et parum comis sine te Juventas
Mercuriusque.*

Ubi optime Porphyrius: Quia multum facit eloquentia ad amorem conciliandum, unde illud: disertum me faciebat amor. Perperam Acron: per Mercurium quaestum vult accipi tanquam sine venustate nec lucrum sit. Adde Doctiss. Arnaldi de Diis Παρέρους commentarium cap. 23. p. 161.

151. Θητεύειν ἐκόμισεν. Elegans locutio Graecisque admodum familiaris, ut patet ex Homero Iliad. A. v. 201. & 648. Hesiod Θεογ. 181. Orpheo Argon. 1208. Theocrito Idyll. 27: 68, Alciph. lib. 3. ep. 40. Ἐγὼ μὲν τὴν παῖδα Σπείδομαι ἡς αἶσιν ξύλα καὶ κεθαῖς ἀπέπεμψα. Matthaeo cap. 26: 55. 28: 1, 8. Nonno lib. 3. p. 110. l. 16. lib. 5. p. 168. l. 15. lib. 14. p. 404. l. 2. Luca Evang. 22. 47. 24: 29. aliisque plurimis. Graecismum imitati Latini, Horatius Carm. I. 16. 1.

*Musis amicus, tristitiam & metus
Tradam protervis in mare Creticum
Portare ventis.*

Statius lib. 4. Sylv. 4. v. 61.

*Forſitan Auſonias ibis frenare cohortes,
Aut Rheni populos aut nigrae littora Tbuſes,
Aut Iſtrum ſervare latus.*

Proſper Carmine de Ingratis P. II. cap. 17.

*Atqui Salvator mundi non praemia juſtis
Solvere, non ſanis venit conferre medelam.*

Boëthius de Cons. Philos. 4. 7. Rosweytha v. 196.
p. 714.

*Pompa regali pergit solamina fratri
Ferre sub ingenti cordis languore dolenti
Nec mora: quem venit fratrem refovere, redemit.*

Ita v. 566. p. 721. v. 701. p. 724. Plura dabit
Barthius ad Rutilium lib. 1. v. 210.

Missus Romani discere jura fori.

Referri huc possunt similes locutiones, quales apud
Claudianum in sec. Cons. Stilich. v. 287.

*Quos decus esse Deae primi sub limine coeli
Roscida foecundis concepit Luna cavernis.*

Orpheum Argon. 575. & seqq. v. 584. &c Alciphr.
lib. 3. ep. 3. & 4.

153. Ἀπ' Ἀρκადίης Ἀταλάντη. pro Arcadica Ata-
lanta. ita Theocritus Idyll. 1. v. 146.

Καὶ ἀπ' Αἰγύπτου ἰχθῦς ἀδά τρώγοις

Ἀδείαν.

Matthaeus Euang. cap. 2. v. 1. Ἰδὲ, μαγὲς Σὺν
ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα. Consule notata
Eruditissimo Alberti. Imitatus est Hieronymus in
Esai. cap. 19. *In tantum ut Magi de Oriente docti a
daemonibus --- venerint Bethlebem.* Tibullus lib. 2. 4.
40.

Et a rubro lucida concha mari.

Vid. Broekhusium, & Weitzium ad Valer. Fl. 1.
549.

Veniet Phrygia nam pastor ab Ida.

Ovidius Amor. 2. 6. 1.

Psittacus, Eois imitatrix ales ab Indis.

R

Ita

Ita recte post alios emendavit Nic. Bleinsius. Virgilius *Æneid.* lib. 8. v. 685.

*Hinc opè barbarica variisque Antonius armis
Ductor ab Auroræ populis & litore rubro
Ægyptum, viresque Orientis & ultima secum
Bactra trahit.*

Ita emendat Marklandus ad Stat. lib. 2. Sylv. 6. 9. pro *Victor*, an recte dubito. *Victor* enim Antonius a Poëta conmode vocari, nec sine acumine, videtur, qui talem se haberi volebat. Vellejus Paterculus lib. 2. 8. *Fugam suam, quia vivus exierat, victoriam vocabat.* Florus lib. 4. cap. x. §. 10. *Ibi incredibili quadam mentis vecordia ferocior aliquanto factus est: quasi vicisset, qui evaserat.* ibi Dukerum vide. Sæpe quoque eleganter omitti quasi observari potest ex gr. apud Virgil. *Æn.* lib. 2. 66.

*Namque ut conspectu in medio turbatus inermis
Constitit.*

Ubi Servius: *quasi turbatus.* Praeter Hieronymum autem praepositione *de* ita usus Statius lib. 2. Sylv. 5. v. 28.

*Inter tot Scythicas, Libycasque & litore Rhæni
Et Phæria de gente feras.*

Terentius Eunuch. 1. 2. 85. dixit ex *Æthiopia ancillulam*, quod honestius esse quam *Æthiopiissam* putat Donatus. De ipsa Atalanta Viros Doctos ab Interpretibus laudatos conferre operæ erit.

154. Μεγαλίωνες. Vera hæc est scriptura, obvia & apud Nonnum lib. 30. p. 782. l. 19. idque docet *Milanionis* nomen apud Propert. 1. 1. 9. Perperam Μεγαλίων exstat apud Palaeph. cap. 14. sicut apud alios Μεγαλίων, nisi Μεγαλίων Poëticum vehis, quod tamen etiam usurpavit Scholiastes Eurip. l. c.

¶ Perizonio ad Ælian. V. H. 13. 1. adductus, ubi triplicis scripturae exemplum habes, nam praeter *Μηνάλιον* occurrit *Μενάλιον* & *Μινάλιον*.

157. Πείθεο ἢ σὺ, φίλη μὴ Κύνειδε μῆνιν ἐγερῆς. Scilicet id sedulo agunt amatores, ut difficiles sibi & crudeles puellas Veneri ejusque filio invisas omni modo dilectis persuadeant. Consule omnino Nonnum Dionys. lib. 42. p. 1100. l. 22. & seqq. Achill. Tatum lib. 5. p. 305. Aristacn. 1. ep. 27. p. 180. ἢ γὰρ ἐμὲ γελαῖς ἢ καλὴ, αἷμα δ' ἔρωτα παῖσις. ἐλπίς ἄρα τ' τοξότην ἐκείνον τασῦτον ἐπαφῆναι σοὶ βίλος, ἵνα τῶν περικαλινδυμένη τ' ποδῶν ἱκετεύεις ἐμὲ πρὸς ἀκέραιον πάθος. Ælianus Calycae apud eundem lib. 2. ep. 1. p. 194. οἶδα ὃ ὅσον ἔρωι ἀντιεργατεύουσιν τοῖς ὑπερηφανῶσι φιλεῖ. qui locus satis superque refutat Pavonidem elumbi conjectura depravantem hunc Scriptorem lib. 1. ep. 10. p. 64. ubi queritur Acontius: τί δέ σοι τῶτον ἐπῆγον τὸν φόβον; ὁπότε ἢ φασὶ τ' θεὸν ἐπὶ πάσι μὴ ἀμαρτῶσι κινεῖσθαι δεινῶς μάλα ἢ τὸς ἀμελῶντας τῶν ὀρεῶν πικρότερον τιμωρεῖσθαι. Hic enim rogat Vir Cl. an non convenientius de Virginum praeside legeretur μ. δ. τὰς ἀμελῶσας τ' ὀρεῶν. Sed ne jam eo recurrant, ut, de quo ad v. 327. plura monui, masculinum genus pro feminino poni contendam, non raro genere masculino efferuntur, quae potius ad femininum referenda viderentur, ut apud Ovidium Metam. lib. 2. v. 436.

Ille quidem pugnat: Sed quae superare puella,

Quisve Jovem poterat?

An & hic emendandum *Quaeve J. p.?* Sed turbas omnes facile componet Virgilius Æneid. lib. 6. v. 442.

Hic, quos durus amor crudeli tæbe peredit,

Secreti celant calles, & myrtea circum

Sylvæ regit.

Et tamen, Servio notante, in sequentibus faciem
harum tantum ponit exempla. Sed vide cap. 16.

159. Παρεπλάγξας ἐν μύθοις. Eodem modo locu-
tus Alciphron lib. 1. ep. 34. ἀμυνῆμαι γὰρ αὐτὰς
ἐν ἐκώμασιν ἔδ' ἐν βλασφημίαις, αἰτ' ἐν οἷς μάλι-
τα ἀνιάσονται. Jacobus ep. cap. 3. v. 9. de lingua
ἐν αὐτῇ εὐλογῆμεν τὸν Θεὸν ἢ πατέρα, ἢ ἐν αὐτῇ κα-
τηρώμεθα τὴν ἀνθρώπου. Lucas Euang. cap. 23. v. 9.
Ita in aliis locationibus plurimis abundat hæc
præpositio. Homerus Iliad. Σ. 135.

Πεῖν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθῆσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῆαι.

Ita v. 190. &c. alia dabit Munckerus ad Anton.
Liber. cap. 23. & P. Moll. ad Long. Past. I. p.
36. quem nec Musæi locus fugit. Nec raro Latī-
norum in simili modo adhibetur. Sidonius Carm.
X. 9.

*Tum Divum, quicumque aderat terrore remoto
Quo quis pollebat lusst in officio,*

& v. 15,

Alcides clava, Mavors tum lusst in hasta.

Lactantius de Mort. Pers. cap. 39. Spadones in
tormentis necat. Hieronymus in interpretatione Ju-
dithæ cap. 2. 16. Omnesque resisteret sibi occidit in
ore gladii. Vide an hinc defendi possit Statius lib.
4. Sylv. 9. v. 42.

*Ollares rogo non licebit uvæ,
Cumano patinas in orbe tortas,
Aut unam dare syntbesin (quid horres?)*

Ubi Cel. Marklandus legit vel o. t. In tempore Valer.
Flacc. lib. 2. v. 144. V. Burmannus. Justinus præf.
§. 6. Statius præf. lib. 1. Sylv. quaedam & in sin-
gulis diebus effusa. ita optime Marklandus ex vetu-
stis

stis editis in Addend. Interpres Judithae cap. 2.
17. Et post haec descendit in campos Damasci in diebus
messis.

CAPUT XV.

Oculi dejecti signa pudoris. Modestae virgines ad nuptia-
rum nomen horrescunt. Cervicari dilectarum intueri so-
lent amatores. Nonni interpres reprehensus aliquoties.
Επιτομή & similia. Inepta Croji emendatio in Aulo
Gellio rejecta. Eis cum quarto casu positum pro ei. Si-
ne parentum consensu matrimonia inire vetitum. Alci-
phronis locus contra Berglerum vindicatus. His. εἰς τὸν τῆς
καρπῆ pro eis εἰς τὸν καρπὸν. E' pro eis ab Homero aliisque
recte adhibitum contra Grammaticos docetur. Puërilis
Gujeti in Hesioda conjectura explosa. Praepositionis in
promiscuus usus. Emendatus Boëthius. Defensus Lactan-
ti locus contra Tollium. Tentati Florus & Valerius Flac-
cus. In cum casu sexto pro quarto recentioribus usitatus.
Lactantius defensus contra P. Bauldri, Justinus contra
Gronovium, Propertius contra Gebaverum. Flavii fluxii,
flava unda, ob flaventem arenam. Rejetti Acron & Ser-
vius. Tentatus Acron. Ubi & ibi pro quo & vicissim.
Εἰς 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

160. **E**πὶ χθὲν πῆζεν ὀπωπῇ. Oculi enim dejecti
signa sunt pudoris. V. Achilles Tatius
lib. 6. p. 371. lib. 8. p. 467. Longus Past. lib. 4.
p. 124. Boëthius de Cons. Phil. 1. 1. His ille pho-
rus increpitus deiecit humi moestior cultum confessusque
rubore verecundiam, limen tristis excessit.

161. Αἰδοῖ ἐρυθρόωσαν ὑποκλέπτουσα παρρην. Mo-
destae enim virgines nuptiarum nomen horre-
seunt, saltem horrere se fingunt. Unde Petronius
cap. 26. de propudiosissima meretrice Quartilla:
Sine dubio non repugnauerat puer, ac ne puella quidem
tristis expaverat nuptiarum nomen. consule Cl. Bur-
mannum. Aristaen. lib. 1. ep. x. p. 60. de Cydipe:
ἐν διερχομένη τὸν ὄρεον, εἰ καὶ ἀκρίβιον τε καὶ νόθον,

τὸν ἐρωτικὸν λόγον ἀπερίρρητον αἰδυμένη· ἢ ἡμίφανε καὶ
κατέλοιπε λέξιν ἢ ἐπ' ἐλαφίᾳ καμένην. αἵτε διαμνημονεύ-
σαν γάμον· ὃν σεμνὴ παρθένος καὶν ἑτέρῳ λέγοιτο, ἡμ-
θεῖασι. Ovidius lib. 4. Met. 329.

*Nais ab his tacuit: pueri rubor ora notavit
Nescia quid sit Amor; sed ἔσ' erubuisse decebat.*

171. Οὐ καίμιν εἰσφών ἀπαλόμερον ἀνχένα κέρει.
In hanc sententiam Nonnus lib. 7. p. 216. l. 21.

Ἀσχεπὶος σκοπιάζειν ἐλευθέρον ἀνχένα κέρει.

Ita lib. 15. p. 426. l. 10, lib. 16. p. 438. l. 23.
lib. 34. p. 854. l. 28.

*Ὄμματα μὴ σκοπιάζε· ἢ ἀργυφὸν ἀνχένα Βάκχης.
Oculos non introspice ἔσ' argenteam cervicem Bac-
chae.*

Ita vertunt pueriliter, cum deberent splendidam,
quem errorem aliis locis plurimis commiserunt. ita
lib. 38. p. 972. l. 21.

Ἀργυφῶν ἑυκυκλος ἴτας φοινίσσεται μαζῶν.

Nisi legendum quis putet Ἀργυρέων ὀρροῖσσι
non invenusta. Sed & lib. 47. p. 1208. l. 16.

Ἀργυφα πορφύροντα παρήκας.

Ubi idem error, sicut & lib. 40. p. 1022. l. 20.
& aliis locis, nam argenteum pro splendido cepisse
vix crederem.

175. Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων εἰδίδας κελεύθῳ
ἐπέων κελεύθῳ eleganter dixit Ποῖα. Solent enim
voces & locutiones desumptas a cursu & via tran-
ferre ad orationem. Homerus Iliad. τ. 186.

Εἰς μαζῇ γὰρ πάντα δίδκας, ἢ κατίλιξας.

Herodotus lib. 1. cap. 5. & 24. Lycophr. Cass. v. 10.
δαι.

Διοίχων δυσφάτες αινιγμαίων
 Οἶμους τυλίσων, ἥπερ ἐνμαθὴς τείβας
 Οἶθ' ἢ καλεῖσθαι τῶν σκότων ποδηγετῆ.

Ubi Tzetzes Διοίχων] πορεύς, διέρχς. τροπικῇ ᾧ ἢ
 λέξι. ἴσι γὰρ ἀντὶ ᾧ νόσι. & Οἶμους τ.] ἀνερεινῶν καὶ
 ταῦθα τροπικῶς. οἶμους ἢ οὐδὲ λέγω ἢ οἶμὸν ἢ λόγον
 ἢ τὸ Κασάνδρας, ἢ οἶμας τὰς ὁδούς. οἶμος γὰρ ἢ οὐδὲς,
 οἶμῃ ᾧ ἢ ὁδῇ. Ultima recte castigavit Spanhemius
 ad Callim. H. in Jov. v. 78. Confer hic Potterum.
 Auctor vitae Homeri p. 315. Achill. Tat. 8. p.
 471. Aristæen. 1. 24. Nonnus lib. 48. p. 1272. l.
 18. Plautus Milit. Glor. 4. 4. 29.

PA. Ordine is:

*Nisi modo unum hoc: hasce esse aedis dicas dotalis
 tuas.*

Ita recte restituerunt viri Docti. Virgilius Ciri v.
 270.

Dicendum est, frustra circumvehor omnia verbis.

Georg. 2. 174.

Tibi res antiquae laudis & artis

Ingredior.

Georg. 3. 285.

Singula dum capti circumvestamur amore.

Aeneid. 6. 868.

Tum pater Anchises, lacrimis ingressus obortis:

O nate, ingentem luctum ne quaere tuorum.

Statius Sylv. 3. 3. 149. Ennodius lib. 1. ep. 1. ex
 emendatione Gronovii Diatr. Stat. cap. 29. p.
 188. *Dum salum curris verbis in statione compositis,
 & incerta liquentis elementi placida oratione describis;*

*dum sermonum cymbam inter loquelaë scopulos rector
diligens frenas & cursum artificem fabricatus trutin-
tor expendis. Rosweytha præf. ad Oddon. II. v.
33. p. 711.*

*Digneris tamen & propriae Monialis
Transcurrens seriem nunc lectitare recentem.*

Ita verbo transire usus Aulus Gellius lib. 20. N. A. cap. xi. Ego vero, quum illud Heracliti Epbesii viri summe nobilis verbum cordi haberem, quod profecto ita est; Πολυμαθὴν νόον & διδάσκει ipse quidem volendis transeundisque multis admodum voluminibus, per omnia semper negotiorum intervalla, in quibus furari otium potui, exercitus defessusque sum. ita hunc locum ex MS. emendasse Cl. Salmasium, favente Diogene Laërtio, qui haec verba ab Heraclito prolata testatur, monet Joan. Crojus Observ. in Nov. Testam. cap. 4. p. 31, 32. ipse tamen satis pro imperio tolli jubet in Gellio negationem, ut quod negavit, Heraclitus, adfirmet Gellius, quo enim aliter testaretur se in variorum librorum plurimum temporis impedisse? Sed manifeste ratio fugit Virum alias non indoctum, ut mitissime dicam, perverse admodum Gellium intelligentem, cujus haec mens: Graecos sine discrimine & delectu tantum copiam secutos multa congeffisse, se vero utpote memorem dicti Heracliti, quod profecto ita erat, in legendis multis quidem voluminibus totum fuisse, sic tamen ut modica tantum & utilia inde acciperet, quae aut ingenia prompta expeditaque ad honestae eruditionis cupidinem utiliumque artium contemplationem celeri facilique compendio ducerent, aut homines aliis jam vitae negotiis occupatos a turpi certe agrestique rerum atque verborum imperitia vindicarent. Non videtur inspexisse Crojus auctorem cum haec scriberet, certe ne librum indicat, incredibile aliocui
tam

tam turpiter se dare potuisse; & tamen hic Hein-
sio at quanto viro! ob longe minores errores tam
barbaro modo insultat.

180. Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέαςιν ἐπενάδεν. Horum enim
sine consensu matrimonia contrahere apud Veteres
vetitum. Ovidius Metam. 4. v. 60.

*Tempore crevit amor, taedae quoque jure coissent;
Sed vetuere patres.*

Vid. quae notarunt Peythius Antiq. Homer. 1. 13.
p. 163, 164. Potterus Archaeol. Graec. 4. xi. p.
603. qui nec Musaei locum omiserunt, idemque
patet ex Genes. cap. 24. v. 50. Quantopere haec
distent a moribus hodiernis Hispanorum patet ex
Itinerario D' Aunoy cap. 15. p. 201. ed. Belg.

181. Εἰ μὴν ἐς πατεῖδα μίμνεν. Pro ἐν πατερίδι. locu-
tio haec apud Graecos usitatissima. ita enim Orphe-
us Argon. v. 475. Herod. lib. 1. cap. 9. 14. & 70.
Theocr. 17: 50. Alciph. 3. 43. Matth. 2: 23. Luc.
21: 37. Achill. Tat. 1. p. 3. lib. 3. p. 157. lib. 6.
p. 375. Nonnus lib. 3. p. 94. l. 31. Scholiastes
Musaei ad v. 71. ita in Inscript. Berenic. post a-
lios edita a Cl. Wesselingio Diatr. de Jud. Ar-
chont. p. 7. Vide an hinc non defendi queat vul-
gata Alciphronis lectio lib. 1. ep. 24. p. 98. Μὴ ὅ
πατεῖδος ἀγαθὸς γείτονας εἰς σενὸν ἔ
καίρῳ φθορομένους.
*Ne vero committas, ut incuria tua boni vicini in angu-
stias coacti pereant. quemadmodum jam suspicatus*
est Acutissimus Berglerus, quem fateri non satis se
videre, quid hic sibi velit ἔ
καίρῳ, equidem mi-
ror, cum certissimum sit idem esse, quod εἰς σενὸν
καίρῳ, quemadmodum Thucydides saepe dixit ὅ
πλείστον ἔ
χρόνῳ, alique multi. Consulenda omnino
quae in hanc rem observavit Vir harum literarum
longe peritissimus Tib. Hemsterhuisius ad Lucian.
Dialog. p. 102, 103. ipse Alciphron lib. 3. ep. 56.

p. 416. ἡ ἀνάγκη σὲ γυμνὸν τὸ οἰκίαι θύεσσι ἐν ἀκαπὶ χρόνῳ ἐκβλήθεντα ἰκπεσῖν. pro quo Demosthenes ἐν σενῶ. sicut autem Alciphron εἰς σενὸν τ. κ. dixit; ita Aristraenetus lib. 2. ep. 1. p. 194. δίδω τοῖς σοῖς ὀπαρῶν ἐκ τῶ ὄραν τεγγῶν. Contrario autem modo praepositionem ἐν pro eis adhibet saepissime Homerus, ut Iliad. M. v. 23.

Καίππεσον ἐν κονίησι, ἧ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν.

Ita Iliad. Λ. 425. 742. Ξ. 452. Α. 593.

Καίππεσον ἐν Δήμῳ.

Antoninus Liber. fab. 4. Orpheus Argon. v. 172. Nonnus lib. 22. p. 598. l. 18. & quicquid est bonorum Scriptorum. Adeo tamen haec loquendi ratio ineptam Grammaticorum, Poëtis plerumque iniquissimorum Judicium, censuram effugere non potuit, ut inter soloecismos referre eam non dubitaverit Auctor οὐδὲ Σολοικίας nuper editus a Cel. Valckenaerio p. 202. neque Hesiodi versus 189. in Theogonia:

Κάββαλ' ἐπ' Ἡΰείροιο πολυκλύσῳ ἐνὶ πόντῳ.

Liberari potuit a vana Franc. Gujetti correctione; quā reponit πολύκλυσον ἐνὶ πόντον nimia corrigendi pruriginē laborans criticus. Sed Graeci Poëtae saltem graece loqui deberent, neque eo audaciae procedendum, ut pueris ridendos errores ipsis impingeremus. Quis enim unquam praepositionem ἐν cum quarto casu construxit? Et tamen id antiquissimi aevi Poëtae hic obtrudit acutissimus Criticus; reliquos alto supercilio despiciens ut plurimum. Si quis famae Gujetti consulere velit, culpam necesse est inpingat typographorum nationi conviciis audiendis adsuetae, qui ἐν pro ἐπὶ dederunt, quamvis ego nimis praecipiti viri hujus calori verius haec deberi putem. Eodem modo Latini praepo-

positione in utuntur, ubi quartus casus usitator, construens cum sexto, & vicissim. Scholiastes in Arati Phaenomena: *Piscis magnus dicitur in astra collocatus, eo quod decidens in Boeth stagno Aphacitidis filia Veneris in piscem sit transfigurata, quam Syri Deam nominaverunt.* Ita recte locum emendavit post Seldenum Bocharius Chan. lib. 2. 14. p. 749. Fulgentius Myth. lib. 2. 4. p. 70. *Abscisae ergo vires temporis --- atque in humoribus velut in mari projectae.* ita legendum cum MS. Leid. & edd. vet., non mare. V. Munckerum. ita cap. 1. p. 66. *Beatus vir, qui non abiit in consilio impiorum.* ita & interpretis vulgatus monente eodem. Dictys Cretensis de B. T. lib. 1. p. 11. *omnes qui aderant in voluntate ejus traduxit.* Servius ad Virg. Aeneid. 3. 171. *excepta piscatorum retibus in vita reducta est.* ubi in aliis editionibus *invita* perperam scribitur. Boethius de Cons. Phil. lib. 2. cap. 1. *Sed, ut arbitror, haud multum tibi haec in memoria revocare laboraverim.* ita diserte scribitur in CD'O. cum in reliquis omnibus editt. & MSS. *memoriam.* Optime. Lactantius de Mort. Perf. cap. 21. *Lecta ossa & in pulverem comminuta jactabantur in flumine ac mari.* ita legendum puto non mare, quod nimis casum videtur. Pessime autem cum plurimis Tollius emendat *in flumina aut mare*, dupliciter peccans. Non enim ac loco movendum, ut multis aliquando ostendam. Nec altera locutio sollicitanda, de qua Columbus consuli potest, qui dubitanter tamen pronunciat, cum, mea quidem sententia, nihil certius. Florus lib. 2. cap. 12. §. xi. *Quum in conspectu venisset hostis.* ita lego cum Ryck. Reg. F. & Ald. non *conspectum*, quamvis video inprobare Doct. Dukerum. Virgilius Aeneid. 6: 339.

Exciderat puppi mediis effusus in undis.

Valerius Flaccus lib. 2. v. 26.

Un

*Ut membrans, pressum ipso comis Neptunus in
alto
Abstulerat.*

Ita legendum forte pro *in altum* ex Codice Car-
rionis, quamvis Heinsii membranae dissentiant.
Plura hanc in rem notavit Doct. Vossius de Con-
struct. cap. 65. & Cel. Cannegieter in Diss. de A-
viano cap. 19. nec non Munckerus in Dissert. Hy-
gino praefixa pag. 9. ubi cum Heraldō ad Arnob.
lib. 1. censet vetustioribus scriptoribus haec mi-
nus usurpata quam recentioribus, a quo discedit
Cl. Cannegieter l. c. ratus, quanto quisque vetustior
est Linguae, atque elegantior auctor, tanto frequen-
tius promiscue duplicem hunc casum ab eo positum
reperiri. Ego Munckeri sententiam veriorē pu-
to; nam si discedas a Plauto & similibus anti-
quioribus, apud aureae aetatis scriptores parcius
haec offendes, quam apud recentiores, ex qui-
bus Mythologici scriptores a Munckero editi ex-
emplorum ingentem numerum sufficere poterunt.
Minime tamen apud alios haec occurrere, vel re-
probanda censeo. Contra autem in cum quarto casu,
ubi usitatio sexus, usurpavit Boethius Conf. Fid. p.
294. *quia multis infectus criminibus jacebat in mortem.*
Lactantius de Mort. Pers. cap. 19. *Protraxit a ter-
go Dajam, Constantino repulso, & exutum vestem pri-
vatam constituit in medium.* Non debuerat hunc lo-
cum P. Bauldri legendō *in medio*, satis pueriliter,
depravare. Justinus lib. 1. 9. §. 14. *in femur gra-
viter vulneratus occubuit.* id quia MSS. omnes ha-
bent obsecutus Gronovio non mutarem in *femur*.
Propertius lib. 2. 7. 50.

*Et dominum lavit moerens captiva cruentum
Appositum flavis in Simoenta vadis.*

Quam

Quam lectionem interpretes Eruditus contra Gujerum & Heinsium recte defendit. Hic tamen conjecturam Gujeti, quamvis in notis p. 686. probatam, repudiat Advers. lib. 2. cap. 5. p. 241. Hoc autem versu Georg. Christ. Gebauerus, ut discimus ex Act. Lips. A. MDCCXXXIII. Mens. Aug. p. 382. reponit *fulvis*, ab arenarum fulvo colore, ut putat Vir Eruditus in Obs. Misc. Vol. III. p. 438. Nec multum abludit a voce *fluviis*, ex quo *flavis* post alios fabricavit Broekhusius. Hoc tamen malo omnino. Fluviorum enim epitheton proprium id esse nemo paulo humanior nescit, idque recte observavit Broekhusius. sic & Albinovanus El. ad Liviam v. 221.

*Ipse pater flavis Tiberinus inhorruit undis,
Sustulit & medio nubilus amne caput.*

Ita *flavum littus* Ovid. lib. 15. Metam.

Templa parentis init flavum tangentia litus.

Virgilius Georg. lib. 3. v. 350.

Turbidus & torquens flaventis Hister arenas.

Idem de Tiberino lib. 7. 31.

Et multa flavus arena.

Ubi Servius proprium hoc esse epitheton notat. Acron in Horatio Carm. lib. 1. Od. 8. v. 8.

Cur timet flavum Tiberim tangere?

flavum explicat inundatione turbidum, adducto hoc Virgilii loco. an voluit inmundatione? ita certe MS. Franeq. Servius ad Virgil. 8. 32.

*Populeas inter senior se attollere frondes
Visus.*

No.

Notans: *Atqui ubique cum flavum dixit: sed senior aut propter spumas dictum est: aut ad reverentiam pertinet.* videtur putasse flavum epitheton esse juvenum florenti aetate, quod ipsum Doctis persuadere posse haecenus dubito. Sed tandem in viam. Refer ad locutiones memoratas usum & ubi, & ibi, quae adhibentur pro quo, & vicissim. Cassiodorus lib. 1. ep. 45. *Ut te notum in illa parte mundi facias, ubi aliter pervenire non poteras.* Boëthius Conf. Fid. p. 294. *ibique missi Prophetas & alii Sancti viri.* V. Munckerus ad Hygin. fab. 15. Rosweytha v. 151. p. 714.

*Ni sua spernendo forsā regalia jussa
Illic pugnaret, quo Rex idem probiberet.*

Ita v. 650. p. 723.

*Hic modo sublimem gaudens captaret honorem,
Quo prius ingentem fuerat perpeſſa dolorem.*

184. Ἔργον κ. τ. λ. Aperta imitatio Nonni lib. 42. p. 1096. l. 31.

Ἔργον, ὅπερ τελείη τις ἐν ἡμῶν, νυκτὶ δοκίμα.

185. Εἰπὲ δ', μὴ κρύψῃς. Non otiosa haec repetitio, sed venusta plane, nec quidquam minus quam ταυτολογία sapit. plane eodem modo locutus Nonnus lib. 8. p. 236. l. 14.

Εἰπὲ δέ μοι, μὴ κρύπτῃς τῆς σολήτης μήτρης.

Lib. X. p. 280. l. 16.

Εἰπὲ φίλος, μὴ κρύπτῃς τίδ' ἔγεις.

Nec non p. 286. l. 28. ita alii plures similes ejusdem significatus voces venuste sociant. Herodotus

tus lib. i. cap. 9. Θάσσει γύγη· ἢ μὴ φοβεῖσθαι. apud eundem Pythia cap. 47.

Καὶ κωφῶ συνίημι, ἢ ὃ φωνεῦντος ἀπέω.

Mutum percipio, fantis nihil audio vocem.

Aristophanes Plut. v. 494.

Ἡ' γὰρ ὁ Πλάτος τυφλὸς ἢ μὴ τυφλὸς ὢν πε-
εινοσῇ.

Ubi Scholiastes: τὸ ᾧ βλέψῃ κ. μ. τ. ω. π. δῆλοι ἐκ
ωδὲ ἀλλήλων ταυτὸν σημαίνον. ita legit Doctiss. Hem-
sterhuis, vel δῆλον --- σημαίνειν, pro δηλοῖ --- σημαίνειν.
Hesiodus Θεογ. v. 551.

Γινώ ρ' ὅδ' ἠγνοίησε δόλον.

Sacer scriptor Judic. cap. 5. v. 3. Ἀ'κῆσατε βασι-
λεῖς ἢ ἐνωτίσασθε σάτρεσσι. Ita saepe. Lucas Evang.
cap. i. v. 20. Καὶ ἰδὲ, ἰσῆ σιωπῶν, ἢ μὴ δυνάμενος
λαλῆσαι. Consuli merentur quae Doctiss. L. Bos in
Exerc. Philol. ad h. l. contra Theophylactum,
Grotium aliosque observavit, qui perperam ἰσῆ
σιωπῶν ταυτολογίας vitandae ergo exponēbant sur-
dus fies.

CAPUT XVI.

Musaeus ob inconstantiam reprebensus, quemadmodum &
Orpheus. Jason nave aedificata primus mare tentasse a
Poëtis vulgo statuitur. Valerius Flaccus ob inconstan-
tiam, cum Orpheo notatus, semel defensus contra Scalige-
rum. Emendatio Eschenbachii in Orpheo repudiata. Prae-
positionum & in frequentissima ellipsis. Suppletus Ser-
vius. Arator contra Witbofium semel, Statius con-
tra Heinsum, Marclandum &c bis defensi. Emenda-
tus Orpheus, notatus, & vindicatus. Callicbori & Par-
thenii fluminum distincta nomina apud Orpheum uni tri-
buita. Reprebensus Stephanus Byzantinus & Nonnus,
qui Lycurgum modo Dryante, modo Marte creatum pro-
dit.

dit. Longius rejectis Jungermanni & P. Moll conjecturis bis emaculatus, & ab inconstantiae crimine cum Achille Tatio absolutus. Virgilius inconstantiae in descriptione inferni accusatus. Mariti non videntur sortiti loca, quae meruerant uxores. Sichaeo non recte juncta Dido in lugentibus campis, in quibus inmerito etiam Caeneus & Eriphyla ponuntur. Ixionis diversae poenae rotas, filicis imminentis & anguium memorantur a Virgilio. Defensus locus Virgilii. Tentatus Servius. Torti orbis. Valerius Flaccus reprehensus. Argonautae primo navigationis tempore tempestate jactati fuisse non videntur. Statius expositus contra Marklandi sententiam. Juncta luna non triplicata. Duas noctes Herculis generationi inpenfas pauci tradunt cum Statio, qui alibi tamen trium meminit. Talis inconstantiae varia exempla. Aurorae ab Ausonio & Virgilio bigae & quadrigae datae. Tentatus Virgilius. Nocti modo bigas, modo quadrigas sine respectu biemis & aestatis dari contra Broekbustum observatum. Diana modo uno ceruo, modo bigis, modo quadrigis vecta. Notatus Buanarrothus aliaque. Auctor Confessionis Fidei plurimis locis reprehensus & refutatus. Alia inconstantiae auctorum exempla plurima. Propertius forte defensus. Hieronymi locus contra Pbaletranum adsertus. Dictys Cretenfis emendatione ab inconstantia absolutus.

191. Οὐδὲ μοι ἔγγυς ἔασιν ὁμήλικες, εἰδὲ χορεῖαι
 Ἡΐδέων παρέασιν. Atqui supra v. 33. ipse
 Musaeus de puella adfirmat:

ΣαοΦροσύνη ᾗ & αἰδοῖ
 Οὐδέ ποτ' ἀγρομενῆσι μεθωμίλησε γυναῖξιν,
 Οὐδὲ χορὸν χαλείντα μετήλυθεν ἥλικος ἥβης,
 Μῶμον ἀλένομένη ζηλήμονα θηλυτεράων.

Haec non optime cohaerent. Consultum certe magis modestiae & pudicitiae Heronis putarem, si ipsa scena mutata rationes v. 33. ab ipso Poëta adlegatas memoraret Leandro, ipse vero Musaeus v. 33. causam societatis cum aequalibus vitatae candide & aperte panderet, vel potius utroque loco sibi constaret. Non tamen nimis hoc nomine
 exa-

exigendum putem elegantissimum vatem, cum Poëtis, Historicis, aliisque talia aliquando exciderunt, ad quae investiganda & adtentione & iudicio opus est, quia difficulter talia animadvertuntur, nec raro inmeritis talia inpingi possunt. Optimo tamen jure in hanc classem refero Vetus Argonauticum, Scriptorem, qui sub Orphei nomine circumfertur, quando v. 66 diserte canit Minervam primam navem fuisse fabricatam:

Καὶ οἱ Φηγινέην πρῶτον τεκτῆνατο νῆα,
Ἡ δ' ὑπ' εἰλατίνοισι ἑρετμοῖσι αἰλιμυρέα βένθη
Πρώτῃ ὑπεξεπέρησε, τείβας δ' ἤνευσε θαλάσσης.

Et tamen v. 1291. canit de nave Argo:

Κέρκυραν Ζαθέην ἐξέκετο, ἥ σφιν ἔναυσεν
Ἰδμεῖς εἰρεσίης ἢ αἰλιπλάγκτοιο πορείης
Φαίηκες.

Phaeacēs igitur maria navigare jam ante norant, cum ab Argonautis nunquam visis discere non potuerunt. Jasonem primam navem longam aedificasse, quod monet Apollonii Rhodii Scholiastes a quibusdam statui, quod & ex Plinio lib. 7. cap. 56. manifestum, inquit, Phaeacās autem magis litora legisse, neque alto se credere fuisse ausos adhuc. Fateor non credibile esse, primam navem a Jasone ante phaselos, rates, imo naves alias fuisse fabricatam, quaeque multa a multis dicta, cum nobis sufficit alios plures, quemadmodum Eratosthenes Catast. cap. 35. πρώτη γὰρ αὐτὴ νῆς κατεσκευάσθη, ἢ ἀρχῆθεν ἐτεκτονήθη· φωνήεσσα δ' ὡς γινόμενη, πρώτη τὸ πέλαιος διέπλεν ἄβαστον ὄν. de quo conferri potest Münckerus ad Hyginum p. 49. statuere primam navem ab Jasone in mare fuisse deductam, quam opinionem, quod nemo nescit, secuti Poëtae, ex gr. Valerius Flaccus lib. 1. v. 1.

Prima Deum magnis canimus freta perovia nativ:

Et v. 196. ubi Jason Neptunum placare studens ita loquitur:

*Da veniam. scio me cunctis e gentibus unum
Inlicitas tentare vias, biememque mereri.*

Qui tamen lib. 2. v. 108.

*Dux Lemni, puppes tenui contexere canna
Ausus, & inducto cratem defendere tergo,
Laeta mari tum signa refert: plenasque movebat
Armentis nuribusque rates.*

Utinam haec Summus Burmannus, quod promiserat ad v. 1. conciliasset, neque enim, si jam rates potius, quam naves fuerunt, ut censet Vir Clarissimus, penitus convenient haec cum eo, quod dicit *se unum e cunctis gentibus* mare tentare. Quod vero Julius Caesar Scaliger lib. 6. de Poëtica Flaccò objicit v. 642. ubi ita Neptunus:

*Hanc mihi Pallas,
Et Soror hanc, inquit, mulcens mea pectora fletu
Abstulerint: veniant Phariae Tyriaeque carinae,
Permissumque putent. quoties mox rapta videbo
Vela Notis plenasque malis clamoribus undas?*

In eo inique agit, cum clarissimum in modum patet vaticinantem hic introduci maris Deum, quod vel caeco patet, & recte observatum Burmanno, nam quod primo conjectat concedi posse ante Argo versus Occidentem & oras Africae & Hispaniae cursu instituisse Tyrias & Pharias carinas, sed minime ausas fuisse Bosporam & Euxinum peragrarè, non placet, cum evidenter pateat eum sermonem tribui Neptuno, quo de mari tunc primum aperto loquatur, ob quam rationem alias naves Argonautis in *Reata Euxino* non nimis accurate ob-
vix

via quoque fingere mihi videtur Poëta, quemadmodum hic Phaëcas navigationis peritos Orpheus. Idem hic quoque v. 1297. classem Aeëtae ipsos infectam memorat, quemadmodum & Valerius Flaccus lib. 8. v. 259.

*Quis novus inceptos timor inpediit hymenaeos?
Turbavitque toros, & sacra calentia rupit?
Absyrtus subita praeceps cum classe parentis
Advenitur.*

Atqui ea tantillo tempore aedificari non potuit. Conferri possunt notata Eschenbachio, qui tamen non vidit haud firmitus cohaerere responsum Orphei Jasoni, ipsam itineris comes sociusque ut esset, roganti, datum, ubi hanc causam interferit v. 98.

*Ἦδη γὰρ μοι αἴλις καμάτων, αἴλις ἔπλετο μόχθων,
ὧν ἰκόμην ἐπὶ γαῖαν ἀπείρατον ἠδὲ πόληας,
Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θέρματα φαίνων.*

At quo modo Orpheus iter adeo longinquum & difficile, quo maria vasta & flumina sonora ipsi superanda, nullo usus navigio conficere potuerit me cum ignarissimis scire candide fateor, nisi arte aliqua nobis ignota, vel Triptolemi curru, vel Daedali alis vectus fuerit. Interea invictum hoc argumentum, quo antiquitas hujus Poëtae, ipsum se Argonautam fingentis, destruitur, talis enim si fuisset ipsum tam turpiter a veritate potuisse aberrare quis sanus credet? Ceterum v. 100.

Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θέρματα φαίνων.

Eschenbachio emendanti Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ne auscultem facit ipse Poëta v. 77. ubi dicit.

Ἐσθλὴ Κρόνου πολυήρως ἀνείρεται.

Pro quo praepositione addita v. 129.

Ὅς δολόπεσσιν ἄνασεν ἐν φθίῃ ἐλαβόλας.

Nihil tritius hæc praepositionis ἐν ellipsi. Homerus Iliad. P. 36.

Χηρῶσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο.

Iliad. Π. 151.

Βοσκομένη λευμῶνι καὶ ῥόον ὠκεανοῖο.

Ælianus Var Hist. 3. 12. αἱ δ' ἄτεροις ἐλυσιτίλῃς τῇ Σπάρτῃ καταμῆναι. id Kuhnus retinendum putat, cum Faber corrigit ἐν τῇ Σπάρτῃ. Sed obnititur Vir Eruditus in Obs. Misc. Vol. III. p. 89. neque admodum ego defendam. vide quæ observat Eruditissimus Xenophontis Ephesii Interpres ibid. p. 419. Poëtis talia magis in deliciis. Ita Latinis praepositionis ἐν usitatissima ellipsis, Claudianus de R. P. 3. 114.

Jam non ulterius Phrygiæ tellure morabor.

v. 363.

*Sic qui vesturam longinqua per aequora merces
Molitur tellure ratem.*

Virgilius Æneid. lib. 5. v. 730.

*Gens dura atque aspera cultu
Debellanda tibi Latio est,*

Lib. 12: 546.

*Hic tibi mortis erunt metas: domus alta sub Ida;
Lyrnessi domus atq, solo Laurente sepulcrum.*

Lib. 7: 779.

*Quod litore curram
Et juvenem monstribus pavidi effudere marinis.*

Ita

Ita lib. 2. 33. Ecl. 8. 95, 97. ibi Servius. lib. 12. 343.

*Quos Imbrastus ipse
Nutrierat Lycia, paribusque ornaverat armis,*

Ibi Servius: Lycia autem pro in Lycia, ut non Lybiae. scribe Non Lybiae, non ante Tyro despectus Jarbas. ex lib. 4. 36. ubi idem: aut in Tyro, ac si diceret, Tyri. &c. quae nunc non discussio. lib. 4. 632.

*Tum breviter Barcen nutricem adfata Sichaei,
Namque suam patria antiqua cinis ater habebat.*

Versum ultimum inmerito expunctum a Viro Docto in Obs. Misc. Vol. I. p. 13. auctori feliciter vindicavit Vir Eruditissimus in nota subjecta. Talia loca debuerant obstare quo minus Eruditissimus Withofius in Spec. Gunth. p. 157. in Aratore Act. Apost. 1. p. 246. pro

Ecclesiam terris colimus,

Legeret in terris, praecipue cum ipse Virgilius diceret Aen. lib. 3. v. 147. dixerit:

Nox erat & terris animalia somnus habebat.

Debuissent & haec retinere Heinsum Advers. lib. 1. cap. 18. p. 188. ut & Marklandum, ne in Statio lib. 4. Sylv. 5. v. 12. pro

*Non si mihi lumina mille
Quae sacer alterna tantum statione tenebat
Argus.*

Enendaret uterque in statione, neque enim de reliquis conjecturis sententiam ferre vacat. Fors & reueri posset locus Statii lib. 4. Sylv. 1. v. 40.

*Restat Bactra novis, restat Babylona tributis
Frenari, nondum gremio Jovis Indica laurus.*

Ubi Livinejus, Barthius, & Marklandus reponunt *in gremio*. Sed redeamus tandem ad Orpheum, quem nondum dimittendum puto. Canit hic v. 728.

*Νῆα κατιδύσαν ἐπὶ Παρθενίῳ πέδιγος,
ὅν δ' ἡ Καλλιχόρον μιν ἐπώνυμον οἱ καλέουσι,
ὅν τοι ἐγὼ μύθοισιν ἐπὶ πεσέρεσσιν ἔλεξα.*

Lego *μύθοισιν ἐπὶ πεσέρεσσιν*. Confule dicta cap. 13. de hac locutione. Vides autem Poëtam hic memorare flumen Parthenium, cujus in superioribus mentionem se fecisse hic monet. atqui evolve totam Argonauticam, quod his terve feci, nec quicquam reperies. Scrutentur acutiores an alicubi corruptum hoc nomen adhuc lateat. Meminit & hujus fluvii Valerius Flaccus lib. 5. 102.

*Altius in ventos recipit ratis; ac fugit omne
Cerberiali latus, & fatis tibi, Tiphys, negatum
Parthenium.*

Ubi Vossius rejicit sententiam Nicolai Loënsii eundem fluvium statuentis ac Callichorum, quia Valerius antea v. 74. distinguit:

*Praeterit & festa vulgatum nocte Lyaei
Callichoron: nec vana fides. his Bacchus in oris
Abluit Eo rorantes sanguine thyrsos.*

Atque ita Scylax in descriptione Paphlagoniae ex conjectura Salmasii & I. Vossii, ut adeo hic iterum errorem forte commiserit Orpheus, nisi alias ipsum secutum auctores velis. Nescio vero unde hauserit Stuckius ad Arrian. Peripl. p. 130. diver-
sam lectionem *Καλλιχόρον* an e conjectura, an e vitiosis
codi-

codicibus quod probabilius. certe eadem fere diver-
fitas apud Valerium v. 75. Simili autem ratione me-
moriam lapsus est Stephanus Byzantinus in V. Λα-
κεδαιμόνων. ubi scribit: ἐστὶ καὶ ὁρχησις Λακεωνική, ὡς ἐν
τῷ ἐνὶ Μαντινείας εἰρήσεται. nam in V. Μαντίνεια ne
verbum de ea re monet. Hunc tamen errorem ho-
mini, qui librum hunc in compendium redegit,
adscribendum puto. Parum etiam sibi constat Non-
nus lib. 28. p. 538. l. 31.

Εἴθε τις Ἀρεὸς αἶμα μαιφόνος ᾤκεεν ἀνῆρ,
ἠΐθεσι ριγεδανοῖσιν ἔχων μέμνημα τοκῆος
Οἰνύκῃς ἀμέθυτος ἀμεμφέας εἰς μόρον ἔλκων
Δινομανῆς Λυκοόργος.

Ubi Lycurgum Martis filium vocat, sicut & p.
540. l. 18.

Εἴναλιν ᾧ τοκῆϊ
Δαιτρεῦον ἔρενε.

Nec non p. 542. l. 13, & 31. p. 544. l. 5. ubi
Junonis nepos vocatur. Vid. & p. 548. l. 4. p.
552. l. 8. Idem tamen p. 542. l. 4.

Ἀΐραβίης μεδέοντι Δρυαντιάδῃ Λυκοόργος.

Ita lib. 21. v. 1. p. 564. l. 18. υἱὰ Δρύαντος vocat,
quemadmodum Hyginus fab. 242. aliique. Sic &
p. 544. l. 15. Venerem γυναικὴν δάμαρτα ipsius ad-
pellat, quae quomodo inter se conveniant non
perspicio. Judicent Eruditi an huc referendus Ele-
gantissimus Pastoralium Scriptor Longus, cum lib.
1. p. 17. de Daphnide & Chloe, dicit: τῷτο μόνον
ἤθεον, ὅτι τὸ μὲν φίλημα, τὸ δὲ λῆτρον ἀπάλασεν. At
vero in praecedentibus lotionis mentio expressa
non existat. Igitur auctor sibi obloquitur? mini-
me. haec librariorum culpa, per quam integrum
Scriptoris locum perditum esse merito querimus

non tamen difficulter eruendam, cum vestigiis
 ejusprehendimus p. 12. Καὶ ἐλθὼν ἅμα τῇ Χλόῃ
 πρὸς τὸ αὐτὸν ὃ νυμφῶν, τῇ μὲν ἔδωκε καὶ τὸν χιτῶνα,
 καὶ ἥπρεσεν ἐγένετο. Τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπε-
 λήρη: τί ποτέ με Χλόης ἐργάσεται. Φίλημα; χεῖλη μὴ
 ῥόδων ἀπαλώττεται κ. τ. λ. Lacunam hanc ut sup-
 pleant Jungermannus inserit ἐπεὶ ὃ μόνος ἐγένετο, P.
 Moll καὶ πολλὰ φιλήματα ἐγένετο, quae vanae &
 ineptae conjecturae. Ubi enim quaeso in Junger-
 manni commento mentio osculi, quod a Chloe ac-
 cepit Daphnis quodque in seqq. adeo praedicat?
 Quis vero patienter ferat hanc constructionem καὶ
 πολλὰ φιλήματα ἐγένετο. Τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπέληρη.
multaque intercesserunt oscula. Talia apud se nugaba-
tur? Nemo puto, qui aure non plane est surda &
 jacenti. Cogitabam olim τῇ μὲν ἔδωκε καὶ τὸν χιτῶνα
 καὶ ἥπρεσεν, ἢ ὃ αὐτῷ φίλημα ἐπεὶ ὃ ἐλύσατο καὶ μί-
 νος ἐγένετο τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπελήρη *ei dedit tuni-*
cam & petam, ipsa vero ei osculum: postquam vero
abluit corpus & solus fuit. singularem numerum
vocis φίλημα probat auctor p. 17. l. 21. p. 12. l.
21, 23, 29. &c. Neque nunc repudio hanc con-
 jecturam aliis certe longe praefarendam, cum lo-
 tionis & osculi necessaria hic mentio esse debeat,
 quae an paucioribus verbis fieri queat nondum
 perspicio. Non nimis tamen periculosa, quales
 pleraeque sine libris in locis lacuna laborantibus,
 conjecturae tribuo, libenter cum faciliori permu-
 taturus. Jam si ponamus haec a manu Longi pro-
 fecta, quam non dissimilem fuisse certo statuere
 licet, qua ratione cum his in concordiam rediges,
 quae reperiuntur lib. 2. p. 39. καὶ ἀγάζοντες τὸ ἐπι-
 κεινὸν ἡμέρας τὰς ἀγέλας εἰς νομὴν, ἐφίλησαν μὲν ἀλλή-
 λους ἰδόντες, ὃ μὴπω πρῶτον ἐποίησαν, καὶ ἐπέβαλ-
 λον τὰς χεῖρας ἐπαπαύσαντες? Vides disertis verbis
 cum adfirmare illos nunquam antea invicem se
 oscu-

osculatos fuisse quod tamen ante ipse de iis narra-
 vit? Non difficulter succurri potest legendo ἰδόν-
 τες, καὶ, ὁ μ. π. ἐποίησαν, ἀντιβαλλόντων τ. χ. π. oscula
 dederunt, alternatimque quod ante nunquam fecerant,
 in amplexus ruerunt. ut reddidit Interpres jam olim,
 sed referens ad utrumque. Dubitabis tamen, scio
 scio, an ita scripserit auctor, certe an vel ita de-
 fendipossit, cum tria haec amoris remedia oscu-
 lum, amplexus, & concubium amoris ignaros
 docuerat Philetas p. 37. conlata & p. 38. sed quid si
 ponamus oscula jam sumsisse Daphnidem a Chloë
 sua Philetam ignorasse, & mysteriis his, quorum
 sane rudissimi, eos plane nondum fuisse initiatos,
 & hinc tria illa remedia amantibus senem praescrip-
 sisse? ita tolletur omnis difficultas, & recte au-
 ctor sibi constabit. Enige, quod videbitur Lector,
 ego vera me dixisse persuasus sum, praecipue cum
 & lib. 1. p. 19. l. 20. adfirmat: ἐν περὶ πῶς ἡ διὰ τῆς
 εὐεργεσίας τῆς Χλόης ἐφίλει. quorum elegantissimum &
 satis adcuratum auctorem tam brevi oblitum fuisse,
 cum elabendi rima pateat, quare credam? Ne-
 scio an & huic numero adscribendus lepidissimus
 auctor Achilles Tatius lib. 8. p. 515. ubi de fon-
 te Stygis loquitur, per quem dijudicabant polluti
 tori accusatas: καὶ διὰ τῆτο ὅταν τις αἰτίαν ἔχη Ἀφρο-
 δίῳ, εἰς τὴν πηγὴν εἰσβάσθαι ὁπορεύεται. ἢ ἡ εἰς ὁλίγη,
 καὶ μέχρι πηγῆς μέσης. ἢ ἡ πλείους ἐγγράφαι τὸ ὄρεον
 γραμματεῖω μελάνθω δεδεμένον ἀφελθῆκατο τῇ δέρῃ καὶ
 μὴ ἀψευδῆ τὸν ὄρεον, μένει κατὰ χώραν ἢ πηγὴν αὐτὴ
 ψεύδεται, τὸ ὕδωρ ὀργίζεται, καὶ ἀναβαίνει μέχρι τῆς
 δέξης, καὶ τὸ γραμματεῖον ἐκάλυψεν. Id iudicium sub-
 ire coacta Melite, Thersandri uxor, ab ipso
 marito polluti tori accusata, fontis aqua non tu-
 mescente, omnibus probantibus absolvitur p. 519.
 Attamen antea lib. 5. p. 355. & 357. refert Cli-
 topontem cum ea rem habuisse victum lacrimis

precibusque infimis, in quas descendere Meliten vis amoris coëgerat. Viden' Lector haec minime sibi constare; quod si voluisset innocentiam mulieris omnibus testatam facere, alia ratione hunc, qui sane vindice dignissimus, nodum solvere debuerat, nec in artum desilire, unde pedem referre salva operis lege vix ipsi integrum erat. Fors tamen, candidos enim esse decet, elabendi aliamquam adhuc rimam patere Tatio iudicabunt acutiores, culpamque diluere conabuntur ex rite intellectis verbis p. 509. Προκαλεῖται Θέρσανδρος Μελίττην --- εἰ κεκοινώνηκεν εἰς Ἀφροδίτην τῷδε τῷ ξένῳ παρ' ὃν ἀπεδήμην χρόνον, εἰς τὸ τ' ἱερᾶς Στυγαὶ ὕδατος εἰσβάσαν, ἢ ἐπομοσαμένην ἀπηλαίχθαι τ' ἐγλημέτιαι. Hanc oblatam conditionem non spreuit Melite, ita enim auctor p. 511. ἡ δ' ἦ Μελίττη θαρρήσασα τῷ παρ' ὃν ἀπεδήμει χρόνον ὃ Θέρσανδρος, μηδὲν κοπὸν πρὸς αὐτὴν γεγονέναι πλὴν λόγων. Ἀλλὰ ἢ ἐγχευε ἔφη ταύτην δέχομαι τ' ἐπέκλησιν. Nuptias enim iniverat cum Clitophonte, non quidem cum peregre abesset, sed domum jam revertisset, ut patet ex lib. 5. p. 353. ut facile ipsi jurare fuerit absente marito virum se non passam, neque ipsa iurisjurandi ratio, quae habetur lib. 8. p. 515. adversatur. Hos dolos artesque Melites mulierum callidissimae Therсандrum virum naris non adeo emunctae latuerunt. Hoc modo si quis Tatum capiat, non dubito omnes in castra eorum transituros, qui absolvi posse contendant, quin vero ita capiendus, quamvis aliter olim senseram, nullus jam dubito. Majus jam opus moveo, ipsum Poëtarum principem Maronem, si pote, non plane absolvi posse evictum iturus. Hic in inferarum sedium descriptione lib. 6. v. 440. canit :

*Nec procul hinc partem fusi monstrantur in omnem
Lugentes campi. sic illos nomine dicunt.*

*Hic, quos durus amor crudeli tabe peredit,
Secreti celant calles, & myrtea circum
Sylvæ tegit. curæ non ipsa in morte relinquunt.*

His in locis Poëta conlocat infelicem Didonem,
quæ cum Aeneae adspectui se subtraxisset, ad
Sichæum maritum se recipit v. 472.

*Tandem corripuit sese, atque inimica refugit
In nemus umbriferum: conjunx ubi pristinus illi
Respondet curis, æquatque Sichæus amorem.*

At enim crudeli amoris tabe peresus non periit
Sichæus, sed a fratre Pygmalione, quem auri sa-
cra illa fames invaserat. Quo igitur hic constitu-
tus? an ex opinione Veterum mariti easdem
apud inferos sedes tenuere, quas uxor incolebat,
& ipsa fuerat merita? id si probari queat ocyus
absolvam elegantissimum vatem; at fieri id posse
nondum adducor ut credam. Puerile & vanum
esset effugium, si quis verbis Servii ad v. 474.
aut certe respondet curis par est mortis similitudine.
Ferro enim uterque consumptus est. uti vellet ad hæc
destruenda: nonne enim & Deiphobus ferro con-
sumptus, ipsiusque adeo uxoris Helenæ scelere
potiori jure hæc loca incolere deberet? & ta-
men ponitur in arvis ultimis, quæ bello clari fre-
quentant v. 477, & 494. Excipere non est Si-
chæum alia loca tenuisse, eaque invisisse forte
pristinam maritam, obstat enim ipse vates v. 431.

Nec verò hæc sine sorte datae, sine iudice, sedes.

Atque ita Servius ad v. 466. *quia post mortem tene-
bit alterum circulum, vivis fortibus scilicet, non amari-
tibus*

tibus datum. Quin diserte eisdem in locis constituit conjuges hos, ut patet ex v. 472.

*Tandem corripuit sese, atque inimica refugit
In nemus umbriferum: conjunx ubi pristinus illi
Respondet curis aequatque Sichaeus amorem.*

Quale enim hoc *nemus umbriferum*? nonne *myrica sylva* v. 443. & *silva magna* v. 451. vocata? id verissimum videtur, at monendum, ne quis Phoenissam Didonem a vulnere recentem, & certam sedem nondum adeptam huc & illuc oberrasse, atque ita etiam ad mariti circulum fugisse aliquis suspicaretur. Dein num majore jure lugentibus his campis adscribitur *maesta Eryphyle, crudelis nati vulnera monstrans*? an quia maritum Amphiaräum accepto monili prodidit Polynici? ita inquires, & ne alia cogitem facit Homerus Odyss. A. quo loco Ulyxes animas orco evocans ita loquitur;

Μαίεργον τε Κλυμένην τε ἴδον, συγερήν τ' Ἐριφύλην,
Ἡ χρυσὸν φίλος ἀνδρὸς ἰδέξατο τιμήντα.

Cujus versus a Clemente Strom. II. p. 388. adducti auctor latuit Munckero ad Hyginum fab. 73. Sed an ideo *durus amor* eam *crudeli tabe perdidisse* dici potest? non putem. Merito etiam quaerere licet de Coeneo, an quia olim femina ereptae virginitatis pretium a Neptuno accepit sexus mutationem, conmode a crudeli tabe peresa dici queat, cum certe, mea quidem sententia, magis locum meruerat in circulo virorum fortium, cum fortiter pro Lapithis contra Centauros pugnando non nisi ictibus fustium crebris superari potuit, notante praeter alios Servio ad v. 448. Videant acutiores an placeat Servii observatio ad v. 476. *In his enim quae dixit mixta sunt virtutibus vitia. In his autem quae dicturus est, nocensum poenas a pi-*

omn. segregat meritis. Nam inferi (ut diximus supra) humanam continent vitam: hoc est animam in corpore constitutam. Huec autem quae dixit, mista esse manifestum est. Licet enim in viris fortibus laudetur virtus, est tamen vituperabile alienum imperium caedibus occupare. Item amare privignum, crimen est: Virtus, maritum. An vero calculum addere libeat notae ad v. 444. Sane sciendum, loqui eum de amore generali, nihil enim interest, quid quis amet dummodo amore teneatur. ita sane omnes removeri possent difficultates, sed nihil est in verbis Poëtae, quod nos eo ducat, ut adeo ego non videam, quomodo sibi constet Virgilius, praecipue si urgeas verba. durus amor crudeli tabe peredit, quae nemini fere conveniunt. Aliud praeterea notavit Servius in verbis Poëtae v. 442, Notandum etiam (nam rarum est) quia cum masculino genere usus sit, ut, Hic quos durus Amor, tantum faeminarum ponit exempla, non quod desint viri: sed elegit sexum impatientem ad amandum. tamen paullo post & Sichaei facturum est commemorationem. Fateor rarius hoc esse, nec tamen desunt exempla, ut illa quae adduximus cap. xv. ita lib. x. Aeneid. v. 88.

*Nosne tibi fluxas Phrygiae res vertere fundo
 Conamur? nos? an miseros qui Troas Achivis
 Objecit.*

Ubi tamen Servius alio modo rem expedit. Adde quod & hic Sichaei mentio fiat. Idem vates in poena Ixioni assignanda vehementer variat, ut Georg. 3. v. 37. angues in ea memorat:

*Invidia infelix Furias, amnemque severam
 Cocyti metuet, tortosque Ixionis angues
 Immanemque rotam & non exsuperabile saxum.*

Libro autem Aeneid. 6. 601. atram silicem ipsi inminere tradit:

Quid

*Quid memorem Lapithas, Ixiona, Pirithoumque?
Quos super atra silex jam jam lapsura, cadentique
Imminet adsimilis.*

Et tamen mox v. 616.

*Saxum ingens voluunt alii, radiisque rotarum
Districti pendent.*

Non mihi latet Virum Eruditum in Observ. Mist. Vol. I. p. 272, & p. 390. & praecipue Vol. III. p. 309. & seqq. ingenti exemplorum ex omni antiquitate sedulo conlecto numero id agere, ut unius Codicis, in quo *orbes* legitur, scripturam defendat, sed parum, quod paece ipsius dixerim, ista me movent, ut mendosum locum putem, praecipue cum & Servii aetate jam ita lectum, ut patet ex ipsius nota: *ANGUES*] *quibus religatus ad rotam est, postquam illicitos Junonis petivit amplexus. ut & quae habet ad 6. 601. ad inferos trusus est, & illic religatus ad rotam circumfusam serpentibus.* Inmerito hic Scholiastem quod vellem ostendisset Vir Eruditus, interpolatum esse p. 311. objicitur, cum & idem tradat altero loco jam adducto, in quo legere potes *quibus circumfusam religatus ad rotam est.* ut non sit ratio, si ita capies Poëtam, quod p. 320. de Latinitate dubitetur. Jam vero, quod jactat Vir Eruditus p. 313. nullum e Latinis Poëtis unquam recedere a nota Mythologia, & idcirco verisimillimum esse Virgilium scripsisse *orbes* non *angues*, quodque p. 318. satis audacter adfirmat nullam esse differentiam in authenticis scriptoribus, aut qui ante Virgilium vixerant, omne illud vanum & nimis praecipitanter effusum certissime patet ex v. 601. jam adducto, ubi vides ipsum Virgilium diversam ab omnibus aliis & se ipso sequi sententiam, ut adeo ego rejicere vulgatam

gata non ausim lectionem. Optime Servius ad v. 616. *Ixionem dixit ut alibi ostendis* Atque Ixionii vento rota constitit orbis. licet supra dixerit Quos super atra flix. Nam de his fabulis variae sunt in ipsis authoribus opiniones. summo mirari opere licet tam evidentem Virgilii locum omnes fuisse praetervectos. Ceterum tortos orbes latine dici cum viro Eruditissimo Vol. I. p. 272. in nota, non ausim negare, cum ita Cicero in Arateis loco citato Vol. III. p. 316.

Tam tornare cete contortos possiet orbes.
Misso Virgilio pergo ad Valerium Flaccum lib. 2. ubi navigationem Argonautarum describit a v. r. ad v. 17. ubi Pallenen ipsis adparuisse adfirmat, & digressionem de Gigantum pugna absoluta v. 34. occasum solis memorat:

*Jamque Hyperionius metas maris urguet Hiberi
Currus, & evectae prono laxantur habenae
Aethere; cum palmas Tetbys grandaeva sinusque
Sustulit; & rupto sonuit sacer aequare Titan.
Auxerat hora metus.*

Metum hunc in sequentibus luculentius pingit, tantumque fuisse vates nobis refert, ut vix trepidantes confirmare potuerit Typhys. Haec ne prima nox in mari iis vigilata? si negas interrogare libet, cur adeo Heroes trepidant, ubi nullum ipsis periculum immineat? si adfirmes te refutabo ex oratione Tiphysos v. 48.

*Non hanc, inquit, sine numine pinum
Dirigimus; nec me tantum Tritonia cursus
Erudiit; saepe ipsa manu dignata carinam est.
An non experti, subitus cum luce fugata
Horruit imbre dies? quantis, pro Juppiter, austris
Restitimus? quanta quoties & Palladis arte
Incaustum decimae cecidit tumor arduus undae,
Quando*

Quando enim haec omnia acciderunt? unone die toties luctati cum spurcissima tempestate cujus nemo nedum ipse Valerius meminit, imo quae reliquis Poëtis adversa est? certe Orpheus Argon. v. 359.

Καὶ τότε δὴ λίγυν ἔρον ἐπιπροέηκε νέεσθ
Ἥρῃ Ζηνὸς ἄκοιτις. ἐπείγεται δ' εἰς πλόον Ἀργαί.

Vix etiam iter, certe ut ab Orpheo describitur, tantillo tempore tam longinquum conficere potuerunt, praecipue si adeo cum tempestate luctati componant haec quibus volupe est, & de tam bono luto praecordia Titan finxit: ego me non expedio, putoque Poëtam nostrum non cohaerere & plane dissona canere. Statium etiam dictorum non semper fuisse memorem docuit Eruditissimus Marklandus ad Sylv. 4. l. 28. & lib. 2. Sylv. l. v. 181. quae referre non vacat, ut adeo mirer virum acutissimum lib. 4. Sylv. 6. v. 17.

O bona nox! junctaque utinam Tirynthia luna!

junctam lunam cum Cruceo interpretari tripliciter, quia ita ipse Poëta Theb. lib. 6: 289. & 12: 301. a qua sententia discedendum non putat, cum explicationem ferat vox *juncta*, quae est continuata, inque quamvis longitudinem rejecta, ut 2. 6. *junctum stemma*, longe continuatum, a proavis demissum. Ego tamen facio cum Gronovio Diatr. cap. 43. p. 281. qui, mea quidem sententia, Cruceum recte reprehendit, cum nemo ita *jungere noctem, lunam* &c. usurpavit. Fateor sententiam eorum cui tres noctes junctas volunt esse vulgatiorem, quippe quam secuti Orpheus Argon. l. 118. Achilles Tatiüs lib. 2. p. 145. Nonnus lib. 7. p. 208. l. 17. lib. 25. p. 656. l. 7. Lycophron pluresque alii, sed tamen & altera suos habet patronos

tronos Senecam, Propertium, Capellam, quos debemus indicio Diligentissimi Meursii ad Lycophr. v. 33. Hanc quin secutus hoc loco sententiam Poëta nullus dubito, praecipue quia Poëtarum nullis in rebus major inconstantia, quam similibus. Ne longius abeam Ausonius Perioch. Odyss. 17. bigas dat:

Jam coelum roseis rutilat Tithonia bigis

Ita recte emendat Marklandus ad Stat. 4. 6. 16. Vulgo Tritonia. sic 8 Iliad.

Aurora in croceis fulgebat lutea bigis.

Quae sumta ex Virgilio lib. 7. 26.

Aurora in roseis fulgebat lutea bigis.

An scribendum croceis ex Ausonio? in Eclogis croceo mutabit vellera luto. non tamen damno vulgatam Secutus hanc sententiam inter alios Valerius Flaccus lib. 2. 261.

*Regina, ut roseis Auroram surgere bigis
Vidit.*

Idem tamen Ausonius Perioch. 8. ipsi dat quadrigas:

Jam coelum rutilat roseis Aurora quadrigis.

Nec non Virgilius lib. 6. 535.

*Hac vice sermonum roseis Aurora quadrigis
Jam medium aethereo cursu trajecerat axem.*

Bono judicio hanc sententiam adoptavit vir summus Hugo Grotius in mollissima Elegia, qua hiemis comoda cecinit:

T

Dicite,

*Dicite, Chaldaei, raseis cur veſta quadrigis
Tardior hiberno tempore surgat Eos?*

Eodem modo Poëtae Nocti modo quadrigas, modo bigas dant, ut docuit Elegantissimus Broekhusius ad Tibullum lib. 2. El. 1. v. 87. qui putat haec conciliari posse, se aestate quadrigis, hyeme bigis vehi fingatur, quam vocem ore ipsius excidisse nollem, cum ex adductis exemplis id minime pateat. ita cum Claudianus de R. P. lib. 1. v. 275. canit:

*Merſerat unda diem. ſparſo nox humida ſomno
Languida caeruleis invexerat otia bigis.*

Unde ipsi conſtitit de hyeme fermonem eſſe? ex loco Virgilii lib. 5. 721, contrarium patet:

Et nox atra polum bigis ſubveſta tenebat.

Hyemem enim non intelligi abunde conſtat ex toto libro. Confer. v. 79, 102, 660. &c. fateor tamen favere Broekhuſio lib. 4. v. 309. ubi Dido Æneae objicit:

*Quin etiam hiberno moliris ſidere claſſem,
Et mediis properas aquilonibus ire per altum
Crudelis?*

Post infelix enim Eliſſae fatum ſtatim Siciliam venit Aeneas, ut patet ex filo carminis nemini non noti. Sed forte hic Poëta non ſatis omnia rite perpendens fermonem hunc adſinxit Didoni quacunque rationes libenter objecturae perfidiſſimo hoſpiti. Quicquid ſit idem vates Culic. v. 291. diſertis verbis bigas Nocti tribuit tempore minime hyemali:

T

Jam

*Jam quatit, & bijuges oriens Erebo cit equos not.
Et piger aurato procedit Vesper ab Oeta:
Cum grege compulso pastor duplicantibus umbris
Vadit, & in fessos requiem dare comparat artus.*

Contra Eruditissimus Sannazarius de Partu Virgini-
nis lib. 2. v. 309. nocti, qua Christum mater eni-
xa, hyemali quadrigas dat:

*Tempus erat quo nox tardis inuicta quadrigis
Nondum stellas mediis pervenit Olympi
Ad metam.*

Referri huc potest quod Diana modo cervo vaha-
tur uno, modo duobus, ut apud Claudianum 2
Cons. Stil. 286.

Cervi currum subiere jugales.

V. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Dian. v. 106.
Phil. Buanarroto in Observ. Histor. ad numis-
mata quaedam antiqua maximi moduli Tabul. vir.
ubi binis vecta cernitur Diva. V. Biblioth. Sikii
Tom. V. p. 609. Quadrigas dat Nonnus Dionys.
lib. 48. p. 1274. l. 12.

*Καὶ ἔρτα καὶ δῖπε κέρη,
Ἄστερος ἐζομένη καμάδων τετραζυγῶ διφρα.*

*Et montes reliquit virgo
Diana cervarum bigis insidens.*

Ita reddit Buanarroto satis inperite, certe admo-
dum inconsiderate, cum vetus interpretatio insi-
dens *quadrijugo currui* recte se habet. Ovidius Me-
tam. xv. 656. Aesculapio longam barbam dat & ta-
men juvenem vocat v. 642. & Fast. 6, 735. no-
tante Viro Docto in Obs. Misc. Vol. II. p. 230.
Summo jure in classem hanc refero auctorem Con-
fessionis Fidei, quem Trithemius, Vallinus ex tri-
bus

bus MSS. Fabricius aliique Boëthium haëtenus crediderunt, recte an secus alias forsan videbo, cum stylus incomtus, & barbarus saepe, aliaque nimium quantum discrepent ab elegantis & eruditione Boëthii: hic enim p. 290. edit. Leid. A. 1671. De Ario, Sabellianis & Manichaeis locutus addit: *Sed de his haëtenus; suo enim loco ponentur, sicut ordo necessarius postularit. At toto libello evoluta frustra nihil reperies. ita p. 293. Tandem Deus, Aegyptii Regis dominationem despiciens, diviso mari rubro, quod nunquam ante Natura ulla cognoverat, suum transduxit exercitum ductore Moyse & Aaron. Postea igitur, pro eorum egressione altis Aegyptus plagis vastata est, quum nollet dimittere populum. Haec manifesto sese evertunt, & ridicula sunt: quomodo enim Aegyptus, quum populum demittere nollet, postquam egressus jam ille, plagis vastari potest? sensus constaret si legeres posteaquam pro eorum oppressione &c. sed hoc esset secare non solvere nodum. Quid si Historiae Sacrae inperitus scriptor Aegyptum plagis perculsam ante Israëlitarum demissionem (nam respici ad exercitum in mari rubro submersum vix videtur) quod nos novimus ante accidisse, putaverit? Hoc non adeo mirabitur, qui totum libellum perlegerit, cum hujus farinae alia existent luculenta monumenta ex. gr. p. 294. Et quum multis annis multas quoque gentes per viam debellassent. Gentes sunt populi, ita p. 295. de Juaeis: ut praedisatio salutaris non jam in una tantum gente, sed orbi terrarum praedicaretur. Sed tres quatuorve populos victos ante Jordanis transitum novimus: haene multae gentes? Sequitur: Descendit itaque ab eo (Davide) per singulas successiones regium stemma, perductumque est usque ad Herodis tempora, qui primus ex gentibus memoratis populis legitur imperasse. Regium igitur inperium non in capti-*
vitate

vitate Babylonica expiravit? fors & aliud latez.
 videtur putasse posteros Davidis continua succes-
 sione imperium tenuisse, quam puerilis autem hic
 error sit, patet vel ex Maccabaeorum principa-
 tu, quos e tribu Levi, non Judae oriundos fuisse,
 quicquid alii nugentur, certissimum est. V. Vir E-
 ruditiss. Georg. Eric. Phaletranus de Ablat. Sceptr.
 Judaici in Syntagm. Var. Diss. rar. Graevii cap. 3.
 Atque haec loca sufficere possunt. Addam breviter
 quaedam, quae alii occuparunt. Propertius lib. 1. 1. 1.

*Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis,
 Contactum nullis ante Cupidinibus.*

Et tamen, monente Broekhusio, lib. 3. 13. v. 5.
 in Lycinna amoris tyrocinium se posuisse narrat:

*Ille rudes animos per noctes conscia primas
 Imbuit, heu nullis capta Lycinna datis.*

An primas noctes Poetae forte dedit Lycinna,
 quamvis prima oculis suis ipsum Cynthia ceperat?
 Judicent acutiores. Justinus lib. 1. cap. 2. §. 9.
 de Semiramide: sed & Indiae bellum intulit; quo
 praeter illam & Alexandrum Magnum nemo intravit:
 cum tamen lib. 12. cap. 7. Herculis & Bacchi ex-
 peditiones longe anteriores memoret, observante
 acutissimo Tan. Fabio. Sextum Empiricum modo
 πομπη nullum πρεσβύτερον existimare se, modo pro-
 babile esse alios ante eum poetas & suo tempore
 fuisse sed ab ejus splendore obscuratos scribere no-
 tat Ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 64. quem
 & de Luciano vide p. 80. in fine. de Strabone
 V. Modium ad Justinum lib. 1. cap. x. §. 5. de Ae-
 liano Jac. Perizonium in erudita praefatione. Cum
 vero toties optimos scriptores dictorum non satis
 memores fuisse apertum sit, dubito an recte Pha-
 letranus lib. cit. p. 390. locum Hieronymi ad So-
 phoniae

phoniae cap. 1. Quia semel tropologico exponere coepimus visitabit dominus in adventu & passione Salvatoris: i. e. in die hostiae filii sui, super Pontifices, & super Sacerdotes populi Judaici, & super domum regiam. Usque enim ad illud tempus perseveraverunt Reges Judae de stirpe Davidis secundum prophetiam Jacob: non deficiet Princeps &c. Post hostiam enim Domini sublatum est regnum de Judaeis. resecta, ut loquitur, pannosa glossatoris lacinia a purpura Hieronymiana legere jubeat p. 409. Reges secundum prophetiam Jacobi post &c. quia Hieronymus ad Jerem. cap. 22. dixerat: Joachin non successit Rex filius, sed fuit in captivitate & Salathiel, & Zorobabel; & usque ad Christum nullus regiam obtinuit potestatem. Omnes enim fuerunt captivi, & nullus deinceps de stirpe Davidis in terra Judae tenuit principatum. Non raro tamen haec librariorum flagitia. Dictys Cretensis de B. Troj. lib. 1. p. 8. Interim paucis post diebus, Alexander cum supradictis comitibus venit, Helenam secum habens. respicit ad p. 4. Per idem tempus Alexander Phrygius, Priami filius, aliisque ex consanguinitate comitibus, Spartae in domum Menelai hospitis receptus. ubi in vulgatis cum Aenea aliisque contra MSS. & historiam. scribendum igitur Glaucio Antenoris, quem infra comitem hujus expeditionis. refert poenasque morte luisse, recte monet Doct. Josias Mercerus. Aliquando & inmerito culpata Poetae, ut Statius a viro Erudito in Obs. Misc. Vol. I. p. 339. sed recte explicatus in nota addita.

CAPUT XVII.

Repetitio vocum invenusta. Contra Perizonium defensio locus Aeliani. Faciem velabant pudore adfecti, in caput summa vestis parte adtracta. Ἐφ' ἑαυτοῖς pro eis, pro noster, nec

nec non vānus. Auctor ~~et~~ Σαλβικίας leviter correctus
 Varia in Hesiodo lectio. ~~Θρύζου~~. Gijoti emendatio in
 Hesiodo rejecta, aliaque. Ἀγριαὶ οἶδμα. Παφλῆζαν ver-
 bum ab Hippocrate fictum perperam statuit Weitzius.
 Fervere, fervor &c. Heinſii emendatio in Tiballo non
 recepta. Temporum diversitas multis exemplis demonstrata.
 Aristænetus ter defensus a correctione Pautoli, Statius a
 Marklandi, Justinus a Schefferi, Hyginus a Munckeri
 emendationibus. Reprehensus Scholiastes. Aequora curre-
 re, aliaque. Tentatus Ovidius. Defensus Propertii lo-
 cus contra Marklandum. Aura puellæ. Horatius expli-
 catus. Diphtbongos αἰ & οἰ corripit sequente consona contra
 Bentlejum, & Arnaldum ostenditur. Oraculi apud Eu-
 sebiū lectio defensa. Tentatus Tryphiodorus. Orphei lo-
 cus defensuſ, & emendatus. Ἀλμα mare. Defensus He-
 ſiodi locus, ut & Veteris Poëtæ apud Diodorū Siciliū
 nec non Manethonis contra Arnaldum. Emendatio in
 Hæmoro confirmata contra Jensen.

191. **H**ἵεαιν παρέασιν. Praecedit ἐδὲ μοι ἐγγυὶς
 ἵεαιν δμήλικες. repetitione plane auribus
 ingrata atque invenusta, cui geminam observo a-
 pud Aesianum Var. Hist. lib. 2. cap. 4. ὁ Μενά-
 ληπας ἦεν ἐπὶ τῇ Μάλπεν, ἢ ἀμελόμεν εἰ μόνον καὶ
 τὸν ἐννα τῇ Καρτίαν τὴ βελῆς, αἰεὶ ἢ αὐτὸς τῇ
 ἐπιβελῆς. ubi cum in MS. βελῆς invenisset Ob-
 Perizonius pro ἐπιβελῆς hanc vocem expungit.
 Nolle factum. Ultimum hujus versus hemisti-
 chium habes & apud Nonnum lib. 4. p. 122. l. 4.
 194. εἴς φάμεν ῥοδέην ὑπὸ φάρῃ κρυπτε παρρηῇ.
 faciem enim velare pudore adfectis in more est.
 Nonnus lib. 42. p. 1098. l. 22.

Παρθένος αἴσανεν ἕρμα φυλακομένη Διούσας

Φάρει μαρμαίψουσαν ἐν ἔκρυψε παρρηῇ.

Orpheus Argon. v. 1229. de Medea:

Αὐτὰρ ἐπεὶ Μήδων ἐσίδρακεν ὀφθαλμοῖσι,
 Αἷτι καλυπτομένην, ἱανῶ δ' ἄμφεσχε παρὰς
 Αἰδομένη· χλαῖρδ' γὰρ ὑπὸ στέροισι ἀκάλυκτα.

Hesiodus in Ἔργων v. 198.

Λευκοῖσιν Φάρεας καλυψαμένῳ χροῶα καλὴν,
 Αἰθανάτων μετὰ Φῦλ' ἵτην, περὶ λυπόντ' ἀνδράσι,
 Αἰδώς ἢ Νέμεσις.

Ubi nota primam vocis Φάρεος syllabam conripiscus ac apud Orph. Argon. 963. Homer. Odyss. 8. 84. Musaeum h. l. aliosque. Caput autem prae pudore tegere volentes summam in illud vestis partem adtrahebant, ut monuit Ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 114.

195. Σφετέροις δ' ἐπεμέμφετο μύθοις. Nota σφετέρως pro ἰδὲ usurpatum. Erudite post Casaubonum contra Grammaticos recte ita dici ostendit Doctiss. Spanhemius ad Callimachum Hymn. in Del. v. 233.

Καὶνὴ δ' ἔδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἔδρης.

V. & Stephanus Thes. L. Gr. T. I. p. 1070. Budaeus Comment. l. Graec. p. 37. Pro postea occurrit σφωίτερος apud Nonnum lib. 5. p. 160. l. 15.

Μορφὴ θνητὸς ἔχει με, ἢ ἄνθρωπος ἦτορ αἰέτω.
 Σφωίτερόν ποτε θῆρες ἐπισυναχέουσιν ὀλέθρῳ.

Σφέτερος pro ὑμέτερος occurrit apud Hesiodum in in Ἔργων v. 2.

Δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πάντε' ὑμνεῖν.

Quod inter Solæcismos circa Pronomina commissos referens Auctor πρὸς Σολαικίας editus a Cel. Valkenaerio p. 201. αἱ τις inquit, ἐπὶ μὲν δ' πρῶτος σφωίτως λέγοντες (scribendum λέγω τὸ vel λέγοιτο τὸ) ὁμοίως,

ὕμεις, ἐπὶ δὲ δευτέρῃ προσώπῳ τάξαι ἀντωνυμίαν ἢ ἀρμόζουσαν τριτῷ προσώπῳ. ὡς παρ' Ἡσιόδῳ,

Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνεῖσθαι.

Ἀντὶ δὲ ὑμέτερον. Notandum hunc locum tueri sententiam H. Stephani, qui solius Eustathii auctoritate compulsus reposuit Δί', quamvis ego potius accedam J. G. Graevio Lect. Hesiod. cap. 1. legenti cum omnibus Codd. δὲ. Addo locum Phavorini: σφέτεροις ἀντωνυμία ἐστὶ τρίτῃ προσώπῳ, ἀντὶ δὲ ταῖς ἐκείνων, καὶ αἰεὶ τίθεται ἔτω. Ἡσιόδος δὲ ἐπὶ δευτέρῃ αὐτὸ ἵσταται, ἐν τῷ σφέτερον πατέρ' (πατέρ') ὑμνεῖσθαι, ἀντὶ δὲ ὑμέτερον. Idem ibid. σφέτερον πατέρ' παρ' Ἡσιόδῳ καίται ἀντὶ δὲ ὑμέτερον καὶ σφέτερον ὁ πολλοὶ ἔχουσιν· ἐὼν δὲ ὁ μόνον ἔχει τις. Usus hunc jam notavit Stephanus in Thes. L. Gr. T. I. p. 1071.

197. Φράζετο Scholiastae recte exponitur ἐβυλένετο, διανοεῖτο. ita Coluthus de R. H. v. 56. & 60. Tryphiodorus v. 250, & 401.

Αἴ' ἤδη μοι φράζεο, τάδε γινώσκετε πάντες,
καὶ νεφέλην λυπέοιτο * βλαψίφρονος ἄτης.

Variis modis subplere lacunam posses legendo τόσῃ, vel τῶν vel casu secundo τόσης & τ. vel potius θόοι. Nonnus lib. 37. p. 954. l. 14. lib. 41. p. 1068. l. 11. Homer. Iliad. ε. 3. 470. &c. x. 358. P. 144. E. 411, 430. ita Graevius in Hesiodo Theog. v. 532. legit.

Ταῦτ' ὅρα φραζόμενος τίμα ἀειδείκετον υἱόν.

Vulgo ἀζόμενος. Gujetum false Critica hic grassantem & totum versum tollentem non moror.

201. Πάρθενε κ. τ. λ. Colorem duxit e Nonno lib. 4. p. 118. l. 9.

Παρθένε, τί τρομέεις; σὺ μὲν εἶαε ποντοπορεύσῃ,
 Στυγνὸν ὕδωρ πλώσῃ· σὺν ἱμερόεντι δὲ Κάδμῳ
 Ὠκεανὸν περίμετρον ἐγὼ κατὰ χεῖμα περήσω.
 Μὴ τρομέεις αἰλὸς οἶδμα βαρύδρομον.

Prius hemistichium habetur lib. 42. p. 1100. l. 2.
 Cum sermone autem Leandri, quo fidelissimum He-
 ronī animum, & quaevis pro ea ferre paratum
 promittit, conferri poterit Tibullus lib. 4. l. 193.
 Lucanus lib. 1. 367. cum hoc loco compara &
 Coluth. v. 288.

Ἦς ἔνεκεν τέτληκα ἢ οἶδματα τόσσα περήσαι.

Ibid. Ἄγγελον οἶδμα. ita Achilles Tatiuss lib. 3. p.
 165. τὸ δὲ ἄγγελον ἐσορᾷτο δὲ κύματος. Judas in ep. v.
 13. κύματα ἄγρια θαλάσσης ἐπαφρίζοντα τὰς ἰαυτῶν
 αἰσχύναι. Notavit hunc usum in verbo ἀγελίανω
 Jul. Pollux 1. 9. 109. ἢ κύματα κατέρρει, μέτεπιπ-
 τεν, ἐνέπιπτεν, ἡγελίανω, φελκίδης ἦν ἡ θαλάσσω.
 Nonnus lib. 6. p. 198. l. 23. dixit

Ἄπλοος ἀφριόωντι ῥοῇ κυμαίνεται αἰθήρ.

204. Εἰ πνεὶ παφλάζοιτο. *Etsi igni ferveat.* Hoc
 significatu verbum frequenter occurrit apud Non-
 num, ut lib. 4. p. 130. l. 7. lib. 6. p. 190. l. 18.
 lib. 7. p. 102. l. 24. &c. Orpheum Argon. v. 687.
 Achilles Tatiuss lib. 3. p. 159. dixit: ἐρρόχθω τὸ
 κῦμα, ἐπάφλαζε τὸ πνεῦμα. quemadmodum l. Sal-
 mas. p. 588. alii ἐπάφειζε. Turpissimus autem er-
 ror est Weitzii ad v. 91. in Comment. Parei ad. v.
 82. scribentis παφλάζην esse verbum fictum ab
 Hippocrate, qui eo nomine designare voluerat
 τὰς πταίοντας ἢ ἐπαναλαμβάνοντας ἐν τῷ διαλέγεσθαι
 notante Galeno. verum est Galenum in Expositio-
 ne Antiquarum dictionum Hippocratis usum hujus
 verbi notare, sed non ut inventi ab Hippocrate,
 cum

cum jam usurpatum sit Orpheo, nec non Homero ll. N. 798. ut vel ex Stephani Thes. L. G. F. IV. p. 163. patet. Eodem autem usu occurrit apud Latinos *fervere*, *fervor*, &c. ut apud Ovid. Her. ep. 18: 26. Virg. Aeneid. 7. 23. Lucan. 5. 234. 6. 67. Stat. 1. Sylv. 3. 29. Boëthium de Cons. Phil. 2. 3. xi. Adde, quae ex Nic. Heinsio notavit Graevius ad Flor. 2. 2. §. 5. *Sed adeo non est exterritus, ut illam ipsam ferventis aestus violentiam pro munere amplecteretur.* quam emendationem Tollius & Begerus, qui in textum invexit, probant. Ego vulgatam lectionem *ruentis* nondum sperno ob locum Virgilii xi. 625. apud Dukerum. Tibullus Paneg. Messallae v. 72.

*Illum inter geminae nantem confinia mortis,
Nec Scyllae saevo conterruit impetus aë,
Cum canibus rabidas inter freta sorberet undas.*

Sic edidit Broekhusius secutus Heinsium ad Ovid. Am. 2. 16. 26. hic tamen Advers. 1. 13. p. 142. magis probat *ferveret*; mihi secus videtur. Quamvis enim *fervere* hoc significato occurrere recte ibi doceat vir Acutiss. diversissima tamen sunt *unda*, *fretum fervet* & *Scylla fervet undas*, cujus verbi activo significato positi exemplum desidero. Idem vir Erud. Senecae Thyest. 7. 68. *fervens ahenum* reddidit Advers. 1. 4. p. 43.

Ibid. Εἰσέταί & παφλαζοίτο diversis temporibus a Poëta hic posita observari velim, cujus rei quamvis non adeo raræ quaedam, quae notavi, exempla in medium adtulisse operae erit, quia nec ab his locis unguis suas abstinere norunt nonnulli; ita Herodotus lib. 1. cap. 1. Παρσέων μὲν νυν αἱ λόγιοι Φοίνικας φασὶ γένεσθαι τῇ διαφορῇ αἰτίαις, τῆς γὰρ --- ἐπιθέσθαι --- ἐσαπικνέσθαι --- διακτιθέσθαι --- ἐλθεῖν --- ἀνέεσθαι. ita cap. 4. cap. 22. aliisque locis. Achilles

chilles Tattus lib. i. p. 145. ὁ δ' ἵππος, ῥύμη θέν, ἐκτρέπεται τ' λεωφόρῳ, καὶ ἐς ὕλην ἐπήδησεν, καὶ ἐνθὺς τ' ἀθλιον Χαρμυλίου περιρρήγνυσι δένδρῳ. Matthaeus cap. 26. v. 26. Ἐσιόντων δ' αὐτῶν, λαβὼν ὁ Ἰησοῦς τ' ἄρτον καὶ εὐλογήσας, ἔκλασε, καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς, καὶ εἶπε. Homerus Iliad. B. 179.

Ἐξυς ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐν δαίδαλα πικρά.

Sequitur

Χρυσείης δ' ἐνετῆσι κατὰ σῆθος περναῖτο.
Ζώσατο δ' ζώνην ἱκατὸν θυσαύνοισ ἀεγρυῖαν

Neque in diversa abeunt Latini. Valerius Flaccus 2. 110.

*Laeta mari tum signa refert, plenasque movebat
Armentis nuribusque rates, it barbara vestis
Et torques insigne loci.*

Ita & lib. 2. 7.

*Templaque Tifaeae mergunt obliqua Dianae,
Jam Scyathos subsedit aquis, jam longa recessu
Sepias, attollit tondentes pabula Magnes
Campus equos.*

Ibi Pius monet quosdam legere recedit, sed recte objicit Burmannus tum quoque legendum *subsedit*. Claudianus de R. P. 3. 396.

*Compresso mons igne tonat, claususque laborat
Molciber. Obducti nequeunt haerere vapores.
Coniferi micuere apices: crevitque favillis
Aetna novis? stridunt admissa sulfure rami.*

Vid. & 2. 173. & 322.

Regi-

*Reginam casto cinxerunt agmine matres
Elysiae, teneroque levant sermone timores,
Et sparsos religant crines, & vultibus addunt
Flammea sollicitum praevelatura pudorem.*

Adde Carmen quod exstat apud Fulgent. Myth. r. p. 23. Rosweytham v. 3. p. 711. v. 661. p. 723. v. 665, & 785. Facile igitur vel me tacente quivis videt quid tribuendum sit violentis illis & absonis correctionibus Jo. Corn. du Pauw, qui satis pro inperio, ubi simile quid in Aristaeoneto deprehendit, ocysus ejectum in pessimo sane instituto. Sic lib. 1. ep. 9. p. 56. pro ἡ δὲ ὥσπερ ἀλγῶσα λαθροῖω σώματι προσάγει τὴν χεῖρα καὶ τὰς ἐαυτῆς πεφίληκε δακτύλους. malit προσῆγε vel πεφίληκε. epist. 10. p. 58. pro Καὶ τοῖς ὄμμασι Χάριτες ἢ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δεκάς. Scribendum jubet περιχορεύει, credo quia sequitur ἐκόσμεν. Sed & praecesserat καὶ μὴ, ἀπασι τοῖς ἐαυτῆς φιλοτίμως ἐκόσμηκεν Ἀφροδίτη. mox pro τὴν νέον ἐκόσμεν ὀφθαλμοί -- καὶ φυσέως ἔρευθος ἐνανθὺς, ἐπίτρεχον ταῖς παρρηαῖς. mavult ἐπέτρεχον. Sed nonne admitti posset ellipsis verbi substantivi? Dubito quoque an servari non possit vulgata Statii lectio lib. 2. Sylv. 7. 77.

Et qui per freta duxit Argonautas:

Et qui corpora prima transfigurat.

Ubi Vir Eruditus Jer. Marklandus legit *ducit*. id certissime scio labi Schefferum, cum in Justino lib. 1. cap. 4. §. 4. pro *Cambyfi mediocri viro in matrimonium tradidit*. legit cum Angl. Cod. *tradit*, quia ita loqui amant Historici, & sequitur paullo post *tradit*, quae ratio quam sit incerta nemo non perspicit. Quid? eodem capite §. 7. sequitur *Pastori regii pecoris puerum exponendum tradidit*, cum prae-

praecessit infans datur occidendus Harpago. Quid vero disertius loco cap. 6. §. 8. *Astyages meritum sui in Harpagum oblitus, summam belli eidem committit: qui exercitum acceptum statim Cyro per deditionem tradidit, regisque crudelitatem perfidia defectionis ulciscitur?* Minus etiam necessaria emendatio Munckeri in Hygino cap. 8. *Antiopam vincitam abduxit in Citheronem: parit geminos & reliquit. ubi legit reliquit.*

205. Μετανεύμενος ἱυρήν. *adiens cubile recte redditur, sed a Scholiasta ἐνευφρονόμενος, quod nihil huc facit.*

208. Νήξομαι Ἐλθέποντρον. *Imitati hunc loquendi morem Latini, ut Virgilius Aeneid. 5. 235.*

De, quibus imperium est pelagi, quorum aequora curro.

Ovidius Amor. 3. 6. 29.

*Quid? non Alpheon diversas currere terras
Virginis Arcadiae certus adegit amor.*

Ita legendum forte emendatione, ut videtur, certiori, certe faciliori, illa, quam dedit Marklandus ad Stat. 4. Sylv. 3. 20. *diversas quaerere terras ex sensu & Virgil. Aen. 3. 4. ut ait. Tueri tamen Vulgatam lectionem posses loco Ovidii Heroid. 18: 6.*

Currere me nota nec patiantur aqua.

Qualia loca sunt plurima. *iter gradi dixit Hyginus fab. 38. euntes cogebat, ut secum arborem pinum ad terram flecterent. ubi plura dabit Munckerus, ut & Burmannus ad Valer. Fl. 4. 689.*

*Contra omnes validis tenui discrimine remis
Pergero iter.*

Nec non Elegantissimus Broekhusius ad Propert. 2. 21. 21.

Ino etiam prima terras aetate vagata est.

Qui & redire iter dixit lib. 2. 20. 73.

*Si modo clamantis revocaverit aura puellae
Concessum nulla lege redibit iter.*

Nollem hic Acutissimus Marklandus pro *revocaverit* *aura p.* ad Stat. 5. Sylv. 3. 59. repositum ivisset *revocarint ora*, cum ista lectio minus venusta prae altera merito sordeat. Quid voluerit vates politissimus nemo melius explicabit suavissimo Secundo Basio XIII.

Cum tu suaviolum educens pulmonis ab imo

Afflasti siccis irriguum labiis :

Suaviolum Strygia quod me de valle reduxit

Et jussit vacua currere nares senem.

Et mox:

Pars animae, mea vita, tuae hoc in corpore vivis,

Et disapsuros sustinet articulos.

Quae tamen impatiens in pristina jura reverti

Saepe per arcanas nititur aegra vias.

Ac, ni dilecta per te foveatur ab aura,

Fam collabentes deserit articulos.

Ita Basio XVI.

Et vitam tibi longi

Reddam afflamine basii.

Ita Euhemerus apud Aristaeon. lib. 1. ep. 12. p. 82. τὸ ἀεὶμα ἡδὺ puellae suae laudat hinc intelligendum puto Horat. Carm. 2. 8. 21.

Te suis matres metuunt juvencis,

Te senes parci, miseraeque nuper

Virgines nuptae, tua ne retardes

Aura maritos.

Ridd

Ridiculus est Acron dum notat: *aut facilitas, quæ in amorem trahuntur: aut unguentorum odor, ut ipse superius: Auræ fallacis.* nec non Servius ad Virgil. Æneid. 6: 204. *Splendorem* interpretatus.

213. Ὅψομαι δύντα Βούτην. Sententiam meam de hoc loco in notis supra satis exposui; nunc promissi memor facile vulgatam lectionem potuisse servari, si tantum correptio Diphthongi *αι* sequente consona obsisteret, ostendere conabor. Post Casaubonum in Lection. Theocr. cap. 18. p. 275. Salmasium, aliosque prae caeteris Cl. Jensium Lection. Lucian. lib. 2. cap. 6. animose hanc causam egisse contra dissentientem Rich. Bentlejum ad Callim. H. in Jov. v. 87. hujus tamen sententiae contra Jensium acerrimum vindicem extitisse Georg. Arnaldum Anim. Crit. cap. 6. p. 29. & seqq. quis nescit? Nondum tamen meum ad sensum Eru- ditissimi viri sententiam inpetrare posse non diffiteor, cum in animum inducere vix possim, ut credam omnia ista veterum loca hoc mendo laborare, in quibus correptio ista diphthongi *αι* & *αι* obinet, praeter enim tot loca ab aliis congesta pauca haec habe, in quorum nonnullis vix emendationi locus relictus ullus. ita Theocritus Idyll. 22. v. 178.

Ἀτὰρ ὅλλοι πάντας εὐφρανέσσι ἱταῖρους,
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὕμεκαίωσσι καὶ κῆρας.

Orpheus Argon. v. 1313.

Ἀλκίνορος μὲν ῥ' ὅκ' ἐπέτέλλετο κηρύσσει
Κῆρην ἀμφήλτον ἄγειν δ' ἀπὸ νηὸς ἱρυμνῆς,
Πατεῖθ' ἐγὼ τίσεσθαι δίκην αἰλιτημοσύνης.

V. 834.

Οὐδὲ τοι δὴ νῆενυμοι ἐμοὶ ἐλάηρες ἱταῖροι.

V. 546.

Δύναι ὑποχθονίοισι, ἃ δάκρυα ληβέμεν ὄσαν.

Idem Herculis Suffimine pag. 110.

Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, κάρτος μετὰ τόξα, ἃ μᾶντι.

Oraculum apud Eusebium Praepar. Euang. lib. 3. cap. 35.

Αἰὲς ἃ Μηθύμνης ναέταις πολὺ λῶϊον ἔσται
Φαληγὸν τιμῶσι Διωνύσοιο κάρηνον.

Aliud Lycurgo datum cap. 28.

Καὶ ἧ (ὁδὸν) μὴ διὰ θ' ἀνδρασύνης, ἱερῆς θ' ὁ
μονοίας

ἔστι περᾶν, ἣν δὲ λαοὶς ἠγείσθαι κέλευθεν.

Male Vigerus in margine posuit δᾶ, rectius p. 20. δὴ retineri posse censet, ut infinitivus sit pro imperativo, ut saepe in legibus, & oraculis, ex gr. apud Herod. 1. 55.

Καὶ τότε Λυδὲ ποδαβρὲ πολυψηφίδα παρ' Ἑρμῶν
φεύγαν μηδὲ μέντην, μὴδ' αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι.

Coluthus de R. H. v. 206.

Τέφρα ἃ Δαρδάνιος ἃ Τρωϊὸν ἔδασ ἀμείψας.

V. 260.

ἔειπε πόθεν τελείβης; ἱερᾶν γένος εἰπέ ἃ πατρίην.

Non τε. Thryphiodorus de Excidio Ilii v. 438.

Αἰφραδὴν τε βέβυσο μεθημισύνην τε ἃ μύνη
Πᾶσα πόλις.

Verum an sanus hic locus sit dubito: quid enim est *sepeliri Trojam praetextu*? an καμῦσα? urbs cum caperetur erat fessa & somno vinoque sepulta. Fateor quidem horum aliquibus locis facilem admodum

medicinam praestari posse, verum omnibus non nisi durissimam, imo forte nullam v. gr. priori & posteriori Orphei loco, ut & ultimo Oraculo, quod cum certissimum sit vara vibiam necessario sequi debet, & reliqua loca intacta praetermittenda, quin & major pars locorum a Bentlejo & Arnaldo sollicitatorum pristinae integritati vindicanda. ex. gr. Orphei Suffimine Parcarum p. 156.

Ἀλλὰ μοι νυκτέριοι μαλακόφρονες, ἡπιόθυμοι,
Ἄτροπε, ἢ Δάχτυε, Κλωθεῖ, μόλετ' ἐνπατέρειαι.

Quis ferat inmanem Bentleji emendationem legentis ἐνπατέρειαι, praecipue cum illud convenientissimum Parcis epitheton recte monuerit Jensus p. 171. ? tolerabilior esset altera conjectura νυ νυκτέριοι, sed minus necessaria. Neque violentam illam correctionem plane concoquere potuit Arnaldus, leviori mutatione legens Ἀλλὰ αἱ v. cui tamen adsensum dare nequeo, cum probe sciam in nullo suffimine articulum isto modo intrudi, emendatio autem tantum nixa fundamento lubrico, ut ostendunt loca ex Orpheo adlata, apud quem ideo quoque fere inducor, ut credam loco vexatissimo Argon. v. 723. legendum

Ἀυτὰρ οἱ τοῖς γε
Τύμβους χευάμενοι πολὴν ἐπενεισάμεθ' ἄλμην.

Quemadmodum docte conjecit Jensus conlatis conjecturis Casauboni, & Eschenbachii feliciter usus. ἄλμην & ipse conjeceram, quæ vox pro mari occurrit v. 688. apud Achill. Tat. 3. p. 163. Musaeum v. 328. Nonnum lib. 2. p. 66. l. 3. lib. 5. p. 150. l. 13. &c. & ostenderem contra Bentlejum, nisi praeripuisset Jensus, qui latius & docte omnia deduxit. Miror vero Arnaldum p. 30. probare Jensi emendationem, cum tamen, in quo

cardo

candō rei vertitur, Casauboni in primis huic placeat emendatio, qui legit α. Hesiodus in Theogon. v. 48.

Ἀρχόμεναι τ' ὕμνευσι θεῶν, λήγασαι τ' αἰοιδῆς.

Infelices istorum conatus, qui λήγασαι huc intrudebant, docte retudit Jensus, adstipulante merito Elegantissimo Arnaldo, qui alia via instituens synecphonesin in ultima voca admittit non satis probabilem. Nonne enim summo jure viro Eruditissimo, quod ipse p. 35. objecerat versus tales quibus α & α conripiuntur, *semper omni carere modulo*, regerere hic liceret? id aurium certe judicium flagitare potest. fors & in Apollonii Rhodii loco lib. 1. 942. negligenda synecphonesis, quamvis hac de re litigare nollem. certius scio locum vetustae Poetae apud Diodorum Siculum lib. 3. cap. 66.

Οἱ μὲν γὰρ Δροκάνω σέ, οἱ δ' Ἰκάρω ἠνεμόεσση
Φασίν, οἱ δ' ἐν Νάξω, διὸν γένος Εἰεραφιώται.

Ab Arnaldo expungente versu secundo δ' post οἱ inmerito tentatum esse, cum illud δ' necessario heic loci deesse, non vero a nasuto quodam insultum, existimem, certe partes viri Celeberrimi fuissent exemplis dicta firmare, quod donec fiat nihil movendum persuasissimus ero. Tandem in Manethone lib. 2. v. 115. dum pro

Αὐτῶν τε κτήσι μινύθει καὶ πατρίων οἶκον.

Legendum πατρίων οἶκον pronunciat Arnaldus, in eo manifeste labitur, cum talem pedem versus respuit. Si, quod nondum largior, locus corruptus non adeo magna mutatione restituere πατρίων proclive esset; atque ita voluisse Eruditissimum Juvenem libenter putarem; nisi verba contrarium indicare viderentur. Neque enim synecphonesin

hic ipsum admittere credibile, cum ne verbum monet. Quid quod & versus ita non satis bellus exsurgit? Plura non addo. singula enim loca a Jensi producta, ab Arnaldo vero emendata referre nihil attinet, quia, cum tot exemplis exceptione majoribus ~~ae~~ & ~~oi~~ conscripi posse constet, neque vix nisi emendationibus minus necessariis, saepe & pravis & nimis coactis iis locis mederi noverint Critici, raro autem admodum in longius a vulgata lectione recedentes mutationes conspirent Codices MSS. neque quicquam praeterea culpetur in vulgata lectione, parvo admodum negotio refutari, imo sponte fere corruere istorum emendationes aequi rerum arbitri non aegre concedent. Modus tamen adhibendus, neque enim id de omnibus emendationibus Bentleji, & Arnaldi acceptum vellem, quippe a quibus loca nonnulla docte & feliciter emaculata lubentissimo animo concedam, cujus rei specimen est in Homeri loco Odyss. H. 131.

Πρὸς δάμον ὑψηλὰν, ὅθεν ὑδρεύονταί ποταῖται,

Ubi Bentlejus legit ὑδρεύοντο, quia & ita alio loco ipse Poëta, & Scholia hanc lectionem habere notat Arnaldus. Nihil certius. Jensus tamen p. 171. putat Homerum merito rogari posse, *num antea fuisset ille alterius istius fontis usus, sed tum, cum describeret istum fontem, esse desisset*, quas ineptas uticas esse quis non videt? Solent enim Poëtae in talibus semper fere uti tempore imperfecto. ex gr. Homerus Odyss. H. v. 68.

Ἡ δ' αὖτ' ἐπὶ τετάρτῳ ἀπὸ πέντε γλαφύροισι,

Ἡμεῖς ἠβύσσῳ, τετάρτῳ δ' ἑκαφύροισι.

Καὶ γὰρ δ' ἐξείησ' ἑκαφύροισι ὕδατι λευκῷ.

Καὶ ἐπὶ κρίνῃν αἰφύκοντο
τυκτὴν, κακίραον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.

γ. & Theocritum Idyll. 22: 39.

CAPUT XVII.

Conjunctionem modos diversos conjungere pluribus exemplis docetur. Defensus Hyginus. Horatius contra Witbosium semel, Statius contra Marklandum bis adsertus, semel leviter forte emaculatus. Defensus Guntberus. Emendatus Boëtbius. Defensi Fulgentius & Florus. Territare fines. Loca pro incolis ponuntur. Reprehensus Virgilius. Casus diversi recte conjunguntur. Antiqua Ovidii lectio eruta, rejecto Mario. Difficilis Musæi locus contra Kromajeri sententiam expositus. Ἀνὴν πεντοχίδας ὁμοῦ. Hero & Leander primas nuptias in templo Veneris non fecerunt. Ἀνὴν μίτην. Virginitatem non inlibate servatam ipsa Venus puniebat.

215. **Π**ραεῖδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὺν ἔρμον ἰκοίμην
Praecessit v. 212.

Ἔσομαι ὀλκὰς Ἐρατος.

Ut adeo observare hic liceat conjunctionis modorum diversorum inlustre exemplum, cujus rei ex utriusque Linguae auctoribus exempla nonnulla adponere, quia docti etiam ad haec offendunt, operae erit. Sic igitur Orpheus Argon. v. 767.

Ἡ' ἐγ' ἐπ' Αἰήταο μόλη δόμον οἶος ἀπ' ἁλῶν,
Μηλιχίῳ στέρξῃτε παρθριφάμενος ἐπέεσσιν·
Ἡ' εἰ μεθ' ἡρώεσσι καὶ ἐς μόθον αὐτίκα λεύσοι.

Herodotus lib. i. cap. 53. ἐνετάμετο δ' Κροῖτος ἐπειρωτῶν τὰ χρησιμὰ εἰ στρατεύηται ἐπὶ Πέρσας Κροῖτος, καὶ εἰ τινα στρατὸν ἀνδρῶν παρ' αὐτοῖσι φίλον. ita hoc loco, & paulo post edidit Doct. Jac. Gronovius p. 811.

pro περὶ ἴνται. optime. Josephus Antiq. Jud. i. 19. § 3. ἡ ἰνὴν ποιεῖται θύσειν ἐπ' αὐτῶν, εἰ κτησάμενος βίον ἀπαθὴς ἐπανίοι, ἡ τῷ θεῷ δεκάτην τ' πεπραγμένων ποιήσεται, ὅπως αὐτὸς ἀφικόμενος. Achilles Tatius lib. i. pag. 33. ἐγὼ δ' πρὸς τὴν Κλεινίαν καταλέγω μὲν τὸ δρῶν πῶς ἐγένετο, πῶς πάθοιμι, πῶς ἴδοιμι. Vid. lib. 7. p. 425. lib. 2. p. 143. ita lib. i. p. 35. τί λέγω; τί ποιοῦ; πῶς αἰν τύχοιμι τ' ἡμετέρας; supra ipse Musaeus v. 204.

Εἰ πνεῖ παφλάζοιτο, ἡ ἄπλεον ἰστέλει ὕδαρ.

Nec rarius Latinis conjunctio neglecta. Propert. 3. 3. 47.

*Tum mihi naturae libeat perdiscere mores,
Quis Deus hanc mundi temporet arte domum:
Qua venit exoriens, qua deficit: unde coactis
Cornibus in plenum menstrua Luna redit.
Unde salo superant venti: quid flamine captet
Eurus, & in nubes unde perennis aqua.
Si ventura dies, mundi quae subruat arces,
Purpureus pluvias cur bibit arcus aquas.
Aut cur Perrhaebi tremuere cacumina Pindi
Solis & atratis luxerit orbis equis &c.*

Virgilius Ciri v. 47.

*Impia prodigiis ut quondam exterruit amplis
Scylla, novosque avium sublimis in aere coetus
Viderit: & tenui conscendens sidera penna
Coeruleis sua tecta supervolitantibus alis.*

v. 310.

*Tum, mea alumna, tui cum spes integra maneres,
Et vox ista meas nondum violaverat aures.*

Adde notatu dignissimum locum Culic. v. 57. & seqq. Georg. lib. i. v. 155.

Quod

*Quod nisi & assiduis terram insectabere rastis,
Et sonitu terrebis aves, & ruris opaci
Falce premes umbras, votisque vocaveris imbrem.*

Claudianus de R. P. lib. 1. 25.

*Vos mihi sacrarum penetralia pandite rerum,
Et vestri secreta poli, qua lampade Ditem,
Flexit Amor, quo ducta ferox Proserpina cantu
Possedit dotale Chaos; quantasque per oras
Sollicito genetriz erraverit anxia cursu
Unde datæ populis leges, & glande relicta
Cesserit inventis Dodonia quercus aristis.*

Vid. & Auctor Prologi lib. 27. Trogi Pompeji: omnino Sidonius Carm. xi: 75. & seqq. Multus est in his Hyginus. ita fab. 148. *Id Sol cum Vulcano nunciasset, ille eos nudos cubantes vidit, deos omnes convocavit. pro vidisset. ibi Confer Munckerum, ut & Dissertationem egregiam Hygino præfixam pag. 5. ubi inter alia hoc argumento sribliginem scriptoris ostendit, qui tamen, mea quidem sententia, tot optimorum scriptorum exemplis non difficulter excusari poterit, quamvis barbaro scriptori nullo caeteroquin modo patrocinari coner. Non tamen necesse, ut locum citatum ita capias, cum possis longe commodius copulae defectum statuere post *Vidit*, non vero post *nunciasset*, quod Munckerus cum Scheffero vult, quorum hic *que* intrudit sinistra liberalitate. Sic Fulgentius Myth. lib. 2. cap. 1. Freculphus in Carm. Hexam. ed Elisacharum v. 15.*

*Quas dederint clades populis civilia bella.
Triverit externas gentes infanda cupido,
Quos casus tribuit regnis improvida cura.*

Post tot exempla mirari subit Eruditissimum Wic-
hofium

hodium in Specim. Gunth. p. 55. in Horatio Carm.
lib. 1. Od. 8.

Lydia dic per omnes

Te Deos oro, Sybarin cur properes amando.

Perdere; cur apricum

Oderit campum patiens pulveris atque solis;

Cur neque militares

Inter dequales equitat Gallica nec lupatis

Temperat ora frenis.

Versu 4. pro *oderit* emendare *Deserit*, quod acutum quidem, sed minime hic necessarium, praecipue cum ipse Horatius lib. 4. 10. 1. haec spreverit:

O crudelis adhuc & Veneris muneribus potens;

Insperata tuae cum veniet pluma superbiae:

Et quae nunc humeris involitant, deciderint comae.

Priseianus *oderit* pro indicativo habens risum an lacrimis dignus, haereo. Dubito an non defendi hinc possit vulgata Statii lectio lib. 4. Sylv. 1. v. 23.

Aspicias, ut templis alius nitor, altius aris

Ignis, & ipsa meae tepeant tibi sidera brumae.

Moribus atque tuis gaudent turmaeque tribusque,

Purpureique patres, lucemque a consule ducit

Omnis honor.

Ubi Eruditissimus Marklandus emendat *Fascibus ecce tuis*, mutatione sane enormi, cum si post *brumae* vulgatam distinctionem tollas omnia cohaerebunt. quod objicit atque neminem ita posuisse nec adfirmare nec negare ausim, sed, si vel verum, facilior pateret emendatio *inque tuis gaudent*. sic verbo *Lactari* usum esse Ciceronem vel Lexica docent;

cent; permutari autem voces patet ex lib. 5. 1. 140.

*Aeternae modo qui sacraria genti
Condidit, inque alio posuit sua sidera caelo.*

Ubi Codex Roman. atque. Altera objectio est inq-
ribus hic locum non esse, cum per totam Eclo-
gam agat non de vita privata, aut censoris offi-
cio, sed consulatu. Sed & mores ducum princi-
pumque memorari quis nescit? ita Claudianus in
1 Conf. Stil. lib. 1. 167.

*Scilicet in vulgus manant exempla regentum;
Utque ducum lituos, sic mores castra sequuntur.*

Quidni & consulis? quidni adeo mores memo-
rantur, quod consulatum optime gesserat semper?
quod pacem composuerat, ut liquet e v. 13.? quod
tandem votis curiae respondens & victus lacrimis
recepterat consulatum, ut patet e v. 9. & v. 34.?
Quidni, etiamsi toto carmine, quod breve est, de
consulatu agit, hic verbum de moribus facere pos-
set? Quidni Marklando regerere possem, Poëtam
in carmine extemporaneo omnia tam accurate
non disposuisse, praecipue cum ipse Vir Cel.
tam turpem sui oblivionem in verbis paulo post
sequentibus ei inpingat? Nihil etiam forsan mu-
tandum lib. 4. Sylv. 4. 56.

*At tu si longi cursum dabit Atropos aevi,
(Detque precor!) Latique ducis sic numina per-
gant &c.*

Forfitan Ausonias ibis frenare cohortes.

Ubi Marklandus contra Codices legit *si numina
pergent*, quod non necesse; ut nec emendatione
Rittershusii probata Withofio Specim. Gunth. p.
70. in Gunthero Ligur. 3: 429.

*Si te curâ mei tangat, si gratia fratris
Ulla movet.*

Ubi legunt *tangit*, opus est, quamvis in minutis hisce quemque suo iudicio frui facile patiar. Hinc apud Boëthium de Conf. Philos. 4. 6. pro *Hoc tantum perspexisse sufficiat*, quod naturarum omnium proditor Deus, idem ad bonum dirigens cuncta disponit: dumque ea, quae protulit, in sui similitudinem retinere festinat, malum omne de Reipublicae suae terminis per fatalis seriem necessitatis eliminat. legerem libenter eliminat cum MS. Rittersh. & Edit. Norimb. apud Sitzmannum, nec non MS. Putschii, & CD'O. quamvis & in hoc disponat, minus recte. alibi lib. 3. cap. 8. *Quid enim? pecuniamne congregare conaberis? sed eripies habenti. Dignitatibus fulgere velis? danti supplicabis; & qui praeire caeteros honore cupis, poscendi humilitate vilesces. Potentiamne desideras? subjectorum insidiis obnoxius periculis subjacebis. Gloriam petis? (petas MS.) sed per aspera quaeque distractus securus esse desistis. Voluptariam vitam degas? sed quis non spernat &c.* Miror quoque in Fulgentii Myth. 3. 6. p. 116. pro *Sed quia haec saturantius Apulejus pene duorum continentia librorum tantam falsitatum congeriem enarraverit & Aristophontes Aibenaecus in libris, qui Dysarestia nuncupantur, hanc fabulam enormi verborum circuitu cupientibus prodidit.* quod defendunt 6 edd. & Beroald. Munckerum probare Cod. Leid. scripturam, quae habet *enarravit*, corrupte procul dubio per omissam lineolam vocibus superponi solitam. Mire etiam, re hac non percepta, turbatum in Flor. 2. 15. §. 3. *sed hujus causa belli, quod contra foederis legem adversus Numidas quidem semel parasset classem & exercitum, frequens autem Massinissae fines territabat.* sed recte vulgatam lectionem Terentii auctoritate tutius
Doq.

Doct. Dukerus contra Tolleum attraheret legentem, aliosque; inmerito vero de phrasi territare fmes dabitavit. ita enim Statius lib. 4. Sylv. 6. 99.

*Hic tibi sollemni memorabit carmine, quantus
Iliacas, Geticasque domos, quantusque nivalem
Stymphalon, quantusque jugis Erymanthon aquosis
Terrueris, quem te pecoris possessor Iberi,
Quem tulerit saevae Mareoticus arbiter arae.*

Virgilius Aeneid. lib. 6: 802.

*Nec vero Alcides tantum telluris obivit;
Fixerit aripedem cervam licet, aut Erymanthi
Pacarit nemora, & Lernam tremefecerit arcu.*

Ubi Lerna pro hydra Lernam incolente ponitur, quod & Servius animadvertit: Pro Hydra paludem ipsam posuit. Non raro enim ipsa loca ponuntur pro hominibus, bestiis &c. ea habitantibus. Mirari vero maximo subit opere, Cel. Marklandum, qui in Virgilio erroribus aquila acutius cernit, cum in notis ad Statium emendationem licet malam, de quo alibi, tentet, nihil in verbis his Poëtae animadvertisse, cum tamen, salva reverentia, qua summum vatem veneror, sententia hic surgat non nimis egregia. Augustum enim Caesarem laudaturus ob victorias, quas adeptus, cum victricia signa per orbem circumtulisset, & imperium protulisset super Garamantas & Indos aliasque gentes disstas, comparationem instituit cum Hercule, quem ipso minorem facit, quia tot regiones non obivit, Arcadiam scilicet solam, in qua haec omnia contigerunt. An praeter Arcadiam nulla loca invisit Hercules? id nemo, sat scio, dicet, cum ipse Geryonis extincti meminit lib. 7. 652. lib. 8. 202. Cuiusque eodem loco, cum decantatissimam Argonautarum in Colchos expeditionem, cujus

cujus ipse pars magna fuit, cum iter in Africam nemo ignorat. Quisquamne igitur adeo plumbeus, ut negare possit, comparisonem multo fuisse augustiorem, elegantiore, & doctiore, si scripsisset: Alcides tantum telluris non obivit ac Augustus, licet peragraverit totum, qua patet, fere orbem, Hispaniam, Africam, Italiam, Arcadiam, Colchosque iverit &c. Sed in viam. conjunguntur & casus diversi non raro a Scriptoribus. Orpheus Argon. v. 115.

Παίδειον ἡδὲ τοκεῦσιν ἐπὶ φρεσίν, ἡδὲ νόοιο.

Boëthius de Cons. Philos. 3. 8. v. xi.

*Quae gemmis niveis unda feracior,
Vel quae rubentis purpurae.*

Qui locus pulcherrime tuetur conjecturam nostram, vel potius antiquam lectionem in Ovidio Amor. lib. 2. 16. 8.

Terra ferax Cereris, multoque feracior uvis:

Quam cum ineptam varietatem vocat Marius, nugatorum coryphaeum facile se ostendit, & glandem vesci frugibus relictis adsueta. Quam venusta quaeso lectio *Cerere---uvis*, quae tamen Gryphio & Berfmanno quoque probare se potuit? Hodie edunt

Terra ferax Cereris, multoque feracior uvae:

Si ex libris melioribus, non improbo, sed monere tanti fuisset. ita tamen *uvae* fere tertium casum putarem. idem Boëthius i. i. *adstitisse mihi supra verticem visa est mulier, reverendi admodum vultus, oculis ardentibus, & ultra communem hominum valentiam perspicacibus, colore vivido, atque inexhausti vigoris.* Avienus Progn. P. 119.

Nim-

Nimborum expertes & tempestatibus atris.

Vid. Vir Doctus in Obs. Misc. Vol. I. p. 277. Quod Vossius ad locum Boëthii subintelligi *cum oculis* excipit de Construct. cap. 67. parum memoratur. Tu vide Perizon. ad Sanct. Minerv. lib. 3. cap. 14. p. 479. ubi exempla pauca dat.

225. Παννυχίδας δ' αὐνύσαντες κ. τ. λ. Scinduntur hic in partes Interpretes quorum sententias hic referam. Kromajerus rejectis aliis putat haec verba intelligenda de primo Leandri cum Herone concubitu, idque ipsa verba docere. Amplecterer, nisi vehementer obstare putarem, ut jam olim recte animadvertit Pareus, quod Poëta demum v. 272. canat;

Ὁ δ' αὐτίκα λύσαιο μίτην.

Quae verba de primo concubitu omnino intelligenda docet locutionis usus apud omnes fere scriptores usitatus, de puellis virginitatem amittentibus, non vero, quod scio, de alio concubitu cum virum jam passa. Homerus Odyss. xi. v. 244. de Tyro a Neptuno compressa, quem locum respicit Auctor Vitae Homeri pag. 296. Ἀπὸ ᾧ δὲ περιηγμένον τὸ ἀκόλυθον.

Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην.

Ἀκόλυθεῖ γὰρ δὲ τῇ τὸ διεκόμεν. Sic alii plures. Si vero Musaei verba de zona soluta non capienda, sed Veneris valido nodo perrupto, quod tamen minime censeo cum Viro Docto apud Kromajerum, qui ipse nihil reponit isti explicationi, satis valide hanc sententiam evertunt, quae latius deducere non est animus. Praeterea incredibile Poëtam tanto adparatu ad describendas nuptias hasce uti voluisse, quantum ab his fere versibus ad v.

282. instruxit, si jam eas fecissent in templo Veneris, quo, si non omnes, magnam tamen sequentium versuum partem commodissime transferre ipsi integrum erat. Nec id cadere videtur in Musaeum, ut in tantas angustias se conjiceret, unde pedem tuto referre operis lex vetabat; modo enim unum hunc versum omisisset praecedentia sequentibus firmiter cohaererent, si scripsisset

Ἀλλὰ δ' αἰέοντες κ. τ. λ.

Quid? Ovidius, cui pleraque debet noster, ut vel hic conferenti descriptionem itineris prima nocte instituti apud illum, & nuptiarum apud hunc patēbit; videtur diserte confirmare v. 272. primum concubitum initum significari. ita enim Leander ep. 18: 53.

*Interea dum cuncta negant ventique fretumque,
Mente agito furti tempora prima mei.
Nox erat incipiens (namque est meminisse voluptas.)
Cum foribus patriis egrediebar amans.*

Hinc totum iter refert, & de concubitu tandem v. 105. addit:

*Caetera nox & nos, & turris conscia novit,
Quodque mihi lumen per vada monstrat iter.
Nec magis illius numerari gaudia noctis,
Hellespontiaci quam maris unda potest.*

Anne credibile laetitiam hujus noctis adeo amorem praedicaturum cum majoris in templo perceptae ne verbo meminit? si quis incredibile putet, cum res in vado esset, non statim nuptias factas, facilis responsio ob seram jam noctem visum fuisse rem in commodiorem locum & tempus differre; juvat versus sequens, ubi statim additur:

Ἀλλὰ καὶ αἰεὶ κενὸς ἐνοφίῳ δῆσαν ἀναγυῖ.

Nimis forte audax etiam facinus Leandri habendum, qui Veneris sacerdotem sub Deae oculis vitare ausus fuisset, nec adeo omnem statim decuisse pudorem Hero censenda. Venerem quidem Virginibus non gaudere amator v. 144. persuadere puellae voluerat, sed ipsa non mitius, ac alia numina, de quo Vid. Animadv. ad v. 31. vindicabat virginitatem non inlibate servatam, si fides Servio ad Virgil. Aeneid. 3. v. 23. ubi refert Myrenen quandam a juvene divite ambitam, urbe depopulata a latronibus abreptam ad suos refugisse; juveni autem ob latrones detectos captosque datam potestatem a populo, ut virginem, quam amaverat, in matrimonium duceret, ob quam rem irata Venus illum mori fecit, virginem autem in Myrtum arborem vertit, eique, quod sacerdos fuisset, praestitit, ut perpetuo, & suavi odore gauderet. Pae-nae enim loco a Diis delinquentes in arbores, aves &c mutari, vel ex Antonino Liber. ubi ad fastidium usque idem exitus recurrit, nemini ignotum. Pareus de sola contestatione capit, atque ita Papius, qui vertit:

Gaudia dein noctis pacti, vigileisque hymenaeos.

Aliter Whitfordus:

*Furtivum interea cupidi certamen amoris
Perficere, abscedunt (invitus uterque.)*

Videtur hic respexisse ad significationem verbi ἀνύω, qua capitur aliquando pro festino, festinanter quid perficio. Magis adrideret haec interpretatio, si Musaeus scripsisset ἀνύσσοντες, nisi velis Aoristum i. poni pro futuro, ut apud Callim. Hymn. in Del. v. 204. ἐφύλαξα, Scholiastes explicat ἀνί & φυλάξω, ubi

ubi plura dabit Inlustr. Ez. Spanhemius, quod tamen nullo modo placet. Florens Christianus:

*Mox perfectis insomnibus horis
Pervigilis sacri.*

Quae verbis Poëtae non clariora. Alium cepisse de *sacris Veneris in templo ejus peractis* refert Kromajerus, sed linguae genium refragari. Dubium quid voluerit. An peracta sacra quae fieri debebant hoc festo Sesti a sacerdote? an quae Leander & Hero Veneri nuptias inituri remotis arbitris adferebant? sed haec parvi momenti. Si vero Kromajerus locum aliter ceperit, ut fere ex verbis ejus satis obscuris nunc deprehendere mihi videor, dum censet verba Musaei ad v. 231. elegans emblemata Poëticum continere, quale infra a v. 274. ad 283. interrupto venuste filo orationis & post connexo, partes inpleisset suas, si tam insipidi emblematis, & interruptionis, ut ego puto prorsus sine ullo exemplo, dedisset exempla, nam illud e Musaeo petatum tantum differre

Quantum Hypanis Veneto distat ab Eridano, nemini, qui loca contulerit, ullum dubium superesse poterit, ut demirari adeo subeat cuiquam tam contortam explicationem adridere potuisse. Ego, donec major lux adfulgeat, Parei & Papii sententiam amplectar.

C A P U T X I X.

Omnia tarda videntur amantibus dilectis potiri ocyus cupientibus. Emendatus Nonnus. καὶ ut & Latinorum & vel que pro sed ponitur. Emendatus Alcipbron, & tentatus. Voces ejusdem vel adfinis significationis saepe conjungi probatur. Ausonii & Ovidii lectio adserta. Ausonii observare de venatoribus, piscatoribus aliisque usurpatum. Venus mari nata mare navigantibus favet. Imperium in mare

mare variis Diis adtribuunt veteres, quos invocare, & si liberarentur, vota iis solvere solebant laborantes. Non solis Diis patriis, sed & praesidibus locorum, ad quae rejecti, a navigantibus vota soluta contra Servium docetur. Antiqua Virgilii lectio probata. Sacer cum casu secundo constructum. Aras peracta feliciter navigatione in litore & ripis Diis erigebant. Sacrificia etiam faciebant navi se committentes. Inlustrata elegans Musaei locutio. Ἀὐτόματος pro αὐτὸς & vicissim. ut & ipse pro sponte. Defensus Claudiani locus contra Heinsum, aliaque. Vocis μοχλὶς varius usus. Callimachus bis adsertus contra Bentleium, aliosque. Χρᾶς σπιδῆ. εἰβῆ, pro σφιδῆ, εἰβῆ. Arta custodia tenebantur mulieres virginesque in Graecia, aliisque locis. Diversis tamen institutis utebantur. Lacedaemonii. Mos nuptias ineundi apud Lacones mirus, an semper obtinuerit. Defensa lectio Propertii contra Broekhusium. Timor puellae est timor pro puella. Πᾶς pro ὅλος, omnis pro totus & vicissim ponuntur. Rejecta Wolfii explicatio in epistola Jacobi. Veteres antequam cubitum irent oleo se ungebant. Rejecta Schacchi explicatio in Cantico Solomonis. Leander mari se commissurus oleo membra tinguit ex sententia Ovidii, at ex Musaei postea. Sine veste dormire veteribus non insolitum, aliaque. Ἄλλε ἰδὼς pro ἰδῶτας.

231. ΠΟΛΛΑΚΙΣ ἠρήσαντο μιλῆϊν θαλαμηπόλοι δρυφιν.

Egregie ardentissimum amantium adfectum suavissimo amplexu ocyus frui desiderantium, adeo ut omnia ipsis tarde videantur, more Poëtis, aliisque harum deliciarum peritis Scriptioribus usitato, exprimit. Infra v. 288.

ΠΟΛΛΑΚΙΣ ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δύσιν Ἡΐω.

Ita Nonnus lib. 7. p. 218. l. 10.

Καὶ νυχίης θέλων Σεμέλης ἐπιβήμεναι ἐνιῆς
Εἰς δύσιν ὄμμα τίτανε, πότε γλυκὺς ἔσπερος ἰλθῇ.
Καὶ δολιχὴν Φαέδοντος ἐμέμφετο δείδalon ὥρν.

X

Ita

Ita v. 15.

Ζηλήμων Φαίθαν με βιάζεται, ἢ ῥὰ καὶ αὐτὸς
Γμείρεις Σεμέλης, καὶ ἐμοὶ ποθέοντι μεγάλης.

Vix ullum mihi dubium, quin scribendum βιάζω, cum omnia in secunda persona efferuntur, quae minus venuste certe hic mutaretur. Ceterum confer lib. 33. p. 832. l. 27. aliisque locis. Claudianus de Nupt. Honor. & Mar. v. 14.

*Incusat spes aegra moras, longique videntur
Stare dies, segnemque rotam non flectere Phoebe.*

Longus Past. lib. 2. p. 38. de Daphnide & Chloë. ἐπιθυμῶσι ἀλλήλους ὁρᾶν. διὰ τοῦτο θάπτοιν ἐυχόμεθα γενέσθαι ἢ ἡμέραν. Ita p. 52. ἀλλ' ἐυχόμενος μὴ αὐτὸς τὰς Νύμφας ὄναρ ἰδεῖν, ἐυχόμενος ὅτι ἡμέραν γενέσθαι ταχέως, ἐν ᾗ Χλόην ἐπηγγείλαντο αὐτῷ. Νυκτῶν πασῶν ἐκείνη ἔδοξε μακροτάτη γεγονέναι. Aristtaenetos lib. 1. ep. x. p. 72. ἅπαντα δ' ἐν ὁμίᾳ βραδύνειν ἔδοκε τῷ Ἀκοντίῳ· καὶ ὅτε ἡμέραν ἐκείνης ἐνόμισε μακροτέραν ἑωρακέναι, ὅτε νύκτα βραχυτέραν τῇ νυκτὶ ἐκείνης. Xenophon Ephesius lib. 1. p. 10. βραδύνειν δ' πάντα ἔδοκε Ἀβροκομῇ καὶ Ἀνθίᾳ. ad quem Vir longe Eruditissimus in Observ. Misc. Vol. X. p. 206. locum Aristtaeneti jam laudavit.

233. Καὶ ε' ποθέοντι Λεάνδρῳ. Recte vertunt sed significatione non admodum rara, sed aliquando minus intellecta V. Nonnum lib. 15. p. 414. l. 27. p. 422. l. 20. ubi male vertunt. Longus Pastor. lib. 2. p. 42. ibi P. Moll. Notari haec fere indigna, nisi sic locum Alciphronis deformi macula turpatum pristino nitori restituendi daretur occasio. reperitur is lib. 1. epist. 40. p. 194. epistolam, quia brevis, adscribam integram. ΦΙΛΟΥΜΕΝΗ ΚΡΙΤΩΝΙ. Τὴν καὶ γέγραπται ἀνιᾶς σιαυτόν; πωτήκον-
τα

τά σοι χρυσῶν δει, & γραμμαίων εἰ δει. εἰ ἄλλῃ ἐν φι-
 λῆς, δός. εἰ ὅ φιλαργυρεῖς, μὴ ἐνέχῃ. Εἴρωσο. PHI-
 LUMENA CRITONI. *Quid multa crucias te ipsum?*
quingenta aureis nummis opus est, literis vero nihil
opus est. Si igitur amas, da; si autem avarus es ae-
tenax, ne sis molestus. Vale. Quin hic scribendum
 πενήκοντά μιν χρυσῶν δει, *quingenta aureis nummis*
opus est mihi nullum mihi dubium, neque esse posse
adtendenti serio lectori persuasissimus sum. Qua-
 lis enim haec locutio ἀπὸ πενήκων δει pro nummos
 aureos mittere debes mihi? Non pejus etiam scri-
 beretur, si quid video, ἀνιῶς ἐαυτὴν *scribendo me*
enecas, locutione erudita, & ab aliis dudum inlu-
 strata. Sed quia emendatio minus necessaria, &
 longiuscule a vulgata lectione discedens, vulga-
 tae non anteponerem. Ceterum ut Graecorum &
 sic & Latinorum εἶ, vel *que* pro *sed* aliquando oc-
 currit, quod unico exemplo duntaxat confirmabo
 Boëthii de Conf. Phil. lib. 3. Metr. X. v. 7.

*Non quicquid Tagus aureis arenis
 Donat, aut Hermus rutilante ripa,
 Aut Indus calido propinquus urbi,
 Candidis miscens virides lapillos,
 Illustrant aciem, magisque coecos
 In suas condunt animos latebras.*

Memini id minus perspectum fraudi aliquando fuis-
 se Viris. Doctis.

235. Ἀγγελὴν ἀνέμιμνε φασχομένων ὀρεσίων,
 Μαρτυρίην λύχιδιο πολυχλήροισι δονεύων.

Notari possunt voces ἀνέμιμνε & δονεύων uno loco,
 quamvis eandem habeant significationem, a Poë-
 ta positae, quod probum censeo & auctoritate
 bonorum Scriptorum non raro voces ejusdem vel
 adfinis admodum significatus sociare solitorum,

quicquid alii dissentiant, posse muniri. sic enim Ovidius Metam. lib. 2. 1.

Regia Solis erat sublimibus alta columnis.

Virgilius Ecl. 10: 67.

Nec si cum moriens alta liber aet in ulmo.

Georg. lib. 4. 425.

*Jam rapidus torrens sitientis Sirius Indos
Ardebat.*

Æneid. lib. 2: 458.

Evado ad summi fastigia culminis.

v. 483.

Apparet domus intus, & atria longe patefunt.

Lib. 8: 221.

Aerii cursu petit ardua montis.

Ita aliis locis plurimis, quae convasare piget. Boëthius de Cons. Philos. 2. 5. 25.

*Sed saevior ignibus Aetnae
Fervens amor ardet habendi.*

Heroid. Epist. 18: 89.

Frigora ne possim gelidi sentire profundi.

Hinc patet infirmam esse conjecturam Viri Eru-
ditissimi in Observ. Misc. Vol. X. p. 184. propo-
sitam in Aufonii Mosell. v. 186. qua pro

Sed non haec spectata ulli, neque cognita visu.

Rescribendum jubet cognita ab usu. cognoscere visu
occurrit apud Claudianum de R. P. lib. 1. v. 159.
&

& alibi. Inmerito quoque Marklandus miratur locum Statii lib. 2. Sylv. 5. 30.

Unius amissi tetigit iactura sodalis.

Quamvis idem fere dixisse Ovid. Met. 9. 98. fateatur. Hinc in Ovidio Heroid. epist. 18: 211. pro

*Nec faciam surdis convicia fluctibus ulla:
Triste nataturo nec querar esse fretum.*

Summo Burmanno flatibus, ne bis idem dicat Poëta, legenti adsurgere nequeo, praecipue cum ipse Naso epist. 19: 83.

*Quid tamen evenit, cur sis metuentior undae?
Contemptumque prius, nunc vereare, fretum?*

Addi velim, quae notavit Doct. Jac. Gronovius ad Herod. lib. 1. cap. 59. p. 814. quibus jungere cap. 48. οἷχοντο ἀπιδόντες ἐς τὰς Σαίρδας. Achillem Tatium lib. 1. p. 61. nec non Munckerum ad Anton. Liber. cap. 1. & Elegantissimum Juvenem Horatium Vitrinam Animadv. ad Vorst. p. 343. qui dudum hoc docuerunt. Nec tamen necesse, ut hunc Musaei locum ita capias, cum conmode cum Doct. Rövero δοκύνων observans verum posset, qui notat verbum proprie poni de venatoribus feras oculis notantibus, quomodo usus Nonnus lib. 5. p. 156. l. 29.

Πολλάκι δ' ὑψιπέτητον ἐπιθρώσκοντα δοκύνων
Πάριδ' αὖτις ἐπὶ ῥήνιζεν.

Lib. 46. p. 1192. l. 1.

Οὐκ εἰμι λέων, εἰ δὲ θεός, δοκύνεις.

Verba sunt Penthei ad matrem furibundam. Eleganter etiam de piscatoribus usurpatur pisces hamo

praecipue captantibus. Hesiodus Sento Herc. v. 213.

Αὐτὰρ ἐπ' αἰκταῖς
Ἦστο ἀνὴρ αἰλιεὺς δαδοκημένος.

Theocritus Idyll. 21: 42.

Καθεζόμενος ᾧ δοκευον
Ἰχθύας.

Idyll. 9: 25.

Τὴν αὖ ᾧ σρόμβω καλὸν ὄσσεσκον, ἔκρεας αὐτὸς
Σιταῖθην, πίτρευσεν ἐν Ἰκαρείαισι δοκεύσας.

Ubi Scholiastes: αἰγρεύσας μετὰ σκεψίας. De aucipe
aves venante in arbore Bion Idyll. 2: 6.

Τᾷ καὶ τᾷ ᾧ Ἔρωτα μεταίλμενον ἀμφεδόκουν.

Hinc ad varia transfertur. de Cerbero ante infer-
nas domos excubante Hesiodus Θιόγ. 772. de ju-
venibus formam puellae diligenter vestigantibus
saepe Nonnus, de Diis res humanas respicienti-
bus idem saepe, v. gr. lib. 7. p. 202. l. 19.

Ζεὺς αἶσα καὶ σὺ δόκευσε κατηφέας ἄλγεια κρῖνε.

Ubi puer levi opera corrigendum δόκευσε videt.

249. Ὅτι Κύπρις ἀπόσπορος ἐστὶ θαλάσσης; Eodem
argumento utitur Thalasseros apud Alciphr. i.
epist. 19. καὶ ἄλλως ἡμῖν τὸ ἐρεῖν συγγενὲς τῇ θαλαττίας
θεῖν τεκνύσης τῷτο τὸ παιδίον, ἡμέτερος ἔν περὶ μητρὸς ὁ
ἔρωτας. ubi Poëtae locus non fugit Diligent. Ber-
glerum. Venuste etiam Melito apud Achillem Ta-
tium lib. 5. p. 315. θυγαῖτηρ Ἀφροδίτη θαλάσσης
χαιρῶσαί μεθα τῇ γαμηλίῳ θεᾷ, τιμήσομεν αὐτῆς γάμῳ
καὶ μητέρα. Debet autem Musaeus sua Ovidio He-
roid. ep. 19: 159.

Quod

*Quod timeas non est, auso Venus ipsa fovebit,
Sternet & aequoreas aequore nata vias.*

Perverse enim Pareus inventionem Musaeo tribuit. si totum locum perpendas videbis & ipsum respexisse forte Nonnum lib. 1. p. 12. l. 29.

Καὶ Διὸς ὑδατόεντι διέστυμένῃ πόρον ὁλοῶ
Οὐ πόρον ἔαβρεσε πόρος, ὅτι βρυχίην Ἀφροδίτην
Οὐρυγίης ὠδῖνεν ἀπ' αὐλακος ἔγκυον ὕδωρ.

Clarius lib. 4. p. 118. l. 12.

Μὴ τρομέεις ἄλλοι οἶδμα βαρύδρομον, ὅττι σαώσῃ
Εἰν αἰὲ φέρτοι ἔρωτος αἰὼς θυγάτηρ Ἀφροδίτη.

Totius autem fere versus ex lib. 35. p. 876. l. 7.

Ἰνδῶν ἰκέτευεν ὀρυθαίην Ἀφροδίτην,
Εἰσαΐων, ὅτι Κύπρις ἀπόσπερος ἐστὶ θαλάσσης.

254. Καὶ κρατεῖν πόντοιο. Jus in mare variis Diis tribuunt veteres, qui laborantibus & tempestate disjectis succurrere non raro invocati, atque ideo honore a liberatis adfici solebant. Nonnus lib. 9. p. 254. l. 10.

Λευκοθέη κρατεῖσα χυτῆς κληῖδα γαλήνης
Εὐπλοῖης μεδέσσω μετ' Αἰόλον. ἰνδῶν ᾧ
Σοὶ πίσυρος πλεύσῃσι φιλέμπορος εἰν αἰὲ ναύτης
Βῶμον ἵνα σῆσας ἔνοσίχθονι καὶ Μελικέρτῃ
Ρέζων ἀμφοτέροις.

Leucotheae soli idem tribuit Orpheus Suffim. p. 170.

Κλυθε θεὰ πόντοιο βαθυσέρον μεδέσσω,
Κύμασι τερπομένη, θνητῶν σῴτῃρα μεγίστη.
Εἰν σοὶ γὰρ νηῶν πελαγοδρόμος ἄσματος ὁρμῇ,
Μένῃ ᾧ θνητῶν οἰκτρὸν μόρον εἰν αἰὲ λύαις.

Idem tamen sequenti suffimine Palaemoni adscribit p. 172.

Ποντοπλάνους γὰρ αἰεὶ ναυσὶν χειμῶνες ἐναργῆς
Φαινόμενος σαρτὴρ μῆνος θνητοῖς ἀναφαίνῃ.
Ῥυόμενος μῆνιν χαλεπὴν κατὰ πέντιον οἶδμα.

Diis Samothracibus p. 134.

Οἷτε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα ναιετάαντες,
Κινδύνος θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων.

Hecatae Hesiodus Theog. v. 412.

Πόρεν γ' οἱ ἀγλαὰ δῶρα
Μοῖραν ἔχει γαίης τε καὶ αἰγρυγέτοιο θαλάσσης.

Apollo apud Euripidem in fine Orest. dicit fore,
ut Helena olim sit cum Tyndaridis

Ναύταις μεδέουσα θαλάσσης.

Quem locum adtulit Meursius Misc. Lacon. l. 4.
Fortunae tribuit Horatius lib. i. Od. 35.

*Te pauper ambit sollicita prece
Ruris colonus; te dominam aequoris
Quicumque Bithyna laceffit
Carpathium pelagus carina.*

Ubi Acron: Fortuna enim ἐν ἀεควορί dominatur, ita
ut a navigantibus invocetur. Variis simul Diis vota
solvit quidam Lucillius e mari servatus in Anthol.
6. 21. 1.

Γλαυκῶ, καὶ Νηρηΐ, καὶ Ἴνο, καὶ Μελικερτῇ,
καὶ Βυθίῳ Κρονίδῃ, καὶ Σαμοθρηξί Θεοῖς,
Σωθεῖς ἐκ πελάγους Λυκίῃος, ὧδε κέκλεμαι
τὰς τεύχας ἐκ κεφαλῆς, ἅπλο γὰρ εἶδέν ἔχω.

A navigantibus etiam advocabatur Ventus, ut apud
Rutilium lib. i. 155.

*Pande precor gemino placatum Castore pontum,
Temperet aequoream dux Cytherea ratein.*

Ubi V. Burmannus. Statius lib. 3. Sylv. 4. 3.

*Ite, dabit cursus mitis Cytherea secundos,
Placabitque Notos, fors & de puppe tremenda
Transferet, inque sua ducet super aequora concha.*

Coluthus de R. H. v. 198. de Paride in Graeciam iter moliente:

Καὶ λεχέων ἐπὶ κενρον ἐφρομένην Ἀφροδίτην
Πολλὰ κίς ἀκταίοισιν ἱλασκόμενος θυέεσσιν,
Ἐπλεεν Ἐλπίσποντον ἐπ' εὐρέα νῶτα τιθήνης.

Adde animadversa Eruditissimo Rövero ad h. l. Mitto Nereides, aliasque Divas marinas, Deosque nemini e Poëtis ignotos. Latius haec deducere visum fuit, ut pateret incertam, imo falsam esse Servii observationem ad Virgil. Æneid. lib. 12. 768. Et quaeritur cur terreno Deo nautae dona suspenderent? quia constat omnes in periculis suis deos patrios invocare, & ideo illis vota solvere, quorum familiarius numen sibi opitulari credant. Deos patrios utpote notissimos saepe invocatos, vota etiam illis soluta non nego, sed id de omnibus constare aperte falsum. Quis enim id credat, cum tot diversis numinibus, iisque nemini ignotis inperium maris adscripserint veteres? Quin diserta auctorum loca reclamant, e quibus liquidum vota a laborantibus, postquam e tempestate liberati in litus evaserant, soluta, & sacra facta fuisse Diis praesidibus locorum, ad quae rejecti. Achilles Tatiuss lib. 3. p. 167. ἡμεῖς δ' ὡς δαίτην ἐσπέραν τύχη τινι τῷ Πηλεσίῳ προσίχομεν, ἢ ἄσμενοι γῆς λαβόμενοι τὸς θεὸς ἀνευφημέμεν. Verba sunt Clitophontis Tyrrii, ut patet ex lib. 1. p. 11. Sic intelligendus idem lib. 1. p. 3. Ἐνταῦθα ἐκ πολλῆς χαμῶνος, σῶσρα τὸ ἔθνος

ἔθνον ἐν αὐτῷ τῇ τ' φοινίκων θεῷ· καλῶσιν αὐτὴν Ἀ-
 σάρτην οἱ Ζιδώνιοι. Venerem Sidoniis cultam quis
 nescit? Xenophon Ephesius lib. 5. p. 79. Κρήτη
 παρελθὼν ἐν Κύπρῳ γενόμενος ἡμέρας διατείψας ὀλίγας,
 καὶ ἐυξάμενος τῇ πατρίᾳ Κυπρίαν θεῶν. Philocomasium
 apud Plautum Mil. Glor. 2. 5. 1.

*Inde ignem in aram, ut Ephesiae Dianae laute
 laudes*

*Gratesque agam, eique ut Arabico famificem o-
 dore amoene:*

*Quae me in locis Neptuniis templisque turbulentis
 Servavit, saevis fluctibus ubi sum afflictata mul-
 tum.*

Viden' Ephesiae Dianae mulierem Atticam sacra
 facere? sic intelligendus locus Virgilii lib. 12. 766.

*Forte sacer Fauno foliis oleaster amaris
 Hic steterat nautis olim venerabile lignum:
 Servati ex undis ubi figere dona solebant
 Laurenti Divo, & votas suspendere vestes.*

Non enim necesse statui Faunum a finitimis e
 naufragio servatis solum cultum intelligi. Hoc au-
 tem loco legendum putem *Forte sacer Fauni* &c.
 non *Fauno*, quod rarius & ideo, ut videtur, re-
 pudiatum; sed ita laudat Servius ad v. 779. & ex-
 hibent editiones nonnullae. *sacer* autem cum casu
 secundo construi ne Lexica ignorare nos sinunt.
 Ceterum in ipso litore, ad quod navem adpule-
 rant, pro felici navigatione peracta aras erexisse
 Diis patet ex Virgilio *Aeneid.* lib. 3: 403.

*Quin ubi transmissae steterint trans aequora clasces
 Et positis aris jam vota in litore solves,
 Purpureo velare comas adopertus amictu.*

Quod & in ripis fluminum obtinuisse docet Ar-
 rianus

rianus de Exped. Alex. M. lib. i. cap. 4. p. 11.
 αὐτὸς ἡ κατασκάψαι ἢ πόλιν θύει τε ἐπὶ τῇ ὀχθῇ ἢ Ἰσρα
 Διὶ Ζωτῆρι, ἢ Ἡρακλεῖ; ἢ αὐτῷ τῷ Ἰσραῶ, ὅτι ἐκ
 ἀπορος αὐτῷ ἐγένετο. Mari se commissuros quoque
 sacrificia Diis fecisse patet ex eodem lib. 3: 118.

*Sic fatus, meritos aris maculavit honores,
 Taurum Neptuno, taurum tibi, pulcher Apollo;
 Nigram Hiemi pecudem, Zephyris felicibus albam.*

Addendus omnino Xenophon Ephesius lib. i. p. 13.
 & 14.

252. Εἷω δ' ἰσφυγξε καρνῶν. Musaeus Leandrum
 suum fingit veste capiti adstrieta aequor natare,
 Ovidius autem vestes ipsum in litore relinquere
 epist. 18: 57.

*Nec mora: deposito pariter cum veste timore,
 Factabam liquido brachia lenta mari.*

Sic enim intelligenda videntur ea verba, quod fir-
 mant ea, quae infra dicemus ad v. 266.

255. Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόσολος, αὐτόματος νῆυς.
 Locutio artificiosa & venusta, quam debet Ovi-
 dio ep. 18: 147.

*Arte egeo nulla: fiat modo copia nandi,
 Idem navigium, navita, vector ero.*

Ubi *Argo e. n.* legendum contendit Cel. Withofius
 Spec. Gunth. p. 87. Neque invenuste Nonnus lib.
 i. p. 12. l. 32.

*Καὶ βρὸς αἰφλοίσβοιο κυβερνήτῃρα πορείης,
 Κέρη φόρετος ἦν ἢ ναυτίλος.*

Simile quid tentat Achilles Tatius lib. 8. p. 499.
 ὃ ἡ γενναῖος ἕως πάντα ἑαυτῷ γίνεται, δῆμος, βελή,
 πεσέδρος, στρατηγός. Sic lib. 4. p. 247. Νεῖλος ὁ πο-
 λὺς πάντα αὐτοῖς γίνεται, ἢ ποταμός, ἢ γῆ, ἢ θά-
 λασσα, ἢ λίμνη quae non dissimilia sunt istis Xe-
 no-

nophontis Ephesii lib. 2. p. 36. ἔλεγεν ἔν' αὐτῷ ἡ
 Ἀνθήαν, ὡς πάντα αὖ αὐτῇ γένοιτο Περλαίω· γυνὴ δ'
 δεσπότις, καὶ παῖδες.

Ibid. αὐτόματος νῆυς, pro αὐτὸς, ut vicissim αὐτὸς
 pro αὐτόματος occurrit apud Bion. Idyll. 2. 15:
 Theocr. Idyll. xi: 12. quem locum imitatum Vir-
 gilium monet Dan. Heinsius in Lect. cap. 17. Sic
 lib. 4. Georg. v. 65. alique plures, V. Interpre-
 res ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 6. Maximo igitur
 opere mirari subit Nic. Heinsium in Claudiano
 in Pr. Conf. Stilich. lib. 2. 22. pro

Hac ipse magistra

Das veniam vultis hac exorante calores

Horrificos, & quae nunquam nocitura timentur

Furgia, contentus solo terrore, coërces.

Conjectare posse sponte, cum ipse idem notet, multo-
 que sit venustius.

260. καὶ μιν ἐὼν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν. versu 256,
 puellam e turre marito lucernam ostendentem inducit
 Poëta, & descensu ejus non memorato, hoc versu
 ipsum ad suam turrin deduxisse, nimis certe concise,
 Elegantius, si quid video, Ovidius ep. 18: 97.

Te tua vix prohibet nutrix descendere in altum:

Hoc quoque enim vidi: nec tibi verba dabas.

Nec tamen effecit, quamvis retinebat euntem,

Ne fieret prima pes tuus udus aqua.

Excipis amplexu, feliciaque oscula jungis:

Oscula (Dī magni!) trans mare digna peti.

263. Μυχὲς ἐπὶ παρθενεῶνος. eadem locutione usus
 Nonnus lib. 6. p. 186. l. 22. qui lib. x. p. 272. me-
 minit etiam Ἑπταμύχης θαλάμοιο. Ceterum μυχὲς de-
 notat penetrabile, & intimum maxime recessum alicujus
 loci, & ad varia transfertur. Hesiodus Θιογ. v. 119.
 Tartara ponit in μυχῷ χθονός. Conf. Orpheus Ti-
 tan, Suff. p. 134. Idem de Argonautis v. 493.

Ὁ νῆα

Ὅννεκα οἱ πλώσειν ἀνὰ πλατὺν Εἰλίσποντον.
Ἐνδῖος ἀντεβόλησε μυχῷ ἔντοθε γαλήνη.

v. 84.

Ἀΐνις πόντοιο μυχῷ.

Hesiodus Θεογ. 1014. meminit μυχῶν νήσαν ἱερῶν.
Sacrum locum seu antrum ita vocat Callim. H. in
Del. 16. ubi V. Spanhemium. ἐπτάμυχον σπέος a-
pud eundem v. 64. λιμένος μυχῷ apud Orpheum
1303. quod & monuit Pollux 1. 9. 102. ἔσι ᾧ τις ἢ
χήλη λιμένος, ἢ σόμα, ἢ μυχὸς ἢ χεῖλη· μυχὸν νηὸς
dixit Achilles Tatiuss lib. 2. p. 139. ut fagenae
Lucianus in Timon. p. 112. ed. Hemst. δώματος
μυχῷτοιο meminit Callim. H. in Dian. 68.

Ὁ ᾧ δώματος ἐκ μυχῷτοιο

ἔρχεται Ἑρμείης σποδιῇ κεχηρμένος αἰθῇ.

Non debuerat H. Stephanus hic emendare κεχα-
ρισμένος, neque id probare Vulcanius; nec Grae-
vius reponere κεχηρμένος, ut nec Rich. Bentlejus
κεχαρημένος, cum vulgatam tueatur ipse Poëta
epigr. 33. 3.

Στιβῇ ἢ νιφετῷ κεχηρμένος.

Quamvis & hic Cel. Bentlejus legat κεχαρημένος;
sed quo jure patebit ex loco Herodoti adlegato
jam a Cl. Arnaldo Anim. Crit. cap. 12. p. 65. ubi
locum priorem Callimachi ipsum pulcre tueri sero
video.

Ibid. παρθεναῶνος. Id sedulo tota fere Graecia aliis-
que multis locis agebatur, ut nuptae & virgines
a virorum consortio, quantum fieri posset, remo-
verentur; de nuptis testatur Corn. Nepos in praef.
nam neque in convivium adhibetur, nisi propinquorum:
neque sedet, nisi in interiore parte aedium, quae gy-
naeconitis appellatur, quo nemo accedit, nisi propinqua
cogna-

cognatione conjunctus. De virginum cura anxia nemo est fere quin meminerit; addam inlustrem locum Achill. Tatii lib. 2. p. 91. unde quam arta custodia conclusae fuerint abunde constat: Νεανίσκος ἦν Βυζάντιος, ὄνομα Καλλιθένης, ὀρφανὸς καὶ πλῆσιος, ἄσματος δὲ καὶ πολυτελῆς. ἔτος αἰκάν τῷ Σωσράτῳ θυγατέρεσσι εἶναι καλὴν (ita omnino legendum cum duobus MSS. apud Salmasium p. 570. non ἦ) ἰδὼν δὲ εὐδέποτε, ἤθελεν αὐτῷ ταύτην γένεσθαι γυναῖκα, καὶ ἦν ἐξ αἰκῆς ἐρεσῆς. Προσελθὼν ἔν τῷ Σωσράτῳ πρὶν ἢ τὸν πόλεμον τοῖς Βυζαντίοις ἐπιπεσεῖν, ἡτέτο τὴν κόρην. Liquet hinc honorato viro & inter suos claro Sostrato, quem p. 93. ὁ πολέμῳ στρατηγὸν adpellat, filiam & quidem formosam fuisse plane nescivisse amatorem, quin nec illo tempore quo nuptias ejus ambiit. Liquet & ex sequentibus p. 101. ubi Callisthenes pro Leucippe raptam abstulisse dicitur Calligonen, eam conspiciatus cum matre Leucippes Sostrati uxore, quam probe norat, cum tamen filiam oculis nunquam usurparat. Sic & Hesiodus de innupta puella in Ἔργοις V. 520.

Μυχίη κατὰλεξεται ἐνδοθεν οἴκῳ.

Ita recte emendat Cl. Graevius in Add. p. 135. pro μυχίη. Conferri velim adcuratam thalami Leucippes descriptionem, curamque anxiam matris ipsius eleganter depictam ab Achille Tat. lib. 2. p. 107. Diversis vero admodum institutis usos esse Lacedaemonios luculentus testis est Propertius lib. 3. El. 12. v. 21.

Lex igitur Spartana vetat secodere amantes,

Et licet in triviis ad latus esse suae.

Nec timor, aut ulla est clausae tutela puellae,

Nec gravis austeri poena cavenda viri.

Nulla praemisso, de rebus tute loquaris

Ipse tuis: longae nulla repulsa morae.

Sic

Sic juvenibus licuisse ibi ante nuptias cum virginibus versari libere ex Agnone Academico apud Athen. lib. 13. monet Broekhusius, quem locum inquirere nunc non lubet. Difficulter autem haec omnia in concordiam rediges cum Hermippo de Legum latoribus apud Athenaeum lib. 13. p. 555. C. Εἰν Λακεδαιμόνι εἰς οἰκημαί τι σκοτεινὸν πάσαι συνεκλείοντο αἱ κόραι, συγκλειομένων καὶ τῶν ἀγάμων νεανέσκων, καὶ ἕκαστος, ἧς ἐπιλάβοιτο, ταύτην ἀπῆγεν ἀπρόικον. διὸ καὶ Λύσανδρον ἐζημίωσαν, ὅτι καταλιπὼν τὴν πρετέραν, ἑτέραν ἐβέλετο περικαλλεσέραν ἀγαγέσθαι. Ex quo loco hunc contractarum nuptiarum ritum fuisse etiam docet Meursius Miscell. Lacon. lib. 2. cap. 3. p. 109. certe non video cur ipsi ex. gr. de rebus suis (nihil enim horum ad nuptias legitimas pertinere non est probabile) loquerentur, si caecae adeo fortunae connubia permitterentur, nisi statuamus tempore, ut fit, multa in his immutata. Ceterum miror Doctissimum Broekhusium fateri sibi vix adparere, quo referri debeat istud *timor*, unde aliquando se tentasse,

Nec timor est ulli clausae tutela puellae.

Ut sensus sit, nullum amatorem timere custodes dominae suae, quominus ad eam palam adcedere audeat. Mihi nullum dubium, quin Poëta dicat nullum parentum sc. vel virorum esse timorem pro puella, ipsos non timere puellae, atque arcta custodia non continere, ut alias fieri consuetum. *Timor puellae est timor pro puella*, quemadmodum Virgilius lib. 2. Aeneid. v. 784.

Lacrimas dilectae pelle Creüsae.

Verba sunt Creüsae maritum orantis, lacrimas ob se amissam fundere desistat.

264. Καὶ χροῖα πάντα καίθηρε. Et cutem totam abster-

sterfit recte vertunt cum πᾶς pro ὅλος saepe poni notum. V. Callim. epigr. 21: 5. & epigr. 47. Achilles Tat. lib. 5. p. 305. Καὶ πᾶν μὲν τὸ πρὸς ὅσον ἐμπιπλησι φιλημάτων. Hesiod. Scut. v. 284. Homero id in more esse monet Eustathius ad Homer. Iliad. X. ἔστι σύνηδες Ὀμήρῳ νοεῖν τὸ πᾶν ἀντὶ τοῦ ὅλος. quae verba adduxit Wolfius ad Jacob. ep. 1. v. 17. Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ, καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἀνωθέν ἐστι, καταβαῖνον ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῷ φίλῳ. ubi πᾶσα δόσις ἀγαθὴ donatio bona mere i. e. non nisi donatio bona redditur Raphelio in Annot. ex Polybio, non probante Wolfio, quia πᾶσα idem est quod πᾶν proxime sequens ad δῶρημα; id vero universalitatis notam inferre patet ex addito τέλειον. Acute! quasi πᾶν δῶρημα τέλειον non aequè reddi posset munus mere perfectum. Hoc vident etiam illi, qui naris non adeo sunt emunctae. Sic & omnis & cunctus usurpantur ab Ovidio Met. 2. 40. 3. 179. Virgil. Aeneid. 1. 233. Culic. 312. & 340. Claudiano de B. Gild. v. 372. ex emendatione Heinsii, aliisque. contra totus pro omnis usurpavit Boëthius de Cons. Phil. 2. 7. quae quam sit exilis & totius vacua ponderis, sic considera. auctor Pervig. Vener. 51.

*Hylla totos funde flores, quotquot annus adtulit,
Hybla florum rumpe vestes, quantus Ennae campus est.*

Sic & v. 60. Vid. Rivinum p. 105. Nemefianus Ecl. 2: 57.

*Quae juga celsa tenes Erycis, cui cura jugales
Concubitus hominum totis connectere seclis.*

Ibi V. Cl. Burmannum. Sic & ὅλος usurpatur Nonno lib. 31. p. 10. l. 19. lib. 30. p. 768. l. 32. aliisque locis.

Ibid. δέμας δ' ἔχειεν ἐλαίῳ εὐόδμῳ, ῥοδίῳ. Respicit morem

obrem veterum, qui antequam cubitum irent
oleo inungi solebant, quod constat ex Hesiodo in
Erg. v. 520. de puella inupta:

Εὐτε Λοεσσαμένη τέρετα χροά, καὶ λίαν ἐλαίῳ
Χειραμένη, μυχῇ καταλέξεται ἰνδοθεν δαίτη.

Elegans in hanc rem locus est Cant. Cantic. cap.
5. v. 2. quoniam, quia non intellectus, longio-
rem quatuorvis, adronam; Εγὼ καθύδω, καὶ ἡ καρ-
διά μου ἀγροπύει. Φωνὴ ἀδελφιδῆ μου κρηεῖ ἐπὶ τὸ θυρεόν,
ἀνοιχθὲν μου ἢ πλησίον μου; ἀδελφὴ μου, πείσεις με,
τέλειά μου, ἐπὶ ἡ κεφαλὴ μου ἐπλήσθη δρόσος, καὶ οἱ βροχί-
χοι μου ψεκάδων νυκτός. Ἐξεδυσάμην τὸ χιτῶνα μου; πῶς
ἐνδύσομαι αὐτόν; ἀνιψάμην τὰς πόδας μου, πῶς μολυνῶ
αὐτάς; — Ἀλλοὶ ἐγὼ ἀνοίξαι τῷ ἀδελφιδῷ μου, χεῖ-
ρες μου ἔσταν σμύρναν, δακτυλοὶ μου σμύρναν πλήρη
ἐπὶ χεῖρας ὁ κλείδου. Multa huc, nec protrita adeo,
convasavit Fortun. Schacchus Sacr. Elaeochr.
Myrothec. I. cap. 50. nec non cap. 52. col. 263.
ubi rationes a sponsa prolatas, quod tunicam ex-
uerat, pedesque laverat frivolas vocans Vir
Celeb. aliis non intellectam causam se invenisse
putat v. 4. Surrexi, ut aperirem dilecto meo, manus
meae stillaverunt myrrham, & digiti mei pleni myrrha
probatissima. metuisse scilicet sponsam, ne maritus
se deprehenderet nondum plene unguentis & aro-
matibus curatam, quod, quia adhuc tota in tute
tingenda, turpe ducebatur, unde nec soccos nec
tunicam resumere licebat. Sed, brevis enim in
hiscie refellendis esse laboro, interpretationi huic
obmoveo v. 2. ubi dicitur sponsa jam decubuisse
& καθύδω, ut adeo corpus curare, quod ante
fieri solebat, non amplius potuerit, omniaque
haec facillimo negotio ruant, quae tam operose
structa fuerunt. Musaeus autem non ineleganter
Y itine-

itinere marino confecto unctum Leandrum ab Herone inducit; erat enim veteribus in more marinis lavacris corpus abluere, ut ostendit Dositheus Antiqu. Hom. lib. 3. cap. 9. p. 252. eam autem lotionem sequi solebat unctio, qua corporis spiramenta obstruerentur, monente eodem p. 254. Alios usus olei, quia huc non peruenit, sciens praetereo. Ceterum notari velim, Musaeum hic a suo auctore Ovidio dissentire, quippe qui, non, ut ille, membra ipsum oleo tingere, cum mare transverat; inque amplexus puellae ibat, verum mari se commissurum natatorem fingit epist. 19. 43.

*Jamne suas humeris illum deponere vestes,
Pallade jam pingui tingere membra potes?
Nec sine ratione frigidissimo ponto se commissurus
natator ita instituit.*

266. Εἰς ἐπὶ δ' ἀσθμαίνοντα βαδυσσάτοισι ἐν λείτροισι
νυμφίον αἰμολυχθεῖσα.

Cum Leander per Hellespontum natavit veste capiti adstricta, eaque procul dubio madefacta fuit, nec verbo Musaeus notat ipsum suam induisse iterum, vel cum alia mutasse, cum tamen accurate omnia talia persequitur, parum abest, quin cogitem nudum Leandrum cum sponsa decubuisse & Venereis sacris operatum fuisse; neque enim id adeo rarum. De Candaulis uxore pulcherrima nuda sodali Gygi ostensa notissima est historia ex Herodo lib. 1. cap. 18. & seqq. Ovidius Amor. lib. 1. El. 5. 17.

*Ut stetit ante oculos posteo velamine nostros,
In toto nusquam corpore menda fuit. &c.
Singula quid referam? nil non laudabile vidi:
Et nudam pressi corpus ad usque meum.*

Dissen-

Dissentit Ovidius ep. 18: 103.

*Deque tuis demptos humeris mihi tradis amictus:
Et madidam fittas aequoris imbre comam.*

Nec non ep. 18: 61.

Nunc dare, quae soleo, madidis velamina membris:

Pectora nunc juncto nostra tenere sinu.

Sic ep. 19: 39.

*Quid referam, quoties dem vestibus oscula, quas tu
Helleponticae ponis iturus aqua.*

269. Ἄλῃς ὕπτοι αἰλμυρὸν ὕδαρ. Locutio Homero
prae caeteris usurpata, ut Iliad. E. 122.

Ἄλῃς ὃ οἱ ἔσαν αἰλμυρῶν

Ποροφόροι.

Iliad. P. 54.

Ὅθ' αἰλῃς ἀναβέβρυχεν ὕδαρ.

Iliad. X. 340.

Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε αἰλῃς, χρυσὸν τε δέδεξο.

Adde Iliad. Φ. 236. Γ. 384. Odyss. E. 225. Nonnus
lib. 31. p. 798. l. 18.

Οὐχ αἰλῃς αἰσχρὸς ἀκείνῳ θεοσυγῆς.

Callimachus Hymn. in Jov. v. 84.

Εἴ γ' ῥηφενίην ἐβαλῆς σφισιν, ἐν δ' αἰλῃς ἔλαβον.

Recte post alios hanc lectionem tuitus est Inlustr.
Spanhemius pro ἔλαβον.

Ἰνδὸν δὲ τὴν αἰλῃς αἰσχρὸν ἀκείνῳ θεοσυγῆς
αἰσχρὸν δὲ τὴν αἰλῃς αἰσχρὸν ἀκείνῳ θεοσυγῆς
αἰσχρὸν δὲ τὴν αἰλῃς αἰσχρὸν ἀκείνῳ θεοσυγῆς C A.

Ἀνὰ μίτην, solvere zonam de puellis virginitatem amitten-
 tibus. Inscriptio Philadelphide reperta bis emendata. Πα-
 θίνας μίτην pro παρθενίᾳ, aliaque. Auctor Elegiae in
 obitum Moecenatis contra Clericum, & Heinsium adser-
 tus. A quibus zona solvebatur? Ἀνὰ ζώνην de nubenti-
 bus dici male negavit Scriverius. Faber, Pareus &
 Weitzius per μίτην sacerdotale capitis redimiculum intel-
 ligentes rejei. Ἀνὰ μίτην de Veneris valido nodo per-
 rupto perperam intellectum. Zona in lecto solvebatur, non
 antea. Festus leviter emendatus. Non unam fuisse zo-
 nam contra Braunium, aliisque demonstratur. Vossi
 sententia puellarum pudenda zonis munita rati pluribus
 adserta. Tentatus Nonnus. Longus defensio contra P.
 Moll. Ζώνη pro ζώνῃ. Nubiles puellae zonam demum
 gestabant. Apud Romanos ipso nuptiarum tempore cin-
 gulo demum praecinctas puellas contra Scaligerum osten-
 sum. Post concubitus zonas Veneri consecrabant apud
 Graecos, non Dianae, apud Romanos Junoni Genitrici.
 Mulieres etiam Zonam gestasse videntur. Apollonius
 Rhodius explicatus. Ἐμψυμένῃ. Interpres Achillis: Ta-
 tii reprehensus. Antiquo tempore apud Graecos faces
 nuptiales à matribus accensas & gestatas; recentiori verò
 a patribus late contra dissentientes ostenditur. Ritus ta-
 men illos ipsi Auctores confundunt aliquando. Tiboris vesti-
 bus consternere mos erat. Νύξ γαμοτόλος. Πύρινος ὀμῆμας,
 Emendatus Nonnus. Sacerdotes, Di, nec non illustres
 apud antiquos virgines & mulieres vestibus ad tales di-
 demissis utebantur. Nominibus duobus singularibus addi-
 tur verbum singulare, non semper plurale. Statius &
 Claudianus defensi. Eleganter Diis inmitibus pristinos
 amores in memoriam revocant laborantes amatores. Non-
 nus bis correctus. Perditis amoribus miseri de turribus,
 rupibus, aliisque locis excelsis se praecipitabant. Saltus
 virilis ingressa Sappho. Stati locus contra Marklandum
 adsertus.

272. **Ο** αὐτίκα δάσατο μίτην. solvit zonam.
 Nuptias factas significat Poëta locutione
 honesta, & in hac re usitata & propria. Moschus
 Idyll. 2: 160.

Λύσε δὲ αἱ μήτηρ, καὶ οἱ λέχος ἐγτύονον ὄρεσι.

Theocritus Idyll. 27. 54.

Φεῦ Φεῦ, καὶ τὰν μήτραν ἀπέσιχες, εἰς τί δ' ἔλδσας.

Plutarchus in Lycurgo Oper. Tom. I. pag. 48. ὁ
ἱνυμφίος --- ἔλυε τὴν ζώνην. adde dicta superius p. 317.

Ἀπολύειν μήτραν occurrit in inscriptione Philadel-
phiae reperta in caemeterio saxo sepulchrali inci-
sa apud Th. Smithum Sept. Asiae Civit. Notit.
pag. 34.

Παρθένος ἥς ἀπέλυσε μήτραν, ἥς ὄρεον αἶθος.

Ἐχεν ἐν ἡμετέλει πάντοσ' αἰμένοι θαλάμῳ.

Versus primus corruptus, & nulli intellectus, facill-
tamen negotio restitui potest in integrum, si pro
ΠΑΡΘΕΝΟΣ legas ΠΑΡΘΕΝΟΥ hoc sensu: virginis cujus
(Xantippes) solvit (Aquila) zonam, cujus matu-
rum florem carpsit in semiperfecto pereuntem thalamo.
& in τ migrantis exemplum habes v. sequenti:

Τρεῖς γὰρ ἐπ' εἰκοσὶς τελέωσθε βίως ἐνιαύτες.

Tres enim super viginti finivit vitae annos.

Legendum enim pro ΒΙΩΣ videtur ΒΙΟΥ, nisi ve-
lis ΒΙΩ. Posses tamen & παρθένου μήτραν pro παρθενί-
κην, cujus locutionis exempla alii dederunt. ita Si-
donius Carm. xi. 17.

Hic lapis est de quinque locis, dans quinque co-
lores

Aethiops, Phrygius, Parius, Poenus, Lacedae-
mon.

Statius lib. 1. Sylv. 5. 36.

Nomafinque metallis.

Ita enim legendum puto pro Nomadum ex Ven.

Nomas scribente, quod nonnullis non displiciturum Cel. Marklandus recte conjectavit in Addend. p. 338. V. & ad 3. i. 89. Claudianus de Nupt. Hon. & Mariae v. 87.

*Trabibusque smaragdis
Supposuit caesas hyacinthi rupe columnas.*

Ita optime post Gronovium e MSS. restituit Eru-
ditissimus Heinsius. vide & ad lib. i. de R. P. v.
17. in Eutrop. i. 342. in Pr. Conf. Stil. i. 256.
ad Ovid. Fast. 4. 362. Advers. i. i. p. 4. lib. 2.
cap. 5. p. 229. cap. 9. p. 269, 270. & Not. in
Propert. p. 679. Plures referre mora est. Adde
tamen Inlustr. Spanhem. ad Callim. H. in Del.
153. sic & locutus Dionysius H. in Nem. post
Aratea Oxon. edita p. 51. apud Spanh. ad Hymn.
in Del. 107.

Ἐπὶ χλαίνας ἀδάμαντι χαλίνω.

Post tot exempla, plorare jubeo Jo. Clericum, qui
in Auctore Elegiae in obitum Moecenatis v. 37.
pro

Marmora Meconii vincunt monumenta libelli.

Solito acumine legit *Marmore* --- *monumenta*, scilicet ut obloqueretur Jos. Scaligero, qui *marmora monumenta* interpretabatur *marmorea*: nam Doct. Heinsio Advers. 2. 5. p. 242. legendum putanti

Marmorea Aonii vincunt monumenta libelli.

Id obsticisse quis credat? ita vero videtur & conjectasse prius Scaliger, qui tamen e MS. lectione *Minasi* feliciter eruisse mihi videtur *Smyrnaei*, quamvis vulgata commode servari queat. Ceterum
pro

pro λύνειν *λύειν* Latini dixerunt *zonam solvere*. exi-
gt. Claudianus Foscenn. v. 37.

*Et seminudo pectore cingulum
Forti negatum solveret Herculi.*

Catullus Carm. 2. 13.

Quod zonam soluit diu ligatam.

Zonam autem hanc solvere dicitur maritus, ut &
ipsa virgo ut apud Claudianum l. c. & alibi. Sed
rarius. Unde vero hauserit. Scaliger Poetic. lib. 9.
cap. 10. p. 387. cunctanti virgini promnestriam
duobus digitis cingulum solvisse mihi latet. Li-
quet autem abunde ex locis adductis e Graecis
scriptoribus falli Doct. Scriverium cum ad Pervig.
Ven. v. 26. Latinis *zonam solvere* dici, quae visio
traditur: Graecis autem, quae primum parit, no-
tatur, cum nihil citius, quam λύνειν ζώνην apud Grae-
cos de nubentibus usurpari, imo saepius quam
de parientibus; neque id absolute tradit Jos. Scal-
iger ad Catull. l. c. quem hic laudat Scriverius,
cum ipse Theocriti exemplo id docet, vulgatio-
rem tamen alterum usum. Turpius fallitur Petrus
Faber lib. 3. Semestr. cap. 11. quique ejus *senten-
tiam omnino verissimam* pronunciat Daniel Pareus,
nec non Weitzhus, rati Musaeum loqui de sacerdo-
tali redimiculo capitis, eo quod Hero antea Lean-
dro vestem suam tenenti dixisset supra v. 82.

Κύπελλος δ' σοι ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν.

Eique postea Leander respondisset v. 141.

Κύπελλος ὡς ἱέρεια μετέχου Κύπελλος ἔργα.

Sic tamen ut redimicula mitrae illo solvente nup-
tiae factae sint. Sed quo loca haec Musaei, cum
ἀφάσσειν ibi significet *tangere*, ut monuimus su-
pra,

pra, in altero autem loco ne verbum eo faciat? Nonne saltem unico exemplo zonam Virginitatis signum, capitisque ornamentum solvi dici a marito in lecto, cum nuptiae primae fiunt, ostendi fuisset officii ipsorum, ut specie aliqua saltem blandiretur tam paradoxa sententia? Ego certe, donec id fit, procul abesse jubeo tam ridiculas explicationes, praecipue cum zonam hanc propinquam *παρθένῳ* conlocent auctores, ut infra docebo. Longe ab his diversam sententiam sequitur Vir quidam Doctus, qui, referente ad hunc locum Cl. Kromajero, vocibus *ἀνδρὸς μίτρον* significari Veneris validum nodum perruptum a Leandro putat, idque denotare vocem *μίτρον*, qua ipsum uti notanter, quum *ζώνῃ* potuisset, quia cum lecto se composuerant, zona soluta forsitan jam erat, quae sententia antiquitatis ignorationem aperte prodit. Zonam enim virginis maritus in lecto demum solvebat, non antea. Audi Plutarchum in *Lycurgo Oper. Tom. I. p. 48.* τὴν δ' ἀρπαδίαν ἢ νομφεύτριά παρμύνην ἀφ' ἑαυτῆς ἀφαιρῶσα κατέκλινεν ἐπὶ τὰ βῆλα μένιν ἀντὶ φαρτός. ὁ δ' νομφίος ἔλασεν ἢ ζώνην, ἣ μετ' ἡνέχεν ἀρσάμενος ἐπὶ τὴν κλινήν. Nec non Euripidem in *Alcest. v. 175.*

ὦ λέκτρον, ἐνθα παρθένος ἑλὺς' ἐγὼ
Κορεύματ' ἐκ δ' ἀνδρός.

Audi Festum: Cingulo nova nupta praecingebatur, quod vir in lecto solvebat, factum ex lana ovis: ut si illa in glomos sublata conjuncta inter se sit, si vir suus secum cinctus, vinctusque esset. Hunc Herculaneo nodo vinctum vir solvit omnis gratia: ut si ipse felix sit in suscipiendis liberis, ut fuit Hercules, qui LXX liberos reliquit. Locus leviter corruptus. Lego Hoc Herculaneo nodo vinctum scilicet cingulum, quemadmodum Muretum ad Catull. p. 13. locum

locum laudare video: quod enim Scriverius ad Per-
vigil. Vener. v. 26. citat: *Hoc Herculanæ nodi vin-
culum* longius abit, neque an ex libris, an ex in-
genio habeat scio. Aliam ab his diversam opi-
nionem de zona sequitur Doctissimus Braunius
de Vest. Sacr. Hebr. lib. 2. cap. 3. §. 12. p. 488:
cujus verba dabo: *Apud Graecos & Romanos adeo
vulgare erat, ut feminae balteo & zona cingerentur,
ut ἡστέρεα λύαν & ζώνην λύαν zonam solvere diceren-
tur pro pudicitiam deponere. Homer. Od. λ. λύσε παρ-
θενίην ζώνην. in Epigr. Veteri de Diana λεγνῶτος ἀνὰ ζώνη
δαῖσα χιτῶνα. Ideo muliebriter cincti dicuntur imbelles.*
Harum autem zonarum circa mammæ & pectus
usum fuisse docet p. 496. Huic consentit Feythius
Antiq. Homer. lib. 3. cap. 6. p. 236. Viden^r ip-
sos nullam differentiam facere inter zonas, quas
circa pectus, mammæ, & pudenda gestabant?
Atqui istas diserte distinguunt Veteres. Nonnus
lib. 1. p. 28. l. 25. de Jove cum Europa concam-
bente:

Ἀπὸ σέρνοιο ᾗ τύμφη

Μίτρην πρῶτον ἔλυσε περίτροχον, ὡς αἰκῶν ᾗ,

Οἰδαλέην ἔθλιψεν ἀκαμπέος ἀντρυγὰ μαζῶν.

Καὶ κύσε χείλεος ἄκρον, ἀναπτύξας ᾗ σιωπῇ

Ἀγνὸν ἀνυμφεύτῃ πεφυλαγμένον ἄμμια κορείης,

Ὄμφακῃ Κυπελίδιον ἰδρέψατο κερπὸν ἐρώτων.

Hic Jupiter post solutam pectoris zonam solvit
virgineam adhuc lib. 14. p. 394. l. 31.

Μεσγατίῃ ᾗ

Στήθεϊ δεσμὸν ἔβαλε· καὶ ὄρθιον ἀντρυγὰ μαζῶν

Παρθενίῃ ἡστέρεα καὶ οἷα περ ἄμμια κορείης

Περφυρέην λαγόνεσσιν ἐνέχευσε κόπυλα δαμίτρη.

Sermo est de Baccho in virginem se mutante,
ubi notari potest ante etiam factam καλύπτρις

X 5

meu-

mentipnem, quod ineptae Parei sententiae etiam adversatur. Restat ut exhibeam Eruditissimi Is Vossii observationem ad Catull. p. 7. propositam his verbis: *Istiusmodi autem zonae non solum e corio & pellibus, quod minus tutum; verum etiam ex auro, argento, & chalybe conpingebantur, iisque non puellarum tantum pudenda, sed & puerorum nates, muniebant, uti nunc apud varias sit gentes. Docet hoc non uno loco. Etymologici magni auctor, & complures alii Grammatici, qui & intus lanatas fuisse addunt. Miror hanc sententiam tam raras sequi; cum tamen prae ceteris erudita & adtentione digna, updo, quia vir Eruditus adferere dicta tanti non putavisse videtur, diligentius paulo perpendam. Quae de Etymologo M. refert reperuntur in V. Mureti ubi notat: Μίτρα ζώνη ἢ δια ἢ μίτη ἢ φαιρῶν. ἰφοῦρετό ὃ ἐνωτέρεα τ' λαγόνες. ἢ χαλκῇ λεπί, ἢ ζώνονται ὡς τ' ἀνέωται χαλκῇ πλείους ἐσφαλείας. Dubito an hoc non voluerit Nonnus lib. 14. p. 406. l. 32.*

Καὶ τις ὄφιν τελέλικτον ἀπήμωνι δῆσατο κοιλῷ
 Ἐνδόμευχον ζώσῃρα πέχνην ὅτα γείτονι μηρῷ κ. τ. λ.
 Ἐπὶ πάλῃς ἀγρυπνῶν ἀπεπνυτῆρα κορείης.

Ubi videtur serpentem, quo corpus circumdederat Bacccha, ἐνδόμευχον ζώσῃρα vocare respiciens ad zonas securitatis gratia interius gestatas. Scribendum autem videtur γείτονα μηρῷ, ut lib. 15. p. 416. l. 22.

Τάνυσσάμενος ὃ κονίῃ
 Χερσὶν ἱρωμανέοσιν ἀπεσφρηγίστατο μίτην
 Ἐλπίδι μαψιδίῃ πέφρημένος. ἔκπινος γὰρ
 Οἴσῃς εἰς πεδράκων ὑποκάλπιος ἔξυι γέγνη.

De tali zona loquitur etiam Nonnus locis ante laudatis, ex lib. 1. & lib. 14. ubi cum & alias μίτρας memorat, patet. Veterum auctorium loca, quam

quantum μίτρας mentio in his, non capienda statim de hac zona virginea ex. gr. cum Longus Pastor. lib. 1. p. 9. de Nympharum simulacris dicit: ζώνη μίτρας τῆς ζώνης. P. Moll corrigit ζώνη invitis Musis & Gratiis. Facilius emendatio esset ζώνη, cujus mentio crebra apud auctores. Achilles Tatiuss lib. 5. p. 281. de Philomela a Tereo violata: ἐπαρσατο τὰς κόμας ἢ γυνή, τὸ ζώνη ἐλέλυτο. ita lib. 3. p. 205. καὶ ἐνσπενάσαντες τῇ κόμῃ τὴν ζώνην, καὶ τὴν ζώνην ἐπαρσατο μίτρας τῆς ζώνης ἐνδεδυμένη, ταύτην ἢ σκευὴν ἐνέπνευσαν. ita legit Salmasius p. 602. Quo loco P. Moll ad Longum p. 10. nec non Demsterus ad Ross. p. 415. μίτρας perperam explicant ornamenta capitis, ut inspicienti locum patere potest. Nihil tamen in loco Longi movendum docet Erym. M. in V. Ζώνη λέγεται ζώνη, καὶ τὸ πρὸς ζώνη. Ζώνη δὲ οἱ πρότεροι ἀνδραβδάλον, αὐτὰς ἐπειὶ θῆκεν ἱμάντας ἐνδύμεναι, atque ita Suidas & Phavorinus; Hesychius quoque ζώνιον interpretatur γυναικίον ζώνη. Praeterea, si discesseris ab hac Vossii opinione, non video quomodo capienda loca, in quibus zonae istae tuendae virginittis gratia gestatae leguntur ex. gr. Nonni lib. 16. p. 454. l. 8.

Κόμης δ' ἐγγυς ἱκανὴ καὶ ἀτρεμας ἀκρὸν ἐρύσας
Δέσμον αἰσχυρίτοιο φυλάκτορα λυσάτω μίτρας
Φειδομένη παλάμη, μὴ παρθέγου ὕπνος ἐάσῃ.

Nam quod zonam ligaram Bacchus solvit, insciae Nicaeae non mirandum, cum vino sepulchra jacebat. adde locum Erymologici M. Atque ita jam Dillgenissimus Barthius Aeverl. p. 51. p. 174. zonae ita fuisse cinctas puellas, ut sine earum solbatio-
de corpori vis fieri non posset, probavit, ubi in-
ter alia locum Nonni lib. 12. laudat, ubi cum
ebrios

ebrios Satyros vestibus sublati femora tangere fecisset, non virginitatis pubem, sed mitram ejus eustodem tangere facit, quod tamen ex loco Nonni p. 350. l. 7. nullis fidiculis extorquere possum. en locum:

Παρθενικῆς ἀγαμέμνοιο καθ' ὅρονος ἡΐατο μίτρας.
 ἂν ἱρὸν δ' ἐπὶ κόρυϊ ἀπέθετο ἤματα νύμφης
 Χῆρ' ὀπισθοδότης ποδῶν ἐπαφύρατο μηρῶν.

Hinc potius concluderem vestibus nondum sublati mitram ipsum jam tetigisse. Quid autem tueri poterat zona vestem corpori adstringens? Nihil certe. Quam absurdum vero, puellas in lectum genialem concessisse vestibus non exutas, quod tamen statui fere deberet, si a vulgaribus zonis non fuerunt distinctae, cum zonam in lecto solvi consuevisse constet? Quid? nobiles puellae demum zonam gestabant, non illae quae toro nondum maturae hinc *μυτρί* dictae Callimacho Hymn. in Dian. v. 14.

Πάσας ἐνέταρε, πῶσας ἔτι παῖδας ἀπύρην.

Ubi Spanhemium consulere operae est. Anne igitur diversis vestium generibus ante id tempus utebantur, aliove modo eas cingebant? sed de eo mihi nihil constat. An verò puellae toro maturae apud Romanos zonam quoque acceperint dubito, cum ipso nuptiarum tempore ea demum praecingi solitas fuisse ut credam prope facit Festus, ubi *Cingulo*, inquit, *nova nupta praecingebatur, quod vit in lecto solvebat*, alias clarius dixisset *Cingulum*, quo n. n. praecincta erat, vir i. l. s. hanc sententiam etiam sequi videtur, ut alios mitram, Hotmanus de Vet. Rit. Nupt. cap. 29. in Thes. Graevii Tom. VIII. p. 1242. ubi *Junoni*, inquit, *etiam sacrificabatur, cum cingulo nova nupta praecingebatur, unde Juno dicta Cinxia*. certe Juno

Junonem Cinxiae nomen hinc adeptam verosimilius, quam, quae sententia Scaligeri l. c. p. 387. aliorumque, quia cingulum solutum ei sacrabatur; apud Graecos quoque contraria ratione *Ανσιζώνη* nomine dicta, mea quidem sententia, magis congruo. Ridiculus est Scaliger l. c. qui patronos huiusce sententiae confodere sibi videtur, quia Catullus de Atalanta non tempore nuptiarum canit:

Quod zonam soluit diu ligatam.

Quasi de Atalanta Graeca virgine Romano ritu loqui deberet. Liqueat & exinde quod zonas istas numini alicui post concubitum consecrabant, ut constat ex Theocrito Idyll. 27. 55.

τῇ Παφίᾳ πρῶτισσι ἰγὺ τέδε δῶρον ὀπάζω.

Ubi Veneri consecrari observare operae est, cum fraudi id minus perceptum fuit Doctis, ut Jul. Caes. Scaligero Poët. lib. 3. cap. 101. p. 387. ubi promnestriam duobus digitis cingulum solutum Dianae, ob eam causam *Ανσιζώνη*, a Latinis Cinxiae cognominatae, dicare consuevisse scribit, ut & Franc. Rous. l. c. p. 367. qui animum dubium aperte pròdit. Rhodiginus autem lib. 16. cap. 10. p. 854. utramque zonam confundit. Optandum Scaligerum tam multa sine veterum auctoritate, certe non adducta, in istos libros non coarctasse; certe Dianae a nubentibus apud Graecos zonam sacratam me legisse non recordor. Traheret quis forte huc epigramma ex Anthologia apud Maderum de Coron. Sacr. & prof. praef. Nuptial. in Tom. VIII. Thes. Rom. Ant. Graec. VII:

τῇ Παφίᾳ σεφόνος, τῇ Παλλὰδι ἔπλακαμι δα,

Ἀγέμευδι ζώνην ἀνέβητο κατ' ἰρόν.

Eureto

Εὐριστο γὰρ μνηστῆρα τ' ἤθελε, καὶ λαχὼν ἦβαν
 Σαφροῦσα, καὶ τέκνων ἄρσεν ἱττικτε γένος.

Verum quid prohibet ad partus tempus extendere, praecipue cum ipsius mentio hic fit? Apud Romanos autem Cinxiae Junoni sacrabant. Festus *Cinxiae Junonis nomen sanctum habebatur in nuptiis, quod initio conjugii solutio erat cinguli, quae nova nupta erat cincta*: alii tamen Deae Virginensi tribuunt notante Scaligero. Nisi vero haec Dñs sacrari solitae peculiare aliquae fuerint zonae id ridiculum fore videtur. Verum an peculiare zonae istud gestamen fuerit puellarum, an vero & mulierum, non adeo certum. Hoc tuetur Potterus Archaeol. Graec. 4. xi. p. 618. qui fieri id ad arcendam libidinosorum vim putat, unde a Nonno diceretur σαφροῦσα: Et licet Nonni locus, quem indicat, lib. 12. p. 350. l. 7.

Παρθενικῆς ἀγάμοιο σαφροῦσας ἡβαντα μέγας
 Δ' οὐκ ἰμῶν δ' ἐπὶ Κύπρῳ ἀπειθίας ἔμεγα νόμῳ,
 Χειρὶ δ' οὐκ ὀδοῦσιν ἰσχυρὰν ἐπαφύετο παρῆν.

Nihil faciat ad rem, cum ibi de virgine sermonem esse quis videat; & licet alterum, quod tamen officii ipsius fuisset, exemplis demonstrare omiserit; Licet mirum admodum, si promiscue mulieres virginesque zonas gestabant nunquam de nupta, sed semper virgine λύων ζώνην occurrat: tamen negare non aulam mulieres unquam gestasse zonas, cum id pateat ex locis auctorum, qui docent mulierem prima vice parientem zonam solvere, eamque consecrare Dianae. V. Apollonii Rhodii Scholiasten & Phavor. locis in notis jam laudatis. Hinc λυσιζώνος vocatur Orpheo in Suff. mine p. 132. Neque id tantum ad primum puerperium durasse suadet locus Apollonii Rhodii lib.

275. ubi Alcimedede ob filium unicum Jasonem querelas fundit:

Δμῶς ὅλως κεν τοῖσι λελεῖσθαι ἐν μεγάροισιν
Σεῖο πύθω μινύθουσα δὴν ἀμύροτος, ὅτι ἐπὶ ποσσὶν
ἂν γλαῖην ἢ κῦδος ἔχον πάρος, ὅτι ἐπὶ μένῳ
Μίτρην πρώτον ἔλυσεν ἢ ὅσων. ἔδοχα γὰρ μὴ
ἂν λείθωια θεῶν πύλοος ἐμείγχετο τόκω.

Novi Meursium in nota, quae additur Callimachi Hymn. in Jov. 14. hinc eruere, bis zonam solvi prima scilicet nocte a marito, & iterum peperit in tempore; verum id mihi verba vix pati videntur. Neq. satisfacit Scholiastes, caecumque ducem secutus Phavorinus ad τὴν πρώτῃς τίκτεται referens; ut nec magnus Scaliger, qui illum pro τὴν πρώτῃς τίκτεται debuisse scribere διαπαρθενεύσας affirmat; Obstant his interpretationibus ipsa Poetae verba, quibus dicit Alcimedem ob unicum filium Jasonem prima & ultima vice zonam solvisse sed quomodo, ultima vice, nisi toties zona solvebatur, quoties uxor peperit? Meursii sententia ridiculum facit Poetam: nonne enim de muliere, quae plures liberos tulit, si bis tantum zona solvebatur, omnino dici posset eam prima & ultima vice zonam solvisse? Lacrimis vero an risu dignus sit Scholiastes, notans: ἐπὶ ἀρρέενος δὲ νοεῖν. εἶχε γὰρ ἢ ἀδελφὴν ἰάσων ἱππαλύτην, ὡς φησὶν ἱβυκος haereō. Adeo enim clavis verbis utitur Poeta, quibus significet unicam prolem viruisse matri, ut caecus sit, qui hoc non videat. Quam vero in fabulis auctores a se invicem discrepent quis nescit?

275. Ἥρην τις ἐπενφήμησεν αἰοιδός. Aliis verbum hoc usurpat de faustis, quibus maritum & uxorem prosequabantur, votis. ita Xenophon Ephesus lib. 1. p. 10. ἦγον ἢ πόρην εἰς τὴν θαλάμῳ μετὰ ἀμπαίδων ἢ ὑμέναιον ἄδοντες ἐπενφημῶντες ἢ εἰσάγοντες

ναι κατέκλινον. Achilles Tattus lib. 5. p. 339. οὐ γὰρ ἐπευφήμεν τοῖς γάμοις παρόντες.

176. Οὐ δαδων ἤσρωπτε σέλας θαλαμηπόλον ἐνὴν.
De facibus nuptialibus multi multa scripserunt, quae, si tanti videntur, legi possunt. Minime tamen Doctis inter se convenit, a quibus accensae fuerint hae faces. Achilles Tattus lib. 2. p. 85. patri adscribit: ἰδοξεν ἄγειν ἡμῶν τὰς γάμους, ἥδη δὲ ἄψαντος αὐτῆς τὰς δαδὰς, συνεβροθῆναι τὸ πῦρ· ἐμᾶλλον ἢ πείγετο συναγαγεῖν ἡμᾶς. Namque illas (nuptias) adornare sibi visus est, ignemque, dum nuptiales faces accendisset, extinguere, & nos, quae res vehementer etiam illum angebat, abduci. ita Interpretis satis turpiter, nisi aliter, quod non puto, legerit, hallucinatus: Tu verte eoque magis festinabas nos matrimonio jungere: id enim significat συναγεῖν, idque patet ex seqq. τῷτο δὲ αἰς τὴν ὑπεραίαν παρεκκλῆζέτο. Patri etiam adscribit lib. 1. p. 49. ἄλλο σοι, τέκνον, προσεδόκων πῦρ ἀνάψαι. E priore loco Tatii Jungermannus ad Polluc. 3. 3. 42. concludit faces à patre accensas, sed misere caecutiens cum matribus id toties adscribant veteres. Apud Claudianum de R. P. lib. 3. 407. Ceres de filia queritur:

*Non tales gestare tibi, Proserpina, taedas
Sperabam.*

Apud Nonnum lib. 46. p. 1198. l. 4. Agave:

Ὅν περ σοῖς θαλάμοισιν ἐκέφισκε νυμφονόμον πῦρ.

Ita lib. 38. p. 972. l. 30. de Luna:

Ἀντί δὲ πεύκης
Νυμφιδίην ἀκτῖνα γαμοσόλον ἔχε Σελήνη.

Addo inlustrem Euripidis locum in Iphig. in Aulid. v. 732.

ΚΑΤΤ.

KATT. τίς δ' ἀναχέσσει φλόγα;

ΑΓΑ. Ἐγὼ παρέξω φῶς, ὃ νυμφίοις πρέπει.

KATT. Οὐχ ὁ νόμος οὕτως, καὶ σὺ δὲ Φαῦλ' ἡγή-
τάδα.

Observarunt hoc dudum Coelius Rhodiginus, Pareus ad h. l. Demsterus ad Rosin. p. 436. Interpretes Petronii, & Doct. Wouweren ad cap. 26. p. 88. Feythius Antiq. Hom. lib. 2. cap. 13. p. 168. Potterus Archaeol. Gr. p. 617. & quem plerumque conpilat, Franc. Rous Attic. Antiq. lib. 4. cap. 7. p. 367. ed. Belg. sed omnes in eodem luto fere haeserunt rati, ut videtur, a solis matribus faces accensas fuisse, quod erroneum esse docent loca Achillis Tatii, quae ipsa laudans Demsterus videre non potuit a matribus solis accensas non fuisse, quod certe non nimis acutum virum prodit. Haesit & hic Doctissimus alias vir Franc. Rous, qui contra disertissimum Euripidis locum contendit promiscuum morem fuisse, nixus testimonio Libanii Declam. 35. ubi pater dicit *δαδάς γαμηλίας ὑπανήπτον*, cum contra alibi Niobe dicat: *Ἐγὼ μὲν λαμπάδα γαμηλίον ὄμην περσάψεν τοῖς ἡθέοις, καὶ ταῖς παρθένοις*. Miror non adtendisse virum Eruditum haec verba esse Niobes, quae antiquissimo aëvo vixit, cui non alium sermonem adfingere convenientius poterat Scriptor ille, nisi rituum veteram inperitum se proderet. Locus prior de patre explicandus forte (liber enim non est ad manum) de tempore Libanii: puto enim officium illud nuptiale cum in veteri Graecia matrum fuisset, postea ad patres devenisse, quam conjecturam, donec Veterum Scriptorum testimoniis contrarium docentibus vincar, non sine ratione sequi posse mihi videor. Neque ejusmodi rituum matrum exempla desunt. Præcis ex. gr. tempo-
ribus

ribus Romanae mulieres atratis vestibus in funeribus procedebant. V. Kirchmannus de Funer. lib. 2. cap. 17. p. 206. easdem sub Imperatoribus albas gestasse docet p. 208. & 209. iterum sub Diocletiano atras gestasse ex Lactantio de Mort. Pers. cap. 39. observat Doct. Cuperus p. 220. quamvis non omnibus, vel certis casibus id etiam potuisse fieri addat, quae nunc non discutio. Obijciat quis forte locum Claudiani III Conf. Honor. vi. 155.

*Per tædas, quas ipse ipsa tuo Regina levavit
Conjugio, sociaque virum produxit ab aula.*

De quo V. Barthium p. 525. Sed forte Poëta mores priscos hic respexit, quod observasse saepe usu venit in antiquis scriptoribus. Exemplum in his ipsis facibus habes apud Senecam Octav. v. 593.

*Tellure rupta Tartaro gressum extuli,
Stygiam cruenta praeferens dextra facem
Thalamis scelestis. nubat his flammis meo
Poppaea gnato juncta.*

Respici hic ad ritus nuptiales apertum: at Romanae faces a matribus praelatas quis fando audivit? Tu consule Hotmanum de Vet. Rit. Nupt. cap. 16. in Thes. Graev. Tom. VIII. p. 1123. & Brissonium de Rit. Nupt. ib. p. 1034. & ex illis Taubmannum ad Plautum Casin. Act. 1. v. 30. nec non Doct. Wouweren ad Petron. cap. 26. p. 88. Mihi in his amplius morari non vacat, quamvis nec hic desunt, quae propius forem discutienda. Si Libanii locus aliter capiendus, hac ratione non difficulter in concordiam redigetur. Ceterum Mutæus, quod quisque videt, meminit tantum facium thalamum illuminantium, quemadmodum Aristænetus lib. 1. p. k. pag. 72. ἐκ τῶν ἱερῶν
ἀνδράνων

ἄνθρωποι δαίδεις ἐκ λιθωνιτῶν συγκείμεται. Gestabant
tamen & istas faces in veteri Graecia famuli, quod
liquet ex Hesiodo in Scuto Herc. v. 272.

Τοι μὲν γὰρ ἑυαγῶτρε ἐπ' ἀπῆκης
ἦγοντ' ἀνδρὲς γυναῖκα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
τῆλε δ' ἀπ' αἰδομένων δαΐδων τέλας εἰλύφαζε
Χερσιν ἐνὶ δμαίων.

279. Ἀλλὰ λέχος σφρέσασα. Thoros vestibus con-
sterni solitos fuisse patet ex Xenophonte Ephesio
lib. 1. p. 10. Ἦν δ' οὕτως ὁ θαλάμιος πεποιημένος
κλίνη χρυσῇ σφώμασιν ἔσρωτο πορφυροῖς, καὶ ἐπὶ τῇ κλί-
νῃ βαβυλωνία ἐπεποικίλτο σκίνη. Claudianus de R. P.
lib. 2. 320.

Alii praetexere ramis

Limina, ἔξ in thalamum cultas extollere vestes.

Consulte Interpretes ad Petron. cap. 26.

280. Ἐν γῇ πάσαι ἐπηξύν. Eadem locutione usus
Nonnus lib. 2. p. 60. l. 18. lib. 3. p. 100. l. 32.
lib. 40. p. 1048. l. 28. Hesychius in V. Θαλάμιος
νόμιος.

282. Νύξ μὲν ἔην χείνοισι γαμοσόλος. Nox pronu-
ba etiam memoratur Nonno lib. 7. p. 218. l. 21.

Θανήσεται ἡματιῇ νύξ,

Ζηνὸς ἐπιγυρόμενος γαμοσόλος.

Adde Claudiani locum apud Rondellum.

285. Ἔτι πνέων ὑμεναίων. Similes locutiones ob-
viae apud Nonnum, ut lib. 5. p. 158. l. 3.

Ἰνδῶν μετὰ δῆλον ἔτι πνέοντα κυδοιμῷ.

Ita lib. 25. p. 672. l. 9. lib. 32. p. 806. l. 8. lib.
33. p. 828. l. 6.

Καὶ Ἐρτύρη γαστὴν ἤλαθεν ἔτι πνέουσαν ὑμεναίην.

Sic enim omnino legendum censeo, non autem επιπνείων. firmat interpretes, qui reddit adhuc spirans Hymenaeos. Pro ὅζων lib. 9. p. 260. l. 30.

Καὶ Σεμέλη κατ' Ὀλυμπον ἔτι πνέουσα κίεσσεν.

Ita lib. x. p. 286. l. 32. lib. 14. p. 394. l. 16. lib. 16. p. 438. l. 28. lib. 42. p. 1100. l. 7. lib. 44. p. 1146. l. 4. lib. 45. p. 1162. l. 32. Idem Nonnus lib. 4. p. 121. l. 18. dixit.

Καὶ Χαρίτων πνέοντα Φιλήματα κίνα διδάξα.

lib. 48, p. 1286. l. 15.

286. Ἡρώ δ' ἑλκεσίπεπλος. Decenter ad talos demissam vestem Heroni tribuit Poëta: hic enim sacerdotum proprius cultus, ut nemini ignotum, Talem Bassiani Solis sacerdotis fuisse refert Herodianus lib. 5. 3. §. 12. Τὴν δὲ τῇ θεῇ ὁ βασιλεὺς δερμάματος περιέει τε χιτῶνι βαρβαρῶν, χιτῶνας χρυσοφῆς καὶ ἀλουργαῖς χαροδάτους καὶ ποδύρεις ἀνιζωσμένους, τὰ τε σκέλη σκέπων πάντα αἰπ' ἐνύχων ἐς μέγας ἐσθῆρας ὁμοίως χρυσῶ καὶ πορφυρᾷ πεποικιλμέναις. Ipsi Dii vestibus spatiosissimis & talaribus utebantur observante Acrone ad Horat. Carm. i. 18. 11. Bassaris enim vestis genus est usque ad pedes demissae dictae a Bassara loco Libyae ubi sit. Tali enim & numina uti volunt, ut Pedes vestis defluxit ad imos, Et vera incessu patuit Dea. Locus est Virgilii Aeneid. lib. 1. 404. unde patet male distingui vulgo Et: Vera incessu p. D. Tibullus lib. 1. 8. 45. de Baccho:

Sed varii flores, & frons redimita corymbis,
Fusa sed ad teneros lutea palla pedes.

Consule Elegantissimum Broekhusium. Nymphis tribuit Nonnus lib. 14. p. 398. l. 7. Hae vestes auream

autem erant indicium laetitiae & fortunae beatae,
unde de irata Venere Valerius Flaccus lib. 2. v. 108.

*Neque enim alma videri
Jam cupit, aut tereti crinem subnectitur auro
Sidereos diffusa sinus.*

Ubi vide notata summo Burmanno. Minime ta-
men necesse ut Musaeum id respexisse statuas,
potius credam morem ipsum observasse veterum,
quo talibus inlustres virgines & mulieres indutae
incedebant. ita de Atalanta Ovidius Metam. x.
591.

Aura refert oblata citis talaria plantis.

Tunica talari induta quoque Andromeda descri-
bitur ab Achille Tatio lib. 3. p. 171. Bacchae a
Nonno lib. 35. p. 864. l. 30.

307. Ἀλλὰ πόθος ἔχ' ἡμετέρας Βιήσας. Scholiastes
ἰβιάσαντο significans, ut videtur, nominibus duo-
bus singularibus addi verbum singulare pro plurali.
ita Bion p. 204. v. 15,

Ἀνίκας μῆτε κρύος, μῆθ' ἄλιος ἄρμε βαρύνει.

Virgilius Aeneid. lib. 12. 667.

*Aestuat ingens
Imo in corde pudor, mistoque insania luctu,
Et Furiis agitated amor, & conscia virtus.*

Ovidius Trist. lib. 2.

Nil nisi peccatum manifesta quoque culpa fatendum est.

Claudianus in Rufin. lib. 2. 282.

*Spektaturque favens odiis locus, aptaque leto
Tempora.*

Servius ad Virgil. lib. 3. Aen. 269.

Qua cursum ventusque gubernatorque vocabam.

Monet: Honestius hac elocutione per pluralem utitur numerum, licet possit singularis esse: modestius sane, quam Viri Eruditissimi, qui haec plerumque eliminant. ex. gr. Marklandus & Stazio lib. 3. Sylv. 1. 96. ubi pro

Quid enim ista domus, quid terra, priusquam

Te gauderet, erat?

Quamvis cum Ven. Parm. & Rem. in Add. probat erant, quod probum quidem, sed tamen altero non melius. Nec ratio cur Heinsius in Claudiano de R. P. lib. 2. 262. pro

Sed mihi virginitas pariter, coelumque negatur.

Contra omnes Codices velit negantur. alia loca a Viro Docto, aliisque tentata non recenseo.

320. Πολλὰ μὲν λιτάνευε θαλασσίην Δ' Ὀρίδην
Πολλὰ δ' αὐτὸν ἀνακτὰ Περσεύειν θαλάσσης
Δ' τέλδος ἔ' Βορέην ἐμνήμενα καί περ νύμφης.

Recte laborantem, & a vento vexatum Leandrum invocantem Deos, quibus jus in mare, facit Musaeus: oppido autem vanuste Boreae in se saevienti in memoriam revocat pristinos ignes, quibus tactus in Orithyia Nympha Attica arserat quondam, ut adeo, cum, quid esset amor, senserat, amator faventior esse deberet. Similes elegantias apud alios observare licet, ut apud Theocritum Idyll. 8. 59.

ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
οὐ μόνος ἤρεσθην ἔ' τὴν γυναῖκα φίλης,

Elegantius Ovidius Amor. 3. 6. 23.

Fluvinus

Flumina deberent iuvenes in amore iudare?

Flumina senferunt ipsa, quid esset amor.

Inachus in Melie Bitbynide pallidus esse

Dicitur & gelidis incubuisse vadis.

Lege sequentia, nec poenitebit. Sic Heroid. ep.
19. v. 129.

At tibi flammaram memori, Neptune, tuarum

Nullus erat ventis impediendus amor:

Si neque Anymone, nec turdatisima forma

Criminis est Tyro fabula vana tui.

Ita Ep. 18. 60.

Hanc ego suspiciens, Eboras, Dea candida, dixi;

Et subeant animo Latroia facta tuo.

Non sinat Endymion te pectoris esse severi.

Flecta, precor, vultus ad mea furta tuos.

Nec non v. 37.

At tu de rapidis immansuetissime ventis,

Quid mecum certa praelia mente geris?

In mo, si nescis, Borea, non aequora facis.

Quid faceres, esset ni tibi notus amor?

*Tam gelidus cum sis, non te tamen, improbe,
quondam*

Ignibus Actaeis incaluisse negas.

Gaudia rapturo si quis tibi claudere vellet

Aerios aditus; quo paterere modo;

Parce precor; facitemque move moderatius auram.

Imperet Hippotades sic tibi triste nihil.

Huic sua debet Musaeus. Addi velim Nonnum lib.
7. p. 218. l. 15.

Ζηλῆμον φαέθων με βιάζεαι, ἢ ῥα καὶ αὐτὸς

Ἰμείρις Ζεμείλης, καὶ ἔμοι ποθέοντι μεγαίρεις

ἢ ἔλασ ἀνόνιος μὲ, καὶ σὺ μάλας οἶσεν ἰσότην.

Ceterum Boreae & Orithyiae mentionem non raro facit idem, ex. gr. lib. i. p. 16. l. xi.

Ναὶ λίτομαι Βορέης ὡς ἡρπασας Ἀΐθίδα νύμφην
Δίξο μὲ σεαῖς πτερύγεσσιν.

Corrige Ναὶ λίτομαι Βορέη σ' ὡς η. Α. v. ut interpres
Certe supplico tibi Boreā, ut &c. Idem mendum infudit lib. xi. p. 382. l. 15.

Εἰ Βορέης ἰδάμασεν ἐς Ωρεοθύϊαν ἱκάνει.

Ubi scribendum omnino Εἰ Βορέης σ' ἰδάμασεν, quod & sequentia docent:

Εἰ δὲ σε κῦμα κάλυψε, καὶ ἐκ ὑδάτοςτο μερμή, καὶ σε πατὴς ἐμὸς εἶλεν.

339. Ροιζηδὸν περκαίρηνος αἶπ' ἡλιβαῖτε πίτε κύγε.

Aperta imitatio Nonni lib. 28. p. 732. l. 27.

Ἡ' ἐρόθεν περκαίρηνος αἶπ' ἡλιβαῖτε πίτε δίφρε.

Solebant enim perditis amoribus miseri de rupibus, & excelsis locis se praecipitare. Horatius Carm. 3. 27. 61.

Sive te rupes ἔσ' acuta leto
Saxa delectant; age te procellae
Credere veloci.

Glaucippe apud Alciphronem lib. 3. 1. ἡ τέταμι γήσομαι, ἡ δ' Διοβίαν μιμησαμένη Σαπφῶ, καὶ Σπὸν τ' Αἰνκαίδος πέτρας; αἶψ' ὁπὸ τ' Περσικῶν περβόλων ἑμαντὴν εἰς τὸ κλυδώνιον ἄσσει Leucadiae hujus rupis meminit etiam Statius Sylv. 5. 3. 154.

Saltusque ingressa viriles
Non formidata temeraria Leucade Sappho.

Quo loco Cel. Marklandi αἶψαυque egressa viriles legentis

gentis non sequor emendationem. *saltus viriles* eleganter dixit Poëta, quia prae amoris impatientia viri tantum se hinc jaculabantur, unde *ἄλμα ἐρώντων* dictus locus. V. Jos. Scaliger Aufon. Lect. lib. 2. cap. 18. Sed Scaliger, inquires, duas feminas, Tollius unam recenset, quae hinc se praecipitarunt &c? Quid tum? hoc ne officit, quod tam longinquo ævo tres tantum se hinc praecipitarunt? Sed & nihil mutandum docet Papinii sedulus imitator Aufonius Cupid. Cruc. Affix. v. 24.

*Et de nimbofo saltum Leucate minatur
Mascula Lesbicis Sappho peritura sagittis.*

Ubi *mascula* vocatur quae masculos saltus ingredi audebat; non, quae sententia Vineti, quia non tantum in viros, sed, ut mas quispiam, in feminas femina exarserit. Denique qua de ratione, *actus viriles egressa* seu superasse dicetur Sappho? viri hinc se praecipitabant. Sed an ideo actus eorum egreditur, quae non secus ac ipsi se praecipitem tantum dedit?

F I N I S.

Z s

A D

ADDENDA

E T

EMENDANDA.

Pag. 4. a. l. 3. post p. 115. adde: Consule & Eruditiss. Spanhemio observata in Dissert. II. de Praest. & Usu Numim. Antiq. p. 99. & seqq. ubi loca Harduini & Th. Smith ipsum adlegare se- ro video, castigare autem verba Harduini Σ & nummis prorsus ablegata, pro quibus ante quadraginta annos vix postea illud in veteri nummorum supellectile exstare se dixisse, neque tamen negare illud C pro Σ ante Domitianum occurrere, sed tantum rarius occurrere, adfirmare monet. Nihil verius: nam prorsus id negari cum Harduino & Smitho non posse, patet ex exemplis a nobis adlatis, nec non Eruditissimo Spanhemio observatis, sed rariora tamen prae aliis nemini nummos, lapidesque versanti obscurum esse potest.

Ibid. post lin. 3. adde: 3. ἀχλυόεντα. ἀχλίοεντα Par.

Pag. 7. b. l. 15. adde: cui αἰκία vertitur designatum volo, intelligo, sed invitis, mea quidem sententia, Musis & Gratiis; neque melius ille, qui, referente Rondello, legebat λύχρον αἰκίης i. celebrem, ut viri gloriae pro gloriosi, quod ridiculum.

Pag. 8. a. lin. 6. post solus, adde si discesseris & Rondello.

Pag. 9. a. lin. 6. adde: & Rondelli editio cum aliis apud Röverum.

Pag. x. b. lin. 11. adde: & Whitf. ut & l. 13.

Pag.

Pag. 13. b. lin. 18. post displicuit. Adde: Fir-
mat lectionem quoque Nonnus lib. 5. p. 156. l. 11.

Εἰσέτι νῦν κήρυκες Δ' εἰσαΐοιο θυγλή
Γαῖαν ἀναψύχουσιν ἐτήσιαι ἐκ Διὸς ἄνρας.

Ubi interpres consueto more caecutivit. Nihil ta-
men mutandum docet Apollonius Rhodius lib. 4.
v. 1397.

Εἰσέτι πῦρ χθιζὸν παγχρύσεια ῥέτο μῦλα.

Pag. 14. a. lin. 4. adde: Magis convenit locus
Nonni lib. x. p. 270. l. 27.

Φάσμασιν ἀντιτύποισιν ἐς ἱμερον ἤλυθεν ἄγρης.

Confer lib. 32. p. 804. l. 23.

Ibid. b. lin. 9. post ἐνέδυσσε. adde: ita & Homerus
Iliad. B. 111.

Ζεὺς με μέγα κρονίδης ἄτερ ἐνέδυσσε βαρεῖη.

Nihil tamen mutandum docere poterunt forte lo-
ca, licet non prorsus gemina, Iliad. x. 5.

Ἐκτορε δ' αὐτὲ μέναι ἐλοή μοιρ' ἐπέδυσεν.

Iliad. A. 517. Nonni lib. 10. p. 272. l. 8.

Παιδοφόνῃ νέον ὅτε πατρὸς ἐπέδυσσε βαρέμεν.

Pag. 15. a. lin. 16. Priorem versum, qui in no-
stra editione est v. 188. repertum & in Codice
Regio, probat Rondellus, sed rejecit merito Rö-
verus.

Pag. 15. lin. 13. a. lin. 15. pro μῆνη l. μῆνη.

Pag. 16. v. 40. post vocem ἑρμῆν ponenda di-
stinctionis nota, quae male ponitur post θυηλαῖς,
jubente Georgio d' Arnaud, & favente editione
Rondelli.

Pag. 18. b. lin. ult. adde: Præcipue cum non tantum reliqui Scriptores, sed & ipse Musæus a talibus sibi non cavet. ita v. 82.

Εἰ δέ μοι ἔκ ἐπέθηκε τὴν ἱέρειαν ἀφάσας,
Τοῖν μοι, Κνθήρεια, νέην παρσέκοιτιν ὀπάσας.

v. 191.

Οὐδὲ μοι ἰγγυὲς ἴασιν ὀμήλικες, ἔδὲ χορείαι
Ἡϊθίων παρῆασιν.

v. 296.

Χερμέριοι πνέοντες αἰὲς συμφέλιζον αἶηται,
Δαίλαπι μαρίζοντες ὄλην αἶλα.

Ita v. 309, 310. Homerus Odyss. E. 156.

Ἡματα δ' ἐν πετρῇσι καὶ εἰόνεσσιν καθίζων,
Δάκρυσι καὶ σοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων.

Hinc probare nequeo conjecturam Nic. Heinssii
Advers. 4. 6. p. 608. in Statio lib. 1. Sylv. 4. 9.
ubi pro

*Ergo alacres, quae signa colunt urbana, cohortes,
Inque sinum quae saepe tuum fora turbida questu
Confugiunt.*

Minus concinne repeti τὸ quae non ferens legitur, sed oratione non bene cohaerente, ut inspicienti patebit. certius est Marklandi *questum*. An concinnius illud Horatii epist. lib. 2. 2. 6.

*Verna ministeriis ad nutus aptus heriles;
Litorulis Graecis imbutus; idoneus arti?*

An illud Guntheri Ligur. 7. 466.

*Namque novae quidam quaerentes semina laudis
Praeclarumque sibi cupientes addere nomen?*

Pag.

Pag. 21. lin. 2. post suspicatur *Adde*. Nunc aliter sentio. Ἀθανάτων θυγαῖς *Deorum sacrificia* eleganter vocare videtur, quae Diis ab hominibus offeruntur. Virgilius *Aeneid.* 2. 189.

Nam si vestra manus violasset dona Minervae.

Ubi recte Servius: quae Minervae data sunt, idem Ladae donum 1. 652. explicat: *Vel quod ipsa filiae: vel quod ei Jupiter dederat.*

Pag. 22. b. post lin. 3. *adde*: 60. Ἡρεῖς, Ἡρεῖς mendose Basil.

Ibid. lin. 8. cum aliis apud Röverum, in qua lectione falsam quantitatem observare sibi visus Vir Doctus in *Obs. Misc.* Vol. IV. p. 369. caecutit, & Oppianum, Bionem, Stratonem & Aratum infeliciter tentat. Vid. quae moneo p. 105-107.

Pag. 25. a. lin. 2. *adde*: pro ἰπάξιον *Par.* habet ἰπάξιον, ut v. 68. Κύτει & 70. ἐκέν.

Ibid. lin. 4. *adde*: 70. μενίσσων, μενίσσων Basil.

Pag. 25. b. lin. 4. post *adfirmo adde*: nam tales conjecturae incertae & vanae, qualem & hanc nunc credo.

Pag. 26. a. lin. 9. *adde*: 75. μόθον. Editio Rondelli μόχθον exhibet, quae lectio vera videtur. Consule notata p. 105.

Pag. 27. b. lin. 24. post *putarem*: *adde*: Idem *Metam.* lib. 2.

Subit hanc arcana profana

Detexisse manu.

Virgilius lib. 8: 14.

Et late Latio increbescere nomen.

Homerus Iliad r. 298.

Ζεῦ κῦδισε, μέγιστε, ἡ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὅππότεροι πρῶτοι ὑπερδρυὶα πημήνισαν.

V. &

V. & Orpheus Argon. v. 253. Nulla igitur ratio, quare cum uno MS. Rittershusii cum Viro Docto in Observ. Misc. Vol. III. p. 65. in Oppiano legas pro

ταυτην ειναι ποθεινηται ομει γαρμ ευεργατο ειπην.

Quia id vulgatius altero ομει γαρμ, cum vel ideo in MS. immutatum sit credibile: nam ομει cum casu secundo reperiri aliquando Lexica docent. an melius, quaeſo, sonant haec Hesiodi Θωγ. v. 903. Διητοιῖσι βροτοῖσι?

Pag. 29. b. lin. 4. adde: Παρ. θειναιην.

Pag. 30. a. lin. x. adde: Prurienti Critico adideret forte Ὑμετέρην π. ε. ut Ὑμέτερος pro tuus obvium V. Animadv. cap. I. p. 121. Neque exempla eorum, ad quos fermo dirigitur, in ipso orationis initio non positorum quaerenti deessent; sed nos sobriam Criticem sectamur. v. autem 80. Rondellus exhibet ἰσημερία & v. 101. ἐπιπικεύων, ut pag. 85. ὑπὸ κλεπτον.

Pag. 35. b. post lin. 25. adde: 102. ἀφθόγγουσι. ἀφθόγγουσι Basil. & v. 104. pro Χαῖρεν exhibet Χαῖρε, nec non v. 105. pro ἡμερόεσσαν ἡμερόεσση.

Pag. 36. b. post lin. 5. adde: 108. Ὅτιαι. ὅτι Basil. & pro ἀπεισείσατο legit ἀπισείατο.

Pag. 41. b. lin. 21. ἀπειλήματα Rondellus & ἀπείκατο pro ἀνευρίκατο, nec non v. 125. pro παλυκτινῶν legit παλυπτεῶν.

Pag. 46. b. lin. 15. Ceterum γυναιξί edidit Rondellus.

Pag. 49. a. lin. 12. adde lib. 38. p. 216. l. 25.

Ὅμμασιν αἰδομένοισι παρήλυθεν ὄργια κόλπον.

Pag. 49. a. lin. 21. post conjeceris adde: Nonnum lib. 42. p. 1109. l. 12.

Κύριε.

Κύπριδος αἶμα φέρουσι τί Κύπριδος ὄργια φεύγεται.

Adde Achillem &c.

Pag. 55. a. lin. 3. adde: 159. θυμὸν. πυμὸν Par. ut 5. 174. ἐπέωδιν.

Pag. 57. a. lib. 4. post adridet adde: Neque enim dubitandi scrupulum ullum restare permittit elegans & conferri dignissimus locus Aristæneti lib. 1. ep. 15. p. 106. ἔστιν ὃ καὶ τὸ δαψνός περὶ χαλεπότητος τοῦ ποδὶ, ταῦτα δὲ τὰ τῷ αἰδουμένων ἐν διαφορῇ κακῶν καὶ καλῶν. modo etiam signans terram pede, qualia pudore dubitabundi solent.

Pag. 59. a. lin. 19. quibusdam, adde: ut Editione Rondelli, aliisque apud Röverum.

Pag. 60. b. lin. 16. adde: non in MS. sed Editione Parei ita exhibetur.

Pag. 65. b. lin. 8. adde: v. 209. autem Par. habet πτωλίετρον, & v. 121. ἀνέφαντε.

Pag. 66. a. lin. 213. καὶ. καὶ Rondellus.

Pag. 68. a. lin. 7. post Canteri adde: quae & Magno Grotio in notis ad Germanici Phaenomena pag. 6. b. postea inciderat.

Pag. 70. a. lin. 20. adde: quae v. 218. pro φαεινὸν scribit φερεισφόνον.

Pag. 72. b. lin. post νέστη adde: quam sententiam probat vir Doctus in Obs. Misc. Vol. I. p. 123. ego tamen nondum video rationem mutandae lectionis vulgatae in utroque Poëta.

Pag. 74. a. lin. 28. post. 3. Dissentit Vir Eru- ditiss. in Observ. Misc. Vol. II. p. 317. in not. neque quod adtinet Hesiodi locum admodum defendam, ipsam tamen rem negare non ausim.

Pag. 74. a. in fine post cohaerebit. At Vulgata non sollicitanda, sed omnino statuta synizesi in voce βέλῃαι retinenda. Neque enim χρία una syllaba pro-

pronunciatum conripi conmode potest. Vid. Obs. Misc. Vol. X. p. 422.

Ibid. b. lin. 28. Doctiss. quidem Pierius Valerianus ad Virg. *Æneid.* 3. 578. hanc synizesin ex duabus longis non condonat, sed, quamvis apud Latinos rarissima sint exempla, apud Graecos esse plurima liquet ex locis pag. 73. adductis.

Pag. 75. b. lin. 29. Diserte Servius ad Virgil. *Georg.* 1. 147. Sane solum hoc nomen est in polysyllabis, quod ultimam producat in nominativo, & eam in obliquis corripiat, ut *Ceres*, *Cerētis*. sane non crederem Veterum quenquam hanc legem migrasse, unde humani quid passus videtur Hugo Grotius, *Bataviae* illud nobile decus, in longe venustissimo carmine *Pro Cervisia* in Franc. Gujetum, ad altos superbissimi Galli spiritus & feroces inpetus retundendos vibrato, quod reperitur in select. epist. Balzaci lib. 12. ep. 28. ad Morinum p. 313. ubi ultimam conripit:

*Humor dulcis aquae, sed igne coctae,
Quam succo Ceres imbuit salubri.*

Pag. 82. b. lin. 2. post docet adde: & praeterea cum Jo. Corn. Pauw λαβόμεθ' ut feliciter conjectavit Vir Cl. nam quod scribendum suspicatur,

Μάχης ἴσω μὲν ἔσσης.

Paucis credo persuadebit cum, talem numerorum mutationem Poëtis aliquando in deliciis esse eruditiores sciant: nam, quia neminem unquam in animum inducturum, ut id negaret, credere non potui, exempla multa adnotare neglexi. En tamen pauca, quae adtendenti haud longo tempore occurrerunt. ita Statius lib. 5. *Sylv.* 2. 158.

Nos

Nos fortior aetas

Jam fugit. hinc votis animum precibusque juvaro.

Ita l. Marklandus pro *juuabo*. lib. 5. Sylv. l. v. 11.

*Nos tibi laudati juvenis rarissima conjux
Longa nec obscurum finem latura, perenni
Tentamus dare justa lyra: modo dexter Apollo;
Quique venit juncto mihi semper Apolline Caesar
Annuat.*

Ovidius Trist. lib. 2.

*Unde precor supplex ut nos in tuta releges:
Ne sit cum patria pax quoque adempta mihi.*

Paulus epist. ad Galat. cap. 1. v. 9. ὡς παρερηκα-
μεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω. Xenophon Ephesius lib. 3.
p. 46. ἔκ ἄνω ἀνάνδρος ἐγώ, ἐδ' ἐν τοῖς κακοῖς δαλῆ.
δεδοχθῆ ταῦτα. πίνωμεν τὸ φάρμακον. Δ' βροκόμην εἶναι
δὲ μοι ἀνδρα. lib. 5. p. 78. τόθεν ᾗ εἰδέναι λέγεις ἐμὴ
τὴ δυστυχῇ; διαβόητα μὲν γὰρ καὶ ἄδοξα πεπόνθαμεν,
οἷά σε εἰ γινώσκω τὸ σύνολον. ita optime emendavit
vir literarum Graecarum ante alios peritissimus in
Observ. Misc. Vol. V. Tom. III. p. 60. μέ autem
cum ἴσω rectum esse docet Homerus, qui dixit
Ἴλιον εἶσω.

Pag. 85. b. lin. 4. adde: v. sequenti pro ἐπέσκε-
ω, Rond. habet ἐπέσκιπεν.

Pag. 86. a. lin. 1. adde: 263. παρθενεῶνος. παρ-
θενιαῖνος Basil. & 271. ἐνὶ καίθειο.

Pag. 91. b. lin. 1. adde: Whitf. habet ζύγιν.

Pag. 92. b. lin. 3. post videtur adde: v. autem
282. Basil. cum Par. habet οὐδέποτε' nunquam. &
286. ἐλκεσὶ πεπλος.

Pag. 96. b. lin. 11. adde: Parei editio exhibet
οὐδέποτε'. in fine pag. adde: v. 297. τυπτεμένης men-
dose exhibet Whitf. ut Par. v. 312. ἀνάνδρος περ
ἰδὲν

ἰσθήμενος. & 319. Λέανθρος ἀκηλήτοις ἐν δίναις, in li-
toribus pro gurgitibus, quod tamen & in aliis, &
327. ἔρρασε.

Pag. 96. b. lin. xi. ut & in Theocrito Idyll.
23: 28.

Οὐ τοίς ὅτι νυκτὸς αἰεὶ πρὸς οἷ δ' ἔτι τοῖχοι
Πῶντες ἀειφροδέες.

non οἷδ' ἔτι.

Pag. 103. b. lin. 4. adde: Quin tamen, ut eo
revertar, elegantissima lectio Μαινομένη σ' ἄτρυνεν &
Musaei manu sit profecta vix ullum jam mihi restat
dubium. Locis jam adductis adde Orpheum Hym-
no Veneris pag. 152. v. 24.

Εἵθα καλαὶ σε
Παρθένοι ἀδμῆται, νύμφαι τ' αἰνὰ πάντ' ἐμαυτὸν
Τῖμῃσαι σε μάκαιρα.

Pag. 105. a. lin. 7. post ἑλισμαερίδιο adde: vel in
ἑλισμαερίδιο ut Rondell.

Pag. 106. b. lin. 7. adde: Perperam alii edunt
αἰδροτήτα, quemadmodum etiam citat Servius ad
Virg. 12: 952. Reliqua autem exempla fere om-
nia, quia una ex iis litera liquida est, nihil huc
faciunt. Ipsam tamen rem negare vix ausim cum
viris Doctiss. Bentlejo, & Dorvillio Vanni Crit. p.
249. Certe Orpheus Argon. v. 1321. dixit

Ἀνδράσιν, ἡδὲ γυναῖξιν, ὅσις τάδε μήσεται ἔργα.
Apud Diogenem Laërtium lib. 4. §. 27. occurrit:

Χήρη ἔθηκεν Ἀκαδήμεια, ἢ Σολοί, πατρὶς σέῦ.

Versus est Jambicus syllaba una productior. V.
Vir Eruditiss. lib. cit. p. 151. Neque in Xenophon-
te Ephesio lib. 1. p. 41. Vir Elegantissimus in Obs.
Misc. V. Vom. III. p. 55. legere veretur:

Οὐ τάφον ἐνθανάτω ἀγασθὸν ἱεροῖο πόλιτι.

Pag.

Pag. 108. a. lin. 6. adde: pro θαλασσίην Basil.
l. θαλασσίην.

Pag. 114. b. lin. 5. adde: Quod vero Iliad. B.
549. vulgatur καὶ δ' in καὶ δ' mutandum censeo,
quomodo apud Theocritum aliosque exaratur.

Pag. 115. a. lin. 4. post Röverus. Adde: τέθηκε
ἐπ' Rondell.

Pag. 121. lin. 10. post Interpres adde: Nunc In-
terpretem pueriliter errasse animadverto; neque
quicquam lectione vulgata sanius esse, cum non
Imperatores Antoninus & Verus, sed ipse Polyae-
nus fuerit Macedo. Sic enim in praefat. lib. 1. ἐγὼ
ἦ Μακεδῶν ἀνὴρ, ἔχων πάτεραι τὸ, κρατεῖν Περσῶν
πολεμύτων δύνασθαι.

Pag. 128. lin. 13. post partibus adde: ita in
Justino lib. 1. 9. Tum pertractare dormienti caput ju-
bet. Cod. Franeq. pro pertrectare.

Pag. 131. lin. 17. post poterit Adde: Bentlejo
tamen aliquo modo videri posset favere Servius
ad Virgil. Aeneid. 8. 577. sed, etiamsi ita scri-
bendum jam negare non ausim, nihil id Bentle-
jum juvat. Post vides enim recte sequitur modus
indicativus. Virgilius Aeneid. lib. 6.

Viden' ut geminae stant vertice cristae.

Claudianus 4. Conf. Hon. 5.

*Cornis, ut armorum proceres, legumque potentes
Patricios sumunt habitus &c.*

Id forte non intellectum fraudi fuit librariis. Cari-
nas autem de una nave etiam explicuit Rich.
Johnson Aristarch. Bentr. p. 66, 67. quem nunc
demum beneficio Cel. Burmanni videre contingit.

Pag. 139. lin. 4. adde: Apollonius Rhodius lib.
4. v. 282.

Ἔστι δὲ τις ποταμός, ὕπατον κέρας ὠκεανοῦ.

Ibid. lin. 22. *post* 74. *adde*: sic Apollonius Rhodius lib. 4. v. 259.

Ἔστι γὰρ πλῆθος ἄλλος, ἐν ἀθάνατων ἱερῆς.

Pag. 145. *ante l. pen. adde*: sic cum Psemmis Anthiam ducere vellet, apud Xenophontem Ephesium lib. 3. p. 53. illa hanc causam interferit: ὅτι αὐτὴν ὁ πατὴρ γεννωμένην ἀναθείη Ἰσίδι μέχρ' ὥρῃ γάμων. καὶ ἔλεγεν ἴτι τὸ χρόνον ἐνιαυτῷ τίθεσθαι.

Pag. 149. *post lin.* 33. *adde*: nec non Andr. Papius, qui inmerito tandem inprobavit.

Pag. 160. *lin.* 6. *Post Antonomasivum adde*: Atque ita in melioribus editionibus jam exhiberi sero video, ut adeo per me emendationes istae in spongiam incumbant.

Pag. 186. *lin.* 24. *addo*: atque hanc explicationem unice amplector.

Pag. 187. *lin.* 31. *pro audio scribe* non audio.

Pag. 188. *lin.* 6. *post credebatur adde*: Locus Homeri est *Iliad.* Σ. 382.

τὴν δ' ἴδε προμολῶσα χάρις λιπαροκρήδεμνος
καλὴ, τὴν ἑυπύριε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις.

Bed aliis locis plures aperte adgnoscat, ut *Iliad.* ε. &c. dein paulo post pro quin diserte Homerus scribo sic *Iliad.* p. 51. &c.

Pag. 191. *lin.* 24. *post Ἀργαφίης adde*: Nunc nihil muto, cum alterum aequè rectum. Etymologicum M. Ἀργαφίης, διογ, Νηψάμεναι κρήνης ἰδρυμένον Ἀργαφίης. τινὲς δ' διὰ τὸ εἶ, ἀπὸ Γεργαφίης δ' Περσείδης τὸ δ' ἐντελὲς ἐν τῇ ἐρυθρῇ κρήνῃ Γαργαφίης. ὁ Παρμένιος, ἀνευ δ' γ' ἢ ἡ ἱλαψίς ἀπὸ ἰσοείας. Conpilavit haec Phavorinus ad verbum tantum pro Γαργαφίης scribit Ἀργαφίης, reliquis omissis. Alci-
phronem autem versum citatum respexisse credibile est.

Pag.

Pag. 197. lin. 17. post Erebo adde: Quo argumento Th. Galeus ad Apollod. pag. 6. concludebat Poëma hoc non esse unius auctoris, & fortasse partem Theogoniae Orphei Hesiodo adsumam, sed non probante Fabricio Bibl. Gr. lib. 2. cap. 8. p. 378.

Pag. 207. post lin. 28. adde: 103. πόθον δολέοντα παθητικῶς molestam, quoque decipiebatur Leander, ut *damnosus senex* pro *damnis confecto* apud Plautum, intelligit Rondellus. frustra.

Pag. 259. lin. 1. pro Perizonio scribe Scheffero, dein pro Μειναλίον, Μειναλ. Μιναλ. scribe Μειλαν. &c.

Pag. 265. post insultat adde: Crojum jam refutasse Jo. Fr. Gronovium sero video.

Pag. 268. post lin. 31. adde: apud Terent. Andr. 1. 1: 13. In memoriam habeo pro memoria exhibet Codex Franeq. ita in Justino lib. 1. cap. 6. *Astyages meriti sui in Harpago oblitus*. pro *Harpagum* Codex Franeq. cap. 7. si quid in *Croeso crudelius consulisset*. cap. 8. *universo oriente in potestate redacto*. cap. x. *urbemque ipsam in potestate ejus redigit*.

Pag. 303. lin. 26. post laudat adde: Confer joculariam inscriptionem apud Reines. Cl. I. 118. p. 156. ubi memoratur aliquis, qui vixit annis CXV. puellarum anhelitu quod etiam post mortem ejus non parum mirantur *Physici*.

Pag. 310. post lin. 10. adde. Hinc apud Homerum Iliad. A. 18. legendum puto:

Τῶν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Ἐκπέρσαι Πελαίοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἰκέσθῃ·
Παῖδά δέ μοι λύσατε Φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε.

Non, quod editiones occupat λύσατε, quod in ipsas metri leges peccat, cum secunda in λύσατε corripiatur. Veterem autem hanc esse lectionem patet

ex Moschopuli Scholiis ad h. l. ubi notat: λύσατε] ἀντὶ ἧς λύσατε τὸ εὐκτικὸν ἀντὶ πρῶτακτικῆς. quod jam video animadvertisse Editorem Doctiss. Jo. Scherpezeelium, ita praeterea Codicem MS. Bibliothecae Leidensis diferte exhibere, qui eum contulit, Eruditissimus Valckenaerius mihi ostendit, atque ita jam edidisse Sam. Clarkium sero video. Spondanus in margine λύσατε emendans, an haec cum praecedentibus jungenda, an infinitivum pro imperativo poni voluerit incertos nos linquit. Prius, licet & aliis apud Eustathium adriserit, est ineptum, posterius τῇ λύσατε deterius.

F I N I S.

INDEX

INDEX

RERUM ET VERBORUM.

A.

A & E permutantur.	36
<i>Ab ovilibus aurae pro aurae ovilium</i>	150.
<i>ab Ida.</i>	257, 258
<i>Accipio & adspicio</i> permutantur.	7
<i>Ἀδίδακτος γάμων.</i>	143
Adjectiva in <i>ος</i> & <i>ρος</i> aliaque vocibus faemininis adjunguntur.	15, 16, 109, 110.
— pro nomine.	229
— vocibus adjuncta pro adverbis.	40. 41
— <i>εἰς σενὸν καιρὸν</i> pro <i>σενὸν καιρὸν</i> .	265
— <i>παρθένος μήτηρ</i> pro <i>παρθενική</i> .	341
Adonis cum Venere plerumque conjungitur, & eo- dem, quo illa, templo honorata.	162, 163
<i>Adspicio & accipio</i> permutantur.	7
<i>Ἀέθλος</i> certamen amoris non <i>Officium</i> .	8. 125
<i>Aequor</i> de fluvio.	6
<i>ἄγειν</i> pro <i>φέρειν</i> , & vicissim, ponitur.	128, 129
Aglaia Vulcani uxor.	189
<i>Ἀγλαΐαι</i> formosae puellae.	199
<i>Ἀγρεύειν</i> de Amore positum.	253
<i>ἄγelon</i> οἶδμα.	298
<i>ἄμμα</i> , <i>ἄμμα</i> γενέθλης, genus quo quis ortus.	136, 137
— <i>filius</i> ibid.	
— <i>κομίζειν</i> e parentibus dicitur filius, ut & ali- quis e regione ubi natus, ut & de insula.	137, 138
<i>Ἀιολόμητις Ἔρως</i> .	63
<i>ἄκω</i> , <i>specto</i> .	5
Albae vestes. V. Vestes.	
<i>ἄλς ὕδαρ</i> pro <i>ὕδατος</i> .	339
<i>Ἀλισεφὺς νῆσος</i> , <i>ἄσυ</i> &c.	17, 18
	Ἀλφ

INDEX RERUM

Ἄλως pro ἕτερος recte ponitur.	151
Amatores spectandarum formarum gratia loca sacra adeunt.	171
———— dilecta potiti mori cupiunt.	202
———— in coelo esse amata potiti spernunt.	203
———— dilectis persuadere omni modo conantur crudeles Veneri, ejusque filio esse invisas.	259
———— omnia tarda dilectis frui ocyus cupien- tes putant.	321, 322
———— perditis amoribus de rupibus & excelsis locis se praecipitare solent.	360
Amor militiae comparatus, & pulcherrimae inde ductae locutiones.	125-127
———— αἰολόμητις.	63
———— ignes ejus frigidi maris aqua extinguere ne- quit.	82
Ἀνατέλλειν & Ἀναφάνειν permutata.	38
Ἀνατέλλειν φέγγος, aliaque.	208
Ἀνεΐκατο φωνήν.	41
Animus & mens junguntur.	192
Antonius victor Virgilio quomodo vocetur.	258
Antonomasivum.	159, 160
Ἀνύειν παννύχιδας ὑμεναίων.	317
Aphacitis Venus.	168, 169
Ἀφάσσειν ἱέρειαν, tangere.	204
Ἀφροδίτη pessime pro Minerva a Scholiasta Musaei habita.	159
Ἀπὸ πύργου ὑπὸ πρυγόνων, turris avita 149. αἶψ' Ἀρ- καδῆς Ἀταλάντη.	257
Ardua montium.	251
Argaphia fons idem ac Gargaphia.	372, 373
Argo nave aedificata primus mare tentasse a Poëtis vulgo statuitur Jason.	273-275
———— primo die tempestate jactata fuisse non vi- detur.	288
Ἄργος Πιλαργικόν.	198
	Ἄρει

ET VERBORUM.

Ἀρῶν de patre sobolem generante.	222
Ἄρουν genitale.	222
Ἄςτες πολίων, ἄστρον ἀρῆς.	132
Atque aliquis eleganter positum.	194
Aura puellae.	303
Aurorae modo bigas, modo quadrigas dant Poëtae.	289, 296
Αὐτόματες pro αὐτὸς & vicissim.	331

B.

Bacchus pulcher non pingui aqualiculo deformis.	154
—— pater Gratiarum.	189
—— juvenes formosi ipsi comparantur.	152, 153
Βαλὼν & λαβὼν permutata.	76
Bellum Graeciae, quod inferunt Graeci.	248
Boëtes.	69
Βερχυλογία.	79

C.

C pro X in nummis ante Domitianum reperitur.	3. 362
Callichori & Parthenii fluminum nomina diversa ab Orpheo uni tributa.	278
Carinae pro una navi.	131
Casus tertius pro quarto cum praepositione eleganter ponitur.	99—103
—— sexti rarior usus pro quarto cum praepositione per, ut candidatis ministris pro per candidatos ministros.	213
in Ceres ultima syllaba male corripitur.	75. 368
Χερσὶς σποδὶν αἰθρῇ, νιφετῷ, καὶ σιβρῇ.	333
Χρυσόρριπτις Ἑρμῆς auream virgam gestans Mercurius.	255
in Coelo esse gaudio inusitato & maximo adfecti dicuntur.	203

INDEX RERUM

Coeneus in lugentibus campis male ponitur a Virgilio. 284

Cognoscere visu. 324

Colli bonus odor laudatur 219. ut & candor. *ibid*

———— osculari mos erat. 420

Color puellarum niveus purpureo mixtus laudatissimus. 175, 176

———— candidus & roseus. 176, 177

Conjunctio modos diversos non raro copulat.

309—314. 373, 374.

———— casus diversos copulat. 316, 317

Conjux, adulterio cognita. 124

Composita. *iv. Vesp.*

Constructionis durae & impeditae exempla. 38, 39

Creare prolem dicitur & mater. 227

Cupido virginibus infestum numen. 153

———— a nuptias inituris placabatur. 157

———— in membris formosarum excubat. 191

Cythera insula. 166

D.

De libris memoriae pro memoriae librorum. 150

———— Magi de oriente. 257, 258

De, igitur. 22

———— 248. 23, 24

———— repetitum. 108

ἐπὶ Διὶ & ἐπὶ Διὶ. 96

Dianae venatrices comparabant. 153

———— modo uno, modo duobus cervis, modo

quadrigis vehi fingunt. 291

———— a nubentibus apud Graecos zona non sa-

crabatur. 349

Dius comparantur, qui inter homines aliis prae-

stant. 151-153

———— pri-

MOVIEBORUM

~~pristinos~~ amores, si nimium sibi graves, eleganter in memoriam revocant amatores. 358, 359

Reges vocantur. 153, 154.

plures uno templo honorati, ut Venus & Adonis, Diana & Apollo &c. 162, 163

~~—~~ albas vestes gestant. 213

~~---~~ maris potentes. 327-329

Diva, pro Musa. 122

**Auxiliar de venatore, piscatore, aucupe anisque po-
nitor. 325, 326**

Ad 40: pro dolo recte usurpat.

Doni Minerva, quae ipsi data sunt. 365

Dormire sine veste Veteribus non infuetum. 338

Δεύτην cum compositis in 12-14

Duplex Amathusia. 161

Δι' ἑμὲ πάλιν αὐτὸς ἐξομολογήσεται. 92

...and the other is the fact that the system is not yet fully operational. The system is still in the process of being developed and is not yet ready for use. The system is still in the process of being developed and is not yet ready for use.

... .. **E**

100-443887-100

E & A permutantur. 2000 36

Ἐγείραν μῆνιν &c. alicuiusmodi oratione, 53

$\mathbb{E} \otimes \mathbb{E}$ & $\mathbb{E} \otimes \mathbb{E}$ permutata

Εἰπέ ὁ, μὴ χεῖρας. 270

Εἰ ἔτερον & αἰ δ' ἔτερον. 71

ΚΑὶ ἰθέλεις ποὺ ὃ θέλεις.

Εἰς πατεῖδα μέμνην pro-εἰ πατεῖδι. 205

Εἰς τὴν πρὸς τοὺς ἑταίρους ἐπιστολὴν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἀποστόλου τῆς ἀγάπης, ἀναφέρεται ὡς ἀπαραίτητον ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἀγαπᾶν ὡς ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ ὡς ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ πλησίν καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ ἐξέλιξις αὕτη ἀναφέρεται ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἀποστόλου τῆς ἀγάπης ὡς ἀπαραίτητον ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἀγαπᾶν ὡς ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ ὡς ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ πλησίν καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ ἐξέλιξις αὕτη ἀναφέρεται ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἀποστόλου τῆς ἀγάπης ὡς ἀπαραίτητον ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἀγαπᾶν ὡς ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ ὡς ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ πλησίν καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ.

221

ΚΑΛΕΙΞΕΝ VΕΙ ΕΛΕΙΞΕΝ Ο ΠΟΠΠΟΣ. 34, 35

14. 363

Ελκος & κακός quomodo permutata. 31

Et eleganter in multis locutionibus abundat. 260

onset of disease. 275, 276

PRO-TESTANT REFORMATION IN SWITZERLAND

14. 303

EXPENSES. 351

— 224 —

INDEX RERUM

Ἐπιβαίνειν. Ἐπείγειν, accedere Spartae non adscendere.	195, 196
Ἐπιβαίνειν & concumbere cum puella.	209
Epīcurus doctus summo jure vocatur.	241
Ἐπιδεῖν V. Ἐνδεῖν.	
Ἐποίχειν & incedere.	171
Epitheta duo uni voci addita.	9. 216-218
— aliquando etiam plura ibid.	
— vitari saepe possunt admissio copulae defectu.	219
— frigida, & otiosa &c.	131
Ἐργα Κύπριδος, Ἄρτος, Σαλαμίς aliaque plurima.	228, 229
Ἐργον simpliciter opus, in amore.	230
Ereeta montium.	251
Eriphyle in lugentibus campis a Virgilio male ponitur.	284
Ἐλισμάραγος, ἱελισμάραδος, & ἱελισμάραγδος.	104, 105
Ἐστὶ δὲ τις γῆσος, vel ἐστὶ τις γῆσος initio versuum frequens.	138, 139
Ἐτερος pro ἄλλος recte ponitur.	151
Eurynome Gratiarum mater.	180

H.

Ἡΐθεα.	11
Ἡμετέρος & ὑμετέρος permutantur.	121
Ἡν, est.	10
Ἡν θέλεις, θέλῃς non θέλεις, aut θέλῃς, nec ἦν θέλῃς.	51, 52
Ἡνὲς Aurora, sol, dies &c.	36, 37

F.

Faces nuptiales in veteri Graecia a matribus: postea vero a patribus videntur fuisse accensae, quamvis ritus hi non raro ab ipsis scriptoribus confundantur.

352-354

Fer

VERBORUM.

Ferere. descendendi : 299
Elvi fluvii ab arenarum fulva colore. 269, 279
Fortunae jus est in mare. 328

G.

Adpos & similia verba pro *cantu* pudenter usurpan-
 tur. 123
 Generalibus ad specialia non raro descendunt
 Poëtae. 164-166
Genitricem de utroque parente. 213
Gentes & mentes mutata. 192
Genus masculinum ponitur pro faeminino. 259
Gignere prolem & de matre ponitur 227, 228
Grammaticorum placitis caute standum. 134, 135
 — ipfi leges a se latas migrant. 152
Gratias ternas vulgatiores sententia statuit, alii ta-
 men unam, vel duas. 187-189. 372
 — variis parentibus ortas statuunt. 188, 189
 — in nominibus ingens discrepantia. 188
 — in oculis formosarum excubare dicuntur. 194

H.

Harmonia Gratiarum mater. 200
Hebrus non est fluvius aurifer. 244
Herculis & Omphales exemplum in Amore. 255
 — generationi duas noctes inpenas tradidit
 cum paucis Statius, alibi tamen trium memi-
 nit. 288, 289
Hero sacerdos Veneris ad nubilem aetatem videtur
 fuisse. 146
 — publica fuit Sacerdos. 160
 — & *Leander* primas nuptias in templo Vene-
 ris fecisse non videntur. 317-319
Heroes veteres pedibus nudis incedebant. 185
Heroides veteres albas vestes gestabant. 214
 Hu-

INDEX RERUM.

Numeris oscula inponebant.	228
Hyems gramina campis aufert.	181
Jafon. V. Argo.	
Ἰάφον Ἰούβη.	87
Idi pro eo.	270
Imiles primam syllabam communem habent 11, 12.	121
— cum casu secundo.	46
In eleganter in multis locutionibus abundat.	269
— cum quarto casu pro sexto, & vicissim, ponitur.	267, 268. 373
Incedere pompam ac majestatem denotat.	171
Incessus decoris pars non temnenda.	171, 172
Inconstantiae accusati plurimi veteres scriptores, nonnulli absoluti.	272—294
Infernis in sedibus mariti non videntur sortiti loca quae meruerant uxores.	282
— manes certos circulos habebant ibid.	
— lugentibus campis a Virgilio adscribuntur alio loco dignae.	284
Infinitivi modo elegans usus, in ὀρνέειν ἐκόμεζεν aliisque.	256, 257
— pro imperativo.	303
Intacta, pro muliere virum passa, sed casta, recte adhibetur.	294, 295
Ipse pro sponte eleganter ponitur.	332
Pro cum casu secundo, & quarto constructum.	45, 46
Ἰστέος μῦθον.	87
Juncta Luna non est triplicata.	288
Juno Ζωγίη.	90
— Cinxia, unde dicta.	349
— zonam ei sacrabant.	250
Ixionis in poëma memorantur a Virgilio angustiae, flix imminens, & tota.	285-287
	K & A

IN VERBORUM

K.

K & A permutata.

— **τ permutata.**

Καί, sed.

Καί τις eleganter positum.

Καλέω σε γυναῖξιν ἱσθν.

Καλός & ἑλκος quomodo permutata.

Καταβαίνει πρὸ ἐπιβάσεων.

Καταπτώσσω.

Κεδνός, & κατακύνει.

ἐπὶ Κελευθῶ.

Κλέπτειν & κρύπτειν παρείην.

Κοῖτος pro lecto, & concubitu recte videtur poni.

Κραδί & ἀνμός junguntur.

Κρύπτειν & κλέπτειν παρείην.

L.

L & K permutata.

Labens manus.

Λαβών & βαλών permutata.

Lacedaemon & Sparta disjunctive memorata pro una urbe ponuntur.

— **Cypri urbs.**

— **V. Virgines. & Nuptiae.**

Leander veste capiti adstricta per Hellespontum natavit secundum Musaeum: secundum Ovidium in litore liquit.

Lenes Di.

Λευκόπας Ο'ρέτης.

Leucothoe in mare jus habet.

Libanus mons Veneri sacer.

— **puellae monis accolae prae ceteris Veneri dilectae erant, & forma liberali.**

— **fragantissimas arbores gerit, non vero thus &c.**

Litus

INDEX RERUM

<i>Litus pro ripa.</i>	61
<i>Λοχεύειν</i> de patre prolem generante usurpatum.	226
<i>Loqui digitis, nutu &c.</i>	207
<i>Λύχνος</i> lucerna non fax.	4
Lucifero formosos comparabant.	174
<i>Λύειν ζώνην</i> , de puellis virginitatem amittentibus: non vero virum passis ponitur.	317
— nec de parientibus tantum.	341. 343
— minus de sacerdotali redimiculo capitis.	343
Lugentes campi. V. Infernae sedes.	
Lycurgum modo Martis, modo Dryantis filium facit Nonnus.	279

M.

a Majori ad minus non raro descendunt Poetae.	164-166
Manus osculandi mos.	221
Maris frigida aqua ignes Amoris extinguere ne- quit.	82
— inperium variis Diis tribuunt veteres, quos invocare, & si liberarentur, vota iis solvere solebant laborantes.	327-329
<i>Μαρμαρυγή χαρίεσσα.</i>	21
Medea Hecatae fuit Sacerdos.	143, 144
— ad nubilem aetatem.	145, 146
<i>Μεμνηλότα ἔργα θαλίης, θαλίης μεμνηλότες, θαλίης με- μνηλότα ἔργα, θαλίης μεμνηλότες.</i>	229
<i>Mens & animus</i> junguntur.	192
— <i>mentes & corda</i> ibid. <i>mentes & gentes</i> permutata.	192
— & <i>oculi</i> junguntur.	193
<i>Mercurius χερσόρραπς.</i>	255
— partes suas in amore habet, quia elo- quentiae praeses Deus.	255, 256
<i>Μετὰ.</i>	221
Metaplasmi exempla varia.	179

ET VERBORUM.

Μετερχέσθαι Κύπριδος ἔργα.	47
Militia. V. Amor.	
Minerva a nuptiis inituris placari solebat.	156
Μίτην & μήτην permutantur.	90
Modus imperativus in precibus usitatus.	119
Μοχλῶ varii significatus.	332, 333
Munera Bacchica, vinum, &c.	95

N.

Naves autumnno & hyemali tempore subducebant veteres. 97

——— ulteriori usui ineptas fractas hyemali tempore fuisse non est verosimile *ibid.*

Navigantes in periculis patrios deos cuncti non invocant, & vota solvunt liberati Diis praesidiis locorum, ad quae rejecti. 329, 330

——— pro felici navigatione aras in litore & ripis erigere solebant. 330, 331

——— mari se commissuri sacrificia offerebant. 331

Nec & nunc permutantur. 252

Νεύματα ἀφθογγα. 206

Nomina duo uni Deo tributa, ut *Phoebus Apollo*, Κυθήρεια Ἀφροδίτη. 159

Nēs & φρένες junguntur 192. & ὄμματα. 193

Nox pronuba. 355

Noctem obscurare solem tradunt auctores. 209

Nocti vestem nigram tribuunt. 208. & stellatum peplum. 210

——— aetate quadrigis, hyeme bigis vehi perperam vult Broekhusius. 290, 291

Numerus pluralis pro singulari ponitur. 130, 131

——— singularis additur nominibus duobus singularibus pro plurali. 357, 358

Bb

——— fin-

INDEX RERUM

———— singularis & pluralis saepe permutantur.	368
<i>Nunc</i> & <i>nec</i> permutata.	252
Nuptias veteri aevo sine parentum consensu contrahere non licebat.	265
———— apud Lacedaemonios contrahendi mirus modus.	335
———— in iis utebantur vestibus albis.	214
———— nomen horrent virgines modestae, saltem horrere se fingunt.	261, 262
<i>Nutus loquaces.</i>	207

O.

<i>O'apē</i> varius significatus.	43, 44
<i>O'χθαι.</i>	61
Oculi praecipua pulchritudinis sedes.	190
—— Cupidines, Veneres Gratiaeque iis insident.	191
—— <i>mens</i> & <i>animus</i> junguntur.	193
—— dejecti signa pudoris.	261
Odor bonus mulierum laudatissimus.	181
<i>Officium.</i>	8
<i>Οἶσρος.</i>	44
<i>Ὀμματα</i> & <i>vēs</i> junguntur.	193
Oleum <i>ρόδιον</i> & <i>ρόδειον.</i>	86
—— eo Veteres cubitum ituri inungere se solebant &c.	337, 338
—— membra tinguit Leander ponto frigido se commissurus.	338
<i>Ὅλος</i> pro <i>πᾶς.</i>	336
<i>Omnis</i> pro <i>totus.</i>	336
Omphales & Herculis exemplum in amore.	255
<i>Ὅπη</i> anteriori respondet.	125
<i>Ὀπιπτεύω</i> & <i>ὀπιπεύω.</i>	66
<i>Opus</i>	

ET VERBORUM.

<i>Opus</i> in amore.	230
ὀρέω, <i>audio</i> .	5
ὄρεια quaevis <i>mysteria</i> .	48, 49. 366
Orestes quare λευκόπυς dicatur.	185, 186
Osculabantur Veteres alicujus collum, humeros, pectus, manus, aliasque corporis partes.	219-221

P.

Palaemoni jus in mare.	328
Πανδήμιος ἐορτὴ pessime ad Venerem παινόμενον refertur.	160
Πανσυδὴν & πασσυδὴν	17
Παφλαῖζεν <i>fervere</i> verbum ab Hippocrate fictum male statuitur.	298, 299
Παπταίνω.	201, 202
Parcis parentes diversi tribuuntur ab Hesiodo.	197. 373
Parentum sine consensu nuptias veteri aevo non contrahere licebat.	265
<i>Parere</i> de patre usurpatum.	226, 227
Parthenii & Callichori fluminum nomina diversa ab Orpheo uni tributa.	278
Παρθένος μήτηρ.	341
Participium in fine versus apud Graecos & Latinos recte ponitur.	133, 134
Πᾶς pro ὅλος.	336
Πασσυδὴν & πανσυδὴν.	17
Παςός.	92
<i>Patres</i> pro utroque parente.	215
Pectus osculandi mos.	221
Pedes pulchri veteribus probatissimi.	182, 183
— pedibus nudis incedebant Gentilium Sacerdotes, Dii, alique, ut & in dolore, 184. Veterum Heroes 185. nec non furentes.	186
Περικτίονες.	19
Περαιπτάσσω,	64

INDEX RERUM.

Πηγνύειν πασόν.	355
Φαίδροι ὀφθαλμοί.	173
Φάρεος prima syllaba est communis.	296
Φέρειν pro ἄγειν & vicissim ponitur.	129
Φιτύνειν pro φυτεύειν, ut & φιλώνυμον, φίτον aliaque probae notae vocabula.	224-226
Φυτεύειν de patre sobolem generante.	223, 224
—— primam conripit.	224
Φρεζέει.	297
Φρένες & νῆς jnnunguntur.	192
Φρυγίης prima correpta,	19, 20
Plaga fluvii minus recte dicitur.	244
Pleonasmus pronominum elegans.	99. 370
Πνέει spiro 355. & ἄω.	356
Poëtae praesides eorum, quae dicturi, proprios, invocare solent.	119, 120
—— nec non defunctos vates.	120, 121
—— praecipue autem Musas.	121, 122
—— ut & Imperatores.	124
—— Epitheta frigida & otiosa &c. adhibent aliquando.	131, 132
—— veteres a recentioribus mendacii arguuntur.	187
—— in carminibus artificiose aliquem introducunt, cujus ore vota &c. aliorum exprimunt.	194
Πολυδαίδαλος χιτῶν, artificiosa vestis.	210, 211
Πολύκλαυτος lucerna, quae miserandum fecit Leandrum.	81
Πονερε urbem pro condere.	240
Pontificem unum, non duos, singulis provinciis praeposuit Maximinus.	212
Πορθμός Α'βύδος fretum inter Sestum & Abydum, non litus.	12, 13
Prato pulchro formosae comparatae.	180
Προγόνους majores, non parentes denotant.	147
——	ίῆρας

ET VERBORUM.

——— ἱέρεια δὲ πρὸς μεγάλων, πύργος α. π. <i>ibid.</i> &	149
Proleptis.	81
Πτέρυγες,	171
Πτώσας,	65
Pudore adfecti faciem velare solebant summa vestis parte in caput contracta.	295, 296
Pueri & puellae Diis ministrabant.	144
Pulchrae puellae Veneri comparabantur.	152
——— ut & Lunae 172, 173. nec non Auro- rae 173. prato roseo.	173
——— prae caeteris Libanum, ubi Ve- neris sedes, incolabant.	168
——— colore niveo purpureo mixto celebra- tur.	175, 176
——— nec non candido & roseo.	176, 177
——— odor earum bonus laudatissimus.	181
Pulchri juvenes Baccho comparabantur.	152, 153
——— ut & Lucifero.	174
Pulchritudo puellae per oculos in amatoris ani- mum penetrat.	31, 32
——— sedes ejus praecipua in oculis.	190
Πῦξ in obliquis casibus primam forte syllabam communem habet.	16
Purpureas vestes gerebant sacra celebraturi.	214

Q.

Quasi eleganter reticetur.	258
Quo pro sed positum.	323
Qui anteriori respondet.	125
Quo pro ubi.	270

R.

Reges Diis comparantur.	154
Repetitio vocum.	43
——— earundem, licet vicina admodum in Bb 3 sede,	

INDEX RERUM

_____ sede, multis exemplis demonstrata.	231-236. 249
_____ in principio versus.	88
_____ in fine versusum.	103
_____ periodorum,	239
_____ τῷ Δι.	108
_____ conpositarum & derivatarum crebra admodum est.	236-239
_____ nec tamen laudanda,	253
_____ invenusta.	295
_____ epithetorum &c. diversis personis & rebus tributorum.	110-112
<i>Ripa pro litore.</i>	61
<i>ῥόδιον ἔλαιον & ῥόδιον.</i>	86
Rosae albae, praecipue in conparationibus, raro memorantur.	177
_____ florum pulcherrimae, ideoque Veneri sacrae.	178
Roseus color.	176
_____ pulcher. 177, 178. <i>Rosea cervix</i> ibid.	

S.

Σ pro C in nummis &c. ante Domitianum.	3. 362
<i>Sacer</i> cum casu secundo constructum.	330
Sacerdotes virginitatem fere omnes servare tenebantur.	143-145
_____ virginitatem minus sancte servantes graviter puniebantur.	145
_____ quaedam ad nubilem aetatem virgines manebant, ut Medea, & Hero.	145, 146
_____ sine Deorum consensu nuptias contrahere non poterant.	144
_____ juvenes sacra peragebant, quia aetas innocentior Diis grata.	145
_____ albas vestes gestabant, & purpureas.	211, 213, 214
_____ ve-	

ET VERBORUM.

———— vestes ad talos demissas gestabant.	356
Sacerdotia quaedam ceruis familiis adligata fuerunt.	147
Sidera pro fidere ponuntur.	209
Sichaeus in lugentibus campis a Virgilio male ponitur.	283
Sinus.	13
Solem obscurat nox 207. Eorum, quos sol adspicit, potentissimus.	209, 210
Soni ejusdem iterationis conplura exempla.	26, 365, 366
Sparta plano loco condita fuit.	196
———— & Lacedaemon juncta pro una urbe posita.	197
Spartanarum puellarum forma decantata 198. nec minus castitas.	199
———— publice cursu lucta, &c. exercebantur.	199
Σφετερός pro ἐὼς, <i>noster</i> , ὑμέτερος usurpatur.	296, 297
Στείρειν de patre prolem generante.	222
Stellas nitidas &c. claras sequuntur nautae.	68
Στεφανῶν.	18
Syllabae breves productae.	74. 139. 367
———— longae per positionem conreptae.	105-107. 365. 370
Synizesis in voce Θεοῖ 67. in φάος aliisque vocibus multis Graecis & Latinis.	72-75. 367, 368

T.

T & K permutata.	80
Tangere puellam.	204
Taurum Jovi immolatum male negat Servius.	135
Tempora praesentia pro futuris.	49, 50, 51
———— diversa recte conjungantur.	299-302
B b 4	Θεοῖ,

INDEX RERUM

Ἑρὰ, <i>Diva</i> , Musa Calliope, sive Erato, vel Venus.	119-122
Theseus pulchris pedibus fuit.	185
Θεσπιωδῆν antepenultima conrepta.	21
Θηλαὶ Ἀθανάτων, <i>sacrificia quae Diis offeruntur.</i>	365
Θυμὸς & καρδίη junguntur.	192
Thus Libanus non fert.	169, 170
Timor puellae est timor pro puella.	335
τὶς eleganter abundat.	133
Toros nuptiales vestibus consternebant.	355
Torti orbes.	287
Totus pro omnis.	336
Trajectiones verborum.	147, 148
τρέμειν καρδίαν & similia.	33

V.

Venari in amore.	254
Venatrices Dianae comparabant.	153
Veneficae in sacris magicis unum pedem nudum habuisse, male statuuntur.	184
Veneri puellae pulchrae comparabantur.	152
—— a nuptias inituris res divina fiebat.	157
—— numen virginibus infestum.	155
—— sanguine placabatur vel columbae vel majoris hostiae.	157, 158
—— Coelestis & Vulgaris.	161
—— cum Adonide plerumque conjungitur & eodem, quo ille, templo culta.	162, 163
—— in Libano culta.	167, 168
—— Aphacitidis nomen adepta a loco ubi culta.	168, 169
—— rosa florum pulcherrima ipsi sacrata.	178
—— virginitatem non inlibate servatam ipsa aequae ac alii Dii vindicabant.	319
—— e ma	

ET VERBORUM.

- e mari nata mare navigantibus favet. 326, 327
- in mare jus habet, & a navigantibus invocatur. 329
- zona virginea [post concubitum ei sacrabatur. 349
- Ubi pro quo. 270
- Visus in amore satietas nulla. 202
- Verba sensus denotantia permutantur inter se. 5, 6, 7
- neutra active usurpata, ut *pergere iter*. 302, 303
- Versuum invicem se sequentium in exitu dictiones eodem modo desinentes recte ponuntur. 139-142
- invicem se sequentium in medio voces eodem modo desinentes recte ponuntur. 364
- Vestes albas gestabant sacerdotes sacris operantes. 211
- sacerdotes Maximi civitatibus, & Pontifices provinciis praepositi a Maximino candidis chlamydibus ornati incedebant. 211
- vates, Dii, Angeli, veteres Heroïdes, nec non nuptiarum tempore induebant. 213, 214
- purpureas sacra celebraturi gestabant. 214
- in amore adprehendebant. 215
- ad talos demissas gestabant sacerdotes, & veteri aevo inlustres virgines & mulieres. 356, 357.
- Virgines modestae nuptiarum nomen horrent, certe horrere se fingunt. 261, 262
- Virginum cura anxiosa & custodia erat apud Graecos aliosque, a quibus tamen diversis institutis utebantur Lacedaemonii. 333-335
- Τρατέρως & ἡπάτερως permutantur. 121
- pro tuus. 121
- Voces compositae sonum simplicium non raro retinent, ut *detraeto* pro *detrecto* &c. 127, 128. 371

INDEX RERUM

- idem significantes junguntur. 197. 270, 271. 323-325
- a cursu & via ad orationem transferuntur. 262-264
- ab arvis eorumque, cultu defunctae ad solibus generantionem deductae. 222-224
- Υπὸ abundat. 56
- Υποδείσαν non ὑποδείσαν. 48

Z.

- Zonam salvere* dicitur virgo & maritus &c. 343
- non usurpatur de redimiculo capitis soluto in re nuptiali. 343, 344
- solvebat maritus in lecto, non antea. 344
- non unam, sed plures fuisse contra Brannium aliosque demonstratur. 345
- Vossii sententia puellarum pudenda zonis munita fuisse rati pluribus adserta. 346-348
- nubiles puellae tantum gestabant. 348
- apud Romanos ipso nuptiarum tempore cingulo demum praecingebantur. 348, 349
- post concubitus Veneri apud Graecos consecrabant, non Dianae; apud Romanos autem Junoni Cinxiae. 349, 350
- mulieres etiam gestasse videntur. 350, 341
- Ζυγὴ Ἡρῆ. 90
- Ζῶμα, pro ζώνη. 347

F I N I S.

I N D E X

Auctorum Veterum & Recentiorum ,
qui in Notis & Animadversionibus
vel
Emendantur, vindicantur & inluſtrantur;
vel
Laudantur & refutantur.

A.

A Chilles Tatiſ.	45. 49. 138. 138. 224, 225. 281, 282. 334. 352
Acro.	145. 158. 220. 269. 304. 356
Aelianus.	151. 276. 295
Alberti (Johannes).	148. 257
Alciphron.	191. 265. 323
Anacreon.	82. 185. 368
Apollonius Rhodius.	239, 240. 351
Arator.	277
Ariſtaenetuſ.	110. 181. 259. 301
d' Arnaud (Georgiuſ).	24. 109. 162. 185. 240. 256. 304-308. 333
Attiuſ <i>apud Ciceronem.</i>	227
Avienuſ.	253
Auctoꝝ epistoſtae ad Hebraeoſ.	24
— <i>ἐπὶ Σολομῶνα.</i>	296
— Elegiae in obituſ Maecenatiſ.	342
Auſoniuſ.	324. 361

B.

Barthiuſ (Caſparuſ).	139. 218. 347, 348
Bauldri (Pauluſ).	50. 212. 268
Begeruſ. (Laurentiuſ).	249
Bentlejuſ (Richarduſ).	7. 135. 140-142. 217, 218. 227. 239. 241. 306. 308. 333. 370
Bergleruſ (Stephanuſ).	34. 76. 83. 90. 191. 199. 220. 265. 326
Bochartuſ (Samuel).	154. 168. 267
Boëthiuſ.	75. 128. 139. 240. 267. 292, 293. 314
Bos	

INDEX AUCTORUM.

Bos (Lambertus).	23. 99. 271
Braunius (Johannes).	184. 345
Broekhusius (Janus).	134. 135. 144. 153. 154. 156. 172. 175. 207. 218. 227. 241. 242. 248. 269. 290. 302. 335. 356
Buanarrotus (Philippus).	291
Burmannus (Petrus).	7. 27. 50. 204. 213. 215. 243. 250. 274. 325. 357
———— Junior.	6. 105. 158

C.

Callimachus.	16. 49. 72. 109
Callyus (Petrus).	74. 75. 120
Cannegieterus (Henricus).	251. 268
Canterus (Gulielmus).	39. 68. 70
Cantieum Salomonis.	337
Casaubonus (Isaäcus).	140. 151
Catalecta Pythoei.	200
Claudianus.	122. 218. 246. 247. 251. 332. 358
Clericus (Joannes).	24. 342
Columbus (Joannes).	50. 267
Coluthus.	36
de Cordova (Franc. Ferdinandus).	125
Cornutus.	189. 190
Crojus (Joannes).	264. 265
Cruceus (Emericus).	288
Cuperus (Gisbertus).	188. 212. 214. 232. 354

D.

Davissius (Johannes).	150
Deinias.	198
Demsterus (Thomas).	90. 347. 353
Diogenes Tragicus <i>apud Athenaeum.</i>	20
Diodorus Siculus.	307
Dorvillius (Jac. Philippus).	5. 9. 26. 29. 97. 164. 370
	Douza

INDEX AUCTORUM.

Douza (Janus). 177
 Dukerus (Carolus Andreas). 127. 130. 227. 267.
 315

E.

Eschenbachius (Andreas Christianus). 26. 275
 Euripides *apud Plutarchum*. 20, 21

F.

Faber (Tanaquillus). 248. 293
 — (Petrus). 343
 Falkenburgius (Gerartus). 52. 105, 106. 110. 120.
 189. 223
 Festus. 344
 Feythius (Everhardus). 338. 345
 Florens Christianus (Q. Septimius). 8. 77, 78. 171,
 172. 320
 Florus. 249. 267
 Francius (Petrus). 26. 55. 68. 72. 80
 Fulgentius. 314

G.

Gale (Thomas). 189
 Gebaverus (Georg. Christ.). 269
 Gellius (Aulus). 264
 Gevartius (J. Casparus). 79. 103
 Graevius (Jo. Georgius). 73, 74. 249. 334
 — (Theodorus). 333
 Gronovius (Jo. Fridericus). 245. 252. 268. 288
 — (Jacobus). 110. 249. 309. 325
 — (Abrahamus). 15. 17. 157
 Grotius (Hugo). 95. 150. 289. 367. 368
 Gujetus (Franciscus). 187. 240. 266. 297. 368
 Guntherus. 209. 247. 313

H.

Harduinus (Joannes). 2
 Harpocraton. 161, 162
 Haver-

INDEX AUCTORUM.

Havercampus (Sigebertus).	148
Heinsius (Daniel).	133. 143. 176. 265
—— (Nicolaus).	158. 218. 230. 240. —244.
	247. 250, 251. 253. 258. 277. 299. 332. 342.
	358. 364
Hemsterhuis (Tiberius).	200. 223. 265
Henminius (Henr. Christ.).	244. 229. 230
Herodotus.	110
Hesiodus.	73, 74. 107. 124. 187. 217. 224. 232.
	266. 297. 307
Hesselius (Franciscus).	99
Heumannus (Christoph. Augustus).	27. 34
Hieronimus.	294
Homerus.	26. 96. 131. 308. 370, 371. 374
Horatius.	7. 131. 158. 177. 217. 220. 256. 304.
	312. 371
Hyginus.	302. 311

J.

Jacobus.	336
Jenius (Joannes).	240. 306. 308
Inscriptio Palmyrena.	3
—— in insula Chio reperta.	229
—— Philadelphiae reperta.	341
Interpres Vulgatus.	148, 149. 170
Johnson (Richardus).	142
Jungermannus (Gothofredus).	86. 280
Justinus.	248, 249. 268. 293. 301. 371. 373
Juvenalis.	204, 205

K.

Knatchbull (Nortonus).	148
Kromayerus (Jo. Henr.).	34. 40. 57. 72. 77. 98.
	147. 255. 317-320

L.

Lactantius.	103. 111-114. 267. 268
	Lia-

INDEX AUCTORUM.

Libanius.	353
Longus.	253. 279-281. 347
Lucanus.	209

M.

Manetho.	307, 308
de Mara (Gulielmus).	77
Marius Nigrinus (Dominicus).	317
Marklandus (Jeremias). 79. 131. 192. 204. 205.	
229. 242. 245, 246. 252. 258. 260. 277. 288. 289.	
301, 302, 303. 312, 313, 314. 325. 342. 358. 360,	
361. 364	
Mercerus (Jofias).	124. 200. 294
Meursius (Johannes). 147. 161. 196. 199. 289. 351	
Mimnermus.	92
Minucius Felix.	150. 251
Moll (Petrus).	253. 280. 347
Munckerus (Thomas). 39. 74. 102. 124. 152. 189.	
268. 332. 311. 314	

N.

Nonnus. 41. 47, 48. 51, 52. 54. 58, 59. 90. 107;	
106. 120, 121. 132. 137. 162. 173, 174. 182. 193.	
201, 202. 206. 208. 223. 225. 262. 279. 291. 323.	
326. 346. 356. 360	

O.

Observationes Miscellaneae. 27. 94. 110, 111. 126.	
156. 165. 173. 179. 186. 192. 209, 210. 215, 216,	
217. 226, 227. 244, 245, 246. 251, 252. 276, 277.	
286, 287. 291. 294. 322. 324. 365. 366. 367. 368.	
369. 370	
Oppianus.	366
Oraculum apud Eusebium.	9. 14. 198. 305
Orpheus.	16. 188. 225. 273-275. 278. 306
Ovidius.	27. 204. 215. 250. 302. 316. 325
Papius	

INDEX AUCTORUM.

P.

Papius (Andreas).	12. 60. 154. 207. 372
Pareus (Daniel).	57. 60. 66. 72. 86. 97. 154. 160.
	172. 195. 196. 210. 343. 346
Paulus in epist. ad Romanos.	148. 149
du Pauw (Jo. Cornelius).	110. 181. 186. 190. 259.
	301. 368
Perizonius (Jacobus).	293. 295
Perfius.	140
Petronius.	127
Phaletranus (Georg. Eric.).	293. 294
Phavorinus.	11. 59. 90. 161. 224. 351
Pierius Valerianus.	368
Plutarchus.	226
Poëta Vetus <i>apud Diodorum Siculum.</i>	138. 139
Pollux.	86
Polyaenus.	121. 371
Potterus (Johannes).	226. 350. 353
Priscianus.	312
Propertius.	230. 240. 242. 268. 269. 293. 303. 335
Prosper.	192

R.

Raphelius (Georgius).	148
Rondellus (Jacobus).	362
Röverus (Matthias).	11. 12. 18. 21. 29. 30. 35.
	59. 64. 68. 72. 76. 91. 95. 110. 147. 253. 325
Rous (Franciscus).	353

S.

Sannazarius (Aëtius Sincerus).	195. 201. 291
Santolius (Baptista).	103
Scaliger (Julius Caesar).	274. 349
——— (Josephus).	342. 351
Schacchus (Fortunatus).	337
	Scheffe-

INDEX AUCTORUM.

Schefferus (Johannes).	248, 249. 301. 311
Scherpezeelius (Joannes).	374
Schoëttgenius (Christianus H.).	67
Scholastes Musaci. 15, 16, 17. 32. 155--159. 192.	211
———— Horatii MS.	158. 147. 191
———— Cruquii.	158. 174
———— Theocriti.	198
———— Apollonii Rhodii.	351
Schrivenerius (Petrus).	343. 345
Secundus (Janus).	152. 176. 191. 193. 303
Seleucus.	232
Seneca.	244, 245
Servius. 6. 133-135. 159, 160. 163. 165, 166. 248.	277. 286. 304. 329
Smith (Thomas).	2. 362
Spanhemius (Ezechiel) 19, 20, 21. 143. 147. 263.	339. 342. 362
Statius. 27. 111. 209. 229. 245, 246. 250. 252.	260. 277, 278. 288. 301. 312, 313. 358. 360,
	361. 364
Stephanus (Henricus).	12. 16. 40
Stephanus Byzantinus.	279

T.

Theocritus.	370
Tibullus.	299
Titius. (Robertus).	177, 178
Tollius (Jacobus).	267
Tryphiodorus.	72. 297. 305

V.

Valckenaer (Ludovicus Casparus).	37, 38. 224.
	374
Valerius Flaccus. 68. 243. 250. 268. 274, 275. 287.	288
Vallinus (Renatus).	139

Cc

Vige

INDEX AUCTORUM.

Vigerus. (Franciscus).	305
Vinetus (Elias).	361
Virgilius. 6. 101. 135. 140-142. 163. 165, 166.	
177. 233, 234. 242. 250. 258, 259, 260. 282	
—287. 289. 315, 316. 330	
Vitringa (Horatius).	— 325
Vlamingius (Gulielmus).	75. 120. 128. 241
Voëtius (Paulus).	67. 219
Vossius (Ger. Johannes).	268. 317
— Isaäcus.	224. 346
— Gerardus.	243
Vulcanius (Bonaventura).	333

W.

Weitzius (M. Johannes).	160. 166. 198. 343
Whitfordus (David).	12. 76. 85. 149. 319, 320
Withofius.	99. 207. 235. 247. 277. 311, 312
Wolfius (Jo. Christophorus).	149. 336
Wopkenfius (Thomas).	150. 351
Wouweren (Joannes).	353, 354

F I N I S.

ERRA.

E R R A T A

Sequentia, quae vel Scriptoris, humana in minimis difficilior aliquando sibi cavente Natura, vel typorum fudit incuia, ut Lector corrigat, neque omisiss, si forte supersint, offendatur etiam atque etiam rogo.

Pag.	lin.	pro	scribe
3. b.	15.	ΘΕΙΟΝΤΑΤΗ.	ΘΕΙΟΤΑΤΗ.
	17.	ΣΕΒΑΣΤΗ.	ΣΕΒΑΣΤΗ.
	21.	Osroënonim.	Osroënorum.
34. b.	26.	l. 32.	lib. 32.
		lib. 23.	l. 23.
64. a.	5.	de excidio Ilii.	de R. H.
80. b.	7.	Neminem <i>adde.</i>	vero.
82. b.	14.	con.	cum.
102. a.	21.	Scholiastes <i>adde.</i>	Germanici, ut alibi
	26.	desunt	prostant.
107. a.	6.	a voce <i>Quid</i> ad	<i>Statius</i> omnia dele.
109. b.	7.	masculinis.	faemininis.
111. a.	4.	dele <i>haec.</i>	
125.	21.	νευφίης.	νευφίης.
131.	33.	135.	136.
135.	6.	dele ad.	
	25.	superius	superior.
149.	50.	<i>post loco adde.</i>	cumque alia huic ge- mina nondum mihi reperta.
150.	22.	adferant.	adferent.
163.	8.	Cei,	Ceae.
195.	22.	aucta.	auctus.
198.	2.	repertus.	reperta.
205.	28.	Statium.	Poëtas.
212.	17.	candido.	candida.
214.	11.	utebantur <i>adde.</i>	sacra celebraturi.
	27.	ita <i>adde.</i>	vero.
	l. ult.	<i>adbibitum.</i>	<i>adbibitum.</i>
216.	l. ult.	Δουκίλαδος παροχρητος	Δουκίλαδος παρόχ.
218.	7.	pumifer.	pomifer.
223.	5.	<i>post rectum dele omnia ad</i> Α'ρ' <i>usque.</i>	
224.	27.	que.	quae.
	32.	cap. p	cap. 3. p. 138.
226.	7.	hanc.	huic.

E R R A T A

233.	29.	<i>fuert.</i>	<i>furit.</i>
236.	9.	<i>caedem-derivatae & conpositae.</i>	<i>easdem derivatas & conpositas.</i>
239.	26.	<i>lavasse.</i>	<i>lavisse.</i>
241.	6.	<i>post indoctum adde.</i>	<i>adfirmat.</i>
247.	4.	<i>Heinsius.</i>	<i>Heinsium.</i>
251.	1.	<i>opem adde.</i>	<i>quoque.</i>
	10.	<i>in Claud.</i>	<i>Claud. in.</i>
	23.	<i>adridebit.</i>	<i>adrisura sit.</i>
252.	24.	<i>5.</i>	<i>3.</i>
256.	7.	<i>Porphyrus.</i>	<i>Porphyrus & ita semper.</i>
	9.	<i>Acron,</i>	<i>Acro, ut semper.</i>
	13.	<i>ἐνέμεσις.</i>	<i>ἐνέμεζα.</i>
264.	20.	<i>librorum adde</i>	<i>lectione.</i>
268.	21.	<i>haec adde.</i>	<i>non.</i>
269.	27.	<i>an voluit &c. dele ad</i>	<i>Servius.</i>
273.	27.	<i>Eratoſthenes.</i>	<i>Eratoſthenem.</i>
274.	29.	<i>minimo.</i>	<i>minime.</i>
275.	2.	<i>Phaecas.</i>	<i>Phaeacas.</i>
277.	24.	<i>4 Sylv. 5.</i>	<i>5 Sylv. 4.</i>
280.	1.	<i>eruendam.</i>	<i>eruendum.</i>
282.	25.	<i>Hos dolos.</i>	<i>Hi doli.</i>
288.	24.	<i>rejeſta.</i>	<i>proveſta.</i>
289.	7.	<i>adde</i>	<i>Aurorae</i>
299.	31.	<i>ſuas.</i>	<i>ſuos.</i>
301.	14.	<i>πρὸς ἑαυτὸν adde.</i>	<i>cum πρὸς ἑαυτὸν ſub rectum ſit.</i>
302.	27.	<i>euntes.</i>	<i>iter gradientes.</i>
309.	3.	<i>γ.</i>	<i>Vid.</i>
311.	19.	<i>tamen adde.</i>	<i>hic.</i>
313.	17.	<i>recepterat.</i>	<i>receperat</i>
315.	13.	<i>ubi adde.</i>	<i>tamen potius.</i>
321.	29.	<i>tarde.</i>	<i>tarda.</i>
326.	11.	<i>aucipe.</i>	<i>aucupe.</i>
	26.	<i>Melito.</i>	<i>Melite.</i>
321.	12.	<i>καὶ ὅτι pro dele.</i>	
332.	2.	<i>Ζεδώνιος.</i>	<i>Ζεδώνιος.</i>
368.	29.	<i>non potui.</i>	<i>dele non.</i>

In Indice R. & V. p. ult. generantionem. l. generationem.

—— Auctorum l. 8. *adde* Ammonius 37, 38.

In Dedicatione p. 3. v. 1. *limine* *limite*
 In Praefatione p. 7. l. 13. *has* *hos*
 p. 36. l. 8. *meam adde tamen.*